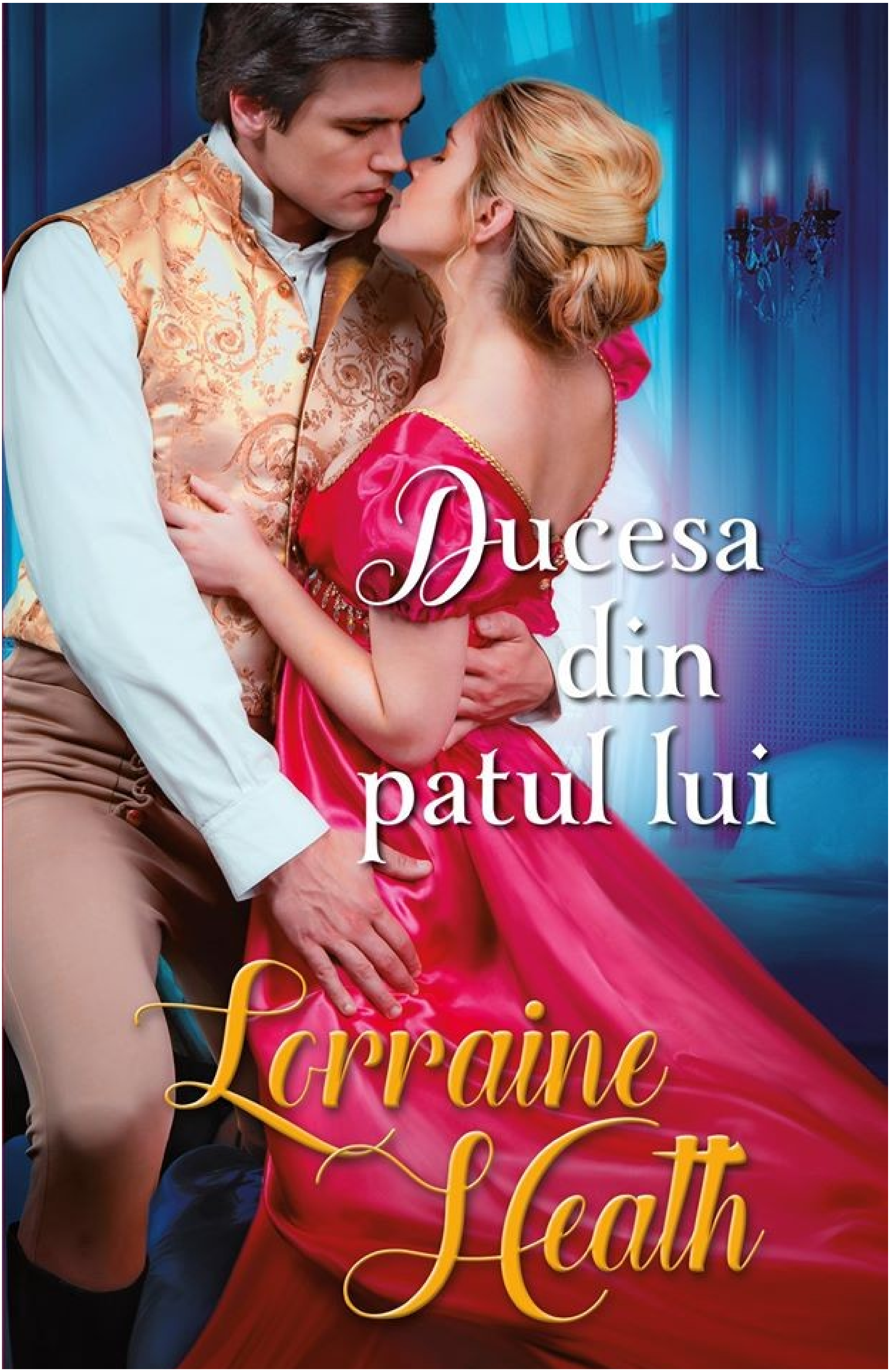

Ducesa
din
patul lui
Lorraine
Heath

LORRAINE HEATH
DUCESA DIN PATUL LUI
SERIA PĂCATE PENTRU ORICE ANOTIMP

The Duchess in His Bed **by Lorraine Heath**

Prolog

Londra, 1840

Contele de Elverton se uită înfiorat la ultimul său bastard, gol-puşcă şi cu pielea pătată, cu capul ridicat de moaşă, care îl privea ca şi cum i-ar fi oferit o comoară descoperită în ruinele din Egipt sau din Pompei. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă ar fi trebuit să-i prezinte această progenitură soţiei lui, să-i spună să-l îngrijească, să-l hrănească şi să anunţe lumea că ea îl născuse.

Oare de ce naiba nu putea să o lase însărcinată pe contesă când avea atâta succes cu fiecare femeie cu care se culca în afară de ea? Poate dacă ar fi fost mai entuziasmat în pat cu ea…

Dar era atât de simplă, fadă şi docilă fata marchizului cu care tatăl său îl obligase să se căsătorească atunci când avea 19 ani! Nimic la ea nu putea să facă mădularul unui bărbat să se ridice, deşi al lui reuşea. Şi totuşi, după zece ani de căsnicie, sămânţa lui nu prinsese viaţă în ea.

Probabil ar fi trebuit să scape de ea. O căzătură pe scări sau din barcă în ape întunecate, o cădere fatală de pe cal. Putea să pună la cale un accident. Făcuse asta deja cu fratele său care ar fi trebuit să moştenească titlul înaintea lui.

Accident *la vânătoare*, când împuşcau potârnichi. Nimeni nu fusese surprins. Se părea că moştenitorul nu se simţise niciodată confortabil în preajma armelor şi nici nu le stăpânea prea bine.

— S-a împiedicat cu degetul pe trăgaci, le spusese Elverton tuturor. Arma s-a descărcat din greşeală.

Nimeni nu se îndoise de spusele sale, nimeni nu suspectase că degetul lui fusese pe trăgaci, că el era responsabil pentru moartea fratelui său, mai ales că începuse să se bâlbâie şi să verse lacrimi. Devenise victima

pe care toată lumea o alina pentru că trebuia să trăiască cu oroarea de a-l fi văzut pe fratele său murind din cauza propriei neatenţii. Nişte proşti cu toţii.

Acum îşi mută privirea de la copilul care gângurea la femeia din pat, care îşi revenea din chinul prin care trecuse, care îl urmărea şi aştepta decizia lui. Dacă avea să aranjeze ca acest copil să treacă drept moştenitorul lui legitim, trebuia să o trimită pe ea la moarte, în ape tulburate, pe fundul Tamisei, ca să nu dezvăluie niciodată secretul. Nu era genul de om care să nu-şi ia toate măsurile de precauţie când trebuia să facă fapte rele. Deşi în momentul de faţă – cu părul răvăşit şi ud din cauza transpiraţiei şi cu pielea umedă – nu avea mare lucru la care să se uite, fusese una o între cele mai frumoase şi provocatoare femei pe care le posedase vreodată. Avea o gură care îl înnebunea şi care ştia bine unde era mădularul unui bărbat. Chiar şi acum îşi simţea mădularul cum i se întăreşte doar pentru că se gândea să-l mai pună o dată în gura ei, între acele buze lucioase.

— Înfăşoară-l în scutece, îi ordonă el moaşei.

— Nu-l pot păstra pe acesta? întrebă amanta lui preferată.

El privi în jur la mobila scumpă pe care i-o cumpărase şi pentru casa din oraş pe care o închinase.

— Doar dacă vrei să ajungi în stradă. Bastarzii aduc doar probleme şi sunt o povară pe care nu o pot tolera.

— Dar o să te asiguri că este îngrijit şi iubit, nu-i aşa?

Nimic bun nu avea să se întâmple dacă îşi schimba planurile, dar o minciună bună avea să-i asigure şederea călduroasă între coapsele ei, aşa că nu era mare lucru dacă îi spunea ce voia să audă. Îi zâmbi binevoitor – un zâmbet intens practicat, menit să înşele –, urmărind să o liniştească.

— Pentru tine, aş face aproape orice.

Poate că avea să-şi înlocuiască soţia când avea să vină timpul – dacă avea să vină –, mai ales dacă până la urmă contesa nu rămânea însărcinată prea curând.

Luă băiatul de la moaşă şi ieşi din cameră. Pentru că

plătea ca bastarzii lui să fie „îndepărtaţi” – *ucişi* de mici în ferme –, prefera să-i împrăştie peste tot. Nu folosea niciodată acelaşi fermier mai mult de două ori. De curând, aflase un nou nume, cel al unei femei pe care nu o mai vizitase până acum. Îi înmânase bucuros taxa lui Ettie Trewlove pentru a se asigura că nu avea să fie deranjat niciodată de acel bastard.

Capitolul 1

Londra, începutul lunii martie, 1872

Avea nevoie de un bărbat.

Dar nu de orice bărbat. Pusese ochii pe cineva anume.

Aşezată într-unul din colţurile întunecate ale clubului Elysium, o sală de jocuri exclusivistă, destinată în mod special femeilor, Selena Sheffield, ducesa de Lushing, îl urmărea pe patronul localului, care dădea târcoale sălii cu paşi mari şi sprinteni, amintindu-i de un leu cu coamă lucioasă, prădalnic şi periculos. Haina neagră pe care o purta îi mângâia umerii laţi, aşa cum presupunea că făcuseră multe femei. Vesta neagră din mătase se plia perfect pe pieptul lui impunător. Cămaşa albă şi lavaliera imaculată erau impecabile, în contrast cu pielea lui măslinie. Nu părea să fie un bărbat care să-şi petreacă timpul prea mult în interior.

Prima dată îl văzuse cu o vară în urmă, la nunta lui Lady Aslyn Hastings, când fiica răposatului conte de Eames şi pupila ducelui de Hedley îl luase de bărbat pe Mick Trewlove. Selena nu ştiuse nimic despre cei din neamul Trewlove până în acea zi, când auzise frânturi pe ici-colo de la oamenii care şuşoteau despre acea familie cu reputaţie îndoielnică.

Apoi ducele de Thornley se căsătorise cu Gillie Trewlove – proprietara unei taverne, pentru numele lui

Dumnezeu! Iar şoaptele şi bârfele se transformaseră în adevărate sunete de alarmă. Recent, unul dintre fraţii Trewlove se căsătorise cu Lady Lavinia Kent, sora contelui de Collinsworth, şi dintr-odată nimeni nu mai vorbea despre altceva în afară de bastarzii Trewlove şi despre impactul pe care îl aveau în societate, la fel ca hoardele Lui Ginghis Han, pornite să cucerească ceea ce se credea că este imposibil de cucerii.

Ea se considera imună în faţa farmecelor lor, dar fusese obligată să recunoască faptul că rămăsese fascinată de Aiden Trewlove de când îl văzuse stând lângă altar, arătând atât de diferit faţă de fratele lui. Până la urmă, doar Dumnezeu ştia cine îl concepuse şi cine îi dăduse naştere. Cu toate acestea, avea ceva – dincolo de acel maxilar superb conturat, dincolo de acel nas patrician, de acele buze senzuale – care te făcea să nu-ţi mai poţi lua ochii de la el.

Părea să fie amuzat de toată procesiunea. De fiecare dată când se uita peste umăr sau se întorcea cu faţa la mulţimea care se îmbulzise pe scaune, disperată să vadă o lady căsătorindu-se cu un bărbat considerat scandalos, îi urmărea pe toţi printre pleoapele întredeschise, ca şi cum i-ar fi măsurat şi nu ar fi vrut ca aceştia să ştie ce credea exact despre ei, cât de goi şi de insipizi îi considera.

Însă, când apăruse Lady Aslyn, înaintând spre altar, îi zâmbise atât de călduros, exprimându-şi acceptarea şi primind-o în familie, păruse nu doar blând, ci şi uşor de abordat.

Iar Selena avea nevoie de un bărbat care avea ambele caracteristici pentru a-i calma nervii slabi şi pentru a-i uşura sentimentul de vinovăţie care o măcina. Era într-un loc în care nu trebuia să fie, cu spatele lipit de perete, purtând o rochie de un albastru regal, cu o mască în aceeaşi nuanţă, pentru că Aiden Trewlove le oferea femeilor păcate şi secrete. Nu se ascundeau toate femeile după măşti, nu cele îndrăzneţe sau cele care nu aveau nimic de pierdut. Îşi imagina sentimentul de libertate pe care îl simţeau păşind prin încăperi fără mască, fără temeri,

libere. Dar trebuia să nu ştie nimeni de prezenţa ei în mediul scandalos pe care îl oferea Aiden Trewlove.

Pentru femei, el deschisese raiul în care zeii se jucau şi se arătau cu toate misterele delicioase din interior. Un club despre care şopteau doar între ele, un loc necunoscut de taţi, fraţi sau soţi. Un loc unde femeile domneau şi făceau tot ceea ce îşi doreau. Le oferise un paradis între umbrele Londrei, unul care era doar al lor. Ştiuse ce îşi doreau, ce aveau nevoie şi le oferise exact asta.

Un bărbat care crease toate acestea, care înţelegea femeile atât de bine şi care ştia după ce fel de distracţii jinduiau cu siguranţă nu ar fi stat să o judece şi i-ar fi oferit o oază protectoare în care o femeie putea să facă exact ce îşi doreşte fără a se teme că acţiunile ei aveau să fie date în vileag.

Aşa că îl privi cum şopti la urechea unei femei, făcând-o să râdă, în timp ce pe alta o făcu să roşească şi să-i zâmbească timid. Către multe alte femei încuviinţă din cap sau zâmbi – acel rânjet era afişat cu grijă, încet, ca şi cum femeia care îl primea era singura din sală de care îi păsa. Puse mâna peste mâna unei doamne, oprind-o când muta câteva jetoane către grămada din mijlocul mesei, îi făcu femeii cu ochiul, lucru care fără îndoială îi tăiase respiraţia doamnei, după care aruncă un jeton peste grămadă.

Apoi continuă să-şi străbată proprietatea – dar nu printre mese. Ci înainte. Spre ea.

Îşi simţea inima bubuind în piept, iar palmele asudând sub delicatele mănuşi. Nu era încă pregătită să iasă din umbre pentru a se arunca în strălucirea aurie a candelabrelor de deasupra. Nu era pregătită să-l cunoască şi să-i vorbească acestui bărbat care putea fi salvarea ei. Dacă nu şi-ar fi pierdut curajul…

Nu doar aspectul lui minunat o nelinişte. Ci şi modul în care se mişca, de parcă fiecare pas era calculat, în aşa fel încât să atragă atenţia în timp ce lăsa impresia că nu-şi dorea asta deloc. Maniera în care observa totul atât de atent, de vigilent, de profund, ca şi cum ar fi putut să

descifreze toate misterele, făcându-le să se deschidă în faţa lui. Alegerea lui putea fi dezastruoasă pentru că ea avea secrete care trebuiau păstrate cu orice preţ. Dacă ar fi fost înţeleaptă, s-ar fi răsucit pe călcâie şi ar fi fugit. Dar, dacă nu fugise de circumstanţele căsătoriei ei, nu avea de gând să fugă acum doar pentru că o nelinişte extrem de mult modul în care el o privea. Până acum, niciun bărbat nu o privise ca şi cum ar fi fost o făptură care trebuia alintată, gustată şi delectată.

El se retrase din zona luminată şi se sprijini neglijent cu un umăr de peretele îmbrăcat în vişiniu întunecat şi nuanţe delicate de roz. Umbrele nu-i permiteau să-ţi dea seama exact ce culoare aveau ochii lui, dar putu să simtă interesul din ei, precum şi surâsul aproape imperceptibil din colţul gurii.

— Eşti nouă aici.

Dicţia lui era mai şlefuită şi mai rafinată decât se aşteptase, deşi nu avea acel ton complet aristocratic. Se întreba dacă tatăl lui se ocupase ca el să fie educat. Nu că ar fi contat. Nivelul educaţiei lui nu avea să-i distragă atenţia de la scopul ei, deşi nervii cu siguranţă făceau asta. Undeva în adâncul sufletului, ea găsi puterea de a-şi aduna încrederea şi de a se forţa să vorbească.

— Nu ai de unde să ştii asta. Port mască.

— Eu ştiu ce doamne vin aici, cu sau fără mască. O persoană nu poate fi recunoscută doar după faţă.

Încet, privirea lui o cuprinse cu totul, dar nu într-un mod insultător sau lasciv, ci apreciativ, fapt care îi trezi fiori în tot corpul, ca şi cum propriul trup voia să fie mai aproape de el. Apoi, ochii lui se întoarseră către chipul ei.

— Cum te numeşti, scumpo?

Nu voia să-şi amintească faptul că îşi dorise cândva să-i spună cineva „scumpo”, să i se şoptească la ureche vorbe de alint, nu scuze.

— Lena.

Era o variantă mai scurtă a numelui ei, pe care nimeni nu l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi auzit. Un nume pe care nu-l folosise niciodată. El mişcă capul într-o parte, analizându-o

încă o dată, după care îl clătină dezaprobator.

— Nu cred. E un nume prea simplu pentru o femeie atât de complexă, pun pariu pe asta. Poate Elena – Elena din Troia. Sau ceva mai preţios.

Îşi linse buzele, după care privi neliniştită în jur, observând că atrăsese deja atenţia unor doamne – cele fără mască îi erau cunoscute, ceea ce însemna că şi ele o cunoşteau, la fel ca unele dintre cele cu mască. Nici nu voia să se gândească la ruşinea pe care trebuia să o îndure dacă prezenţa ei acolo avea să fie descoperită.

— Nu vreau ca alte persoane să-mi audă numele.

— O să fie secretul nostru, zise el şoptit, pe un ton seducător, făcând-o să simtă valuri de căldură prin tot corpul, pe lângă dorinţa de ai oferi încrederea ei oarbă cu totul.

Dar nu era chiar atât de prostuţă.

— Selena, şopti ea, gândindu-se că niciun cuvânt spus de ea nu putea să fie la fel de senzual ca orice silabă şoptită de el.

— Selena, repetă el cu o voce şi mai joasă de data asta, cu o mlădie re de catifea care aproape o făcu să se încline spre el, către acele buze care dădeau naştere unor asemenea sunete fermecătoare.

— Eu sunt Aiden.

— Da, ştiu. Oare de ce părea atât de lipsită de vlagă dintr-odată? Proprietarul. E un joc spectaculos.

— De unde ştii? Nu te-ai mişcat din acest loc de când ai intrat pe uşă.

Oh, Dumnezeule, bărbatul acesta avea un simţ de observaţie incredibil! Alegerea lui se putea dovedi o eroare de judecată. Fără să mai scoată vreun cuvânt şi fără să mai respire, ar fi trebuit să plece, dar privirea lui o ţinea ostatică, de parcă ar fi fost un fluture sub un pahar de sticlă.

— Pot să văd toată încăperea de aici.

— Ah, dar această cameră e doar o mică parte din ceea ce ofer eu.

El îi întinse mâna fără mănuşă, mare, puternică. I-ar fi

putut cuprinde sânul. De unde îi venise ideea asta? Şi totuşi, în acel moment, nu se putea gândi decât la degetele acelea lungi, subţiri, care făceau mai mult decât să se întindă în faţa ei, care ajungeau unde nu ajunsese niciun bărbat.

— Vino, milady! Oferă-mi onoarea de a-ţi face un tur.

Aproape că îi venise să-l corecteze. Nu milady, ci Excelenţă. Dar cu cât ştia mai puţine despre ea, cu atât era mai bine. Pe lângă asta, luând în considerare modul în care o studiase, nu era sigură că el i se adresa aşa din politeţe sau dacă o considera deja femeia lui. Ce gând stupid! Un gând şi mai stupid era că nu ar fi deranjat-o dacă ar fi fost adevărată a doua variantă, dar trebuia ca el să nu ţină la ea, iar ea să nu aibă niciun sentiment faţă de el, pentru ca aventura din acea seară să nu lase în urmă amintiri plăcute, care să o bântuie în zilele şi anii ce urmau.

Înghiţind în sec, puse mâna înmănuşată peste palma lui, surprinsă de faptul că îi simţi căldura pielii arzând-o prin material. El o luă de umăr şi o scoase dintre umbre.

— Abia aştept să îţi prezint deliciile păcatului.

*

Aiden Trewlove o conduse într-o zonă luminată, unde o putea privi mai bine. În contrast cu el, părul ei era de culoarea grâului, cu reflexii pale de roşu, ca şi cum ar fi mâncat căpşune când era mică, iar fructul devenise parte din ea, însă ochii ei îl atrăgeau, albastrul celor mai puternice flăcări dansând în şemineu, şi dintr-odată se simţi neliniştit de gândul că aveau să-l ardă.

Dar nu era posibil. Nu era genul de bărbat care să se implice prea mult în relaţia cu o femeie. Pentru că văzuse cum o femeie aproape că îi distrusese fratele când erau mai tineri, mai năstruşnici şi nebunatici, Aiden îşi jurase să nu permită nici unei femei să pună stăpânire pe inima lui. Avea să se bucure de ele, să se asigure că ele se bucurau de timpul petrecut cu el, dar urma să plece de îndată ce ar fi simţit sclipirea ameninţătoare a unei întâlniri care se

anunţa a fi mai mult decât o aventură, decât o tăvăleală între cearşafuri.

O studiase pe această femeie încă de când intrase în localul lui, deşi îi observa pe toţi care intrau şi ieşeau. Nu era ceva neobişnuit pentru o femeie care venea pentru prima dată în clubul lui să fie un pic timidă, să se ascundă prin vreun colţ, să ezite înainte de a înainta şi de a primi ceea ce el avea de oferit. Dar ea nu fusese nici timidă nici ezitantă. Ea observase. Nu jocurile cu zaruri sau pe cele de cărţi ori ruletă. Nici măcar bărbaţii bine îmbrăcaţi, care treceau dintr-o parte în alta, oferind şampanie, coniac sau vin de Porto. Nici măcar tinerii care se aplecau peste umerii femeilor, şoptindu-le cum să joace şi aruncau du-le complimente dulci în urechi. Nu, nimic din toate acestea nu-i atrăsese atenţia şi nici nu-i surprinse curiozitatea. Ea îl urmărise pe el.

El îi simţise mângâierea privirii ca şi cum ar fi fost o forţa care venea către propriul trup, şi dorinţa de a se zgâi la ea fusese destul de puternică. Însă nu era genul de bărbat care să facă asta. Ori îi plăcea ce vedea, ori nu-i plăcea. Dar acum, când stătea cu mâna pe umărul ei, putea să spună cu siguranţă că îi plăcuse.

Voia cu disperare să o vadă fără masca aceea care îi ascundea aproape toată faţă, lăsându-i doar gura şi bărbia la vedere. Bărbia ei îi amintea de partea de jos a unei figuri în formă de inimă, dar mult mai delicată, croită cu fineţe de mâna gentilă a destinului. Zeii avuseseră grijă când o creaseră pe această făptură.

Avea buze voluptuoase, rozalii, nu roşii. Mintea lui începu să se întrebe dacă şi alte părţi din ea puteau fi rozalii, dar apoi se opri brusc, întorcându-se la sarcina prezentă. Era prea devreme pentru a se gândi la asta. În plus, nu era cazul să umble prin local de parcă şi-ar fi îndesat o prăjină în pantaloni. El prezenta acestor femei păcatul, nu decadenţa.

— Îţi plac aceste jocuri? o întrebă el.

— Nu am de unde să ştiu. Nu am jucat niciodată.

— Deci te interesează doar ceea ce ştii? Unde îţi este

spiritul de aventură, scumpo?

— Sunt aici, nu? Prezenţa mea trebuie să demonstreze că am destul spirit de aventură.

— Dar nu eşti obişnuită cu ambianţa sau cu decizia de a veni aici.

— Cred că masca e un indiciu, dar ai dreptate, nu sunt. A trebuit să-mi ţin mai multe predici înainte de a mă convinge să vin aici.

— Aici nu o să se întâmple nimic din ceea ce nu îţi doreşti să se întâmple.

Ea îl privi, în ochii ei citindu-se un pic de viclenie.

— Deci nu o să-mi pierd monedele dacă mă aşez la mese?

El rânji către ea.

— Bine punctat, zise el.

El se uită la buzele ei care zvâcniră, iar pentru o secundă, se gândi că ea avea să-i zâmbească. Voia să-i vadă buzele ridicându-se, să vadă bucuria reflectate în ele. Avea o tristeţe, o mâhnire care o bântuiau şi care îi trezeau un sentiment protector, acea parte din el care îl îndemna să facă sacrificii indiferent de preţul plătit. Acesta era motivul pentru care acum deţinea clubul, un dar de la fratele lui Finn, pentru care se înjosise în faţa acelui vierme care le era tată. Finn văzuse clubul drept un mijloc de a-l răsplăti pe Aiden pentru o datorie pe care insista că o avea la el, deşi Aiden îi spusese în nenumărate rânduri că nu era adevărat. Dar impulsul de a o proteja pe această femeie era mult mai mare decât orice simţise vreodată. Era o nebunie, una extremă. Nu ştia nimic despre ea, şi nu-şi imagina că nu avea deja un protector.

Cu siguranţă, era din neam nobil. Hainele ei elegante indicau asta, dar mai ales modul în care vorbea, ca şi cum era obişnuită ca oamenii să-i facă pe plac. Lui nu-i plăcuseră niciodată cei din lumea bună, în afară, bineînţeles, de monedele pe care le aduceau la mesele lui. La 19 ani deschisese clubul Cerberus cu intenţia de a lua tot ce se putea de la cât mai mulţi lorzi, folosindu-se de ei pentru a-şi asigura traiul şi o viaţă bună. Cu siguranţă, chiar

şi cei mai puţin influenţi veneau în sala lui de joc. El nu avea niciun fel de reţineri când venea vorba de bani. Luase bani de la fii, fraţi şi soţi. Acum, prin clubul Elysium avea să-i ia de la fiice, surori şi soţii.

Finn făcuse planuri pentru acest club înainte ca dragostea să-l orbească. Acum trăia la periferia Londrei, făcându-şi soţia fericită şi crescând cai. Când îi dăduse Elysium lui Aiden, veneau doar câteva femei în fiecare scară, deşi clubul fusese construit în aşa fel încât să ofere mai multă eleganţă şi rafinament. Dar Aiden făcuse câteva schimbări pentru a le atrage pe doamne şi mai ales pentru a le stârni dorinţele ascunse.

Ideea de a purta măşti îi aparţinuse, pentru că ştiuse că femeile aveau să fie curioase, dar ezitante în a-şi arăta chipul. Şi totuşi, cele treceau pragul clubului trebuiau să jure că aveau să păstreze secretul, deşi el ştia prea bine că niciuna nu făcea aşa ceva. Aşa că avusese nevoie de un mijloc prin care le putea proteja pe cele care aveau nevoie de acest lucru, lor oferindu-le un sanctuar, iar el umplându-şi cuferele.

Sala de jocuri prin care o însoţea acum pe Selena rămăsese aproape la fel ca atunci când Finn o gândise. Aici se găseau tot soiul de jocuri şi tot de aici îi venea cea mai mare parte a venitului.

— Nu mă aşteptam să văd bărbaţi jucând, zise ea.

— Le instruiesc pe partenerele lor. Aceste jocuri nu sunt tocmai cele preferate de femei la ceaiul sorbit după-amiaza. Ai vrea să chem pe cineva care să te înveţe?

Încă din momentul în care rosti cuvintele, el îşi simţi măruntaiele arzând la gândul că altcineva putea să se aplece peste umărul ei şi să i şoptească la urechile delicate.

— Nu mă interesează să învăţ jocuri de cărţi, spuse ea.

El se întrebă care erau interesele ei, dar unde era distracţia dacă avea să treacă direct la asta? Prefera să o mai ţină lângă el, să mai afle câte ceva despre ea, să descopere toate modurile în care avea să fie compromisă.

— Atunci, poate că asta o să te intereseze mai mult,

zise el

O conduse către o cameră pe care fratele său o văzuse potrivită pentru servitul mesei într-o manieră elegantă, cu mese îmbrăcate în alb şi lumânări pâlpâind pe ele. Dar ce rost avea o astfel de cameră pentru femeile care îşi doreau aventură şi voiau să scape de mesele plictisitoare? Erau lumânări care pâlpâiau, dar fuseseră aşezate pe stâlpi înalţi, aruncând o lumină slabă peste canapelele şi grămezile de perne pe care doamne stăteau tolănite în timp ce mai mulţi bărbaţi le serveau cu struguri, aşezându-le boabe între buze sau înmânându-le pahare cu vin. Tinerii îngenuncheau în faţa lor, ţinând în mână un platou cu mâncăruri care puteau delecta chiar şi cele mai pretenţioase gusturi. Unele femei invitau bărbaţii să stea lângă ele în timp ce mâncau, iar ele îşi doreau pur şi simplu să fie servite. Oricare era plăcerea lor, domnii erau angajaţi să o satisfacă.

— Ţi-e foame? Vrei să te aşezi? întrebă el sugestiv. Poate ai vreo sete pe care vrei să ţi-o stingi?

— Nu sunt interesată de mâncare sau de vin. Deşi sunt fascinată de decadenţă.

Ea ridică ochii aceia de un albastru cu văpaia, iar el avu nevoie de toată puterea pentru a nu se cufunda în acel foc. Oare de ce venise o astfel de femeie cu o asemenea putere de seducţie într-un local care se preocupa mai mult de florile singuratice?

— Între aceşti pereţi, femeile sunt făcute să se simtă precum nişte zeiţe, continuă ea.

El se simţi bucuros să vadă că ea înţelegea scopul ascuns al eforturilor făcute acolo şi rânji.

— Tocmai de aceea această cameră se numeşte salonul zeiţei.

— Te-a ajutat o femeie să amenajezi acest loc?

Modul în care îi adresă întrebarea îl făcu să simtă o uşoară gelozie în tonul ei, dar era imposibil. Nu se cunoşteau atât de bine încât să fie vorba de astfel de emoţii între ei. Deşi, dacă şi-ar fi dorit să se aşeze, s-ar fi putut găsi în situaţia de a goni orice bărbat care ar fi

îndrăznit să se apropie suficient de mult pentru a inhala mirosul ei de căpşune.

— Sora mea prin alianţă a sugerat că doamnele care vin aici ar trebui să se simtă speciale.

— Care dintre ele? Lady Aslyn sau Lady Lavinia?

În mod clar era din neam nobil. Vorbea ca şi cum numele îi erau familiare, iar el abia se abţinu să nu se gândească la altceva care putea să devină familiar gurii ei.

— Lavinia. Deşi a renunţat la titlul de lady.

Asta, cu excepţia momentelor în care scria articole dure despre tratamentul injust aplicat mamelor necăsătorite şi copiilor născuţi din astfel de uniuni considerate teribile şi ruşinoase. Apoi îşi acceptase rolul în societate, pentru a-i sluji în atingerea scopului propus.

— Se pare că ştii multe despre mine, zise el.

— Toată lumea vorbeşte despre familia ta.

— Despre familia mea, nu despre mine.

— Bineînţeles că şi despre tine. Cum altfel să fi aflat despre acest loc? De ce să le oferi femeilor toate acestea?

— Am şi o sală de jocuri pentru bărbaţi. Nu la fel de elegantă. Doar cu cărţi. Dar din când în când venea şi câte o femeie să joace. De ce să nu aibă şi femeile propriul spaţiu în care să se bucure şi să se distreze? De ce să fie constrânse să-şi petreacă seara cu acul în mână, brodând?

— Pentru că asta trebuie să facă. Aşa se cuvine.

— Şi tu faci ce se cuvine?

— Da. Făceam.

— Şi acum?

— Nu la fel de mult, în mod clar.

El simţi în vocea ei o urmă de regret, poate chiar ruşine, dar avea să dispară în timp. Avea să devină dependentă de ceea ce îi oferea el. Până acum, nu întâlnise niciodată o femeie care să vină aici şi apoi şi nu se mai întoarcă.

— Poate că nu vrei vin, dar cel puţin ar trebui să inspiri atmosfera acestui salon într-un mod mai confortabil.

Capitolul 2

În timp ce el o ghida către o canapea imensă de tip otoman, aflată într-un colţ al camerei, în spate, ea se gândi să obiecteze, dar planurile ei depindeau de dorinţa de a-i menţine viu interesul, aşa că se lăsă purtată de val. În plus, era bine să se simtă mai confortabil în prezenţa lui. Canapeaua îmbrăcată în catifea era cea mai mare piesă de mobilier de acest fel pe care o văzuse vreodată, fiind special concepută pentru a permite ocupanţilor să se întindă şi să se relaxeze. O îndemnă să se aşeze încet pe margine, şi când ea vru să ia o poziţie decentă, conform bunelor maniere, el îi ridică picioarele, rotind-o într-un mod atât de delicat, până când se trezi întinsă peste un vraf de perne. Nu mai fusese niciodată într-o asemenea poziţie cu nimeni, în afară de soţul ei.

— O să murdăresc canapeaua, zise ea.

— Poate fi curăţată. Sau ar fi mai bine să-ţi scoţi pantofii.

Spre deosebire de vorbele rostite de ea, cuvintele lui veneau uşor, ca şi cum le-ar fi murmurat de o mie de ori. Apoi observă că mai multe femei făcuseră asta, se descălţaseră, iar de sub fuste le ieşeau picioarele acoperite de ciorapi, care erau alintate de mâini dibace.

— Le las aşa. Încălţate.

Doar nu aveau să rămână acolo prea mult timp.

El vorbi cu un lacheu înainte de a se aşeza lângă ea în aşa fel încât şoldul lui să fie lângă al ei. Cât de mult detesta ideea că o neliniştea apropierea lui şi că nu se comporta nici pe departe la fel de sofisticat pe cât îşi imaginase şi sperase să o facă!

— Eşti încordată. Ai vrea să-ţi fac un masaj la umeri?

Privirea ei alunecă neliniştită către mâinile lui mari şi degetele puternice.

— Nu în acest moment.

— De ce eşti încordată, iubito?

Un alt alint. Ea se întrebă brusc câte astfel de cuvinte ştia, câte folosea în avantajul lui, dacă avea să le rostească pe toate în prezenţa ei şi dacă le adresa tuturor doamnelor pe care le întâlnea. Nu putu să nu îşi dorească să păstreze unul doar pentru ea. Ce prostuţă era dacă îţi imagina că ea avea să însemne ceva mai mult decât o afacere pentru el!

— Adevărul?

— Este mai uşor de spus faţă de o minciună, mai ales dacă subiectul revine în conversaţie, zise el, sprijinindu-se în cot, în timp ce mâna liberă şi-o plimba uşor pe gamba ei. Abia atunci conştientiză că fusta nu-i stătea cum trebuia şi nu-i acoperea gleznele aşa cum se cuvenea. Primul instinct fu să-i împingă mâna şi să-şi vâre degetele de la picioare sub tivul fustei, ascunzând ceea ce el nu trebuia să atingă. Dar, dacă totul mergea bine, el avea să atingă mult mai multe până seara.

Chiar şi prin ciorapi putea să simtă atingerea delicată şi incredibil de intimă a pielii lui. Înghiţi în sec şi încercă să nu se piardă în senzaţiile atât de ademenitoare. Trebuia să-şi păstreze cumpătul şi să nu facă nimic compromiţător de faţă cu alte persoane care puteau fi martore, chiar dacă ea era deghizată.

— Nu am făcut niciodată nimic obraznic, spuse ea.

El ridică privirea de la gambă către ochii ei.

— De ce în această seară?

Clătinând din cap, fu recunoscătoare când lacheul îi întrerupse, întorcându-se cu tava pe care era un pahar eu vin roşu. Aiden Trewlove se ridică, luă paharul şi i-l oferi. Deşi mai devreme spusese că nu voia vin sau orice altceva, în acel moment decise că o înghiţitură sau două aveau să-i calmeze nervii.

— Nu mi te alături?

— Nu e bine ca patronul să fie ameţit.

— Nici eu nu o să mă ameţesc, zise ea, dar sorbi din vin, zâmbind când îl simţi alunecându-i pe gât, încălzind-o şi dându-i un sentiment de familiaritate. E o recolta bună, adăugă ea.

— Sora mea Gillie are o tavernă, Mi-ar smulge capul dacă nu aş servi cele mai bune produse.

— Ea s-a căsătorit cu ducele de Thornley.

— Un alt detaliu cu care eşti familiară.

— Aşa cum ţi-am zis, familia ta este pe buzele tuturor.

El se întinse înapoi, sprijinindu-se în cot.

— Asta mă pune în dezavantaj, dat fiind că ştiu atât de puţine despre tine.

— Nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu că eşti soţia cuiva.

Ea se încordă, dar degetul lui alunecă din nou peste gamba ei, distrăgându-i iar atenţia şi făcând-o să se simtă confortabil.

— Doar ghiceşti.

— Deşi porţi mănuşi, am observat conturul unui inel pe mâna stângă. Ar fi fost mai înţelept să-l scoţi înainte de a veni aici.

Aşa ar fi trebuit să facă, într-adevăr, dar purta acel inel de aproape şapte ani, aşa că nici prin cap nu-i trecuse să-l scoată. Neliniştită din cauza faptului că tocmai conştientizase că nu-şi luase nici cele mai mici precauţii pentru a-şi proteja identitatea, luă încă o înghiţitură de vin.

— Aş paria că eşti soţia unui duce.

Femeia aproape că se înecă brusc cu vinul. Tuşind, îşi acoperi gura cu mâna, abia dându-şi seama că el îi luase paharul dintre degete, în timp ce ea încerca să-şi recapete controlul şi să nu permită licorii să o ucidă. Atent, el o bătu pe spate. Când îşi mai reveni, ea luă din nou paharul, sorbind vinul parfumat pentru a-şi recăpăta cumpătul.

— De ce crezi asta?

— O spun modul în care te porţi ca şi cum totul ţi se cuvine, impresia pe care o laşi că te afli într-un loc mult sub demnitatea ta, un loc de care nu eşti deloc interesată, la braţul unui bărbat care nu este suficient de bun pentru a-ţi şterge pantofii.

— Aici te înşeli, domnule Trewlove. Presupun că îţi răsfrângi propriile preconcepţii asupra mea. Nu că te condamn, nu dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt

adevărate. Se spune că tatăl tău este din neam nobil.

Degetele lui înţepeniră pe gamba ei ca şi cum ea l-ar fi lovit.

— Nu vorbesc despre cel care mi-a dat viaţă. Niciodată.

Deci era adevărat. Avea sânge nobil în vene, ceea ce se potrivea de minune cu planurile ei.

— Iar eu nu o să discut rolul meu în societate sau în afara ei, replică ea pe un ton tăios.

— Se pare că în această privinţă gândim la fel, zise el şi se întinse înapoi, degetele lui reluându-şi jocul pe pielea ei, înaintând de această dată un pic mai mult cu fiecare nouă atingere, apropiindu-se periculos de genunchiul ei, Era atât de nepotrivit gestul lui, dar ea simţi că el o testa, provocând-o să obiecteze. Sau poate pur şi simplu îi plăcea şi atingă piciorul unei femei.

— Dacă ar fi să sting lumânările acum, într-o parte şi în cealaltă, al fi în întuneric, aşa că ţi-ai putea scoate masca.

— Întunericul nu este niciodată absolut, în această cameră, masca rămâne. În plus, ai fi uimit să ştii cât de atente sunt unele doamne.

El o cercetă intens, apoi începu să tragă de pantofii ei.

— Am zis că pantofii rămân, zise ea, dând să se elibereze din strânsoare.

Şi ar fi reuşit dacă el nu ar fi prins-o de picior, exact deasupra gleznei.

— O să te simţi mai confortabil fără ei. Podelele mele sunt curate.

El o privi printre pleoapele întredeschise, aşa cum îi privise pe nobilii adunaţi în biserică, iar ea simţi dintr-odată o dorinţă nebună de a se ridica la nivelul aşteptărilor lui, ca el să nu o creadă laşă.

— Când ai fost desculţă ultima dată?

Ce ciudat că îşi amintea asta!

— Aveam nouă ani. Eram într-un câmp de trifoi şi pur şi simplu nu am putut să rezist. Îşi amintea ca şi cum ar fi fost ieri, se simţise de parcă păşise pe catifea. Clătină din

cap. I-am dat de furcă guvernantei mele pentru că a încercat să mă ţină încălţată, continuă ea.

Dar în acea zi mama ei o certase aşa cum nu o mai făcuse vreodată, convingând-o că deja era prea mare pentru astfel de copilării. De atunci, îşi ţinea întotdeauna pantofii în picioare. Ideea de a-şi dezamăgi părinţii, de a dezamăgi pe oricine o făcea să se simtă mizerabil.

Luă şi ultima înghiţitură de vin, terminând paharul. Parcă de nicăieri, apăru un servitor care îi oferi altul. Ea îl luă şi privi intens către bărbatul de lângă ea, care părea a se simţi confortabil în ciuda poziţiei ciudate în care stătea, cu picioarele pe podea, şi se întrebă cum ar fi reacţionat el dacă i-ar fi ordonat să-şi pună picioarele pe canapea ca ea să-i scoată cizmele. În mod clar, vinul avea efect asupra ei, făcând-o mai curajoasă. Deşi, nu complet. Ea încuviinţă uşor, iar degetele tui îşi reluară dansul.

Când îi scoase pantofii, îi înmână altui servitor ivit şi el parcă din aer. Presupuse că el îi făcuse semn servitorului, deşi, în fapt, nu văzuse niciun gest.

— Dă-i lui Angie, să îi pună pe numele meu.

— Da, domnule.

— Poţi să îi iei din foaier când o să pleci, zise Aiden Trewlove în timp ce servitorul ţâşni către ieşire.

Când intrase, îşi lăsase acolo şi pelerina, la o tejghea din faţa unei camere pline cu haine. Fata care era acolo şi care păzea lucrurile nu-i ceruse numele, ci pur şi simplu îi oferise un număr. Ea se întrebă dacă era vreun loc special unde erau ţinute lucrurile doamnelor care veneau pe numele lui şi ce fel de lucruri lăsau acestea în grija lui.

Dintr-odată, nu se mai întrebă nimic, fiindcă el îi masa cu degetul mare piciorul pe care tocmai i-l ridicase, strângându-l delicat şi apăsându-l relaxant. Era mult mai plăcut decât trifoiul sub tălpi. Acum şi-ar fi dorit să nu poarte ciorapi. Apoi, brusc, se simţi vinovată pentru că îi plăcea atât de mult atingerea lui.

— Unde ai fost educat? întrebă ea, încercând să-şi distragă atenţia de la modul ademenitor în care degetele lui se mişcau pe pielea ei arzătoare.

— Pe străzi.

Ea clătină din cap.

— Ai avut parte de scoală, de educaţie. Se vede în modul în care vorbeşti.

— Ăsta e meritul lui Gillie. Ea crede că vorbirea corectă este primul pas pentru a avansa în lume. Când eram mai tineri, ea a lucrat pentru o femeie care a învăţat-o să scape de accentul cockney. Gillie ne-a arătat apoi tuturor şi a exersat cu noi.

— Dacă nu ar fi bine-cunoscuta ta reputaţie, oamenii nu ar şti că vii de pe străzi.

Ea intenţionase să-l complimenteze, dar el doar ridică din umeri ca şi cum nu l-ar fi interesat ce gândeau alţii despre el. Şi-ar fi dorit să poată spune la fel despre ea. Dar poziţia ei în înalta societate îi impunea să aibă o viaţă fără nicio pată care să aducă ruşinea în familiei ei.

— De ce ai ales să fii proprietar de sală de jocuri?

Era curioasă să afle mai multe despre acest bărbat care se străduia să-i facă picioarele să se relaxeze, deşi nu-şi lua privirea pătrunzătoare de pe chipul ei.

— Această seară e a ta, draga mea, nu a mea.

Cuvintele lui o făcură să te topească aproape la fel de mult ca sentimentul de eliberare pe care îl simţea la apăsarea degetelor lui în talpă. Nici nu-şi mai amintea când fusese ultima dată în centrul atenţiei cuiva, când nevoile, dorinţele, plăcerile ei fuseseră primele în faţa doleanţelor altcuiva.

— Dacă e adevărat, atunci mi-ar plăcea să ştiu povestea ta, aşa că e musai să o împărtăşeşti cu mine.

El zâmbi într-un mod atât de masculin, atât de încărcat de senzualitate, încât ea se temu că avea să se scufunde în ape mult mai întunecate decât bănuise că avea să se întâmple alături de acest bărbat.

— Acest raţionament e uşor întortocheat, spuse el, ridicând din nou din umeri şi înclinându-şi capul într-o parte fără a-şi lua privirea de la ea. Ai jucat vreodată alba-neagra?

— Nu cred.

— Morişca – aşa i se spune celui care coordonează jocul, pentru că vorbeşte tot timpul şi învârte trei cupe. Te lasă să vezi cum pune un bob de mazăre sau alt obiect mic sub una dintre cupe, apoi începe să le mişte foarte repede vorbind şi iar vorbind, după care se opreşte, cere o sumă şi pune pariu pe ea, jurând că nu poţi ghici unde este mazărea. Dacă ghiceşti, te plăteşte. Dacă nu ghiceşti, îl plăteşti. De obicei, nu cere o sumă mare, doar câţiva penny, în funcţie de numărul celor adunaţi şi de cât i se pare că îşi permit aceştia.

— Iar tu ai ghicit întotdeauna unde este mazărea.

Zâmbi din nou în acel mod care o făcea să simtă lucruri ciudate în piept şi să respire mai greu.

— Eu eram morişca şi ştiam întotdeauna unde era mazărea. Exact la mine în palmă. Aşa că, indiferent ce cupă alegeai, greşeai. Şi când ridicam cupa unde se presupunea că era ascunsă mazărea, o făceam să alunece acolo. Ziceam: „Îmi pare rău, prietene! Iat-o!” şi le luam banii oamenilor.

— Trişai.

Fu îngrozită de acest gând, dar deveni şi mai îngrozită de faptul că era impresionată de strategia şi de agilitatea mâinilor lui. El chicoti întunecat.

— Bineînţeles că trişam.

— Aşa ai făcut bani pentru a-ţi finanţa afacerile? Cu lucruri murdare?

Părea că modul ei de-a pune problema îl amuză, pentru că zâmbetul deveni mai larg pe buzele lui.

— Nu. Aveam o masă amărâtă cu un picior şubred la mijloc pe care o căram peste tot cu mine, aşa că eram mereu pe drum, plecând dintr-un loc în altul. Aveam cele trei cupe şi mazărea. Într-o zi, se adunaseră o mulţime de oameni. Şi a venit un individ foarte dichisit. Avea o vestă roşie superbă. Asta îmi aduc aminte cel mai clar, faptul că m-au impresionat vesta şi culoarea ei. L-am analizat rapid. Aveam 11 ani. Eram plin de mine pentru că trucul meu avea succes de ceva timp, Decisesem că fraierul ăsta avea bani. Aveam de gând să-l las fără o guinee. I-am explicat

termenii, iar el a fost acord. Aşa că mi-am făcut numărul. I-am arătat bobul de mazăre sub cupă. Am ascuns mazărea, am învârtit cupele rapid, aţâţându-l: „Unde e mazărea? Unde e mazărea?” M-am oprit şi i-am zis: „Unde crezi că e, omule?” Eu făcusem pe cocoşul, dar el a ridicat cupa şi al dracului să fiu dacă nu era un bob de mazăre sub ea!

Ea începu să râdă, fiind luată pe nepregătite de cuvintele vulgare pe care le folosise atât de familiar în prezenţa ei – nimeni nu folosea astfel de cuvinte în preajma ei – şi de privirea lui batjocoritoare, de parcă ar fi înţeles că se lăsase prins în propria aroganţă.

— Şi el era un escroc ca tine?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Crescuse pe străzi. Ştia jocul. Îşi adusese propria mazăre şi o strecurase sub cupă când eu o ridicasem pe cea indicată de el. Şi nu am putut să zic că e un escroc fără să mă dau de gol

— Aşa că a trebuit să-i plăteşti o guinee?

El clătină din cap.

— Dar mi-a zis: „Nu lăsa niciodată ţinta să ridice cupa!” Se părea că mă urmărea de ceva timp. Mi s-a prezentat. Era Jack Dodger.

Ea miji ochii.

— *Acel* Jack Dodger?

Era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Londra – din toată Anglia, de fapt.

El încuviinţă din cap.

Chiar el. M-am dus să lucrez la sala lui de jocuri, Dodger’s Drawing Room, învăţând tot ce se poate despre jocurile adevărate. În cele din urmă, am devenit dealer, unul dintre cei mai tineri care au existat vreodată. Dar mi-am dorit mereu să fiu cel care stă la balcon şi îşi priveşte teritoriul, nu cel de la podea, cel observat. Aşa că la 19 ani am decis să pornesc pe cont propriu. Nu am crezut că e bine să intru în competiţie cu un bărbat căruia îi datoram atât de mult, aşa că am deschis clubul Cerberus în Whitechapel, mai mult pentru scursuri decât pentru cei instruiţi, dar şi scursorile au monede. Şi nu toată nobilimea

este primită în cercurile înalte.

— Iar acolo ţi-ai dat seama că şi femeile au nevoie de un loc.

— Nu pot să-mi asum meritul pentru asta. A fost ideea fratelui meu, dar nu s-a implicat niciodată, aşa că mi-a cedat locul.

— Ţi l-a dat? Fără să fie recompensat? Pur şi simplu?

— Simţea că îmi este dator.

— De ce?

— Ah, drăguţo, asta e o cu totul altă poveste, zise el, eliberându-i picioarele şi aplecându-se către ea. Acum tu trebuie să-mi spui o poveste. Ce te-a adus aici în această scară?

— O trăsură.

El chicoti încet la răspunsul ei rapid, la încercarea vădită de a evita să-i ofere un răspuns. Era plină de secrete. Ar fi pariat toţi banii din club pe asta. Nu-şi putea da seama ce îl făcea să-i acorde atenţie, să rămână lângă ea? În mod normal, nu stătea pe lângă doamne, nedorindu-şi să o facă pe vreuna geloasă – gelozia era proastă în afaceri. Dar, dintr-un motiv ciudat, nu se putea desprinde de ea. Poate că era vorba de tristeţea din ochii ei sau de disconfortul ei. Majoritatea femeilor îţi arătau entuziasmul când umblau libere pe acolo, dar ea parcă nu era interesată de acel loc, însă se simţea obligată să rămână între acele ziduri. Era în căutarea unui lucru despre care credea că se afla acolo, dar el ar fi putut să-i spună că nu era nicio comoară între acei pereţi. El îi puteau oferi doar momente de libertate – momente şi atât. Iar acesta era un lucru important, dar întotdeauna trecător. De aceea se întorceau oamenii. Pentru că bucuria pe care o găseau acolo nu putea fi luată. Dispărea odată cu ieşirea lor din local.

Ceea ce era bine pentru afaceri, asigura clientela şi întoarcerea lor.

Un lacheu veni şi îi umplu din nou paharul, după care plecă. Ea nu obiectă, iar el presupuse că începea să se simtă mai relaxată, întinzându-se după mâna ei liberă, începu să-i dea jos mănuşa, trecând dincolo de cot. Oare de

ce purtau femeile rochii care le expuneau braţele, ca apoi să adauge un accesoriu care să le ascundă?

— Ce faci? întrebă ea, iar el simţi tonul îngrijorat.

— Mănuşile sunt un inconvenient.

Ea strânse pumnul, dar fără succes.

— Te rog să nu le scoţi.

El se gândi la inelul care putea fi recunoscut de cei care o cunoşteau.

— Am putea pune inelul tău într-una din mănuşi. Ar fi în siguranţă acolo. Nu avem hoţi aici. Sau ai putea să-l pui într-unul din buzunarele mele.

Ea clătină din cap, iar el se întrebă cine era bărbatul care îi oferise inelul şi de ce ea îşi dorea să-i rămână pe deget. Dar, dacă îl iubea, ar mai fi fost? La naiba, Lady Aslyn vizita clubul ocazional, iar ea îi adora pe fratele lui. Câteodată, o doamnă avea nevoie să evadeze pentru un timp.

El întinse mănuşa la loc, dansând cu degetele peste pielea ei netedă şi în interiorul părţii care nu era acoperită de mănuşă.

— Aştept povestea ta, scumpo.

Ea duse paharul la buze, întârziind să-i spună povestea, ceea ce-l făcu să regrete faptul că i se alăturase în acest joc, căci avea o regulă: nu se apropia prea mult de oaspeţii lui pentru că ataşamentul nu era bun în afaceri. La fel ca fraţii săi, ştia că averea şi norocul lui depindeau de el, de grija pentru afaceri. Cei din familia lui erau născuţi din scandal, iar asta încă îi urmărea. Câteodată, şi el încălca regulile societăţii, alunecând în delicii interzise, dar niciodată nu făcea asta la club. Cu toate acestea, ea îl tenta cum nu o mai făcuse nicio femeie.

După ce îşi linse buzele, ea îşi îndreptă atenţia asupra umbrelor.

— Ţi-am spus de trifoi.

— Cred că ai poveşti mai interesante de atât.

Ea întoarse privirea către el.

— Nu prea. De aceea am venit aici.

El nu crezu nicio secundă că era atât de plictisitoare

precum încerca să pară, dar în acelaşi timp ştia că nu era cazul să insiste.

— Termină-ţi vinul! Vreau să-ţi mai arăt o cameră cu alte distracţii.

Îi plăcea să-i urmărească muşchii delicaţi ai gâtului când înghiţea licoarea. Nu era nimic care să nu-l atragă la ea. Se întrebă dacă, în cazul în care ar fi dus-o într-o cameră întunecată, dar întunecată bine, şi-ar fi scos masca şi i-ar fi permis să atingă, să-i simtă trăsăturile cu degetele. Întotdeauna fusese talentat la desen, aşa că, dacă-i putea urmări trăsăturile cu degetele, le putea pune ulterior pe hârtie.

Abia dacă termină ultima înghiţitură, că apăru un tânăr chipeş – toţi erau chipeşi. Lavinia îl convinsese că doamnele ar fi fost mult mai destinse dacă peisajul din faţa lor ar fi fost pe măsură. Tânărul acesta, care abia dacă avea 20 de ani, luă paharul gol din faţa ei pentru a-i oferi unul plin.

— Am terminat aici, îi zise el servitorului, surprins de tonul lui morocănos şi tăios.

Jasper cu siguranţă fu surprins, căci miji ochii şi clătină iute din cap înainte de a se grăbi să se retragă.

Aiden mai mult îi simţi privirea pătrunzătoare decât i-o văzu. Voia să le ceară scuze ei şi tânărului, dar nu avea obiceiul acesta, iar un astfel de gest ar fi putut să-l ducă pe drumul periculos de a recunoaşte că nu-i convenea ca alţi bărbaţi să fie în preajma ei, chiar dacă pentru asta îi plătea – să le facă pe doamne să se simtă speciale, ca să se întoarcă pentru a se simţi speciale din nou.

— O să am nevoie de pantofi, îi zise ea, luându-l prin surprindere cu lipsa de reacţie la gesturile lui.

— Nu, nu o să ai. Aşa cum ţi-am zis, podelele mele sunt curate. De ce să întemniţezi picioarele astea frumoase în piele când nu e nevoie?

Ridicându-se, o luă de mână şi o ajută să se ridice. Fără pantofi, îi ajungea până la umăr. Încercă în zadar să nu se gândească ce bine ar fi arătat capul ei pe pieptul lui – un gând atât de ciudat pentru un bărbat care nu făcea asta cu

nici o femeie. Îi plăceau femeile, se bucura intens de compania lor, dar nu le oferea îmbrăţişări când aveau nevoie de ele. Iar lacrimile îl făceau să caute ieşirea cea mai apropiată. Îi plăcea să se distreze.

În seara asta, nu era el însuşi: stătuse pe lângă o femeie, îi oferise atenţie, excluzându-le pe celelalte. Poate că motivul era misterul care o învăluia. Dar erau şi alte femei care purtau mască, iar el nu stătea pe lângă niciuna pentru a cunoaşte fiecare detaliu despre ea. Ar fi trebuit să o lase în grija unuia dintre băieţii lui, dar se temea că apoi ar fi clocotit la gândul că îi acordau prea multă atenţie. Dacă nu ar fi fost suficientă atenţie, ar fi fost nervos că nu era băgată în seamă. Dacă nu ar fi fost prea multă, ar fi fost furios că nu era el cel care să i-o ofere.

Dacă ea îi citise gândurile care se revoltau în interiorul lui, nu dădea niciun semn că îl desluşise, ci pur şi simplu îl luă de braţ, ca şi cum locul mâinii ei era acolo. Vinul îşi făcuse treaba. Era mai relaxată, mai liniştită. Cât de ciudat era că acum el se simţea mai încordat!

Fără să se grăbească, o conduse în camera următoare, cea despre care Lavinia insistase că avea să le placă doamnelor şi despre care se spunea că era salonul fetelor nedansate. Deşi pentru oaspeţii lui era o simplă sală de bal, una ca multele pe care le vizitaseră deja, între aceşti pereţi le era garantat un dans cu un bărbat superb. Deşi şi-ar fi dorit să le dea de lucru celor mai săraci dintre ei, avea nevoie de bărbaţi de un anumit calibru pentru aceste doamne, bărbaţi cu un limbaj îngrijit, care ştiau să se îmbrace cu jachetă, vestă şi lavalieră. Majoritatea angajaţilor lui fuseseră instruiţi pentru poziţii de servitori pentru case simandicoase. Aici, câştigau dublu.

— Nu mă aşteptam să dansăm, zise ea.

Câteva doamne erau aliniate pe marginea sălii de dans, aşteptându-şi rândul, ştiind că în curând aveau să ia cu asalt încăperea. Nicio femeie nu era neglijată aici.

— Ai vrea să dansăm un vals?

Nu dansase niciodată cu clientele lui, dar voia să o ţină în braţe, să o conducă pe parchetul bine lustruit. Faptul

că nu dansase niciodată vals nu avea să fie un impediment pentru a obţine ceva ce îşi dorea. Lavinia îl învăţase paşii de bază, gândindu-se că aveau să-i fie de folos la un moment dat, că se putea să danseze cu unele dintre clientele lui. Detesta să recunoască faptul că avusese dreptate. Deşi acum era sora lui – în urma uniunii cu fratele lui încă era supărat pe ea şi se lupta să o ierte pentru toate necazurile pe care le adusese pe capul fratelui său.

Selena clătină din cap.

— Nu sunt aici ca să dansez.

— Nu eşti interesată de jocuri de noroc, nici de mâncare, nici de dans. De ce eşti aici, scumpo?

Încordată, dar cu îndrăzneală, ea se uită în ochii lui:

— Sunt aici ca să mă culc cu cineva.

Capitolul 3

Crescând printre nelegiuiţi, învăţase să nu-şi arate niciodată sentimentele şi să nu reacţioneze indiferent ce auzea, aşa în acest moment făcu exact asta – se controla, blocându-şi fiecare muşchi din obraji, însă în interior recunoscu faptul că vorbele ei îl luaseră pe nepregătite. La fel şi cutezanţa de a-l privi ca şi cum nu spusese ceva scandalos. Voia să-i smulgă masca aia blestemată ca să vadă dacă roşise. Nu putea să-i vadă obrajii, dar bărbia îi rămăsese albă, fără niciun semn rozaliu sau ceva care să trădeze fierbinţeala.

Nu-i plăcea deloc singurul motiv pentru care venise în clubul lui, iar ironia era covârşitoare. El se desfăta în păcat şi îşi adora rolul de a-i introduce pe oameni în lumea viciului. Era puţin probabil să ajungă în rai, aşa că se bucura la maximum de călătoria care îi fusese dată şi care fără îndoială avea să-l ducă în iad. Înţelegea că oamenii aveau nevoi, deşi nu putea desluşi de ce erau marginalizaţi de societate doar pentru că voiau să-şi satisfacă acele nevoi – în căsnicie sau în afara ei.

Însă în aceste clipe îşi dorea ca ea să aibă mai mult discernământ în privinţa dorinţelor ei. Nu voia să fie interesată doar de actul în sine. Îşi dorea să fie interesată tocmai datorită sentimentelor pe care le nutrea faţă de cineva anume. Faţă de el. Ce naiba era cu el?

— Dacă te uiţi îndeaproape, o să vezi că unii domni poartă un buton roşu pe reverul costumului. Ei îţi pot oferi acest serviciu, spuse el calm, dar un val de încordare creştea în interiorul lui precum un vulcan gata să erupă.

— Nu sunt interesată de ei. Tu mă fascinezi, domnule Trewlove. Pe tine te vreau.

— Ah, din păcate, eu nu amestec afacerile cu plăcerea, spuse el, ştiind că îl ucidea pe interior să se audă vorbind aşa.

— Consideră că totul e doar o afacere.

— Nu mă implic în asta cu clientele mele.

— Nu îţi cer să te implici. Îţi cer doar să te culci cu mine.

Era obişnuit să fie vânătorul, nu cel vânat. Deşi îi aprecia îndrăzneala, era uşor răvăşit de ea şi recunoştea în sinea lui că îl făcea să se simtă nesigur. Dar nu pentru că nu voia să se culce cu ea. Pur şi simplu îl îngrijorau motivele ei. Oare femeile cu care avea legături ocazionale se simţeau la fel, îngrijorate că aveau să rămână cu regrete?

Oare era posibil să se culce cu ea fără să se implice? Cu siguranţă, avusese întâlniri care nu fuseseră altceva decât simple descătuşări ale dorinţelor carnale, dar ea părea că merită mai mult. Oare înţelegea goliciunea pe care avea să o simtă după ce corpul ei urma să treacă de euforia lirică, dându-şi seama că nimic nu-i putea linişti sufletul? Era un lucru straniu faptul că, deşi abia o cunoscuse, nu voia să se culce cu ea şi apoi să termine brusc acea legătură. Voia mai mult timp să o urnească.

— Putem să stăm aici şi să dezbatem problema ori să dansăm un vals şi să discutăm, spuse el, făcând o plecăciune batjocoritoare, dacă era să recunoască, după care făcu semn cu mâna către ringul de dans. Mergem?

— Nu am pantofi.
— Cu atât mai bine.

*

De câte ori nu se gândise să-şi arunce pantofii, sigură că faldurile fustei aveau să-i acopere picioarele dezgolite în timp ce dansa? Detesta pantofii, faptul că o strângeau, provocându-i adesea răni la degete. Aşa că libertatea pe care o simţea acum era la fel de înfloritoare pe cât se aşteptase, cu tălpile ei alunecând pe podelele lustruite în timp ce el o conducea pe ringul de dans.

Nu strica nici faptul că un bărbat frumos o ţinea de mână fără a-şi lua privirea de la ea.

— Te-am uimit cu modul meu direct de a fi.

Se şocase şi pe sine, dacă era să fie sinceră. Nu îşi propusese să spună toate acele cuvinte, ci pur şi simplu îi ieşiseră pe gură. Îşi dorise să fie mai subtilă pentru a obţine ceea ce îşi dorea.

— Nu m-ai uimit, ci mai mult m-ai surprins. În mod clar, nu eşti prima care vine aici şi vrea să se arunce direct în cele mai savuroase păcate. Soţii nefericite, văduve singure, fete bătrâne. De ce să nu-şi petreacă o noapte în compania diavolului?

— Nu cred că diavolul m-ar fi respins.

— Eu sunt mult prea familiarizat cu tentaţia, cu viciul şi cu dependenţa. De aceea, nu joc la mesele mele. Nu beau din băuturile mele. Nu stau tolănit pe canapelele mele. Iar până în acest moment, nu am dansat niciodată pe podelele mele.

Ea îi oferi un zâmbet sfios, ademenitor.

— Deci eşti în stare să faci excepţii.

— Aşa se pare.

Ei îi veni să izbucnească în râs. Trecuse mult timp de când râsese din toată inima.

— Nu trebuie să fii atât de morocănos când zici asta.

— Sunt curios. Ţi s-a zis vreodată că eşti frumoasă?

— De atât de multe ori, încât însuşi cuvântul şi-a

pierdut orice însemnătate.

— Te-ai căsătorit din dragoste?

— Nu.

— El nu te satisface?

— Poate o femeie să fie satisfăcută?

— Prin legături intime potrivite. Iar astfel de momente intime încep cu seducţia, răspunse el.

Îşi lăsă apoi mâna să alunece pe spatele ei, trăgând-o mai aproape de el, până când picioarele lui se loviră de faldurile rochiei, iar degetele ei desculţe fură periculos de aproape de cizmele lui. Dar ea avea încredere în el că nu urma să o calce ori să o trimită şchiopătând acasă.

— Tu ai început să mă seduci de când m-ai abordat.

Un colţ al gurii lui i se ridică.

— Înainte de asta, comentă el.

Ea nu se putu abţine să nu-i zâmbească.

— Traversatul camerei de mai devreme a fost în avantajul meu?

— M-ai observat, nu? întrebă el, în timp ce o jumătate de rânjet îi apăru pe faţă. Mă faci să-mi încalc toate regulile.

— Nu-mi pari genul care să fie înnebunit după reguli.

— Mă străduiam să mă schimb, să devin mai responsabil.

— Responsabilitatea este supraevaluată.

— Iar tu ştii asta pentru că eşti atât de infamă?

— Ştiu asta pentru că vreau să fiu infamă. Am fost întemniţată de simţul proprietăţii, de a face toată viaţa ceea ce societatea consideră corect şi bun. Devine obositor.

— Mai am o regulă, draga mea, Nu mă culc cu femei căsătorite. E o regulă pe care nu am încălcat-o niciodată.

— Norocul meu, pentru că sunt văduvă.

Dar nu era chiar atât de norocoasă. Dacă nu ar fi fost văduvă, nu s-ar fi aflat acolo, nu l-ar fi căutat. Nu-şi dorise să-i spună adevărul despre situaţia ei maritală, dar, chiar dacă el ar fi citit necrologul lui Lushing în ziar, era puţin probabil să-l asocieze pe duce cu ea, pentru că nu se aştepta ca o femeie văduvă doar de trei zile să vină într-o

asemenea casă a păcatului. Cu toate acestea, cu cât ştia mai puţine despre ea, era cu atât mai bine. Nici ea nu înţelegea de ce îi spunea lucruri pe care nu trebuia să le ştie. Învăţase de mică să-şi ţină gândurile doar pentru ea şi să nu spună niciodată ce credea sau ce gândea. Şi totuşi, acum se comporta ca o gaiţă care nu putea să-şi ţină gura şi care avea să suporte consecinţele.

Dar ce era rău în ceea ce-i spusese? Chiar dacă reuşea să îşi dea seama cine era cu adevărat, nu avea nicio putere să intervină peste planurile ei, în plus, era obişnuită să obţină întotdeauna ce îşi dorea. Deşi era privilegiul rangului ei, ştia să aleagă ce voia. Oare de ce voia să pară inaccesibil? Din experienţa ei, bărbaţii erau dominaţi de instincte, iar niciun instinct nu era mai puternic decât acela de a-şi linişti mădularul. De ce naiba se comporta aşa? De ce nu o condusese deja într-o cameră întunecată unde să-i ridice fustele în cap? Mai iritant decât aparenta lui lipsă de interes era sentimentul de simpatie care parcă îi umpluse ochii căprui.

— De când? întrebă el.

— Nu are nicio importanţă.

— Ţi-e dor de el?

În acel moment, îi era dor de tăcerea lui, de faptul că el nu îi pusese niciodată astfel de întrebări menite să-i descopere toate faţetele ascunse.

— Chiar nu eşti interesat să te culci cu mine? întrebă ea pe un ton uşor nerăbdător.

Venise acolo cu un scop, iar el întârzia să-i dea ce voia.

Degetele lui lungi se apăsată pe spatele ei, trăgând-o periculos de aproape, până când coapsa lui se cuibări între picioarele ei. Se temu că avea să se încurce între fustele ei. Dar se părea că avea experienţă, era mult prea abil ca să permită un asemenea dezastru, ştia ce să facă şi cât de aproape să tragă fără a permite să se întâmple ceva nepotrivit. Sau poate că în acel moment erau la unison. Era ciudat că se simţea ca şi cum împărtăşeau un moment mult mai intim decât orice trăise în toată viaţa ei.

— Meriţi mai mult decât să se culce cineva cu tine, spuse el, făcând fiecare nerv din ea să geamă. Meriţi o seducţie scandaloasă şi profundă, continuă, fixându-şi privirea în ochii ei, oferindu-i o promisiune pe care ea nu ştia dacă avea curajul să o accepte.

Simţea că nu mai putea să respire. Dintr-odată, ideea de a veni acolo îi părea teribil de neglijentă. Şi totuşi, în ciuda inimii care stătea să-i sară din piept, lucru pe care credea că îl simţea şi el în vârful degetelor cu care o atingea, nu putea să se elibereze şi să plece. Avea 25 de ani şi niciodată în viaţa ei nu fusese sedusă. Nu putea spune că fusese sedusă *cu adevărat.*

Notele finale ale melodiei se pierdură în aer, precum mirosul unei flori care tocmai se închisese pentru a se odihni pentru noapte, încetară să se mai mişte, dârei nu slăbi strânsoarea.

— Nu mă cunoşti, spuse ea pe un ton crud, de parcă nu-şi folosise vocea de secole. Nu ai de unde să ştii ce merit.

— Orice femeie merită mai mult decât o tăvăleală. Fiecare merită o seducţie. Acestea fiind spuse, cred că te cunosc mai bine decât crezi.

Era recunoscătoare că masca îi acoperea faţa, că el nu putea vedea cât de mult îşi dorea să o cunoască cineva cu adevărat şi să-i ştie gândurile, temerile şi visurile.

— În ce priveşte întrebarea ta de mai devreme referitoare la interesul meu de a mă culca cu tine, stai liniştită, este puternic şi apăsător. Dacă ar fi să acorzi acum atenţie altui bărbat de aici, s-ar putea să mă trezesc în situaţia de a fi obligat să-l omor.

Ea se simţi dintr-odată incredibil de ruşinată de satisfacţia pe care o simţi prin toţi porii auzindu-l vorbind aşa, doar pentru faptul că el putea fi gelos pe altul din cauza ei.

Începu o nouă melodie, iar el o purtă din nou prin sala de dans.

Dansase cu domni cu mult mai bine-crescuţi şi stilaţi când venea vorba de vals, dar totul fusese doar mişcare şi

ţinută, pur şi simplu urmaseră paşii. Stilul lui era sălbatic, crud şi ademenitor. O privea atât de intens, încât ideea de a-şi lua ochii de la el ar fi părut că ea cedează, iar el învinge. Apropierea dintre ei era scandaloasă – nu că ar fi contat în acel loc. Era ceva sălbatic, primitiv în modul în care toate cuplurile dansau în tandem în sala de bal. Cu coada ochiului, văzu cum fiecare domn îşi privea partenera ca şi cum era stăpâna lunii şi a stelelor.

Dar Aiden Trewlove îşi perfecţionase această privire încât să reflecte imaginea unui bărbat cu adevărat vrăjit. Chiar dacă era pentru câteva momente sau cât dura un dans, orice femeie se simţea preţuită. *Ea* se simţea preţuită. Nu se aşteptase la acest lucru în acea seară, nu-şi dorise asta. O făcea să se simtă slabă când trebuia să rămână puternică pentru a face ceea ce era de făcut.

— Cât de ciudat este că nu vrei să-ţi scoţi mănuşile, că respingi ideea de a te lăsa atinsă de mâinile mele când tocmai scopul pentru care ai venit aici este ca eu să le alint, zise el încet. Imaginează-ţi cât de bine te-ai simţi fără mătasea asta între noi.

Brusc, îşi imagină totul sălbatic şi provocator. Se temea că inima ei, care continua să bată ca o nebună, putea să cedeze până la finalul serii. Moartea ei nu ar fi ajutat pe nimeni, cu atât mai puţin pe ea.

Mai mult, ar fi fost încărcată de vina plecării subite în rai. Asta, dacă îngerii aveau să o ducă acolo, deşi era sigură că, după escapada din acea seară, mai degrabă ar fi aruncat-o în iad. Lucru care o speriase cu o oră în urmă. Acum însă se bucura că venise aici, pentru că era sigură că destinaţia ei avea să fie şi a lui pe lumea cealaltă. Şi-l putea imagina râzând din toată inima, amuzat de împrejurimi şi distrându-l până şi pe diavol. Voia să asiste la asta.

— Te poţi culca cu cineva fără să-i scoţi toate hainele, îl informă ea pe un ton cât putu de arogant şi de atotştiutor.

Cu siguranţă, Lushing nu avusese nevoie să-i scoată toate hainele, aşa că nu ştia cum avea să o mângâie Aiden Trewlove. Cu palmele acelea? Una dintre ele îi ţinea mâna

de parcă era o pasăre fragilă, în timp ce cealaltă îi acoperea o parte din spate. Îi rânjea ademenitor şi înflăcărat.

— Unde e distracţia în asta?

Aproape că îi veni să întrebe dacă era vorba de distracţie în actul intim. Pentru ea fusese mai mult o datorie, o sarcină, o cerinţă a căsniciei. Aici spera să aibă parte de ceva mai mult, dar nu ştia exact ce presupunea acel ceva. Să fie mângâiată pe pielea goală. *Mângâiată. Goală. Piele*. Cuvintele acelea păreau captive în mintea ei, ca şi cum s-ar fi plimbat într-un carusel.

După gesturile pe care le făcuse până atunci, ea simţise că mâinile lui deveniseră puternice datorită muncii depuse, orice ar fi presupus asta. Dar erau în acelaşi timp curate, îngrijite. Avea şi o cicatrice dintr-o parte a arătătorului până spre palmă. Subţire, aspră şi albă. O avea de ceva timp. Se întrebă cum o căpătase.

Oare actul lui de seducţie avea să cuprindă şi mai multe poveşti? Se întreba sau mai degrabă spera asta.

Muzica se opri din nou, un semnal pentru ceilalţi să schimbe partenerii, în timp ce el continuă să o ţină, aşteptând răbdător până când aveau să se mişte iar. Într-o sală de dans, trei dansuri cu acelaşi partener ar fi fost considerate scandaloase. Aici nu însemna nimic.

Nu era nici îngrijorată, nici preocupată de reputaţia ei.

— Câte dansuri mai urmează? întrebă ea.

— Unul.

— Şi apoi?

— O să te sărut până când o să ţi se înmoaie genunchii.

Ochii i se înflăcărară şi desfăcu buzele, sugându-le, ceea ce îi făcu mădularul să se întărească, de parcă ea şi-ar fi coborât degetele şi l-ar fi atins pe toată lungimea lui. Dumnezeule, ce naiba era cu el? Îi plăceau femeile, dar nu-şi pierduse capul pentru niciuna până acum. Şi totuşi, ceva din ea îi trezea instinctele, trezea omul primitiv care voia să o posede şi să o protejeze – şi, da, omul care ar fi fost în stare să ucidă orice alt bărbat care ar fi îndrăznit să o

atingă.

Gelozia nu fusese un sentiment cunoscut de el până la ea, iar acum, când apăruse această emoţie, nu-i plăcea deloc şi nici nu înţelegea de ce o simţea. Ea avea dreptate. Nu o cunoştea deloc. Era stupid să simtă pentru ea altceva în afară de o oarecare curiozitate.

Şi alte femei purtau măşti în localul lui. Câteva nu şi le scoseseră niciodată. Dar misterul lor nu-l fascinase. Ea o făcea. Intens. Cu putere. Irevocabil. Voia să ştie totul despre ea.

Nu, nu voia. Îşi dorea să o seducă, să se culce cu ea şi să o uite. La fel de uşor cum plănuia ea să-l uite pe el. Dar tocmai de aceea trebuia să o seducă – pentru că voia ca ea să-l implore, să şi-l aducă aminte până la moarte indiferent câţi bărbaţi urmau după el.

Spusese că voia să fie satisfăcută, iar modul în care rostise asta, fără niciun fel de emoţie, de parcă era de la sine înţeles că el avea să-i facă imediat pe plac, îl fascinase şi îl enervase în acelaşi timp. Aiden Trewlove nu făcea pe placul nobilimii. Spre deosebire de mama lui, el nu avea să fie folosit pentru plăcere. Poate că avea să ofere plăcere, dar întotdeauna în termenii lui. Nu ştia mare lucru despre mama lui, dar îl privise o dată pe cel care se presupunea că îi era tată şi înţelesese că sărmana femeie nu avusese nicio şansă, nu i se oferise posibilitatea de a spune nu. Dar nu se putea spune acelaşi lucru despre el. Întotdeauna deţinea controlul, era mereu în gardă şi avea ultimul cuvânt.

Poate că nu avusese niciun cuvânt de spus în ceea ce privise propria soartă după ce fusese născut, dar, pentru numele lui Dumnezeu, acum deţinea controlul total. Nimeni nu-i dicta ce să facă.

Se întrebă dacă şi femeia care stătea acum în faţa lui nu avusese nici o şansă în trecut. Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care se afla acolo, pentru că acum, în calitate de văduvă, avea puterea de a-şi hotărî soarta şi acţiunile. Aşa că era în căutarea a ceea ce nu avusese vreodată: pasiune. Cu siguranţă, voia mai mult decât o tăvăleală.

— Genunchii mei sunt destul de sănătoşi, zise ea în cele din urmă.

El nu se putu abţine să nu zâmbească, având în vedere că îi trebuiră câteva momente să răspundă. Se gândi câteva clipe la o remarcă bună.

— Intenţionez să-ţi fac genunchii gem.

Limba ei rozalie ieşi dintre buze, lingând-o pe cea de jos, cea pe care el intenţiona să o devoreze în scurt timp.

— Eşti cam îngâmfat.

— E motivul pentru care m-ai ales.

— Trebuie să recunosc că te găsesc fascinant.

— Ne-am mai întâlnit până acum?

Nu credea să o mai fi văzut. Şi-ar fi adus aminte de acea gură, de forma ei, de buza aceea mai mare care lăsa impresia că era bosumflată, de arcuirea buzei de sus, mai subţire decât cea de jos. Gura ei avea să fie un cuibuşor numai bun pentru a lui.

— Nu, dar eu te-am văzut de la distanţă, am auzit poveşti despre tine… despre dibăcia ta.

— Ceea ce fac eu trebuie văzut şi simţit, nu povestit. Nu am timp de poveşti când sunt atâtea de făcut. În plus, nu-mi place să spun ce fac, întotdeauna am presupus că doamnele, în special cele din lumea bună, îşi ţin aventurile secrete.

— Nimeni nu a spus vreun secret. Pur şi simplu e vorba de felul în care numele tău este rostit cu un oftat lung, ceea ce mă face şi cred că ai talente ascunse. Şi apoi, mai sunt toate astea. De ce să oferi atâta decadenţă dacă nu eşti dispus să iei parte la ea?

— Poate că îmi place să observ din umbră?

— Un simplu observator? Ea clătină din cap. Nu, eu te văd ca pe un participant activ. Ai prea multă bărbăţie în tine.

Iar acea bărbăţie era acum îndreptată către ea, făcând-o să-şi simtă picioarele moi. Era obişnuită cu uşoare ameţeli şi cu flirtul, dar în niciun caz cu privirile intense printre pleoape întredeschise, care îi făceau fiecare por să ardă, să se încingă, care îi întăreau sfârcurile şi îi umezeau

locul secret dintre picioare, făcând-o să-şi dorească să se lovească de el. De coapsa lui. De vintrele lui.

Dumnezeule, de unde veneau aceste gânduri?

Ca şi cum trupul ei reflecta acele gânduri în pupile, el îşi mişcă mâna până când palma lui se opri pe partea de jos a spatelui ei, apăsând-o uşor, dar cu suficientă forţă şi determinare ca ea să devină conştientă că şi trupul lui reacţiona unor nevoi similare cu ale ei. Întrebarea ei de mai devreme îşi primi răspunsul fără a mai fi nevoie de vorbe. Voia să se culce cu ea. Cu disperare, dacă era să se ia după mădularul pe care îl simţi încordat. Apoi, el o eliberă de sub acea apăsare, lăsând-o să se întrebe dacă o tachinase sau chiar intrase în joc. Decise că era vorba de a doua variantă. Un bărbat care era în stare să-şi ameninţe angajaţii nu era capabil să-şi arate sentimentele până când nu era sigur că îi erau împărtăşite.

Muzica se opri în cele din urmă, la fel şi ei. De această dată, nu mai aşteptară. El o prinse de braţ şi o conduse în afara sălii de dans, pe un coridor întunecat, apoi o năuci trăgând-o după el printr-un labirint de camere, holuri şi pasaje. Era deosebit de familiar cu fiecare centimetru al localului, dat fiind că nu avea nevoie de lumină pentru a se ghida. Cât de ciudat era că ea nu ezitase să-l urmeze, că paşii ei erau la fel de siguri că ai ei! Avea încredere în el. Era o senzaţie ciudată să se lase întru totul pe mâinile unui străin.

O bună parte din viaţă fusese circumspectă, dar nu avea nici un motiv să se îndoiască de el. Poate că el conducea o temniţă a viciilor, dar măcar era sincer când îi spusese ce oferea – şi fusese sincer când îi spusese ce era pe cale să ofere. Pentru el nu era un joc.

Îşi dorea ca şi ea să fi putut spune acelaşi lucru.

Sunetul unui metal o trezi din reverie – el tocmai deschidea o uşă. Întredeschise uşa, după care o trase într-un hol slab luminat. Abia dacă apucă să observe alte uşi, căci el deja o ghida pe nişte scări luminate de lumânări puse pe ici, pe colo.

Când ajunseseră sus, ea văzu şi alte scări dincolo de

cele pe care le urcaseră, dar el le ignoră şi o trase printr-o uşă deschisă, către alt coridor şi apoi într-o cameră cu o canapea roşie mare. O eliberă, iar ea pătrunse în cameră. Tablouri – nuduri cu femei singure, cu bărbaţi singuri, cupluri şi grupuri – erau peste tot pe pereţi. Statuete sugestive cu cupluri goale, care se mângâiau ori se sărutau erau puse în colţuri.

Auzi când el închise uşa, apoi o încuie, ceea ce o făcu să se întoarcă. Cu braţele încrucişate la piept, se sprijini de uşă şi pur şi simplu aşteptă, urmărind-o.

Ea îşi îndreptă atenţia spre canapea. Dintr-un motiv sau altul, presupusese că el avea nevoie de un pat masiv, că aveau să se piardă în el, dar imaginaţia nu o dusese până acolo. Canapeaua părea atât de nepotrivită! Oare se mai putea numi că te culcai cu cineva dacă se întâmpla pe o canapea amărâtă? Sau era doar un fel de tăvăleală?

El era expertul, iar ea novicea, în ciuda celor şapte ani de căsnicie.

— Nu e chiar ceea ce mă aşteptam, zise ea cu sinceritate, întorcându-se spre el.

— Am crezut că o să ai nevoie de ea când o să-ţi cedeze genunchii.

— Aşa cum am zis mai devreme, genunchii mei sunt sănătoşi.

El rânji înfumurat.

— Să nu mă provoci niciodată, draga mea, dacă nu eşti în stare să suporţi consecinţele! Scoate masca!

— Nu, replică ea ferm, făcând semn că nu avea să se răzgândească.

— Nu mai e nimeni aici să te recunoască.

El urma să o vadă, deşi, cel mai probabil, nu avea să ştie cine era.

Cu toate acestea, simţea nevoia de a rămâne ascunsă. Dacă îşi arăta faţa, devenea vulnerabilă, s-ar fi simţit expusă. Ceea ce făcea era greşit în atât de multe moduri, încât avea nevoie să se ascundă.

— Nu pot.

Se aşteptă ca el să-i dea un ultimatum, să o forţeze să

o scoată pentru a obţine ceea ce voia. În loc de asta, pur şi simplu se împinse de lângă uşă şi porni către ea. I se putea citi determinarea în ochi.

Brusc, îşi dori să fi fost mai aproape de canapea, întrucât dorinţa, nevoia, nebunia reflectate în privirea lui deja îi înmuiaseră genunchii, care ameninţau că aveau să cedeze.

Apoi, mâinile lui începură să-i mângâie delicat maxilarul, degetele lui întâlnindu-se în gropiţele din bărbia ei, formând partea de sus a unei inimi răsturnate. Era stupid să ţină masca pe faţă, dar îi oferea un soi de protecţie, un vag sentiment că încă deţinea controlul, deşi în realitate nu îl mai deţinuse din momentul în care el o abordase. Nu, chiar înainte de asta. Din clipa în care pornise spre ea. Aceea era puterea lui, modul în care ispitea. Prelua controlul şi nu avea de gând să-l mai cedeze.

Numai gândul acela era suficient să o facă să se simtă lipsită de forţă. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat capabil să conduci inimi. Nu avea să-i dea inima ei. Tot ceea ce avea să-i dea era trupul ei, iar ea, la rându-i, urma să-l folosească.

Uitându-se în ochii ei, îşi coborî brusc capul, iar ea abia dacă mai putu să respire, arzând de dorinţă. Îşi linse buzele, satisfăcută când privirea lui se opri pe gura ei, umezind ceea ce el avea curând să guste. Era ciudat că dorinţa din ochii lui o făcea să se simtă puternică, permiţându-i să-şi mai recapete din control.

Dar, când gura lui îi captură buzele, îşi dădu seama că totul fusese o iluzie. Nu avea deloc control. Nici un gând, nici un plan, nici un scop, doar simplul extaz de a se bucura de acea atingere a buzelor, o împerechere a limbilor, a respiraţiei şi a suspinelor. Degetele lui trecură peste bărbia ei iar şi iar, ca şi cum ar fi căutat să şi-o întipărească în minte, în palmele lui. Apoi mâinile îi alunecară peste gâtul ei, peste umeri şi apoi pe spate, aducând-o mai aproape, în timp ce braţele lui o înghiţiră ca un cocon. Mâinile ei îi cuprinseră mijlocul, după care cercetară spatele lui generos, Dintr-odată, detestă faptul că haina de pe el o

împiedica să-i urmărească muşchii încordaţi. Dar cu siguranţă avea să facă asta curând, căci urma să-şi dea jos haina înainte de a o poseda.

Dar asta urma să se întâmple mai târziu. În acea clipă, sărutul dovedea că spusele ei despre genunchii puternici fuseseră doar nişte iluzii, el devorând-o încet, senzual şi profund. Bărbatul acela ştia foarte bine drumul către gura unei femei, ştia ce să exploreze, când să-şi încline capul, cum să transforme sărutul într-o experienţă deosebit de intimă. Avea impresia că, dacă îşi dorea, putea să-i răvăşească gura atât de tare încât să nu mai ştie de nimic. Nu lăsa nimic neexplorat iar în tot acest timp, îi oferea libertatea de a-i cunoaşte toate texturile.

Aspră. Mătăsoasă. Dură. Moale. Se bucură de fiecare descoperire.

În timp ce limbile lor se împletiră nu cu animozitate, nu ca şi cum ar fi fost în luptă, ci de parcă ar fi fost angrenate într-un ritual antic, într-o călătorie care avea să-i declare egali.

Acţiunile lui treziră în ea dorinţe pe care nici nu ştiuse că le avusese vreodată, darămite să-şi permită să umble nestingherite prin mintea ei. Ştia că erau acolo, dar le ascunsese, le forţase să intre în hibernare de teama că avea să-şi ofenseze soţul dacă el ar fi aflat ce foame gemea în ea, în orele tăcute ale nopţii, când stătea singură în pat, după ce el pleca, şi lacrimile nu se mai opreau.

Se împiedică pentru că picioarele ei, la naiba, cedaseră! Fără să-şi ia gura de pe a ei, o ridică uşor în braţe şi o duse la canapea. O aşeză, îngenunche pe podea lângă canapea şi continuă să o străpungă cu limba. Gemetele lui se întreceau cu ale ei, în timp ce o ţinea cu o mână de spate, ca pieptul ei să se lipească de al lui, iar cu cealaltă mână îi ţinea capul, ca să o ţină în poziţia în care voia. Ea nu voia să se gândească la numărul femeilor pe care el le sărutase până când ajunsese să perfecţioneze această tehnică.

Tot ceea ce îşi dorea era să se bucure de moment.

Întotdeauna crezuse că sărutul era ceva insignifiant,

un gest pe care îl foloseai ca pe un salut, un semn de noapte bună. Dar el îi trezea toate simţurile, toate părţile trupului – nu doar gura şi genunchii înşelători, ci şi degetele care i se încovoiau, interiorul care se umezea şi inima care o luase razna.

Aiden o sărută pe faţă atât cât permitea masca, apoi pe gât şi pe claviculă. Ea gemu când el îşi trecu gura peste sfârcurile ei acoperite. Când gura i se fixă pe unul din sfârcuri, trupul i se topi.

El încremeni. Era sigură că respira pentru că îi simţea respiraţia caldă prin haine şi umezeala în jurul sfârcului. Apoi se ridică, îi cuprinse faţa între mâini şi se uită ţintă în ochii ei.

— Este timpul să pleci, draga mea.

Ea clătină din cap.

— Dar nu te-ai culcat cu mine.

— Cât de perspicace eşti.

— Nu acesta era rostul acestei camere? Bărbaţii cu buton roşu nu le aduc aici pe doamnele cu care vor să se culce?

— E locul în care le aduc pe doamnele care vor să fie sărutate bine. E locul în care le aduc pe doamnele care vor să fie pipăite.

— Şi cele care vor să fie satisfăcute?

— Avem alte camere pentru asta, camere cu paturi enorme, care nu se mai termină.

— Atunci, acolo o să mă duci acum.

— Nu.

— Dar vreau să fiu satisfăcută. Ţi-am spus asta. Şi nu o să mă împotrivesc dacă mă iei.

— Poate că tu asta vrei, draga mea, dar nu ţi-o doreşti. Iar eu nu am de gând să mă culc cu tine până când nu o să-ţi doreşti.

Capitolul 4

Ceea ce făcu însă fu să o conducă la trăsură. Nu avea niciun blazon, fiindcă era cea pe care soţul ei o folosea când voia să meargă undeva unde nu îşi dorea să fie recunoscut sau să-i fie cunoscut titlul.

Aiden Trewlove o ţinu de braţ tot drumul, cuibărită lângă el, de parcă nu ar fi vrut să-i dea drumul. Îi plăcea să creadă că era aşa.

Îi mai oferi un sărut, de această dată, unul peste mănuşa ei neagră, înainte de a o ajuta să se aşeze în trăsură, pe bancheta confortabilă. Lushing fusese un împătimit al confortului.

Aiden Trewlove se sprijini de cadrul uşii şi o cercetă atent. Sau poate se gândea la o cale prin care o putea ademeni înapoi în local fără a-i răni orgoliul.

— Dacă şi mâine vrei să te culci cu cineva, întoarce-te! îi spusese asta ca şi cum cererea ei fusese o simplă toană de moment, iar odată cu trecerea timpului, avea să-şi schimbe părerea.

— Îţi supraestimezi egoul, domnule Trewlove, Mi-ai respins oferta. Nu am de gând să mă târăsc înapoi la tine.

El îi aruncă un nou surâs iritant, dar care îi făcea inima să sară o bătaie.

— O să vedem cum te simţi mâine, după ce în noaptea asta mă iei în visele tale.

Zicând asta, el trânti uşa, strigă ceea ce părea un ordin, iar caii porniră la galop. Ea avu nevoie de toată forţa pentru a nu scoate capul pe geam ca să se uite în urmă, către locul în care rămăsese el, către distanţa care creştea între ei, făcându-l să dispară ca şi cum nici nu ar fi existat.

*

Odată ajunsă la reşedinţa ei, încă sub vraja sărutului înflăcărat pe care Aiden Trewlove i-l oferise, îşi desfăcu săculeţul pentru a scoate cheia să deschidă uşa principală. Imensitatea grădinilor, zidurile de cărămidă, gardurile vii şi copacii care înconjurau casa, aveau să-i asigure intimitatea faţă de ochii iscoditori ai vecinilor. Deşi la acea oră din

noapte era puţin probabil să fie cineva treaz şi să tragă cu ochiul pe fereastră, singurii care ştiau că plecase erau camerista ei, Bailey, tare o ajutase să se îmbrace, şi vizitiul care o dusese la acel club notoriu. Era convinsă că aveau să fie discreţi şi să-i păstreze secretele.

Scoţându-şi masca din dantelă, porni pe scări, gândurile fiindu-i inundate de imaginea acelui bărbat şi a acelor momente incitante din braţele lui. Cine ar fi crezut că un sărut putea fi atât de fermecător?

Îl sărutase pe Lushing de o mie de ori, dar niciodată nu-şi pusese gura la dispoziţia lui, iar el cu siguranţă nu-şi vârâse limba printre buzele ei, posedând-o cu totul. Oare Aiden Trewlove îşi permitea asemenea libertăţi datorită faptului că era un om de rând? Oare cei de rangul ci erau pur şi simplu mult prea civilizaţi pentru a se deda unor asemenea comportamente animalice?

Deschise uşa de la dormitor, o închise în urma ei şi se sprijini de cadrul de mahon, amintindu-şi cum Aiden făcuse asta. Privi către patul luminat de o singură făclie ce ardea pe măsuţa de lângă el. Suspinând, conştientiză că avea să fie o noapte lungă şi că avea nevoie de câteva momente să-şi revină, ca apoi să adoarmă. Se întrebă ce fusese în mintea lui Aiden când se sprijinise de uşă – cu siguranţă, nu gândul de a o poseda. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu mai simţise până acum o asemenea dorinţă. Era ceva incredibil!

— Ai reuşit să fii satisfăcută?

Speriată, ţipă scurt, întorcându-se către un colţ întunecat, unde îl zări pe fratele ei sau, mai bine zis, îi văzu picioarele, căci îl ascundea întunericul Nu-şi ascunse dispreţul în timp ce se porni către măsuţă, aşeză masca şi începu să-şi scoată mănuşile.

— Ce cauţi cici?

Contele de Camberley se ridică încet. La 27 de ani, nu era un bărbat înalt, dar moştenise abilitatea tatălui lor de a părea ameninţător şi intimidant. Deşi ea nu avea nici cea mai mică îndoială că Aiden Trewlove l-ar fi zdrobit ca pe o muscă sâcâitoare. Mă asigur că te ţii de cuvânt.

Ea suspecta că fratele ei fi jelise cel mai mult pe soţul ei, dat fiind că stătuse la căpătâiul lui pe patul de moarte, privindu-l pe ducele de Lushing dându-şi ultima suflare, apoi se întorsese către ea îngrozit şi spusese;

— Spune-mi că eşti însărcinată, altfel suntem ruinaţi!

Nu putea să-i spună ce voia să audă. Timp de şapte ani, în ciuda faptului că soţul ei îi vizita patul ocazional, nu avusese copii. Fără un moştenitor bărbat, titlul avea să dispară, iar proprietăţile aferente aveau să treacă în proprietatea Maiestăţii Sale, în vistieria regală. Se părea că soţul ei şi puţinele relaţii intime pe care acesta le avusese nu fuseseră suficiente pentru a facilita procrearea sau supravieţuirea. Poate că un bărbat viril, aşa cum era domnul Trewlove, ar fi putut avea mai mult noroc în a-i oferi ceea ce avea nevoie.

Familia ei, în ciuda titlului fratelui ei, era săracă lipită pământului. Iar ea avea foarte puţin timp la dispoziţie pentru a rămâne însărcinată. Putea să spună că era copilul ducelui dacă îl făcea la cel mult zece luni după moartea ducelui. Câteodată, copiii veneau mai târziu. Dar apoi…

Iar dacă era fată, deşi titlul s-ar fi stins, fata ar fi moştenit până la urmă toate proprietăţile pentru că termenii moştenirilor permiteau ca averea să rămână unei fete dacă ea era prima din sângele ducelui – lucru pe care Selena avea să se asigure că urma să îl creadă toată lumea.

Ceea ce plănuia să facă era înşelător şi lipsit de onoare, dar avea nevoie de proprietăţi, în timp ce Coroana nu avea. Dacă Lushing şi-ar fi dorit ca totul să rămână Coroanei, nu s-ar fi însurat cu ea, nu ar fi încercat să o lase însărcinată. Muncise mult pentru a se asigura că proprietăţile lui erau printre cele mai elegante din Anglia. Cu siguranţă, şi-ar fi dorit ca moştenirea să existe în continuare. Ce era rău în faptul că lumea ar fi crezut că acel copil era din sângele lui?

Întotdeauna fusese o soţie bună şi fidelă. Când începuseră să bată vânturile reci şi se pornise ninsoarea, iar el se îmbolnăvise, ea îl îngrijise ore întregi, ştergându-i

sudoarea de pe frunte, schimbându-i cămaşa de noapte când se umezea, încurajându-l să mănânce, citindu-i până ce răguşea. Chiar îi părea rău de pierderea lui şi se simţea cuprinsă de regret, mai ales că nu reuşise să-i ofere ceea ce-i ceruse: un moştenitor.

Aşezată pe băncuţa îmbrăcată în catifea, începu să-şi scoată agrafele din păr, în timp ce se uita la reflexia fratelui ei în oglindă.

— Poate că ar fi bine dacă te-ai ocupa de treburile tale, dat fiindcă eu le ştiu pe ale mele, zise ea.

— Ai face bine, ripostă el şi se îndreptă către uşă.

— Winslow?

El se opri, dar nu se întoarse să o privească. Tatăl lor adusese familia în ruină din cauza incapacităţii de a face investiţii sănătoase, din cauza lipsei lui de chibzuinţă în cheltuirea averii şi a faptului că se lăsase atras în tot felul de jocuri de noroc, toate acestea pe lângă pasiunea pentru coniac. Lushing avea mulţi bani, dar mereu fusese econom – probabil acesta fiind motivul pentru care avea atât de mulţi bani puşi deoparte. Deşi fusese dispus să îi ajute familia într-o oarecare măsură, nu fusese suficient.

În prezent, primeau doar fonduri limitate, până când ea avea să-i poarte moştenitorul în pântec. Se părea că familia lui nu voia ca ea să primească ceea ce nu considerau că era al ei de drept.

— Dacă află cineva de asta…

— Nimeni nu o să afle, spuse el nerăbdător. Doar tu şi eu ştim în momentul de faţă că nu eşti însărcinată. Doar noi ştim exact ce trebuie să rectificăm în următoarea săptămână. Atât timp cât amantul tău nu-şi dă seama că pântecul tău era gol când te-ai dus la el… Iar dacă suspectează, o să fie cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Şi cine o să creadă aiurelile unui om de rând? Te-ai dus după un om de rând, nu?

Ea încuviinţă din cap. Din păcate, alesese un om de rând foarte deştept.

— Sper că nu a fost chiar atât de neplăcut pentru tine. Să ştii că s-ar putea să fie nevoie de mai multe întâlniri, nu

doar de una.

— Ştiu.

El păru dintr-odată stânjenit, fiind pentru prima dată când ea îl vedea aşa de când se gândise la acest plan.

— Gândeşte-te că facem asta pentru fete.

Fetele. Cele trei surori ale ei – gemenele, care aveau 18 ani, şi Alice, care avea 16. Îşi dorea ca ele să aibă şansa pe care ea nu o avusese, voia ca ele să-şi poată permite să se căsătorească din dragoste. Privi în jos către propriile mâini, observând uimită că şi le frângea în poală.

— Dacă sunt stearpă?

Abia şoptise acele cuvinte, dar frica era ascunsă în ea de mulţi ani. Soţul ei îi frecventase patul mai puţin după ce eforturile lor de a avea un copil eşuaseră. În ultimele luni, nici nu mai venise.

— Mama nu a fost. A dat naştere la şapte copii.

Deşi doi muriseră la naştere. Veniseră după naşterea Selenei şi cu mult înainte de gemene – de aceea era o diferenţă atât de mare de vârstă între ea şi surorile ei.

— Nu sunt aşa de sigură că uterul fertil se moşteneşte de la o generaţie la alta.

— Poate că problema era la el. Arborele lui genealogic debordează de moştenitori, cel puţin din partea tatălui, ceea ce te face ca acum să fii în poziţia de a pierde tot. Asigură-te că nu se întâmplă asta!

Folosind copilul altcuiva drept moştenitorul lui Lushing.

Înşelăciunea asta nu îi plăcea deloc, dar resursele şi posibilităţile lor erau deja destul de limitate.

— Clubul a fost la fel de decadent pe cât a povestit Torie?

Fu luată prin surprindere de întrebarea lui şi de schimbarea subiectului de conversaţie, precum şi de dorinţa lui de a şti adevărul despre acel loc. Nerăbdarea lui se putea citi în tonul precipitat. Torie, amanta lui, îi povestise despre acel loc, fiindcă se părea că îl vizitase când Winslow fusese la ţară.

El îi sugerase să meargă la Elysium, dar ea nu îi

mărturisise pe cine pusese ochii.

— Chiar mai mult. De fapt, după ce poziţia noastră este sigură, o să mai pierd timpul pe acolo.

— Draga mea soră, încercăm să înşelăm Coroana. Dacă adevărul iese la iveală, o să ni se taie capul. Nu! Odată ce sămânţa unui bărbat creşte în tine, nu poţi să rişti să te întorci şi să afle cineva. O să te retragi la ţară şi o să trăieşti tot restul vieţii ca o văduvă îndurerată, aşa cum a făcut regina după moartea dragului ei Albert. Somn uşor!

De parcă ar fi fost în stare să doarmă. El ieşi imediat din cameră înainte ca ea să ridice peria de păr şi să i-o arunce fix în cap. O cuprinseseră disperarea şi furia. Întotdeauna ea trebuia să salveze familia. Prima dată cu căsătoria, iar acum prin păcat.

Nu avea chef să vadă pe nimeni, aşa că nu-şi mai chemă servitoarea, ci se ocupă singură de propriile nevoi. Termină de scos agrafele, îşi pieptănă părul şi-l împleti. Cu mare efort, reuşi să se dezbrace de haine şi să se îmbrace cu o cămaşă de noapte din bumbac moale. În timp ce înainta spre pat simţi o mare tristeţe şi singurătate. Privi către uşa care dădea în dormitorul ducelui. Suspinând, o deschise şi trecu pragul, intrând în camera în care soţul ei dormea ori de câte ori erau în Londra.

Pe vârfuri, ca şi cum ar fi fost pedepsită dacă îi era descoperită prezenţa acolo, înainta către pat. În nopţile în care soţul ei nu venise în patul ei, ea nu avusese curajul de a merge în patul lui, de a merge la el. Se simţea destul de vinovată că pornise în căutarea altui bărbat în această seară. Nu-i stătea în fire şi nu avea niciun indiciu că Aiden Trewlove îşi dăduse seama de asta. Poate că ar fi trebuit să fi mers şi la Lushing aşa.

Era ciudat să fie acum acolo, dar în acelaşi era liniştitor, simţind asta mai ales când simţi aroma slabă a parfumului lui, ca şi cum nu mai fuseseră în oraş de când participaseră la acea întrecere cu bărci, în Cowes, anul trecut, în august. Se urcă în pat, pe partea ei, şi îşi trase genunchii la piept.

Îşi umezi buzele şi îşi dădu seama că încă îl putea

simţi acolo pe Aiden Trewlove – un gust întunecat, de stejar, de fum şi de whisky. Nu ştia că un bărbat putea să fie atât de delicios.

Oare de ce Lushing nu-i deschisese niciodată gura? Oare de ce nu o făcuse să se simtă atât de dorită, ca şi cum avea să fie devorată?

Sărutările lui fuseseră întotdeauna atât de respectuoase şi atât de cavalereşti! În noaptea nunţii lor, chiar îi şoptise la ureche că îi părea rău. Asta înainte de a o penetra. Dar ea crezuse întotdeauna că el îşi ceruse scuze pentru durerea pe care ştia că prima noapte avea să i-o aducă. Dar acum se întreba dacă nu cumva îi ceruse scuze pentru că se simţea vinovat şi pentru că ştia că între ei nu avea să fie pasiune, ci doar un act rece, rezervat, o simplă datorie, o sarcină.

Îi spusese de multe ori că este frumoasă. Nu o făcuse niciodată să creadă că nu o plăcea, că nu ţinea la ea, însă, în acelaşi timp, nu o privise niciodată cu acea foame pe care o văzuse în ochii lui Aiden Trewlove în această seară.

Închise ochii şi adormi, făcând exact ceea ce patronul de club prezisese că avea să facă: îl primi în visele ei.

*

În podul clubului său, înconjurat de mai multe lămpi, întrucât singura fereastră pe care o avea nu putea să-i ofere suficientă lumină în orele dinaintea răsăritului, în mijlocul dezordinii care îi liniştea sufletul, Aiden studie faţa pe care o desenase pe pânză. Nu era o faţă în adevăratul sens al cuvântului. Bărbia ei şi acea gură ademenitoare care încă îl bântuia. Savoarea, disperarea ei şi modul în care îl cercetase, abandonându-se complet, ca şi cum toate acestea erau noi pentru ea, erau un mister care trebuia rezolvat. Nu gura lui în mod particular, ci sărutul în general. Cu siguranţă, soţul ei nu-i negase acest deliciu.

Îi desenase uşor şi ochii, dar forma nu era potrivită. Trebuia să-i vadă fără mască pentru că, spre deosebire de celelalte desene ale lui, îşi dorea nespus ca acesta să fie o

oglindă a originalului. Întotdeauna desena ceea ce vedea înainte să picteze şi să imortalizeze totul pe pânză. Foarte puţini ştiau că avea acest talent, pentru că nu-şi semna niciodată operele, dar întotdeauna pe toate picturile, într-un colţ întunecat, abia lizibil, punea cuvântul *Ettie.* În onoarea lui Ettie Trewlove, femeia care îl luase din braţele tatălui său şi care îi oferise un motiv pentru a crede că era valoros.

Era pasionat de realizarea operelor care să reflecte frumuseţea, deşi cu siguranţă erau văzute ca scandaloase dat fiind că rareori îşi îmbrăca subiecţii, preferând în schimb liniile nesfârşite care acopereau trupul uman. Dar chiar şi acele opere erau de multe ori ascunse în umbre, şterse, lăsând restul în grija imaginaţiei privitorului. Îi plăcea să creeze iluzii şi să-i lase pe ceilalţi să discearnă realitatea. O femeie aşteptându-şi iubitul. Un bărbat răvăşit de o dragoste neîmpărtăşită. Cupluri sărutându-se, îmbrăţişându-se sau făcând amor. Fiecare vedea ceea ce avea nevoie să vadă, ceea ce simţea. Acesta era talentul lui, nu atât modul în care picta, ci mai mult ideea de a aduce la suprafaţă secrete, dorinţe din întuneric, permiţându-le să danseze în lumină şi să se dezvolte.

Ciocănitul din uşă l-ar fi enervat dacă ar fi venit cu cinci minute mai devreme, înainte să pună pe foaie ceea ce ochii lui văzuseră şi ceea ce degetele mângâiaseră. Dacă îşi alipea mâinile într-un anumit mod era ca şi cum putea să prindă umbrele între degete, ca şi cum putea să simtă faţa ei liniştindu-se sub palmele lui şi ar fi simţit iar netezimea pielii ei îngrijite, fără îndoială, cu tot soiul de creme scumpe sau loţiuni şi protejate de soare cu tot soiul de bonete. O femeie cu numele Selena trebuia răsfăţată.

Ciocănitul se aud iar.

— Intră.

Când se deschise uşa, el nu-şi întoarse capul pentru că ghicise deja după mirosul pe care îl simţi în aer că era vorba de fratele lui Beast, care tocmai intrase. Pentru cineva care era atât de înalt şi de lat în spate arăta incredibil de graţios, era ca şi cum totul în jurul lui, spaţiul,

atmosfera, pământul, se mula după voia lui, îi acceptau prezenţa şi mişcările fără ezitare, la fel cum ar fi făcut supuşii în faţa unui rege.

— Ce desen neobişnuit, zise Beast cu o voce groasă, dar rafinată, ca un whisky bun. Sau, mai bine zis, ce mod ciudat de a desena pe cineva! Îţi lipseşte o parte din faţa ei.

Lăsându-şi cărbunele deoparte, Aiden îşi încrucişă braţele la piept şi se uită critic către desen. Nu era ceea ce trebuia să fie.

— A purtat mască.

— Atunci e una dintre femeile care frecventează acest local.

— Frecventat e un termen mult prea generos. A fost aici doar odată.

Dar el spera că mai aveau să fie întâlniri, deşi, după ce urma şi se culce cu el, era puţin probabil să mai revină – asta, dacă nu-i oferea un motiv pentru care să se întoarcă, aşa că intenţiona să facă actul intim atât de fascinant, încât ea să devină dependentă de el. Îşi împreună mâinile pentru a-şi distrage atenţia de la ea şi a se concentra asupra fratelui său şi asupra scopului vizitei acestuia. Beast venea rar, iar asta dacă avea un motiv întemeiat.

— Vrei ceva de băut? întrebă el şi se ridică, îndreptându-se către o masă mică, unde era o sticlă cu whisky.

— Nu m-ar deranja două degete.

Aiden turna lichidul de culoarea chihlimbarului în pahar şi i-l dădu fratelui său.

— Ce te aduce aici?

— Nu te-am văzut prea mult în ultima vreme.

— Am fost ocupat. Nu ştiu cum se descurcă Mick tu câte are pe cap.

Mick era considerat cel mai mare în grupul lor şi fusese primul adus de Ettie Trewlove. Se ocupa de dărâmarea unor zone abandonate din Londra şi construia clădiri noi în locul lor. Avea atâtea proiecte noi, încât era greu să ţină pasul cu el, dar asta îl făcuse pe fratele său un om foarte bogat, care obţinuse recunoaşterea şi reputaţia

pe care şi le dorise mereu.

— El înfloreşte când e ocupat şi are o sete de succes imposibil de domolit.

— Cred că asta ne descrie pe toţi, zise el, iar Beast încuviinţă din cap, sorbind din whisky.

— Chiar şi pe Fancy.

Sora lor mai mică şi singura legată prin sânge de mama lor era rezultatul odios al unei plăţi pe care Ettie Trewlove fusese obligată să o facă atunci când nu avusese suficienţi bani de chirie pentru proprietar. Aiden şi fraţii lui aveau 14 ani când Fancy venise pe lume şi descoperiseră preţul pe care mama lor îl plătea pentru a le ţine un acoperiş deasupra capului. Poate că erau doar nişte copii, dar fuseseră mari şi puternici – şi erau patru. Când reuşiseră să-i ofere proprietarului gustul pumnilor lor, rupându-i maxilarul, acesta nu mai îndrăznise să vină la uşa mamei lor sau să ia altceva în afară de monede de la ea. Îl urmăriseră îndeaproape până când îi vânduse proprietăţile lui Mick.

— Ne adunăm cu toţii joia următoare ca s-o ajutăm să-şi pregătească magazinul pentru deschidere, continuă Beast. Speram să-ţi faci timp şi să vii cu noi.

Fancy avea să facă 18 ani curând. Toţi o alintaseră, Mick în special. Voia să deschidă o librărie, aşa că Mick îi oferise una dintre clădirile pe care le construise recent.

— Ar fi putut să mă cheme ea.

— Nu cred că mama ar fi fost de acord ca ea să vină la tine în casa păcatelor.

— Mai bine aici, unde pot să o supraveghez, decât în altă parte. E la vârsta la care este curioasă. Mama cu siguranţă nu crede că o să stea locului, fără să încerce vreo şotie pe undeva.

— O să fie prea ocupată cu magazinul ca să se gândească la asta. Apoi, la anul, dacă e după Mick, o să participe la următorul sezon şi o să se căsătorească cu vreun lord.

— Cu toţii ne străduim să o păstrăm pe Fancy inocentă, spuse el gândindu-se la ducesa lui, dar până la

urmă o să se revolte. Dumnezeu să ne ajute când o să se întâmple asta! De cei care tac trebuie să te temi.

De cei care tac, de cei timizi, de cei care se ascund în spatele măştilor.

Capitolul 5

La şase şi jumătate dimineaţa, îmbrăcată într-o rochie neagră lungă, cu guler înalt şi cu mâneci lungi, Selena îşi croi drum pe scări, apoi către salonul principal, unde fuseseră aduse scaune în plus pentru a umple spaţiul generos în care urma să aibă loc priveghiul lui Arthur James Sheffield, duce de Lushing, care cu siguranţă avea să ţină până seara târziu. Murise vineri seară, la puţin timp după miezul nopţii, acasă, pe proprietate. Abia cu o zi în urmă, duminică, reuşiseră să ducă coşciugul la staţia de tren pentru călătoria finală a lui Lushing la Londra. Servitorii se înşiraseră pe aleea casei pentru a-i aduce un ultim omagiu stăpânului lor. Iar sătenii ieşiseră de-a lungul drumului care ducea la gară. Ducele de Lushing fusese iubit de multă lume.

Aşa că nu era deloc surprinsă să-l vadă pe vicontele de Kittridge, stând pe un scaun, în apropierea podiumului acoperit în satin auriu, pe care era aşezat coşciugul în care se odihnea ducele. Era un coşciug la modă şi scump, din mahon spaniol încrustat cu argint, purtând blazonul ducal. Soţul ei îl cumpărase cu ceva timp în urmă, dar, când febra îi crescuse iremediabil, ordonase să-i fie adus în dormitor, în aşa fel încât să se poată uita la casa lui eternă. Îl găsise în picioare, sprijinit de perete – o privelişte morbidă. Era ca şi cum aştepta ca el să se ridice din pat, să pornească acolo şi să se încuie în interior. Nu că s-ar fi simţit inconfortabil acolo. Era îmbrăcat în material moale, acoperit cu satin. Pe interior, capacul avea o broderie, ca şi cum era de aşteptat că el avea să o vadă din poziţia în care urma şi fie aşezat şi să-i ofere alinare. Ca mulţi dintre prietenii lor, soţul ei,

Dumnezeu să-l binecuvânteze, avea o fascinaţie deosebită legată de moarte.

Fâşâitul rochiei îi făcu simţită prezenţa lângă vicontele care stătea pe scaun, făcându-l să se ridice în picioare. Părea obosit, cu pungi mari şi întunecate sub ochi, şi asta o făcu să spere că nu era pe cale să fie răpus de aceeaşi boală care îl afectase pe duce.

— Ai venit devreme, Kit, zise ea încet, apropiindu-se de el.

Bărbatul oftă adânc.

— Voiam să-mi iau la revedere în linişte, înainte să ajungă şi alţii, zise el, luându-i mâna înmănuşată şi sărutându-i încheietura şi analizând-o atent în timp ce făcu asta. Cum ai dormit?

— Nu atât de bine, admise ea, ştiind că el avea să presupună că cercurile albastre din jurul ochilor ei erau cauzate de durerea pierderii soţului, când în fapt Aiden Trewlove era sursa neliniştii ei.

Venise în visele ei, gura lui păcătoasă făcându-i lucruri oribil de delicioase, copleşind-o de vinovăţie pentru că, în realitate, toate gândurile ei ar fi trebuit să fie destinate soţului ei abia decedat.

Kit îi oferi braţul pentru suport, iar ea se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Nu pot să cred că a plecat.

Kit şi Lushing fuseseră cei mai buni prieteni, aproape că nu puteau fi separaţi în primele lor zile la Eton. Kit îi însoţise pe ea şi Lushing în multe dintre călătoriile lor. Trebuia să-i fie recunoscătoare soţului ei pentru asta: în timpul căsniciei lor, apucase să vadă multe locuri din lumea asta mare. Îşi puse o mână peste mâna lui Kit şi i-o răsuci, împreunându-şi degetele.

— Cred că următoarele două zile o să fie foarte obositoare.

El îşi coborî capul mai aproape de ea.

— De aceea am şi preferat să vin mai repede. Era atât de respectat şi plăcut printre egalii lui! Toţi o să vină pentru a-şi lua la revedere şi pentru a-ţi prezenta condoleanţe.

Ducele avea să rămână în salon până a doua zi de dimineaţă, când urma să fie plimbat pe străzi într-un mod grandios, cu o trăsură neagră trasă de şase cai negri decoraţi cu pene de struţ negre. Urma să se odihnească în Abingdon Park, cimitirul în care el cumpărase două locuri de îngropăciune. Însă ea nu credea că el simţise că avea să-l folosească atât de repede pe al lui. Ultimele lui cuvinte părură să o elibereze de obligativitatea de a folosi locul de lângă el, cel care era cumva subînţeles că îi aparţinea:

— Dragostea este tot ceea ce contează. Găseşte pe cineva care să te merite.

Ca şi cum el nu fusese asta pentru ea. O durea dacă se gândea prea mult la acest lucru.

Deşi avea doar 37 de ani, el gândise fiecare aspect al acelei ceremonii care avea să-i marcheze plecarea din această lume. Activităţile de a doua zi nu aveau să o includă, dat fiind că era mult prea delicată pentru o ocazie atât de solemnă şi de încărcată de durere. Publicul nu trebuia să o vadă jelind. Trebuia să rămână acasă şi să facă asta în privat.

— A planificat totul, chiar totul, până şi elogiul. În fiecare seară de Crăciun, îşi turna coniac în pahar şi recitea elogiul care avea să-i oglindească viaţa în acest moment. Cine se preocupă în detaliu de propria moarte la o vârstă atât de fragedă? întrebă ea.

— Cei trei fraţi ai lui nu au prins vârsta de 20 de ani, Membrii familiei din partea tatălui erau bântuiţi de probleme de sănătate şi de accidente, acesta fiind motivul pentru care evita să aibă vreo relaţie cu vreun membru al acelei părţi din familie. Mi-a zis că se vedea în postura de unic supravieţuitor. Îi oferea o perspectivă cam sumbră, mă tem. Întotdeauna avea sentimentul că moartea şi ghearele ei îl pândesc la fiecare colţ. Pe de altă parte, părea să aprecieze mai mult fiecare zi care îi era dată şi încerca să se bucure de ea.

— Mi-a fost credincios? zise ea, închizând ochii strâns şi clătinând din cap pentru a şterge cuvintele spuse. Dar, după pasiunea pe care o trăise cu o seară în urmă, nu-şi

putea imagina că Lushing nu căutase şi el un asemenea foc în altă parte, o scânteie pe care ea nu reuşise să o trezească în el, nu reuşise să i-o ofere. Deschizând ochii, se uită ruşinată la Kit, conştientă că obrajii îi ardeau. Nu ştiu de ce am întrebat asta, continuă ea. Te rog să nu-mi răspunzi.

Ochii lui albaştri păreau că înţeleg şi că sunt alături de ea.

— A avut o relaţie cu cineva înainte ca voi să vă căsătoriţi, dar nu a mai avut pe nimeni după ce v-aţi jurat credinţă.

— A iubit-o? De ce nu s-a căsătorit cu ea?

— De multe ori, nu li se permite celor din rang nobil să se căsătorească din dragoste.

— De aceea s-a certat cu tatăl lui?

Bărbatul ezită preţ de câteva secunde, după care încuviinţă din cap.

— Tatăl lui nu era de acord cu alegerile inimii lui Lushing. Cred că tatăl lui l-ar fi dezmoştenit dacă nu exista regula primului născut şi termenii moştenirii care făceau ca Lushing, fie că voia, fie nu, să fie urmaşul lui. Slavă Domnului pentru legea care i-a protejat drepturile!

— Nu era nici un secret că prietenia lui Kit îl ajutase pe Lushing să supravieţuiască în acei ani dureroşi şi plini de încercări, când tatăl lui îl alungase. Chiar şi pe patul de moarte, când se afla în chinurile cancerului, tatăl lui Lushing refuzase să-i permită singurului său copil să intre în casa lui pentru a-şi lua la revedere.

— Sunt surprinsă că nu s-a împotrivit tatălui său pentru a se căsători cu ea, zise Selena.

Dacă o iubise atât de mult încât să-şi înfrunte tatăl, de ce nu o luase de soţie?

— Relaţia era complicată. În cele din urmă, nu i-ar fi fost bine dacă ar fi făcut-o publică.

Se întrebă dacă femeia fusese o doamnă căsătorită sau vreo servitoare. Probabil era o femeie needucată şi care nu i s-ar fi potrivit deloc. Sau poate că era vreo bastardă.

Kit îi zâmbi larg.

— În plus, tu i-ai fost dragă şi s-a ataşat de tine. L-ai făcut foarte fericit, Selena.

În ciuda lipsurilor pe care le simţise în relaţia lor fizică, ea nu se îndoise niciodată că Lushing ţinuse la ea, iar până în noaptea trecută, nu se îndoise niciodată de fidelitatea lui.

— Iar dacă acest copil pe care îl porţi e un băiat, cu siguranţă el ne zâmbeşte de sus şi se bucură pentru asta.

I se înnodă stomacul, iar în piept simţi arsuri. Trebuia să planteze sământa unui posibil moştenitor cât mai curând, aşa că se gândise să-l folosească pe Kit pentru că fusese atât de apropiat de Lushing, fiind prietenul lui cel mai bun, şi pentru că oamenii aveau să-l creadă dacă el susţinea paternitatea copilului.

— E posibil să fie şi alte motive pentru care să-mi fi întârziat menstruaţia.

Nu-i întârziase deloc, se terminase în urmă cu cinci zile.

— O să mă rog să-ţi fi întârziat pentru unul dintre cele mai fericite motive. Lushing începuse să se teamă că creionul îl lăsase infertil.

La trei ani după căsătoria lor, el îi mărturisise îngrijorările lui. La 13 ani, făcuse o formă destul de severă a bolii, din cauza căreia i se inflamaseră gura, dar şi testiculele. Evitase să se uite la ea când îi povestise asta, făcând-o să conştientizeze că îi relata un episod foarte personal şi ruşinos pentru el. Ea se temuse că lipsa de confort când aveau legături intime îi făcuse pântecul să se strângă atât de tare încât nu mai putea permite seminţei lui să prindă rădăcini.

— Te rog să nu spui nimănui de starea mea până când nu sunt sigură. Nu vreau să atrag ghinionul asupra mea, îi spuse ea lui Kit.

— Toate secretele tale sunt în siguranţă, rosti el, privind în spate către coşciug, iar ea nu se putu abţine să nu se întrebe ce secrete îi încredinţase Lushing lui Kit.

Cu siguranţă, mai multe decât împărţise cu ea. Nu avea de gând să-i spună despre Aiden Trewlove sau despre

planurile ei de a se întoarce la Elysium în acea seară. Doar că nu avea să se mai mulţumească doar cu un sărut, indiferent cât de ademenitor era şi indiferent cât de slăbiţi îşi simţea genunchii doar gândindu-se la gura lui peste a ei. Nu, Aiden Trewlove trebuia să se culce cu ea, altfel trebuia să-şi îndrepte atenţia spre altcineva mult mai doritor să acţioneze repede.

Timpul nu era de partea ei.

*

La fel ca în seara precedentă, el o urmări încă din momentul în care intră pe uşă. Purta aceeaşi rochie de un albastru-închis intens, fără îndoială cumpărată doar pentru vizita ei clandestină în acest club, ceva ce nu ar fi purtat cu altă ocazie, ca să nu fie recunoscută de altă doamnă prezentă acolo şi să nu fie deconspirată că nu urmase regulile şi perioada de doliu. Se gândise la această posibilitate cu o seară în urmă, când desenase trăsăturile pe care le simţise pe chipul ei. Teama ei de a fi descoperită nu avea prea mult de-a face cu păcatul, ci mai mult cu momentul păcatului. El nu înţelesese niciodată necesitatea perioadelor lungi de doliu, atât de intens şi detaliat explicate în cărţile de etichetă. Nu că ar fi recunoscut vreodată că citise despre aşa ceva, dar întotdeauna fusese fascinat de ceea ce era considerat un comportament adecvat. Ca să nu mai menţioneze că o parte secretă din el, când era mic, îşi dorea să fie pregătit dacă tatăl său avea să-l recunoască vreodată public. Nu voia să-şi facă părintele de ruşine, deşi, în mod paradoxal, naşterea lui făcuse exact asta, transformându-l în copilul ruşinii.

Aşa că, cel mai probabil, ducesa lui încă era în acea perioadă de doliu. Ar fi pariat pe asta toţi banii din club din acea seară. Dacă ar fi întrebat ce duce murise în ultimii doi ani, cu siguranţă, ar fi putut afla cine era. Ce lucru ciudat, totuşi! El mereu voia să ştie tot despre clientele lui şi era destul de priceput în a descoperi lucruri pe care ele însele nu le ştiau despre ele – datorii de familie, bastarzi, un unchi

îndepărtat înnebunit să poarte corset, o mătuşă care pozase nud pentru nu ştiu ce artist faimos, o soră care se îndreptase spre biserică pentru că avusese o aventură, Dar nu voia să adulmece secretele ei. Voia ca ea să i le mărturisească pe toate, să i le şoptească la ureche în timp ce corpurile lor se uneau în aşternuturi de satin.

În această seară, nu o făcu să aştepte compania lui, deşi ştia că nerăbdarea îi dădea putere asupra lui. Avea să găsească o cale pentru a schimba situaţia, pentru a se asigura că nu devenea sclavul dorinţelor ei, deşi ale lui faţă de ea deveneau periculoase şi nesăbuite. Deşi flirta cu toate femeile care veneau în vizită acolo, nu le seducea niciodată.

Pe ea voia şi o seducă încet, chinuindu-i pe amândoi. Nu înţelegea nici el de ce avea această nevoie care trecea peste orice logică. Poate pentru că ea spusese atât de clar şi poruncitor că voia să se culce cu cineva, iar el se temea că, odată ce primea ceea ce voia, avea să iasă din viaţa lui la fel de uşor precum intrase. Ştia deja că o singură noapte nu avea să fie suficient pentru el. Nu, el voia multe, atât de multe, încât să le piardă numărul, atât de multe încât să continue până când avea să le apară riduri şi păr alb.

Dumnezeu să-l ajute! Nu atât de multe! Nu avea să-şi petreacă tot restul vieţii legat de ea – şi niciun număr important de ani. Pur şi simplu, voia mai mult de o noapte cu ea. Numărul exact avea să fie hotărât după aceea.

În timp ce se apropia, nu mai văzu acea umflătură din pricina inelului pe mâna stângă. Nu mai purta acel simbol care arăta că aparţinea altuia. Bun. Putea să se bucure când avea să-i scoată acele mănuşi blestemate.

Ea nu-i zâmbi şi nici nu păru prea încântată de apropierea lui. Mai degrabă arăta ca o căprioară care simţise arcul vânătorului şi care credea că nu avea să fie răpusă dacă nu se mişca. Cu toate acestea, rămase neclintită, întâlnindu-i privirea şi susţinând-o cu sfidare. Da, ducesa lui era obişnuită să-i facă servili pe ceilalţi, era obişnuită să obţină ce voia oricând şi de la oricine. El avu senzaţia ciudată că, precum un copac prins de furtună, se

îndoia după voinţa ei. Era un gând nesăbuit, fiindcă el ştia exact cât de mult oferea şi cât de departe putea merge. Era motivul pentru care, până de curând, îi oferise tatălui său o sumă mare din câştigurile proprii pentru a-l salva pe fratele lui de deportarea în Australia pentru o crimă pe care nu o comisese. Fusese dispus să ofere mai mult decât ceruse contele pentru acest favor, dar, când venea vorba de familia lui, Aiden ar fi dat tot ce i se cerea. Nu că s-ar fi lăudat cu această trăsătură.

Când ajunse lângă ea, o luă de mână şi îi sărută încheietura, fără a-şi lua ochii de la ea.

— Visele tale au fost la fel de obraznice ca ale mele?

Ea îşi feri privirea, iar el văzu cum un soi de roz mai închis îi cuprinde decolteul, gâtul, bărbia şi blestemă masca pentru că nu-i putea vedea obrajii colorându-se în acel roz frumos. Se bucură că ea îi visase.

— Poate o să-mi povesteşti visele tale mai târziu, continuă el.

Ea îl privi din nou.

— Mă îndoiesc.

— Pot să fiu foarte convingător când îmi pun asta în minte.

— Motivul pentru care am venit aici e acelaşi. Cu toate acestea, dacă nu mă poţi satisface…

— Oh, o să te satisfac, iar când o să termin cu tine, o să fii în al nouălea cer.

O văzu inspirând, buzele acelea delicioase se mişcară, ea se înroşise din nou, dar de data aceasta mai puternic. El îi cuprinse mâna şi i-o puse în îndoitura cotului său într-un mod care până şi lui i se păru destul de posesiv.

— Hai, vreau să-ţi arăt una dintre camerele în care nu am ajuns aseară.

Ea nu obiectă când el o conduse pe marginea sălii de joc. Nu trecu prin centru pentru că nu voia ca alte doamne să-i atragă atenţia ori să-l distragă de la obiectivul lui de a o seduce, mai ales că Selena fusese destul de clară, îi aruncase acel glonţ, dându-i un ultimatum pentru a o satisface – fie avea să se întâmple, fie ea urma să plece şi

să caute asta în altă parte. Peste cadavrul lui! Îi plăcea faptul că ea îl provoca, dar era şocat de propriul raţionament, nu înţelegea de ce nu o arunca pur şi simplu pe pat, ridicându-i fustele în cap şi luând ceea ce ea îi oferea. Avusese şi în trecut femei care doreau ceva mai diferit, mai periculos.

Poate că şi ea tot asta voia – să experimenteze ceea ce însemna să-ţi deschizi picioarele pentru cineva care era mai jos pe scara socială. De ce era atât de pornit să se convingă că nu era interesată de fizicul lui, ci de persoana lui? De ce nu era suficient să aibă o aventură cu ea? De ce voia ca uniunea lor să aibă însemnătate pentru ea, să fie mai mult decât o nevoie?

La naiba cu ea, la naiba cu el, dar nu voia ca ea să primească totul prea uşor!

O conduse în sala de bal, apoi prin uşa pe care o deschisese cu o seară în urmă, către aceleaşi trepte, pe acelaşi coridor, dar dincolo de camera cu canapeaua pe care se sărutaseră, la capătul holului. Servitorul de serviciu, care de obicei ar fi fost acolo pentru a se asigura că orice doamnă primea ceea ce avea nevoie, fusese instruit cu blândeţe să se asigure că nimeni nu avea să ajungă în camera către care mergeau ei, să spună că era ocupată cu alte distracţii pentru acea seară.

Când îl văzu pe Aiden, încuviinţă uşor, făcu un pas în spate şi deschise uşa. Aiden o conduse în interior, iar odată cu zgomotul produs de închiderea uşii, atmosfera păru mai intimă faţă de noaptea precedentă.

— O sală de biliard? întrebă ea, în mod clar surprinsă, eliberându-se din strânsoarea lui şi înaintând către masa verde.

El nu văzu niciun motiv pentru a da un răspuns care era evident.

— Scoate-ţi masca!

Ea suspină adânc şi se întoarse spre el.

— Ţi-am zis că nu pot să fac asta.

El înaintă spre ea.

— Atunci o să fac eu asta pentru tine.

De data aceasta, suspinul ei fu lung şi obosit, luptându-se cu sine pentru a găsi o replică bună.

— Eşti atât de enervant! Ştii bine că nu am vrut să spun asta.

— Omul meu din faţa camerei nu o să lase pe nimeni să intre. Nu e nicio şansă să fim deranjaţi. Nu mă culc cu tine dacă nu te pot vedea cu totul.

— Am crezut că un bărbat ca tine o să se bucure de misterul situaţiei. Puteai să-ţi imaginezi că am orice chip care să-ţi fi fost pe plac.

— Atunci eşti hidoasă?

— Ar conta dacă aş fi?

— Nu, răspunse el fără să ezite şi pe un ton sincer.

Era fascinat de motivele ei, de ceea ce-i arătase până atunci. Putea să fie o femeie urâtă sub mască, dar nu-i păsa. Deşi îi păsa un pic.

— Atunci ce e cu obsesia asta de a-mi scoate masca?

— Ce e cu obsesia ta de a o păstra?

— Mă ajută, Îmi oferă un scut care face ca totul să fie mai uşor.

— Asta e problema. Deja mi-ai spus că eşti văduvă. Nu eşti necredincioasă. Nu-ţi înşeli soţul. Nu ai niciun motiv pentru care să nu te bucuri de ceea ce vrei, de plăcerea pe care o cauţi, zise el, alunecând cu degetele peste maxilarul ei, apoi către partea feţei acoperite de mască.

— Vreau să te ating peste tot. O să vezi avantajele, te asigur. În plus, nu-mi plac penele.

Avea pene albastre de o parte şi de alta a măştii. Era tentat să numere secundele, dar se abţinu, lăsându-le să se cufunde în eternitate, ignorându-le în timp ce aştepta, în timp ce ochii ei îi cercetau faţa, în timp ce buzele ei împietriră.

— Ai încredere în mine, zise el în cele din urmă, surprins de propria voce răguşită, de parcă îşi petrecuse toată viaţa fără a sorbi un strop de apă.

Detestă disperarea din propriul glas, dar speră că ea nu o simţise. Nu ar fi trebuit să-i pese că ea voia să rămână ascunsă. Şi alte femei o făcuseră. Nu era nevoie de o

mască pentru a se ascunde.

Ea încuviinţă iute, dar putea la fel de bine să-i fi dat două lovituri scurte de cuţit în stomac, pentru că îşi simţi măruntaiele încordându-se. Nu doar pentru că avea să o vadă, ci fiindcă gesturile ei spuneau că avea sentimente faţă de el. Voia mai mult decât mădularul lui, voia să-i facă pe plac. Nu la fel de mult pe cât voia el să o mulţumească. Însă nu credea că ea putea să aibă sentimente intense faţă de el, asta era imposibil. Dar putea să aibă parte de mai mult. Mai mult decât o tăvăleală.

Ea ridică mâinile care îi tremurau uşor, aproape imperceptibil, şi le duse la ceafă, unde era legată masca. Trase de o fundă, o desfăcu şi îşi scoase masca de pe faţă.

Când îi văzu perfecţiunea, el înghiţi în sec. Avea pometţii înalţi, frumos conturaţi, un nas mic şi maiestuos croit, între ochii ei albaştri şi rozul adorabil al buzelor ei. Spre deosebire de blondul sprâncenelor, genele ci erau groase şi întunecate, făcându-i ochii să iasă şi mai mult în evidenţă. Fără mască, totul era mai luminos, mai plin de viaţă.

— Ai zis că nu te-ai căsătorit din dragoste. Dar eşti mult prea frumoasă ca soţul tău să nu te fi iubit.

— Doar un bărbat poate echivala frumuseţea cu dragostea.

*

Frumuseţea fusese în totdeauna atuul ei, însă, din anumite motive, nu voia să fie şi acum. Tocmai de aceea ţinuse masca atât de mult timp. Însă, sub ea, chipul ei se înviorase. Se săturase să vadă masca aceea ca o barieră între ei în mai multe moduri decât îşi imaginase. În plus, nu mai voia să discute despre asta. Şi, în naiba, voia ca degetele lui să-i atingă obrajii, să o atingă toată.

Acea cameră o făcuse să creadă că nu avea să fie obsedat de aspectul ei. Că ea valora mai mult, că el înţelegea cu adevărat femeile. Nu că acea cameră nu era superbă, dar reflecta gusturile unui bărbat, era genul de

încăpere în care un bărbat s-ar fi simţit confortabil – iar el le oferise femeilor o părticică din lumea bărbaţilor. Nu doar prezenţa mesei de biliard făcea asta, ci şi pereţii de un verde-închis, masculinitatea lor.

Un perete, cel de care se apropia ea acum, aflat în cealaltă parte a camerei, era plin cu rafturi cu cărţi frumos aranjate, iar din loc în loc se vedeau figurine ce înfăţişau cupluri nud în tot felul de poziţii scandaloase, oferind un contrast extrem de puternic.

— Cărţile sunt doar pentru ochii lumii?

— Nu. Le-am citit pe toate cele din stânga până la mijloc. Cele din dreapta mi-au rămas de citit.

Ea privi peste umăr către el.

— Spui asta ca şi cum ai de gând să le citeşti.

— Asta o să fac.

Ea se mişcă spre stânga, ca şi cum ar fi vrut să vadă ce cărţi prefera – în majoritate, biografii. Unele erau cărţi de călătorii.

— Scotch sau coniac? întrebă el.

— Coniac.

Avea nevoie de ceva tare pentru a-şi reveni, mai ales după ce îşi dezvăluise chipul. Auzi zgomotul sticlelor şi paharelor în spate, unde observase dulapul din mahon încă de când intraseră în cameră. Erau mai multe locuri în care se puteau aşeza, toate răspândite prin încăpere, probabil pentru cei care voiau să urmărească jocul. Mirosul de ţigări se simţea în aer. Îşi imagină doamnele aşezate prin încăpere, trăgând din acele teribile ţigări, sorbind scotch, întinse pe spate în fotoliile confortabile, cu picioarele încrucişate, totul ca la o expoziţie a rebeliunii, comportându-se aşa cum îşi imaginau că o făceau bărbaţii când se retrăgeau pe propriile domenii, în camerele lor, după cină.

Ar fi putut să decoreze camera în roz, cu perdele delicate cu flori, nu cu draperiile verzi care erau atârnate peste tot. Însă Aiden Trewlove le oferise femeilor o cameră în care puteau să se simtă egale cu bărbaţii. Nu se putu abţine să nu-şi imagineze că avea să facă acelaşi lucru şi în

dormitor.

Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care îşi scosese masca. Pentru că voia ca el să o vadă eu pe o egală de-a lui, într-un loc în care nici rangul şi nici titlul nu contau. Ştia că era ducesă, dar nu era deloc intimidat de ea. Nu-i păsa că ea era în vârful ierarhiei sociale în timp ce el era inexistent.

Până şi tavanul era pictat cu scene de vânătoare. Printre copoi şi vulpi în pădure, erau femei care purtau pantaloni şi jachete roşii şi care stăteau lângă cai. Chiar şi prin decor le dădea femeilor ceea ce meritau. Era un bărbat cu o inteligenţă aparte.

Nu-l auzise apropiindu-se, dar dintr-odată un pahar apăru înaintea ei. Îl luă şi sorbi din el, bucurându-se de arsura pe care o simţi când îşi trecu degetul peste cotorul cărţii *Originea speciilor.*

— Se pare că eşti un admirator al nonficţiunii.

— Îmi place să citesc ceea ce este real şi adevărat.

— Şi ficţiunea poate fi, zise ea, iar el o privi uimit. Sau cel puţin aşa spune sora mea. Ea stă tot timpul cu nasul în cărţi.

— Ai o soră?

Fu destul de încântată că el alesese să pună acea întrebare în mod particular, că era interesat de familia ei, deşi ştia că era în pericol dacă îi spunea prea multe. Totuşi, tinerii cu care vorbise înainte să se mărite discutaseră numai despre ei sau despre posibilul ei rol în viaţa lor.

— Trei. Alice e cea mai tânără. 16 ani. A devenit o cititoare înrăită după moartea părinţilor noştri, acum opt ani. Cred mai degrabă că era în căutarea unei evadări şi a găsit-o în poveşti.

— Cum au murit părinţii tăi?

— Fiind oameni buni. Cizmarul din oraş, o brută, îşi bătea nevasta. Tatăl meu a aflat şi s-a dus să o ajute, să o aducă la… La Camberley Glenn, se gândi ea. Dar asta însemna să-i dea prea multe. La noi acasă, continuă ea. Mama s-a dus s-o liniştească pe femeie, să-i spună că totul era în regulă. Doar că nu era. Cizmarul avea un revolver de

tip Tranter. Nu ştiu cum a făcut rost de el, dar mi-a împuşcat părinţii. Morţi amândoi. După care a împuşcat-o pe soţia lui. Apoi s-a împuşcat şi el.

Lui Winslow întotdeauna fi plăcuseră armele. Îi spusese că încărcătorul de la Tranter avea cinci gloanţe, care puteau fi trase succesiv prin apăsarea continuă a trăgaciului. Războiul din Crimeea, precum şi războiul din America avuseseră ca rezultat dezvoltarea industriei de armament, creându-se arme mai eficiente – asta dacă numărul de oameni care puteau fi omorâţi fără a fi nevoie de o reîncărcare a pistolului putea fi considerat ceva eficient.

— Tatăl meu s-a crezul invincibil, că titlul lui era ca o armură. Doar că nu era.

— Îmi pare rău, rosti el, iar ea simţi regretul profund din vocea lui. Nu mi-a murit nimeni apropiat. Moartea aduce numai necaz în jur.

Zâmbetul ei fu un pic ciudat, fiindcă amintirile o copleşiseră. Alice evadase în cărţi, în timp ce Selena fugise într-o căsnicie la un an după ziua în care tatăl ei murise, odată cu şansele ei de a avea o altfel de viaţă. Acest drum nu fusese ales doar prin propria ei voinţă – fraţii ei avuseseră nevoie ca ea să facă acest sacrificiu pentru a se asigura că lumea lor avea să fie din nou aceeaşi.

— Aşa se pare. Dacă eşti înţelept, o să fii scurt şi la obiect cu mine.

— Nu ştiu dacă mi-a spus cineva vreodată că aş fi înţelept, mai ales că am tendinţa de a preţui mai mult libertatea şi posibilitatea de a mă distra. Jucăm biliard acum, da? Să ne recăpătăm buna dispoziţie. Pot să te învăţ elementele de bază.

— Nu sunt aici ca să joc biliard. Sunt aici ca să…

— Ca să fii satisfăcută, ştiu. Ai un singur scop, nu-i aşa?

Pentru că timpul era esenţial pentru ea, dar el nu ştia asta.

— Domnule Trewlove…

— Pot să te pregătesc pentru asta în timp ce te învăţ

să joci. Se aplecă spre ea, învăluind-o în acel miros plăcut de scotch. Lovitura în bilă nu este diferită cu mult de lovitura în alte locuri. Dacă te abţii puţin, poţi să simţi mult mai bine efectele mai târziu. O să jucăm un joc cât mai simplu. La fel o să fie număratul. Opt puncte. Pentru restul serii, cel care pierde trebuie să-i facă pe plac celuilalt.

Provocarea fu şoptită pe un ton ademenitor şi plin de promisiuni. Avea să câştige şi să poruncească, şi ea avea să asculte. Uitându-se la masă, ea îşi imagină cum avea să o întindă acolo, cu spatele pe postavul acela verde. Dacă avea să o aibă acolo, nu în pat, ce urma să fie, o tăvăleală pe masa de biliard?

— Dacă o să câştig eu, o să faci orice vreau?

— Orice, scumpo.

— Bine, atunci, sunt pregătită să te distrug.

Dar rânjetul lui îi spuse mult prea târziu că el nu avea nicio intenţie să piardă.

Sprijinindu-se de masa pe care era sigură că el avea să o posede până la finalul serii, sorbi din coniac şi îl privi dându-şi jos jacheta, cu spatele la ea, ca să fie sigur că îi vedea muşchii jucându-se. Cu siguranţă, era un bărbat frumos.

Aruncă haina pe un scaun înainte de a se întoarce şi a-şi sufleca mânecile pentru a descoperi părul negru care îi acoperea braţele ce păreau cioplite din granit. Nu putea să-şi ia privirea de la muşchii încordaţi, care arătau, fără urmă de îndoială, puterea ce zăcea în interiorul lui. Şi-l imagină atingând-o peste tot, cuprinzându-i un sân ce încăpea perfect în mâna lui, frământându-l până ce i se întărea sfârcul. Dumnezeule, se făcuse cald! Poate că ar fi trebuit să-l roage să deschidă o fereastră ca să intre aer rece.

— Vino aici, zise el încet, nu ca o poruncă, ci mai degrabă ca pe un mod de a o aţâţa, de a-i face trupul să-şi dorească să meargă spre el, de parcă ar fi fost nişte sfori legate de membrele ei şi nu ar fi avut control asupra lor.

Doar că îşi păstră controlul, deşi se simţea neliniştită. Nu fusese niciodată tulburată de un bărbat. De ce el? Pentru că el practica seducţia, ajunsese să fie un expert în

asta pentru a-şi conduce imperiul şi pentru a-l transforma într-o afacere de succes. Trebuia să-i reziste. O partidă intimă detaşată, o afacere, asta îi trebuia.

— Masa e aici, zise el, arătând cu degetul, apoi făcându-i semn din nou.

— Hai!

— Încă nu ai câştigat. Nu poţi să-mi ordoni ce să fac.

De ce era atât de încăpăţânată când, de fapt, voia cu disperare să fie aproape de el? Pentru că ştia că, dacă avea să cedeze o dată, urma să o facă de fiecare dată când o întreba ceva.

— Te rog.

La naiba, o implora, iar ea avea să moară dacă nu se ducea imediat spre el! Nu se mişcă, trăgând de timp şi întrebându-se dacă membrele lui tremurau ca ale ei. Oare de ce avea un astfel de efect asupra ei? Când era la doar câţiva centimetri de el, ea se opri şi îşi înclină capul.

— Da?

El îi oferi acel zâmbet care părea să fie o parte din el, iar ea îşi imagină cum făcea acelaşi lucru cu toate ţintele lui când le provoca să joace. Îi luă mâna liberă, apoi începu încet şi provocator să-i scoată mănuşa, vârful degetelor lui atingând-o în timp ce o descoperea.

— Ce faci?

Ce întrebare stupidă! Doar vedea. Pielea ei ardea sub atingerea lui.

— O să vrei să ţii băţul cu putere, iar mătasea e un impediment. E mai bine ca pielea ta să fie în contact direct pentru a avea control şi pentru a lovi cu efect.

Oare se referea la băţul de biliard sau la un băţ mai personal? Deşi privirea îi coborî fără să vrea spre pantalonii lui, nu putea să-şi imagineze că acea parte din el semăna cu un băţ. Înghiţi ce mai rămăsese din coniac, aproape înecându-se pentru că îl sorbise prea repede.

Fascinată, urmări cum mănuşa îi trecu de încheietură şi de degete, iar el rămase prins de ea, întorcându-i mâna, în timp ce cu degetul mare se jucă pe liniile din palma ei. Aruncă mănuşa peste haina lui, iar acel gest de uniune a

hainelor i se păru extrem de intim. El îi luă paharul din mână, îl aşeză pe o măsuţă, apoi se întoarse pentru a face acelaşi lucru cu cealaltă mănuşă.

— Pot să fac eu asta.

Era ca şi cum coniacul îi rămăsese în gât şi se îneca.

— Dar de ce să faci asta când îmi face plăcere? Pentru tine ar fi o sarcină. Pentru mine e o atenţie, e ceva relaxant să te descopăr centimetru cu centimetru. Fără grabă. Fără lucruri care să-mi distragă atenţia. Bucurie pură.

Ochii lui întunecaţi şi pătrunzători ameninţau să o facă să ardă în flăcări. Începea să creadă că făcuse o eroare de judecată, că nu era în largul ei şi putea să piardă controlul situaţiei. Cum putea să alunge pasiunea şi focul care creşteau în ea, ameninţând să o înghită? Cum avea să evite nevoia şi dorinţa care alungau orice urmă de judecată?

Oare merita să cadă în abis o singură dată?

El cobori privirea, urmărind cum se vedea tot mai mult din pielea ei, iar ea părea să fie atrasă de mâinile lui. Acele mâini pricepute care nu tremurau niciodată. Îşi imagină rapiditatea docare avusese nevoie pentru a fura mazărea şi pentru a o ascunde, ca apoi s-o pună la loc când ridica cupa. Era opusul vitezei cu care se mişca acum. Fiecare acţiune putea fi văzută, simţită. Fiecare atingere era trăită. Nimic nu era la voia întâmplării, totul era intenţionat. Îşi simţi sânii întărindu-se, ca şi cum şi-ar fi dorit să evadeze din haine, pentru a fi atinşi şi ei.

Încet, trase mătasea de pe degetele ei, degetul lui arătător întorcându-i palma pentru a-i mângâia locul în care fusese inelul de căsătorie cu o noapte în urmă, locul în care acesta stătuse din momentul în care ducele îl pusese pe mâna ei în St. George’s. Însă nu ar fi fost corect să se culce cu Aiden Trewlove purtând ceva ce îi aparţinuse lui Lushing. Nu conştientizase asta cu o zi în urmă, când pornise în căutarea ei. Dar proprietarul clubului o făcuse să înţeleagă. Nu avea să-l alunge pe Lushing din inima sau din amintirile ei, dar cu siguranţă nu putea să-i permită să-i bântuie patul.

Aiden îi duse mâna la buze şi i-o sărută exact acolo unde era urma inelului. Ochii ei se aprinseră şi aproape că îl detestă în acel moment pentru că era atât de înţelegător, pentru că îi oferea un asemenea gest de bunătate când ea ştia că nu-l merita. O eliberă, aruncând mănuşa peste cealaltă.

— Prea bine, hai să începem lecţia, zise el, deşi ea deja credea că primise una, deşi sub altă formă.

Un lucru era clar: Aiden Trewlove nu făcea lucrurile cu jumătate de măsură. Când avea să termine cu ea, urma să fie cu adevărat răvăşită şi să ştie ce însemna să te culci cu cineva. Gândul acela o încânta şi o înspăimânta în acelaşi timp.

Capitolul 6

Dumnezeule, faptul că îi scosese mănuşile îi făcuse mădularul să se întărească atât de tare, încât rămăsese surprins că putu să meargă până la perete şi să ia tacul de biliard din trusa de joc. Luă creta şi începu să o frece de vârful tacului, lucru care îl făcu din păcate să se gândească la cum avea să o penetreze pe ea, ceea ce nu-l ajuta deloc în circumstanţele acelea stânjenitoare.

— Alege-ţi bila, zise el.

— Cea roşie.

Ridică privirea către ea, ceea ce-l făcu să-şi revină întrucâtva, fiindcă ea părea atât de plină de speranţe şi inocentă stând în apropierea mesei de joc, cu mâinile încrucişate în faţă, atât de dornică să înveţe lecţia pe care el avea să i-o predea – doar că nu prea avea chef să o înveţe biliard. Voia să-i arate exact ce îşi dorise ea să afle; ce însemna să fie satisfăcută cu adevărat.

Mai târziu însă, preludiul acesta, deşi chinuitor, avea să le ofere amândurora o dulce explozie de încântare.

— Chiar nu ştii nimic despre acest joc?

Ea roşi, iar el se bucură că nu mai purta masca şi o

putea vedea.

— Avem săli de biliard, bineînţeles, unde domnii se retrag ori de câte ori ne vin invitaţi. Doamnelor nu le este permisă prezenţa. Domnii îşi fumează ţigările şi îşi beau scotch-ul. Îmi imaginez că nu discută subiecte care să poată fi auzite de urechile doamnelor.

— Da, asta aşa e.

La fel ca subiectele pe care ei nu le discutaseră. Ea îi vorbise despre fraţii ei, nu despre copii. Cu siguranţă, avea copii. Producerea unui moştenitor era prima regulă în astfel de afaceri. Tatăl său avusese două soţii până ce produsese unul. El îşi imagină că ea îi oferise soţului ei un moştenitor încă din primul an în care schimbaseră jurămintele. Dar în restul serii nu avea să se gândească la copii sau la oricine altcineva din viaţa ei pentru că voia să creeze o atmosferă în care doar ei doi existau. Lovi masa cu capătul tacului, aproape de locul în care erau trei bile.

— Bila roşie e ţinta ta. Trebuie să alegi bila albă sau bila albă cu picăţele.

— Cea cu picăţele.

— Deci aceea este a ta. Cea albă, simplă, e a mea. Modul de a adăuga puncte implică o serie de adunări şi scăderi, dar o să lăsăm aceste lucruri pentru altă seară şi o să alegem un joc mai simplu. Tu trebuie să loveşti bila astfel încât să ajungă pe ambele părţi ale mesei, lovind bilele rămase, la rând. De fiecare dată când loveşti ambele bile, primeşti un punct şi mai ai dreptul să mai loveşti o dată. Dacă loveşti o bilă sau niciuna, atunci e rândul meu.

Aşeză bila roşie într-un colţ, pe bila albă în celălalt, apoi lovi cu tacul în bila lui către laturi, făcând-o să alunece şi să sară în partea cealaltă a mesei şi să se învârtă până când lovi bila roşie, apoi atinse bila albă cu picăţele, oprindu-se la scurtă distanţă de ea.

— Chiar te pricepi, zise ea ezitantă.

— E o chestie de geometrie. Trebuie să-ţi dai seama exact unde şi cât de tare să loveşti bila, cum să îţi alegi ţinta ca să nimereşti ambele bile, să proiectezi în minte traiectoria, să-i determini drumul.

— Ceea ce fără îndoială ai învăţat citind cărţi despre lucruri reale.

Îi plăcu răspunsul ei, faptul că înţelesese că nu era papă-lapte.

— Întotdeauna am iubit matematica, numerele. E unul dintre motivele pentru care mi-a plăcut ideea de a conduce o sală de jocuri. Mi-au plăcut statisticile, provocarea de a sfida şansele.

— Îndrăznesc să spun că sunt în dezavantaj.

— O să fiu blând cu tine. Atât timp cât o să loveşti bila, chiar dacă nu intră, o să punctăm ca fiind o reuşită. Iei punctul.

Ea ridică sfidătoare bărbia.

— Nu, dacă jucăm, o facem cu adevărat. Toate regulile trebuie să ni se aplice în mod egal.

Ceea ce însemna că ea era de acord cu orice i-ar fi cerut el. Oh, abia aştepta să facă lucrurile pe care urma să i le ceară! Avea să se bucure că urma să fie învingător. Înclină capul într-o parte.

— Vino aici, să-ţi arăt poziţia tacului şi cum să loveşti.

— A tacului?

El ridică băţul de joc.

— Acesta. E un tac. Majoritatea oamenilor aşa îi zic.

— Şi lucrul cu care îl freci?

Frecatul. În cele din urmă, trupul i se calmase şi nu îşi mai imagina cum aveau trupurile lor să se frece unul de celălalt.

— Cretă. Ajută la aderenţă şi, implicit, la precizia loviturii.

— Am înţeles. Prea bine atunci.

Ea veni lângă el. El îi dădu tacul şi îi explică apoi cum să-l folosească. Cum să-l ţină, aplecând-o uşor peste masă, astfel încât mâna ei să se aşeze confortabil, dar abia se abţinu să nu se frece de ea.

La un moment dat, avea să facă şi asta. Să o posede pe la spate, poate chiar în camera aceasta, în timp ce jucau biliard dezbrăcaţi cu braţele în jurul ei. O ghidă să se aşeze în poziţia potrivită, inhalându-i parfumul de căpşune, acel

fruct care părea să locuiască în părul ei, oferindu-i reflexii roşietice în lumină, în anumite momente ale zilei şi în anumite unghiuri. În drumul pe care îi făcuseră către această cameră, avusese timp să observe modul în care lumina îi juca în părul ei, schimbându-i nuanţa. Voia să i-l desfacă, să-i scoată agrafele, să-i adune şuviţele în palme şi să-şi îngroape faţa în delicateţea şi mătasea lor.

În schimb, îşi lipi buzele de spatele gâtului ei, spre umăr, simţind o încântare deosebită când o văzu tresărind şi respirând sacadat la atingerea lui. Simţea că avea să fie înflăcărată şi dornică atunci când el urma să o devoreze complet.

— Dacă loveşti bila, aici o trimiţi în stânga, zise el, ghidând-o şi mutându-i mâinile şi tacul. Aici, în dreapta, continuă el, mutându-i din nou mâinile şi tacul. Aici, urmează calea trasată de tac, spuse el, făcând tactil să alunece printre degetele ei, imaginându-şi în acest timp cum avea să intre el în ea.

Trase aer în piept pentru a-şi alunga din minte acele imagini, pentru a vedea numai masa de joc, apoi o ghidă în timp ce loviră împreună mingea ei albă cu picăţele. Sări în trei locuri, înainte de a lovi mingea roşie, care se duse către partea cealaltă a mesei, alunecând peste suprafaţa verde pentru a lovi bila lui. El se opri şi se retrase în spate.

— Simplu. Bilele rămân unde sunt. Acum încearcă tu.

El se îndreptă către margine, ca să poată observa totul mai uşor.

Concentrarea ei era uimitoare, ca şi cum jocul era pe viaţă şi pe moarte. Îşi linse buza de sus înainte de a o muşca pe cea de jos. Dumnezeu să-l ajute, el avea să fie cel înflăcărat!

Ea trase tacul în spate, îşi luă avânt şi…

Poc!

Bila se roti rapid către colţ, sări în partea opusă şi alunecă în diagonală către celălalt colţ, sărind din nou şi ajungând să se oprească la doar câţiva centimetri de bila roşie. Se putea citi dezamăgirea pe chipul ei.

— Pot să mai încerc o dată?

— Dacă vrei. Încă nu jucăm. Doar exersăm.

A doua încercare. Bila se lovi de partea opusă a mesei şi se opri.

Ea suspină.

— Cred că e nevoie de foarte multă practică pentru a ajunge la fel de bună ca tine.

A treia încercare fu mai bună, sau, cel puţin, o parte. Reuşise să lovească bila lui albă. Îl privi încrezătoare, cu un zâmbet timid.

— Poate că ar trebui să folosim, până la urmă, regulile tale modificate. Dacă am fi făcut asta, aş fi câştigat, nu?

— Un punct.

— Şi mai am dreptul la o tură, nu? Nu ar trebui să-ţi dau tacul încă, nu-i aşa?

— Corect. O să mergem pe regulile mai flexibile.

— Eşti incredibil de generos şi de blând. O să-mi permiţi să fiu eu prima?

— Există o metodă pentru a determina cine e primul. Implică ideea de a ne lovi bilele, de a le face să ajungă în capătul îndepărtat, iar una… Clătină din cap. Asta era pentru distracţie. Pariul nu implica bani sau orgoliu. Nu contează, zise în cele din urmă, eşti invitata mea. Ai onoarea să fii prima.

— Mulţumesc. Pot să modific un pic regulile noastre? întrebă ea.

Sprijinindu-se cu şoldul de colţul mesei, el îşi încrucişă braţele.

— La ce te gândeşti?

— Când unul din noi ia un punct, poate să-i adreseze o întrebare celuilalt, iar aceasta trebuie onorată în mod onest, altfel cel în cauză abandonează jocul şi pierde, iar cel care pierde trebuie să facă ce-i spune celălalt.

— Ce se întâmplă când pierdem?

Ea îşi muşcă din nou buza de jos. El abia se mai putea stăpâni, fiind excitat le gândul că şi el avea să muşte din acelaşi loc.

— Orice decide cel care câştigă. Cred că asta o să adauge un plus de savoare jocului, mai ales că niciunul din

noi nu ştie ce îl aşteaptă la final.

Binecuvântată să fie! Norocul îi zâmbi la ultima lovitură. Poate că avea să mai nimerească vreo două, dar odată ce tacul avea să fie al lui, putea aduna fără milă opt puncte la rând. Opt întrebări. Putea să o întrebe orice. Încuviinţă.

— Bine. S-a făcut!

Ea îi zâmbi larg.

— Prea bine. Le aşezi tu ca să începem?

El aşeză bila roşie în colţul opus şi puse ambele bile albe în colţurile lor.

Ea închise ochii, trase aer în piept şi expiră încet. Deschise ochii şi se aplecă peste masă, ţinând tacul aşa cum îi arătase, relaxată. Ochii ei aveau o strălucire de prădător.

Lovi bila, iar ecoul reverberă în încăpere, în timp ce alunecă către ţintă, împingând trei bile înainte de a se lovi de cea roşie şi de a se roti către cea albă, trimiţând-o în sus. Zâmbind triumfătoare, aşeză capătul tacului pe podea, ţinându-l aşa cum un cavaler ar fi ţinut steagul casei după cucerirea unui castel. Avusese mare noroc cu acea lovitură!

— Un punct pentru mine şi o întrebare pentru tine. Spune-mi când ai fost prima dată cu o fată.

Deci aceasta era direcţia în rare voia să ducă conversaţia. Era recunoscător că avusese îndrăzneala de a-i pune o asemenea întrebare, întrucât îi deschidea o portiţă, pentru clipa când avea să vină rândul lui.

— Asta nu este o întrebare. E o cerere.

— Corect. Câţi ani aveai?

— 16

Ea miji ochii, încuviinţă din cap şi se mută spre colţ pentru a se aşeza şi a lovi din nou. Se uită la dimensiunea mesei, evaluă distanţa dintr-un colţ în altul. Doi paşi la stânga. Pregăti lovitura…

Pac!

Săritură, săritură, săritură. Lovi bila roşie. Sări. Lovi bila albă. Linişte. Luă creta şi începu să o frece de vârf.

— Ai iubit-o?

Se simţi surprins văzând că trebuia să răspundă la a doua întrebare.

— Nu.

Ea ridică din sprâncene, indicând că răspunsul lui fusese insuficient, deşi fusese la obiect.

— Îmi plac femeile. Mă bucur de ele. Dar nu sunt genul care să se îndrăgostească, ceea ce probabil ar trebui să te liniştească. Nu o să fiu un amant care să se ţină după tine ca un căţel.

— Nu ai iubit *niciodată?*

El rânji.

— Nu ai câştigat dreptul de a pune încă o întrebare.

Chiar se îndoia că mai avea ocazia. La un moment dat, se termina norocul.

— Adevărat, zise ea şi lăsă creta. Înaintă în jurul mesei până când ajunse în faţa lui. Te rog să te dai din drum.

— Cred că ai avea o şansă mai mare din partea cealaltă.

Ea miji ochii către masă.

— Posibil, dar îmi plac şansele mele de aici.

Uitându-se către ţintă, înclină rapul într-o parte. El se aşeză în capul mesei, aproape de cel mai îndepărtat colţ pentru a o putea privi.

Ea nu ezită. Încă o serie de sărituri şi ciocniri.

— Când ai ieşit ultima dată cu o femeie?

La naiba, cum reuşea să lovească ambele bile perfect, mutându-le astfel încât să le poată nimeri pe amândouă din nou?

— Domnule Trewlove? insistă ea.

Da. Corect. Acea întrebare enervantă. Cât timp trecuse? Probabil câteva săptămâni, înainte ca fratele său Finn să-i dea proprietatea în noiembrie anul trecut. De atunci, fusese mult prea ocupat cu pregătirile şi cu deschiderea clubului, cu creşterea clientelei şi cu conducerea celuilalt club, Cerberus.

— Cel puţin şase luni. De când nu te-ai mai culcat cu un bărbat?

Oare fusese cu cineva de când murise soţul ei? Ea îi zâmbi trist, încruntându-se uşor.

— Poate că nu mai am spirit de observaţie, dar nu cred că ai câştigat dreptul de a mă întreba ceva, nu e rândul tău şi nici nu ai câştigat vreun punct, aşa că nu poţi să pui întrebări.

Făcu apoi câţiva paşi în dreapta, se pregăti şi ţinti. Perfect din nou. Rânjetul ei malefic aproape că îl făcuse să o ia în braţe.

— Tu plăteşti pentru plăcerile tale?

El o privi uimit de încrederea pe care o emana, Patru lovituri perfecte. Care erau şansele ca o…

Dintr-odată, înţelese adevărul dulce-amar. Nu patru, ci şapte. Şapte. Loviturile dinainte avuseseră rostul de a-l face să *creadă* că nu era familiarizată cu jocul. Cu detaliile acestuia. Diavoliţa adăugase noi elemente la înşelătoria ei şi pretinsese că bila greşită era a ei şi pusese întrebări prosteşti despre joc şi despre reguli. El începu să râdă cu poftă.

— Diavoliţă împieliţată! Cred că m-ai prostit. Ai mai jucat biliard.

*

Ea îşi imaginase că el avea să fie morocănos, supărat sau poate chiar nervos şi că avea să refuze să mai joace, dar îşi dorise să vadă ce fel de om era cu adevărat. Nu înţelegea de ce voia să facă asta, dar voia, pentru că momentul apropierii lor intime se apropia, mai ales că el o privea cu o asemenea intensitate încât ea se întreba dacă putea duce la bun sfârşit acea aventură. Însă râsul nu fusese printre reacţiile pe care le aşteptase din partea lui. O parte din ea îşi dorea ca el să nu fi râs. Zgomotele pe care le scosese erau vesele şi jucăuşe, o tulburaseră şi o făcuseră să îşi dorească să râdă – lucru pe care nu îl mai făcuse de luni întregi sau poate chiar de ani. Nu mai râsese din toată inima, nu mai râsese cu lacrimi. El rânji ca şi cum ea ar fi fost încoronată regină, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere

înşelăciunea la care fusese supus. Sau poate că îi plăcuse că reuşise să-l păcălească.

— Ai mai jucat, repetă el.

— Nu ai niciun punct ca să pui întrebări, îi aminti ea, dar, ca să fim corecţi, nu ai formulat o întrebare, ci e o conversaţie, deci da, am mai jucat. De multe ori! Am spus de la început că avem mese de biliard acasă. Tu ai presupus restul.

— Unde se duc toţi domnii fără ca doamnele să fie prezente, îi zise el pe un ton fals, încercând să o necăjească, iar asta o făcu să zâmbească.

— Când aveam companie. În rest, eu, soţul meu, surorile mele şi fratele meu am jucat de nenumărate ori. Îmi place provocarea de a controla bila. Îi plăcea mai ales când simţea că era pe cale să-şi piardă controlul. Alţi bărbaţi s-ar fi supărat că i-am păcălit.

— Eu însă îţi admir inteligenţa. Şi eu am fost un escroc în tinereţe – cu mazărea. Îmi place un truc bine executat.

— Truc?

— Aşa se spune pe stradă când câştigi ceva fără să fii cinstit sau, mai bine zis, minţind.

— Nu am minţit, se grăbi ea să adauge. Pur şi simplu, am omis să spun tot adevărul, am omis anumite lucruri, zise ea, făcând un semn cu lacul către masă. Continuăm?

— Chiar te rog! zise el şi înaintă către perete, sprijinindu-se în spaţiul dintre două ferestre mari cu draperii. Îşi încrucişă picioarele şi mâinile, părând relaxat şi satisfăcut. Dar să ştii, draga mea, dacă ratezi acele bile, nu o să am milă. Întrebările mele o să te facă să roşeşti din cap până în picioare.

Nici ea nu ştia ce o făcuse să creadă că întrebările lui aveau să fie mai incitante decât ale ei, aproape fiind tentată să rateze intenţionat următoarea lovitură.

— Încă nu nu ai răspuns dacă plăteşti pentru plăcerile tale.

— Nu. Doamnele mă asaltează.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu şi în ultimele şase luni.

— Nu. Am fost prea ocupat cu afacerile, în special cu acest loc.

— Odată cu începerea sezonului, în următoarele săptămâni, cu siguranţă o să vezi o creştete a profitului.

De când se deschisese parlamentul, în februarie, majoritatea nobilimii era deja în oraş, iar sezonul urma să înceapă.

El făcu semn cu capul către masă.

— Hai să vedem cât te mai ţine norocul!

Ore bune. Făcuse de multe ori aşa, biliardul fusese o distracţie când se trezise în mijlocul nopţii, singură în pat, şi când nu putuse să mai adoarmă. O amuza să vadă cât putea să continue fără să greşească. Se pregăti de noua lovitură. Poc! Privi către el.

— Ştii cine este tatăl tău?

— Pui întrebări prea personale, zise el pe un ton rece, oarecum nemulţumit.

Ea pufni.

— Faptul că am întrebat de amantele tale nu a fost ceva personal?

El o cercetă atent înainte de a răspunde.

— Da, ştiu cine e.

Încă o lovitură.

— Cine?

El clătină uşor din cap.

— Îmi pare rău, iubito. Trebuie să renunţ la joc pentru că, aşa cum ţi-am spus noaptea trecută, eu nu discut despre el. Niciodată!

Undeva, în interiorul ei, înţelegea asta. Probabil fusese dureros să afle că fusese abandonat.

— Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să insist. Întrebarea asta nu se pune. Care este culoarea ta preferată?

Văzu cum se luminează la faţă.

— Draga mea, poţi să mă întrebi ce vrei, asta nu înseamnă că trebuie să răspund sau că sunt jignit de curiozitatea ta. De fapt, mă simt copleşit că vrei să ştii mai multe despre mine, că începi să nu mă vezi doar ca pe un

mădular. Asta e bine pentru tăvăleală.

Ea se înroşi când auzi ce-i spusese. Rostise cuvântul mădular cu atâta uşurinţă, aşa cum oamenii obişnuiţi ar spune unt sau *bună dimineaţa.*

— Spune-mi care este preţul pe care trebuie să-i plătesc pentru abandon, insistă el.

Ea aşeză tacul pe podea, în poziţie verticală, prinzându-se cu mâinile de el şi sprijinindu-se ca şi cum avea nevoie de susţinere pentru a nu cădea, înfiorată de ceea ce avea să simtă dacă el urma să accepte pedeapsa.

— Scoate-ţi vesta şi lavaliera!

Ochii lui se întunecară, urmărind-o cu atenţie şi provocând-o să nu-şi ascundă privirea. Brusc, se mişcă de lângă perete şi începu relaxat să-şi scoată lavaliera de parcă ar fi avut la dispoziţie tot restul vieţii ca să facă asta. Mişcarea degetelor lui o vrăjea – şi-l imagină descheindu-i rochia şi trăgându-i-o de pe umeri cu aceeaşi fineţe senzuală a degetelor. Îşi simţi gura uscată. Când avea să termine, avea să-i ceară nişte coniac, poate toată sticla. Sau o putea îndruma către cel mai apropiat lac unde ar putea să se arunce în adâncimile întunecate şi reci, fiindcă ardea şi se simţea gata să explodeze de dorinţă.

După ce desfăcu lavaliera, o trase, o ridică, apoi o aruncă peste un scaun. Ea privi materialul alunecând prin aer, la fel cum şi ea ar fi zburat dacă el ar fi ridicat-o şi ar fi aruncat-o pe o saltea acoperită de mătase.

I se părea incredibil de intim să vadă atât de mult din gâtul lui. Simţea impulsul şi nevoia de a urmări acele trăsături cu limba, peste tot, mai ales acolo unde îi pulsa vena.

El începu să desfacă nasturii vestei. Ea nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcându-se. Nu mai văzuse niciodată un bărbat asemenea lui Aiden Trewlove. Braţe şi gât, muşchi şi forţă. O transforma într-o păcătoasă, arătându-i suficient încât să o facă să vrea mai mult.

Când vesta îi atârna liberă, o trase de pe umerii masculini cu un gest care îi tăie respiraţia. Materialul zbură la fel ca precedentul. Încă privind-o intens, se întinse şi

desfăcu trei nasturi de la cămaşă, expunându-şi clavicula delicioasă. Ea îşi linse buza de sus, când de fapt voia cu disperare să-i guste pielea exact acolo.

El se sprijini din nou de perete, încrucişându-şi braţele magnifice la piept şi zâmbindu-i înşelător şi captivant.

— Mă întreb ce o să-ţi cer eu când o să vină vremea.

Nu avea să vină clipa aceea, dar şi-ar fi dorit să fie atât de îndrăzneaţă încât să vadă unde putea duce asta. Fără îndoială, tentaţia avea să o ducă pe culmi necunoscute. Strânse degetele puternic pe tac, atât de mult, încât păreau să-i fi amorţit. Eliberă lemnul, scutură mâinile, deschise palmele şi le închise. Îşi recăpătă echilibrul.

— Întreabă-te cât vrei, dar mă tem că vei fi dezamăgit. Nu am nici cea mai mică intenţie să pierd.

Şi chiar nu făcu asta.

— Ştii ceva de mama ta?

— Mă gândesc că nu le referi la mama mea, Ettie Trewlove, ci la femeia care mi-a dat naştere.

Tonul lui nu era plin de amărăciune, ca acela pe care îl avusese când vorbise despre tatăl lui, ci mai degrabă trăda un soi de supărare, de resentiment, poate de regret.

— Nu ştiu nimic despre ea. Presupun că era amanta lui, dar e doar o idee în mintea mea.

— Îmi imaginez că este greu să nu ştii totul despre trecutul tău.

— Mi-am acceptat circumstanţele propriei naşteri cu mult timp în urmă. Ettie Trewlove le-a făcut să nu conteze.

Ei nu-i plăcea să se gândească la el ca la un băieţel urmărit, certat, şicanat sau chiar bătut din cauza unei situaţii asupra căreia nu avusese niciun fel de control. Ea ştia prea bine că oamenii nu erau întotdeauna blânzi când venea vorba despre copii născuţi din ruşine, iar ea cu siguranţă nu voia să ia în considerare faptul că asta i se putea întâmpla şi copilului ei – sau mai rău – dacă adevărul avea să fie descoperit vreodată.

Trase aer în piept şi îşi luă poziţia pentru lovitura finală. Îl privi. Nu se vedea niciun fel de tensiune, era ca şi

cum stătea la umbra unui stejar bătrân, bucurându-se de norii frumoşi şi de adierea plăcută a vântului.

— Pari foarte relaxat pentru un om care e pe punctul de a-mi îndeplini orice poruncă.

El ridică din umeri.

— Întotdeauna mi-am dorit ca tu să câştigi, dar m-am aşteptat să depun ceva efort pentru a pierde.

Ea nu ştiu ce să creadă despre faptul că el intrase în joc cu scopul clar de a pierde pentru a-i îndeplini poruncile. Avea o bunătate şi o lipsă de egoism la care nu se aşteptase.

— Mă bucur că te-am surprins, zise ea.

— Cu siguranţă ai făcut-o, draga mea.

Alintul parcă fusese rostit din inimă, ceea ce o făcu să se întrebe dacă se afla acolo pentru a fi satisfăcută sau pentru a se lega emoţional de cineva. Era mai bine să termine jocul şi să treacă la treabă. Pregăti lovitura finală, o execută perfect, plină de încântare, dar şi de dezamăgire pentru că jocul se terminase. Se întoarse pentru a-l surprinde studiind-o, aşteptând. Era greu să-i susţină privirea, dar o făcu.

— Întrebarea finală: mă vrei?

— Mai mult decât vreau aer, zise el, împingându-se din perete şi pornind către masă, până când doar suprafaţa verde îi mai despărţea. Puse mâinile pe masă şi se aplecă spre ea. Tu ai câştigat jocul. Care este dorinţa doamnei mele? Care este plăcerea ei?

— Exact asta. Să mă satisfaci până când uit că sunt văduvă.

Capitolul 7

Îl bucură faptul că ea nu îi ceruse doar să se culce cu ea, deşi ceea ce-i spusese era doar o altă exprimare *a* aceluiaşi gând. Dar voia să o facă altfel, voia să-i arate că era mai mult decât un lucru fizic.

În tinereţe, se mulţumise cu o partidă rapidă. Apoi, o femeie mai în vârstă îi arătase bucuria de a nu se grăbi, de a face totul pas cu pas. Voia să-i ofere ducesei lui acest cadou, mai ales că era aproape sigur că niciodată nu avusese parte de aşa ceva. Nu erau toţi bărbaţii buni cunoscători ai artei de a face amor. Mulţi aveau o aversiune faţă de păcatele carnale, dar nevoia îi mâna să le facă, însă îşi doreau să termine cât mai repede cu putinţă, ca şi cum, dacă păcătuiau mai puţin timp, puteau fi iertaţi pentru această slăbiciune. Însă un păcat savurat ar fi fost de neiertat şi un motiv sigur pentru a arde în flăcările iadului. Însă, dacă un bărbat era predestinat să ajungă în iad, ceea ce se întâmpla cu copiii născuţi pe străzi, atunci putea şi el să se bucure de această călătorie.

Se mişcă încet în jurul mesei, privindu-i pieptul cum se ridică şi cobora, urmărind-o cum începea să respire mai încet, să clipească mai des. Îi luă tacul din mână şi simţi că lemnul era umed acolo unde îl strânsese ea. Nu se putea hotărî dacă acest semn de nervozitate îi plăcea sau îl deranja. Cu siguranţă, nu-şi dorea ca ea să se teamă de ceea ce urma. Era tentat să arunce tacul prin cameră asemenea unei săgeţi uriaşe, dar zgomotul ar fi distrus atmosfera pe care se străduia să o creeze.

Aşa că, în timp ce tensiunea şi anticiparea creşteau în el, se îndreptă liniştit, aparent relaxat, către perete şi puse tacul la locul lui. Când se întoarse, observă că ea nu se mişcase deloc. Dacă nu ar fi arătat ca şi cum părea să regrete decizia de a fi venit acolo, cel mai probabil gândindu-se să fugă, ar mai fi tras de timp pentru a-i aprecia frumuseţea. Dar se grăbi spre ea, prinzând-o de mână şi trăgând-o către unul din colţurile înguste ale mesei.

— Aici ai de gând să o faci? întrebă ea cu o voce lipsită de vlagă, uşor mai ascuţită decât tonul ei obişnuit.

El îi rânji diavoleşte.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Nu ar fi mai bun un pat?

— Nu pentru ceea ce am eu în minte. În plus, decorul

o să transforme acest moment într-unul unic, o amintire de neuitat. Sunt sigur că ai avut suficiente întâlniri într-un pat. Vreau să-ţi dau ceva diferit, ceea ce poate că nu ai mai avut.

Ea înghiţi în sec, mişcându-şi muşchii delicaţi ai pielii. Încuviinţă din cap şi îşi linse buzele.

El o luă de talie, o ridică şi o aşeză delicat pe masă. Stătea pe margine, cu picioarele atârnându-i în jos. Privind-o în ochi, el îşi trecu mâinile peste şoldurile şi peste exteriorul coapselor…

Îşi alunecă mâinile între coapsele ei, apoi în valea dintre ele şi îi desfăcu brusc picioarele. Ea făcu ochii mari, nările i se lărgiră, iar buzele îi zvâcniră. El se apropie şi mai mult, urcându-i genunchii de o parte şi de alta a şoldurilor lui, o prinse de fund şi o trase aproape până când ea simţi dorinţa din mădularul lui.

Ea făcu din nou ochii mari, întredeschise buzele şi, fără să gândească, îl prinse hulpavă de cămaşă, ca şi cum se temea că avea să cadă în abis, făcând exact ce spera el – să se arunce în braţele lui fără temeri.

Încet, pentru că nu voia să grăbească niciun gest şi îşi dorea să îşi întipărească în minte fiecare amintire cu ea, începu să-i scoată agrafele din păr. Aruncându-le în colţurile îndepărtate ale mesei, ca ea să le găsească cu uşurinţă mai târziu dacă ar fi vrut să-şi prindă părul din nou – deşi, dacă reuşea să facă aşa cum îşi propusese, ar fi fost ultimul lucrul la care avea să se gândească. Voia să o ameţească cu totul.

Şuviţele lungi şi grele îi căzură pe umeri, dezvăluind mai mult din acea nuanţă de căpşune care îl fascina. Cu o mână, adună câteva şuviţe şi îşi îngropă nasul în ele, inspirând adânc parfumul de căpşune.

— Ai mâncat căpşune când erai copilă?

— Da. Şi acum fac asta. E fructul meu preferat. Îmi plac în special cele mari. Îmi place că, atunci când le muşc, curge lichidul acela delicios din ele, acel suc natural, şi trebuie să scot repede limba ca să-l prind să nu mi se întindă pe bărbie, dar şi ca să nu-l pierd.

El suspină încet.

— Mă omori.

— Da? întrebă ea pe un ton inocent care îi contrazise vorbele de mai devreme.

El îi eliberă părul, care îi încadra faţa precum nişte perdele tocmai trase peste fereastră, uşor adiate de vânt. Privirile li se întâlniră.

— Ştii prea bine că aşa e.

— Nimeni nu mi-a zis vreodată că sunt obraznică. Mi se pare că ar trebui să fac ceva pentru a merita acest atribut.

El îşi trecu degetul mare peste bărbia ei, apoi alunecă spre curbele frumoase ale feţei, către buza de jos.

— Într-o zi, o să te hrănesc cu o căpşună incredibil de mare şi o să ling acel suc care îţi curge.

— Promiţi?

— Promit.

În ciuda poziţiei ei, el fu nevoit să îşi aplece capul pentru a-i cuprinde buzele. O gustă din plin, imaginându-şi că se înfrupta cu căpşune, nu cu coniacul pe care ea îl băuse mai devreme. Nu era deloc timidă în acea seară – sau lipsită de experienţă. Îi primi limba cu dorinţă, cu nerăbdare, ducându-şi propria limbă într-o călătorie prin gura lui, făcându-i mădularul să se întărească. Pentru numele lui Dumnezeu. Învăţa repede! Absorbise ceea ce el îi oferise cu o seară în urmă şi acum întorcea armele contra lui, făcându-l să-şi dorească să-i ridice rochiile şi să-i facă partea de jos a trupului să imite mişcările limbii lui, aruncându-se, retrăgându-se, rotindu-se prin mătase şi catifea.

Gemetele ei păreau că îl îmbrăţişează, suspinele ei îşi croiau drum către sufletul lui, formând o simfonie care putea să-i facă să roşească până şi pe cei mai talentaţi muzicieni. Până în ziua în care nu mai avea să respire, până la moarte, avea să-şi aducă aminte de sunetele slabe pe care le scosese. Aveau o dulceaţă aparte, dar şi o dorinţă de a descoperi, ca şi cum el o ajuta să-şi extindă universul.

Dumnezeule, aşa spera! Ca un amant arogant, voia

să-i dea ceva ce nimeni nu-i mai oferise vreodată. Voia ca să aibă pe buze numele lui când avea să adoarmă. Ere egoist pentru că îşi dorea ca ea să nu mai trăiască alături de nimeni aşa ceva, însă i se părea drept acest gând pentru că el deja ştia că orice femeie care urma după ea nu avea să fie niciodată la fel.

Nu ştia de ce era diferită de celelalte şi nici de ce cu ea încălca toate regulile lui. Nu ştia de ce o singură dată cu ea nu avea să fie suficient. Nu ştia de ce era atât de hotărât să o facă să îşi dorească mai mult, ca să o aibă de mai multe ori. În cele din urmă, avea să se sature de el – poate că fraţii lui avuseseră noroc şi se căsătoriseră cu femei din aristocraţie, ale căror familii îi primiseră cu braţele deschise, dar ştia că, după o vreme, majoritatea nobilimii se plictisea de jucatul în noroi. Ea fusese sinceră când îi spusese de ce se afla acolo. El putea să o facă să se întoarcă, dar prezenţa lui în viaţa ei era temporară, înţelesese asta şi voia să se bucure de ea cât se putea.

Întrerupând sărutul, îşi alunecă buzele peste bărbia ei, peste coloana de fildeş a gâtului ei, peste claviculă, apoi în gropiţa suculentă dintre gât şi umăr. Acolo se opri, sugând, lingând, tentând-o, în timp ce ea lăsă capul pe spate. Suspinele ei se transformară în gemete, iar degetele ei trăgeau şi mai puternic de cămaşa lui. Avea o piele atât de delicată şi fină şi atât de încinsă sub atingerea limbii lui! Putea să-şi petreacă toată noaptea înfruptându-se din ea, centimetru cu centimetru.

Dar şi alţi centimetri aveau nevoie de atenţia lui.

Se retrase şi îi privi chipul avid de dorinţa, bucurându-se de excitarea ei. Văzuse aceeaşi expresie în mii de ochi înainte de a se cufunda în dulcele ameţelii, ca şi cum ar fi băut peste măsură. Dar ea nu avea să aibă acea soartă, întrucât nu avea să fie ameţită de băutură, ci de plăcerea carnală.

— Eliberează-mă de butoni, îi ceru el abia respirând din cauza dorinţei inumane care îl poseda.

*

Crezuse că nu mai avea să o întrebe asta, deşi, după ce îl trăsese de cămaşă până ce i se albiseră încheieturile sub apăsarea nebună în care îl ţinea, se miră că mai rămăsese ceva din cămaşă. Sărutul lui o slăbise, nu mai putea să gândească. Tot ce putea să facă era să simtă – delicateţea buzelor lui, asprimea limbii, atingerea uşor aspră a bărbiei pe pielea ei fină. Poate că a doua zi avea să fie un pic iritată, dar nu-i păsa. Totul dădea savoare senzaţiilor pe care le trăia.

Privirea lui tot mai intensă adăuga un fel de profunzime momentului – semăna cumva cu o piesă de opera care ajungea în punctul de crescendo.

Nu fu deloc surprinsă când, încercând să-i descheie cămaşa, îi tremurară degetele. Tremura din toate încheieturile, dar într-un mod foarte plăcut. Nu avea gesturile lui atente şi răbdătoare, se mişca repede, împingând fiecare nasture prin gaură, privind materialul cum îi dezvăluie pieptul acoperit de păr, care i-ar fi gâdilat degetele dacă şi-ar fi făcut curaj să-şi treacă mâinile peste bustul lui impresionant.

Îi desfăcuse doar trei nasturi, când el îşi retrase braţele, trase de cămaşă şi o scoase pe cap, expunându-şi pielea, spre delectarea ei, şi aruncând materialul deoparte. Acesta zbură prin aer şi alunecă aproape de scaunul pe care erau celelalte lucruri.

Fără să stea pe gânduri, lăsându-se pradă instinctelor, îşi puse mâinile pe pieptul lui atât de cald şi de ferm. Puse un deget peste unul din sfârcuri, rotindu-l. El gemu încet şi o prinse de şolduri, trăgând-o cu putere spre mădularul lui. La început, fusese uimită de virilitatea lui, de gândul că el era pregătit cu adevărat să o posede. Dar acum părea şi mai hotărât.

Apoi gura lui o cuceri pe a ei cu o fervoare nemaiîntâlnită. Ea crezuse că el îi oferise tot ce avea de oferit, dar de fiecare dată descoperea mai mult. Îşi trecu mâinile pe pieptul lui, în jurul gâtului, în păr, bucurându-se de buclele dese pe care le prinse între degete. Apăsându-l

cu genunchii în şolduri şi simţind excitarea lui printr-un geamăt lung, îşi încolăci picioarele în jurul lui, aducându-l mai aproape. În ciuda straturilor de mătase şi de satin care îi separau, ea putea să simtă puterea şi căldura lui. O făceau să ardă pentru el. Şi simtă senzaţii sălbatice şi incredibile pe care nu le cunoscuse vreodată. O făcea să se simtă vie, ca şi cum prin venele ei curgea un fulger, nu sânge.

Simţi că mâna lui era pe spatele ei, că acele degete lungi şi abile îşi croiau drum prin dantele, făcându-i corsajul să se slăbească şi să se desprindă uşor de trup. El se retrase pentru a se concentra asupra degetelor care alergau peste pielea ei, împingându-i rochia de pe umeri. Focul din ochii lui era un adevărat afrodiziac. Îşi dorise mereu să aibă ochii unui bărbat aţintiţi doar asupra ei, să-l vadă dorind-o şi să-i vadă pofta crudă şi primară.

— Nu ar trebui să stingem lămpile? întrebă ea pe un ton abia perceptibil, ca şi cum era posedată de el şi nu voia să-l deranjeze din festinul pe care i-l oferea.

— Nu.

Un răspuns atât de simplu, dar atât de profund! Simţi fiori delicioşi prin tot trupul şi chiar se gândi că era un miracol că reuşea să respire. Modul în care era captivat de ea o făcea să fie prizoniera lui.

Corsajul căzu, iar focul din ochii lui începu să ardă tot mai tare şi abia dacă mai exista. Cu un singur deget, cel pe care avea cicatricea, trase de cămăşuţa ei care stătea între el şi pielea ei, apoi degetul lui delicios de aspru alunecă peste sânii ei.

— Pielea ta îmi aduce aminte de mătase, doar că e mai moale.

Apoi gura lui urmă traseul croit de degetul lui şi totul se nărui, iar ea se supuse. Dacă nu ar fi stat acolo, dacă picioarele ei nu ar fi fost strânse în jurul coapselor lui, ar fi căzut de pe masă. Se prinse cu mâinile de braţele lui, agăţându-se de el ca şi cum trupul ei dădea o bătălie, simţind în acelaşi timp nevoia de a exploda şi de a se elibera. Ea îi privi pletele şatene cu şuviţe de chihlimbar. Nu

ştia ce să facă, ce îşi dorea mai mult, să-şi vâre mâna pe sub bărbia lui şi să-i ridice gura aceea minunată ori să-l lase să continue.

Alese el în locul ei. Se îndepărtă suficient pentru a-i desface corsetul şi pentru a-i elibera sânii, scoţându-i la lumină, sub privirea lui hulpavă. Ea se miră că intensitatea ochilor lui nu o făcuse să ia foc la propriu.

— Frumos.

Cuvântul ieşise atât de natural!

Îi cuprinse cu mâinile pe amândoi, jucându-se cu degetul mare pe sfârcurile ei întărite, la fel cum ea îl tachinase pe el mai devreme. Senzaţiile pe care le simţea erau minunate. Când îşi coborî capul şi îl cuprinse pe unul cu limba, înnebunind-o, ea strigă de plăcere, simţind focul dintre coapsele ei pulsând de nevoie. Tot trupul – din cap până în vârful degetelor – era încins.

El îşi alunecă din nou mâna pe spatele ei, împingând-o uşor, ca sânii ei să se poată bucura cu adevărat de festinul ademenitor – şi, oh, cum se înfruptă! Cu mângâieri lente, o linse uşor, apăsat, cu sărutări şi cu muşcături scurte şi agile. O sugea într-o parte şi o lingea în alta. Nicio zonă nu rămase nealintată.

Sprijinindu-se într-o mână, şi-o trecu pe cealaltă prin părul lui, pe gât, către umăr. Nu trăise niciodată o asemenea experienţă, nu ştiuse că astfel de senzaţii existau. Întotdeauna simţise că lipsea ceva, dar mereu se gândise că erau prostii. Poate că îi făcea aceste lucruri pentru că nu făcea parte din nobilime, era un om de rând. Acum înţelegea de ce femeile şuşoteau despre visurile şi dorinţele de a avea o altfel de experienţă. Gemetele şi suspinele lui erau mai animalice, iar ea se simţea recunoscătoare pentru asta. Era un sălbatic care alerga peste pielea ei, care îndrăznea să exploreze ceea ce rămăsese neatins. Îşi imagina că, atunci când avea să termine, ar fi putut să deseneze o hartă a întregului ei trup.

Cu un geamăt brutal, îi posedă gura din nou. Brusc, ea se gândi că, dacă avea să se mai căsătorească vreodată, niciun bărbat nu ar fi putut să o satisfacă ca el. Sărutul lui

parcă îi citise gândurile, făcând-o să se simtă ca şi cum îi intrase în suflet. Era atât de prinsă în vraja lui, încât abia îşi dădu seama că el o împinsese şi mai mult pe masă, aşezând-o mai bine. Tocmai simţise postavul din spatele ei, când el începu să o sărute pe bărbie, pe gât, pe sâni…

Apoi mâinile lui ajunseră pe gleznele ei, urcând pe picioare, împingându-i fustele până când o mare de material albastru i se adună în jurul taliei. Ea suspină – nu mai fusese niciodată atât de expusă.

El se opri, ridicând ochii.

— Vrei să mă opresc?

Nu mai conta ce voia, ci tot ce avea nevoie. Iar ea avea nevoie de ceea ce el putea să-i ofere. Înghiţind în sec, clătină dezaprobator din cap.

— Vreau să mă faci să uit.

El rânji diabolic, plin de promisiuni.

— Când o să termin cu tine, nu o să mai ştii nici cum te cheamă.

El dispăru sub grămada de fuste. Degetele lui dansară pe coapsele ei, palmele lui îi desfăcură picioarele larg, iar degetele apăsară peste despicătura din pantalonaşi. Ea simţi atingerea unui deget, care o apăsă acolo jos, apoi mai sus.

— Atât de suculentă, zise el pe un ton întretăiat. La fel ca sucul dintr-o căpşună generoasă.

Ea nu se îndoia că acum era şi mai suculentă.

Îşi văzu genunchii, pe care el îi aşezase peste pernuţele de pe marginea mesei. În ea se dădea o luptă – voia în acelaşi timp să strângă picioarele, dar şi să le deschidă mai larg.

Un suflu răcoros îi răsfiră cârlionţii. Când simţi limba lui lingând-o, fu cât pe ce să cadă de pe masă. Strânse mâinile. Se întinse spre el. Degetele lui se împreunară cu ale ei.

O linse încă o dată, dintr-o parte în alta. Făcu un cerc. Dorindu-şi ceva, ea ridică buzele, ca să fie mai aproape de acea gură păcătoasa.

El chicoti.

— Ştii ce vrei?

— Nu, zise ea, abia respirând. Mă tem că o să aflu şi mă îngrozesc la gândul că nu o să ştiu.

— Să nu te temi. Nu o să doară. Şi nu te lupta, draga mea. Când vine, lasă-te cuprinsă.

Voise să-l întrebe despre ce vorbea, dar gura lui îi cuprinse mugurul umflat de plăcere, rotind, alintând, înnebunind-o, apoi ea strigă, copleşită de acel deliciu. Îl strânse şi mai tare pe măsură ce fiecare atingere a limbii lui, fiecare mângâiere, fiecare sărut o făceau să se piardă. Totul din ea îl chema pe el şi ceea ce-i oferea. Era între picioarele ei. Dar era ca şi cum reuşise să o cuprindă în întregime. Tot trupul ei era conştient de atingerea lui.

Fiecare nerv luase foc, aruncând scânteieri strălucitoare, iar când vru să se controleze, îi urmă sfatul şi se lăsă pradă momentului, pasiunii, dorinţelor, păcatului. Cât de ticăloasă era că îl lăsase pe acest bărbat care nu-i era soţ să o descopere atât de intim! Îl lăsase să o posede ca şi cum îi aparţinea lui, ca şi cum era acolo ca să-i facă pe plac.

Dar sigur că era. Doar îi dăduse permisiunea. Câştigase pariul şi îşi ceruse premiul. De unde să ştie că la final preţul aveau să fie ea însăşi şi faptul că i se oferise complet? Cu toate acestea, nu avea regrete. Simţea doar plăcere, care acum îi curgea prin vene pană când într-adevăr uită cum o cheamă şi nu mai simţi decât extazul care o cuprinse, umplând-o, făcând-o să se elibereze, cucerind-o şi făcând-o să ţipe, trimiţând-o în rai.

Apoi izbucni în lacrimi.

Capitolul 8

Totul se învârtea în capul ei. Anii în care tânjise după o pasiune pe care o descoperise mult mai profundă şi minunată decât orice îşi imaginase. Durerea şi tristeţea pe care le simţea după pierderea lui Lushing, în ciuda lucrurilor

pe care nu i le oferise. Povara de a nu-şi vedea surorile aranjate când ea nu avea mijloacele necesare pentru a-şi păstra ducatul fără un moştenitor. Responsabilitatea de a se strădui să-i asigure titlul şi proprietatea fratelui ei, de a-l ajuta să nu se cufunde într-o ruină totală.

Propria ei dezamăgire de a nu avea un copil pe care să-l ţină în braţe. Teama că problema era cauzată de ea, nu de Lushing, că tot ce făcea acum era un exerciţiu inutil şi că era infertilă. Mai erau înşelătoria ei, oribila ei trădare – dacă acest bărbat avea să o lase însărcinată, ea nu avea să-i spună niciodată că îi născuse un fiu sau o fiică, pentru că trebuia să nu ştie nimeni, ca toată lumea să creadă că acel băiat sau acea fată era a lui Lushing. Altfel, copilul ar fi fost blestemat, la fel ca ea.

— Ştt, ştt! E în regulă, iubito, îi zise Aiden Trewlove, strângând-o în braţe.

„Nu fi bun cu mine! Nu merit asta!”, îşi dorea să strige.

Dar nu era capabilă să rostească acele cuvinte. Putu doar să mormăie ceva de neînţeles în timp ce el o ridică în braţe şi porni către un scaun, aşezându-se cu ea în braţe, netezindu-i hainele pentru a-i salva decenţa.

Iar lacrimile începură să curgă şi mai tare.

O femeie cu rangul ei nu plângea într-un mod atât de ruşinos. Nu-şi încolăcea degetele în jurul gâtului unui bărbat şi nu-şi îngropa faţa în pieptul lui, lăsând lacrimi mari să se rostogolească de-a lungul trupului său, în acest timp, el o mângâia pe spate, încercând să o linişească.

— Soţul tău nu ţi-a oferit niciodată asta?

Cum putea să-i explice că tot ceea ce-i oferise o distrusese complet? Intimitatea momentului, extazul copleşitor pe care îl simţise? Clătină din cap, scânci, luptându-se să-şi recapete controlul, să nu-şi amintească întâlnirile reci cu Lushing. Oare o dorise?

Aiden o strânse mai tare în braţe.

— Acesta este motivul pentru care ai venit aici? Căutai pasiune?

Nu putea să-i mărturisească motivul pentru care îl

căutau, dar nici nu voia să-l mintă.

— Nu sunt sigură că ştiam ce caut. Nu am cunoscut niciodată ceva aşa minunat, atât de copleşitor, ceva care să te cuprindă cu totul. Întotdeauna trebuie să fie aşa?

— Nu întotdeauna. Unii bărbaţi sunt ezitanţi rând e cazul să se implice complet în plăcerile carnale cu soţiile lor. Ei sunt stânjeniţi de latura animalică a naturii lor.

Lacrimile se răriră, lăsând-o obosită şi sleită de puteri.

— A fost mai degrabă crud ce am simţit. Nu m-am aşteptat să mă simt atât de vulnerabilă. Apoi o lovi un gând teribil. Nu o să spui vreodată că…

— Nu. Eşti în siguranţă alături de mine. Orice se petrece rămâne între noi.

Ea trase puternic aer în piept.

— Mi-e dor de el, zise ea, fără să-şi dea seama ce urma să spună. Lacrimile porniră din nou. A fost blând, continuă ea.

— Noaptea trecută ai spus că nu te-ai căsătorit din dragoste, dar asta nu înseamnă că nu l-ai iubit. Aşa e?

Ea încuviinţă imediat.

— Dar nu a fost o dragoste pasionată, nu a fost ceva despre care citeşti în romanele de dragoste.

— Eu nu citesc romane de dragoste.

Ea zâmbi, aproape că râse de tonul vocii lui care parcă spunea că îl insultase.

— Mie îmi plac foarte mult. Dar, dincolo de asta, dragostea noastră nu a fost un lucru profund, care să te înnebunească. Poate că de aceea alte aspecte ale relaţiei noastre au fost lipsite de pasiune.

— Poţi să ai pasiune fără iubire.

Aiden Trewlove tocmai demonstrase asta cu câteva minute în urmă. Dar oare puteai să ai o iubire romantică fără pasiune? Îşi imagină cât de mulţumitor ar fi fost să trăiască tot ce experimentase mai devreme cu un bărbat pe care să-l adore dincolo de raţiune.

— Nu poate fi uşor să fii văduvă tânără, zise el încet, schimbând subiectul.

— Cred că nu e mai uşor nici dacă eşti mai bătrână.

Viaţa mea este o rutină – nu într-un mod plictisitor. Dar el era parte din tot. Mă îmbrac pentru cină şi cobor în bibliotecă, iar el nu e acolo, cu paharul lui mare în mână, uitându-se spre focul din şemineu, nu mai e acolo să se întoarcă şi să-mi zâmbească. Când citesc şi descopăr un pasaj scris foarte bine şi ridic ochii ca să-l împărtăşesc, el nu e acolo, pe scaunul din faţa mea, pierdut şi captivat de romanul lui. Îl caut de sute de ori pe zi, doar ca să-mi amintesc că nu mai e acolo. Şi mereu doare, zise ea, îndreptându-se şi privindu-l. Nu ştiu când nu o să mai doară.

El îi atinse obrazul, apoi părul, dorindu-şi să-i ofere cuvinte de alint, care să-i uşureze durerea, dar nu ştia nimic despre astfel de pierderi permanente. Şi nici nu se aşteptase ca noaptea să ia o astfel de turnură. Plânsul nu fusese printre reacţiile pe care le anticipase din partea ei.

Nu ştia să ofere confort, era străin de asta – mai mult, presupunea că nu se descurca prea bine, Poate că de asta nu căută cuvinte, ci o sărută cât putu de blând. Simţea ca o împunsătură în piept ştiind-o nefericită, o durere care nu-i plăcea deloc şi pe care nu o înţelegea. Ticălos cum era, când venea vorba de femei, oricât de mult se bucura de prezenţa lor, ridica o barieră între ele şi propriile emoţii.

Nu avea multe de oferit unei femei când venea vorba de influenţă, prestigiu şi – dacă era onest cu el însuşi – de mândria de bărbat de a sta lângă ea. Era patronul unei săli de joc, un propovăduitor al viciului. Nu ajunsese să aibă o avere suficient de mare încât oamenii să fie dispuşi să treacă peste afacerea lui dubioasă sau peste condiţia naşterii lui pentru că, până nu demult, îi dăduse o parte bună din câştiguri viermelui care îi era tată. Dar, chiar şi dacă ar fi avut un număr nesfârşit de monede, ar fi fost onest din partea lui să-i ceară unei femei să-l iubească, ştiind că lumea avea să-l vadă mereu doar ca pe un bastard? Acea ruşine, acea pată, nu putea să fie spălată, iar el nu avea să aducă pe lume copil care să poarte aceeaşi povară a ruşinii pe care o cărase el.

Aşa că nu era încântat de cât de mult ajunsese să ţină

la această femeie într-un timp atât de scurt, mai ales când era limpede că ea nu voia decât un singur lucru de la el. Nu-i plăcea deloc gândul că, atunci când avea să-l cedeze total şi să-i împlinească toate poftele şi dorinţele, la final, se putea să nu o mai vadă deloc.

Pentru că avea să-şi aducă aminte întotdeauna de felul în care îi curseseră lacrimile pe gâtul lui, de căldura pe care o simţise strângând-o în braţe, de gustul ei explorat de limba lui.

Când se retrase, ea îi zâmbi, făcând acea durere din piept să crească.

— Ai un fel aparte de a mă distrage de la problemele mele, zise ea, recunoştinţa oglindindu-i-se în ochi.

— Sunt la dispoziţia ta ori de câte ori ai nevoie de o distracţie.

Schiţă un zâmbet, iar obrajii ei deveniră din nou rozalii. Îi trecu prin minte să vopsească pereţii în acea nuanţă ca să şi-o aducă aminte mereu.

Pentru câteva minute bune, doar se priviră, de parcă nu mai aveau nevoie de cuvinte. Ea îşi feri privirea prima.

— Trebuie să plec acum.

Voia să o roage să rămână şi să-şi petreacă restul nopţii în patul lui. Nu că ar fi făcut altceva în afară de a o ţine în braţe. Deşi era disperat să o posede, nu credea că ea era într-o stare potrivită pentru a se lăsa răvăşită de el. Nu fusese sedusă complet.

Aşa că se desprinse de ea şi o ajută să se ridice din poala lui. După ce îşi luă cămaşa pe el, o privi fascinat cum îşi netezea hainele. Apoi, o ajută să-şi lege rochia la spate.

Nu se obosi să-şi prindă părul. Pur şi simplu aşeză masca la locul ei, devenind din nou o necunoscută. Apoi o conduse pe hol, către o scară privată care ducea în foaier, ca să nu mai fie obligată să treacă prin sala de jocuri. Îşi luă pelerina de la fata de jos care păzea toate bunurile, el o ajută să se îmbrace cu ea şi o conduse în noapte, către trăsura care o aştepta.

Când ajunseră, ea se întoarse cu faţa spre el.

— Îmi cer scuze că m-am dat în spectacol în faţa ta.

— Nu e nevoie de scuze, draga mea. Dar sper să nu laşi starea de disconfort şi faptul că ai plâns să te împiedice şi revii.

Ea se întinse după el, atingându-i bărbia nerasă. El putu să audă sunetul delicat al degetelor ei pe pielea lui.

— Mâine.

O ajută să se urce în trăsură şi închise uşa după ea. În zgomotul roţilor, privind în urma trăsurii, nu putu să nu se întrebe dacă el putea să o seducă pe ea măcar pe jumătate cât îl sedusese ea.

Când ajunse în faţa uşii dormitorului ei, Selena ezită, nedorindu-şi să aibă de-a face cu Winslow în acea seară, sperând să nu fie ascuns în umbrele din camera ei. Era posibil să o privească şi să îşi dea seama ce făcuse. În ciuda lacrimilor ei, se simţea ca şi cum strălucea datorită mângâierilor lui Aiden şi voia să ţină acele senzaţii aproape, să le ia cu ea sub aşternuturi.

Se gândi să caute alt pat decât al ei – reşedinţa avea cel puţin alte treizeci de camere dar, în cele din urmă, decise că avea nevoie de un decor familiar. Când intră în încăpere, descoperi că fratele ei nu se afla acolo, dar cele trei surori erau toate în patul ei. Gemenele păreau să doarmă, în timp ce Alice era trează, sprijinită de perne, cu nasul într-o carte. Se gândi imediat la Aiden şi se întrebă dacă îl luase somnul sau scosese una din multele lui cărţi de pe raft ca să-şi ocupe mintea şi să nu se gândească la ea.

Ce naivă era! De parcă i-ar fi păsat sau s-ar fi gândit la ea după ce plecase de acolo! Dacă avea nevoie de distracţii, erau multe femei în clubul lui care ar fi fost mai mult decât încântate să-i ofere asta.

Nu voia să recunoască gelozia pe care o simţea. Cât avea atenţia lui, nu voia ca el să o ofere şi altcuiva. Poate că acesta ar fi fost un premiu mai potrivit, asta ar fi trebuit să-i ceară. Dar cel pe care îl ceruse şi îl primise era nepreţuit.

Alice îşi aşeză cartea în poală şi o privi pe Selena îngrijorată, observându-i chipul răvăşit.

— Unde ai fost? Am fost foarte îngrijorate pentru tine.

— Da. Văd asta. Înghionteşte-le pe cele două ca să plecaţi în camerele voastre.

Fără să fie înghiontite, Constance şi Florence se treziră, uitându-se cu ochii întredeschişi la ea, şi se ridicară.

— Te-ai întors, spuseră ele la unison.

— Da, iată-mă!

— Unde ai fost? întrebă Flo.

Cu masca ascunsă în faldurile fustei ei, se îndreptă către dulap, unde o aşeză elegant şi discret în spatele unei cutii de bijuterii frumos ornate pe care i-o făcuse Lushing cadou, şi vru să-şi scoată mănuşile, dar îşi dădu seama că nu şi le mai pusese înapoi şi rămăseseră la Aiden. Din fericire, avea suficiente mănuşi, dar trebuia să-şi aducă aminte ca a doua zi să le ia înapoi. Ridică apoi foarte încet capacul unei alte cutii de bijuterii, una mai mică, scoase inelul de căsătorie şi îl puse din nou pe deget.

— A trebuit să ies puţin, să fiu singură, să găsesc un pic de linişte. Ce faceţi voi nici?

— Nu am putut să dormim cu un cadavru în casă, răspunse Alice. E cam morbid să avem coşciugul în salonul principal.

— Aşa se face, scumpa mea.

— Îl aud mergând pe holuri, zise Connie.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa despre sărmanul Lushing, rosti Selena, aşezându-se pe o băncuţă acoperită cu tapiţerie florală. Deşi, dacă ar fi o fantomă, nu v-ar bântui. V-a iubit pe toate foarte mult, ştiţi asta.

— Lasă-ne să dormim aici, cu tine, zise Alice. Aşa cum am făcut când eram mai mici, după ce mama şi tata şi-au găsit sfârşitul prematur.

Aşa vorbea Alice despre moartea lor, ca şi cum le sunase ceasul mai devreme. Selena credea că sora lor cea mai mică fusese cea mai afectată de tragica moarte a părinţilor lor. Se ridică şi îşi trase părul, într-o parte pe un umăr. Agrafele îi rămăseseră tot acolo, la el.

— Vino şi ajută-mă cu panglicile, ca să nu o mai chem pe Bailey.

Camerista ei avea tendinţa de a fi cam posacă atunci când era trezită din somn.

Lăsând cartea deoparte, Alice se ridică din pat, ţâşni spre ea şi începu să-i descheie rochia cu degete abile, hotărâtă să termine repede.

— De când ai semnul acesta? Arată groaznic.

Cu inima bătându-i cu putere, Selena să grăbi spre oglindă. Pe gât, spre umăr, era o mică pată ce semăna cu o vânătaie. Acolo o supsese el, cu limba lui ademenitoare şi păcătoasă. Se înfierbântă când îşi aminti. O marcase, cel puţin temporar, căci avea să treacă.

— Nu e nimic.

— Doare? Pare dureros.

Fusese oricum, numai dureros nu.

— Nu.

— Cum ai căpătat-o? întrebă Flo, ridicându-se în genunchi pe pat ca şi cum ar fi vrut să o vadă mai bine.

Selena trebuia să le spună ceva, altfel ar fi înnebunit-o.

— Bailey a scăpat peria mai devreme când mi-a aranjat părul. M-a lovit într-un unghi ciudat.

— Ar trebui să o dai afară dacă e atât de neglijentă, zise Connie.

— Nu o să renunţ în Bailey. A fost un accident. Să nu-i spuneţi nimic despre asta. Să nu opuneţi nimănui. Aşa cum am zis mai devreme, nu e nimic serios.

Când avea să ridice gulerul rochiei de doliu, nu avea să vadă nimeni.

— De ce porţi o rochie de bal? întrebă Connie, întinzându-se pe burtă, cu capul spre picioarele patului şi cu bărbia între mâini.

— M-am plictisit de purtat negru şi nimeni nu trebuia să mă vadă, aşa că nu are importanţă ce purtam, nu?

— Serios, Selena. E un pic cam devreme să te plictiseşti de purtat o rochie neagră, mai ales că o s-o porţi în următorii doi ani, spuse Connie, că şi cum ar fi fost o sentinţă, o condamnare la moarte din partea unui magistrat.

— Slavă Domnului că noi trebuie să purtăm doliu doar trei luni, deşi o să fiu tristă mai mult timp. Ai dreptate, Lushing a fost foarte drăguţ. Mă făcea să râd.

— Ne făcea pe toate să râdem, zise Flo.

— Unde ai fost, Selena?

— Prin împrejurimi. Serios, fetelor, trebuie să încetaţi cu întrebările dacă vreţi să rămâneţi în patul meu.

După ce se îmbrăcă Selena cu cămaşa de noapte, Alice se oferi să-i împletească părul. Urmărindu-i imaginea în oglindă, văzu seriozitatea cu care sora ei ţinea peria, ca şi cum se temea să nu o scape şi să-i mai facă o vânătaie. Selena ar fi trebuit să găsească alt motiv pentru semnul ei, unul care să nu implice servitoarea, dar nu se aşteptase la atâtea întrebări odată ce intrase în dormitor.

— Exersează pentru vremea când o să devină camerista unei doamne, suspină Flo adânc.

— Toate trebuie să ne luăm slujbe. Niciuna dintre noi nu o să aibă o căsnicie bună fără Lushing aici, fără ca el să se asigure de asta. Winslow e total nefolositor în această privinţă.

— Eu o să fiu servitoarea unei văduve bogate şi o să călătoresc în toată lumea, spuse Connie.

— Nimeni nu o să-şi ia o slujbă şi nimeni nu o să devină servitoarea nimănui, le asigură Selena. Toate o să încheiaţi căsătorii bune.

— Cum o să faci asta, când aproape totul o să meargă la Coroană?

— Nu vă îngrijoraţi pentru asta acum. Se îngrijora ea destul, se gândi. Totul o să fie bine, adăugă.

Ea avea să se asigure de asta. Alice nu avea deloc talent la pieptănat sau prins părul. Coada era prea largă şi şuviţele ieşeau peste tot.

— Mulţumesc, draga mea, zise ea. E minunat!

Câte minciuni fusese obligată să le spună surorilor în acea seară!

Se ura pentru asta, dar ce putea să facă? Ele nu trebuiau să ştie adevărul; nimeni nu trebuia să afle. Tot restul vieţii, trebuia să trăiască în minciună.

— Bine. Haideţi toate în pat! Mâine o să fie o zi foarte lungă.

Urma înmormântarea lui Lushing. Ea se aşeză cu gemenele pe partea stângă, în timp ce Alice era în dreapta. Sora ei mai mică stinse lampa, lăsând întunericul să le înghită.

— Mi-e dor de el, zise Alice încet.

— Ştiu, scumpo. Şi mie.

— O să ajungem fete bătrâne până când o să avem primul nostru sezon, zise Connie.

— Nu îţi mai face griji legate de viitor, zise Alice.

— Eu şi Flo urma să ieşim în societate, dar acum trebuie să amânăm totul pentru că nu ne putem afişa peste tot în timp ce Selena e în doliu. Avem nevoie ca ea să ne însoţească. Winslow o să fie nefericit din cauza asta. Nu e corect!

— Lushing nu a vrut să moară, îi aminti Alice. Ar trebui să o liniştim pe Selena.

— Faptul că vă foiţi în patul meu este foarte liniştitor, rosti Selena.

— Unde o să trăim? întrebă Flo.

— La o zi după înmormântare, avocatul o să citească testamentul. Sunt sigură că Lushing a avut grijă de noi. Şi mai e o şansă ca toate lucrurile să iasă bine pentru noi, una la care nu vă gândiţi.

— Cum? întrebă Connie, iar Selena avu sentimentul că patul se mişcă, fiind sigură că sora ei se ridicase în picioare pentru a pune întrebarea.

— S-ar putea să fie însărcinată, spuse Flo. Şi dacă e băiat, ar fi moştenitorul lui Lushing şi nimic nu s-ar schimba. Nu o să conteze când o să avem sezonul. O să fim asociate cu o mare dinastie, iar bărbaţii o să se arunce pe noi.

Selena se gândi că bărbaţii ar fi trebuit să se arunce pe ele pentru ceea ce erau. Erau deştepte, înţelepte şi spirituale. Fiecare avea talentele şi preocupările ei. De ce titlul sau reşedinţele în care locuiau influenţau modul în care erau percepute?

Aiden Trewlove îşi începuse viaţa fără nimic. Cu toate acestea, muncise mult pentru a face ceva care merita să fie admirat. Era blând, amabil şi îi plăcea să se distreze. Şi râsul lui, pentru numele lui Dumnezeu. Putea să alunge şi cele mai proaste dispoziţii! Era un bastard, nu era fiul nimănui şi totuşi găsea forţa să râdă. Şi pentru scurt timp, o făcuse să uite că era văduvă. Apoi o liniştise cu mai multă sinceritate decât cei care veniseră să-şi exprime condoleanţele şi decât cei care aveau să vină a doua zi.

— Eşti însărcinată? şopti Alice ca şi cum s-ar fi temut să rostească acele cuvinte mai tare de spaimă ca ele să nu se adeverească.

— E posibil. E prea devreme ca să ştiu sigur.

— Lushing ar fi încântat.

— Doar dacă e băiat, comentă Connie. Societăţii îi pasă doar de moştenitori, doar de băieţi.

— Mie îmi pasă de fete, zise Selena. Îmi pasă de voi toate. Vă iubesc mult!

Şi pentru că le iubea, avea să facă tot ce era necesar pentru a le şti fericite şi cu o situaţie bună.

Capitolul 9

De fiecare dată când intra în taverna Sirena şi Unicornul, se simţea ca şi cum era acasă, iar atmosfera aceea frumoasă exista datorită surorii lui Aiden, Gillie. Muncise mult ca să transforme acel loc într-un sanctuar pentru cei care se confruntau cu greutăţi sau cei care aveau nevoie de odihnă după ore lungi de Lucru. Erau mese mai mici, la care încăpeau cu uşurinţă patru persoane, sau mai lungi, care primeau douăsprezece. Pe bănci şi scaune se odihneau trupurile obosite, şi când acestea nu erau disponibile, o bancă lungă aflată în faţa tejghelei, unde erau butoaiele şi cepurile, oferea refugiul necesar, mai ales că Gillie îşi petrecea majoritatea timpului acolo, ascultându-i şi zâmbindu-le tuturor celor care voiau să-şi verse năduful sau

celor care doreau să-şi împărtăşească bucuria cu ocazia vreunui eveniment frumos.

Nu mai era aglomeraţia obişnuită de la prânz, când oamenii veneau pentru o halbă sau pentru o masă bună, aşa Aiden nu fu nevoit să-şi facă loc prin mulţime către lemnul lustruit în care i se reflecta chipul. Una dintre fetele lui Gillie îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Dacă ar fi fost un client obişnuit, l-ar fi întâmpinat cu întrebarea „Care este plăcerea ta, comoară?”, dar având în vedere cine era, ştia că Gillie îi turnase deja o halbă. Îl aştepta la tejghea când ajunse acolo.

— Nu te-am văzut de ceva timp, îi zise sora lui, studiindu-l intens pentru a se asigura că totul era în regulă cu el.

— Noua afacere mă ţine ocupat mai mult decât mi-am imaginat.

— Merge bine atunci?

— Nu mă pot plânge, zise el, sorbind din bere şi bucurându-se de savoarea ei. Am nevoie de cea mai bună sticlă de vin pe care o ai. Una care să meargă bine cu căpşune.

Fructele acelea aveau să-l coste o avere pentru că încă nu era sezonul lor, aşa că trebuia să le găsească undeva la vreo seră. Avea planuri pentru Selena în acea seară, fiind sigur că avea să se întoarcă în braţele lui odată cu lăsarea întunericului.

— Cel mai bun e în pivniţa de la Coventry House.

Era casa ducelui ei, acum şi a ei.

— Cât m-ar costa să renunţi la el?

— Pentru ce ai nevoie?

— Pentru un pic de seducţie.

Sora lui îşi puse cotul pe masă, sprijinindu-şi bărbia în el.

— Spune-mi despre ea.

— De ce? Tu ţi-ai ţinut ducele secret.

— Datorită sentimentelor pe care le aveam pentru el. M-au înspăimântat, cred. Ai sentimente puternice pentru această femeie?

— Dumnezeule, nu!

Dar ştiu că minţise când rostise acele cuvinte. Ce simţea pentru Selena trecea dincolo de cuvinte. Iar acest lucru îl înspăimânta, dar nu însemna că avea să urmeze drumul surorii lui şi că avea să se îndrăgostească de ea. Petrecuse treizeci şi doi de ani din viaţă fără a alege acea cale şi nu avea să facă o excepţie acum.

— E distractivă, asta e tot.

— Distracţia nu merită cel mai bun vin al meu. Un vin ieftin ar fi la fel de bun.

— E obişnuită cu lucruri scumpe.

Femeia se ridică, analizându-l. Aproape la fel de înaltă ca fraţii ei, intimida multă lume.

— E din neam nobil atunci. Una dintre doamnele pe care le-ai cunoscut în noul club, fără îndoială. Nu o lăsa să te folosească, Aiden.

— Cum o să facă asta? Nimic din ce mi-ar putea face nu m-ar deranja.

— Gândeşti cu partea de jos a trupului. Eu vorbesc de partea de sus, de inima ta.

— Inima mea e în siguranţă. Nu am nici cea mai mică intenţie să o dau altcuiva spre păstrare.

— Intenţiile pot dispărea. Eu nu am intenţionat niciodată să mă îndrăgostesc de un duce.

— Vorbind de ducele tău, unde e? Nu prea pleacă de lângă tine în perioada asta.

Era însărcinată cu copilul ei, iar Thorne mişuna în jurul ei, ca şi cum ar fi fost prima femeie care dădea naştere şi avea nevoie în permanenţă de protecţia lui. Era destul de surprins că Gillie permitea asta, mai ales că ea fusese independentă toată viaţa.

— A trebuit să meargă la o înmormântare. La ducele de Lushing, un bărbat pe care îl admirase mult.

Dintr-odată, măruntaiele lui Aiden se strânseră ca şi cum primise o lovitură. Un duce era înmormântat în acea zi. O văduvă cu secrete venise în clubul lui.

— Avea o soţie ducele ăsta, Lushing?

Sora lui încuviinţă, luând o cârpă pentru a şterge

tejgheaua.

— Am înţeles că au fost căsătoriţi câţiva ani.

— Nu ar fi trebuit să te duci să-l însoţeşti pe soţul tău?

Dacă s-ar fi dus, i-ar fi descris-o pe văduva bărbatului, ar fi ştiut cu precizie dacă era femeia care ajunsese în braţele lui. Cu toate că nu-şi putea imagina că femeia venise la el, deşi soţul ei încă nu era înmormântat.

— Nu am cunoscut-o pe ducesă. Nu cred că are dispoziţia de a-şi face noi prieteni. Eu cu siguranţă nu aş avea nevoie de nişte străini care să mă privească atunci când jelesc. În plus, încă nu sunt acceptată de nobilime, aşa că ar fi şi mai ciudat.

— Ştii cum a murit?

Ea se opri, cercetându-l atent.

— De ce îţi pasă?

— Jumătate din familia mea s-a înrudit cu nobilimea. Treaba mea, în special pentru cei proaspăt intraţi în nobilime, este să am grijă de ei. Mi se pare normal să ştiu ce se întâmplă în rândul lor, iar tu ai devenit o incredibilă sursă de informaţii.

Faptul că ea ridică din umeri arătă că nu era deloc impresionată de modul în care încercase să o flateze, spunându-i că era nouă în rândul nobilimii. Habar nu avea cum reuşise un duce să o cucerească, pentru că Gillie nu era genul care să flirteze.

— S-a îmbolnăvit. Thornley a fost şocat de moartea lui pentru că ducele era destul de tânăr, cu o sănătate bună. Cu câteva zile în urmă, văduva lui l-a adus la Londra pentru că el îşi dorise să fie îngropat în cimitirul de aici.

Cu siguranţă, nu era ducele Selenei. Era o simplă coincidenţă venirea lui în Londra, la fel ca apariţia ei la club. Cu toate acestea, ce cale era mai bună decât aceea de a te pierde în plăcere din cauza unei morţi?

— Au mai murit alţi duci în ultimul an?

Sora lui îl studie ca şi cum vorbea în altă limbă.

— Sunt sigură că au mai murit câţiva, dar, până să apară Thorne în viaţa mea, nu prea dădeam atenţie acestor lucruri, mai ales celor legate de nobilime. Nu eram în

cercurile lor ca să-i ştiu pe unii dintre ei după nume şi ca să prezinte interes pentru mine. Thorne ştie cu siguranţă. Să-l întreb?

— Nu, nu e important.

Indiferent că era o zi, o săptămână, o lună, un an, un secol de când ea era văduvă, nu conta. Asta nu avea să şteargă interesul lui faţă de ea. Se părea că era necesar încă un joc de biliard, dar de data aceasta el trebuia să pună întrebările.

— Mai vrei vinul? întrebă Gillie, întrerupându-i gândurile.

— Dacă nu te deranjează.

Întotdeauna găsea un scop bun unui vin pe măsură.

— O să-i scriu un bileţel majordomului ca să-i spun ce sticlă să-ţi dea.

— O să mai pictez un unicorn pentru pereţii tavernei tale.

Erau decoraţi cu operele lui, la fel ca aceia din mansardă, unde obişnuia să locuiască înainte. Zâmbind, îl bătu pe umeri.

— Vreau să pictezi unul pentru odaia copilului.

— Oricum aveam de gând să fac asta. Şi poate o să pictez tot peretele cu unicorni.

— Îndrăznesc să spun, Aiden, că ai o latura fantezistă.

El îi făcu cu ochiul

— Să rămână între noi.

În glumă, ea îl lovi uşor peste braţ cu cârpa cu care ştergea.

— Aşteaptă aici cât mă duc să scriu biletul ca să-l dai majordomului.

După ce plecă, el sorbi lung şi încet din bere, deja imaginându-şi cum avea să o seducă pe Selena până când avea să dărâme toate barierele şi să se deschidă în faţa lui precum o carte, povestindu-şi toate secretele şi păcatele.

*

Stând în salonul principal, Selena se trezi înconjurată

de câteva doamne cu intenţii bune din înalta societate, care o priveau cu simpatie şi cu tristeţe, ca şi cum era pe punctul de a-şi urma soţul în groapă. Şi-ar fi dorit să participe la înmormântare. Reuniunea aceea sumbră, cu costume şi pălării înalte, trebuia să fie mult mai veselă decât obligaţia de a fi în centrul atenţiei acestor femei îmbrăcate ca nişte ciori, care îi aminteau cum se hrănesc prădătorii. Aşteptau să-i vadă lacrimile, dar ea le eliberase noaptea trecută, la adăpostul braţelor puternice ale lui Aiden Trewlove.

Aşa că, pe lângă sentimentul de mâhnire, se lupta şi cu cel de vină pentru că se bucurase atât de mult de tandreţea acelui bărbat. Deşi presupunea că Lushing putea să o ierte pentru asta. Până la urmă, el nu-şi propusese niciodată să o facă nefericită. Ar fi fost îngrozit de privirile triste din jurul ei. Întotdeauna fusese un bărbat care se bucurase de viaţă, care căutase să se distreze, care sărbătorise fiecare zi ca pe o oportunitate, ca pe o nouă aventură.

Chiar şi surorile ei, aşezate în jurul lui, păreau pierdute. Cu siguranţă, în astfel de momente trebuia să fie gânditoare şi să pară tristă – şi chiar era distrusă pentru că Lushing murise. Dar era ceva ciudat în liniştea aceea prea asurzitoare. Vru să o roage pe Constance să interpreteze ceva la pian sau pe Florence să cânte unul dintre acele cântece care alinau inima. Voia bucurie şi fericire. Voia să râdă. Dumnezeu să o ajute, voia să audă râsul lui Aiden Trewlove în toată încăperea, la fel ca atunci când el îşi dăduse seama că ea ştia să joace biliard.

Apoi, în dreapta ei auzi o şoaptă de bucurie care îi făcu inima să se deschidă, amintindu-şi că Lushing obişnuia să-i şoptească ia ureche.

— Crezi că Lady Lilith are o oglindă? Rochia aceea, cu o astfel de nuanţă, arată oribil pe ea.

— Îndrăznesc să spun că Lord Hammersmith o să se strecoare în camera lui Lady Margaret mai târziu, dacă citesc bine mesajul de la admiratorul ei.

— Cred că Lady Downing îşi toarnă alcool în băutură,

deşi nu e nici măcar ora două după-amiază.

Selena se întinse pentru a prinde mai mult din conversaţie, pentru a auzi ceva ce mai târziu putea să-i povestească lui Lushing, când avea să-i viziteze mormântul, ceva care să-l facă să zâmbească.

— … decadent. Jucând, bând. Am fumat o ţigară în sala de biliard.

Selena închise ochii. Sala de biliard. Ea făcuse mai mult decât să fumeze o ţigară. Deşi poate că femeia vorbea despre altcineva…

— Domnul Trewlove trece prin camere ca şi cum e un prădător, atât de încet şi de fin, şi apoi dintr-odată e acolo, lângă tine, şoptindu-ţi lucruri delicioase.

— Cum ar fi? întrebă Lady Carolyn pe un ton jos.

„Pielea ta îmi aduce aminte de mătase, doar că e mai moale”, se gândi Selena.

— Ar trebui să dansez doar vals pentru că sunt prea graţioasă pentru altceva.

Asta spusese Lady Georgiana, amatoarea de ţigări.

— Ai dansat cu el?

„Oh, da, dar nu suficient de mult!”

— Nu. Nu dansează niciodată cu nimeni. Cred că modul în care a fost crescut nu i-a permis să înveţe.

„Oh, dar ştie!”

— A dansat cu cineva seara trecută, interveni Lady Josephine. Pentru numele lui Dumnezeu, modul în care a ţinut-o şi în care s-a uitat la ea, ca să nu mai spun cum s-au mişcat, m-a făcut să-mi lase gura apă.

— Cine era?

Lady Carolyn nu se temuse niciodată să pună întrebări.

— Nu ştiu, purta mască. Asta e problema. Dacă nu vrei să fii văzută acolo, poţi purta mască. Serios, Carolyn, trebuie să vii şi tu o dată!

Femeile vorbiră din ce în ce mai tare, până când Selena era sigură că nu era singura care le asculta. Gemenele îşi întorseseră capul, fiind atente ca nişte ulii. Deşi nu era genul de local în care ar fi vrut să calce surorile

ei, se gândi că ar fi fost o evadare frumoasă pentru ele. Ar fi putut să le limiteze expunerea în sala de bal. Poate că avea să le povestească o parte din planul ei şi să le ia cu ea, deşi motivele ei de a merge acolo nu trebuiau să le trezească brusc curiozitatea.

Mai mult, ar fi fost forţată să se ascundă şi să dispară la un moment dat, trezindu-le curiozitatea. Era mai bine să le lase acasă.

— Fetelor, zise una dintre cele mai în vârstă, Lady Marrow, certându-le. Este o conversaţie cu totul nepotrivită pentru o asemenea ocazie.

— Am crezut că acel loc e un mit, comentă Lady Waverly, altă matroană.

— Nu, există şi e absolut minunat! exclamă Lady Hortense, plină de entuziasm.

— Este un loc deţinut de cineva născut din ruşine. Nu trebuie tolerat şi ar trebui să-ţi fie ruşine să fii asociată cu el, zise tăios Lady Marrow.

Selena o văzu pe Lady Elverton stând perfect dreaptă şi nemişcată, cu o expresie pe care nu se putea citi nimic. Tatăl ei era baron, deşi zvonurile spuneau că ea nu este primită în casa lui. Se zvonea că fusese amanta contelui de Elverton înainte ca soţia acestuia să moară într-un accident ciudat de barcă. Trecuseră aproape treizeci de ani de la acea tragedie şi de la căsătoria ei cu contele. Cu toate acestea, abia dacă era acceptată sau tolerată de lumea bună, deşi nu părea să o deranjeze prea mult. Selena nu se născuse când avusese loc scandalul, aşa că nu putea să ştie dacă zvonurile erau adevărate şi nu era sigură dacă acestea înfloriseră sau mai dispăruseră de-a lungul anilor.

— Mi-a zis odată că sunt drăguţă, spuse Lady Cecily, care din nefericire fusese binecuvântată de natură cu dinţi foarte mari, care nu puteau fi ascunşi în niciun fel de buza de sus.

— E un nenorocit de primă clasă, insistă Lady Marrow. Bineînţeles că o să flirteze cu tine şi o să-ţi spună tot ce vrei să auzi. Vrea ceva de la tine.

Oare ce putea să vrea de la Selena, iar ea nu ar fi vrut

să-i dea? Practic, se aruncase în braţele lui, iar el încă nu o primise întru totul în ele.

— Dar e mereu atât de drăguţ! zise una dintre doamnele mai tinere.

— Aşa e diavolul când vrea să-ţi ia sufletul, i-o trânti Lady Marrow, ridicând o sprânceană atât de tare încât părea că îi intră în cap.

— În ciuda zvonurilor care circulă despre originile celor din neamul Trewlove, nu par atât de răi, interveni Selena.

Atmosfera păru tensionată, iar doamnele prezente rămaseră mute de uimire la îndrăzneala ei. Sau poate că nimeni nu se aşteptase ca ea să se fi eliberat suficient de mult de durere pentru a vorbi.

— Eşti drăguţă, Lady Cecily. Presupun că a vrut să-ţi facă un compliment, nimic mai mult.

Sărmana fată roşi şi îşi coborî capul. Selena putea să-l vadă pe Aiden Trewlove făcând un gest frumos pentru biata femeie, oferindu-i bunătate sub forma unui compliment. Deja avusese trei sezoane, iar în curând avea să fie exilată din cauza lipsei de peţitori.

— Îi oferi prea mult credit, ducesă, continuă Lady Marrow, care nu părea să fie dispusă să-şi schimbe părerea. Cât despre zvonuri, sunt mai degrabă fapte. S-au născut din păcat, ceea ce-i face automat imorali.

Deşi nu era prima dată când auzea aceste argumente, Selena nu le acceptase niciodată. Nici Lushing nu o făcuse. El întotdeauna crezuse că oamenii trebuiau judecaţi după merit. Doar că acum nu se putu abţine să nu se întrebe: dacă Aiden Trewlove avea să fie tatăl copilului ei, asta însemna că nou-născutul avea să fie imoral? Oare copilul avea să fie condamnat la flăcările iadului? Oare păcatele lui Aiden aveau să treacă prin ea şi să devină păcatele copilului ei?

— Nu am înţeles niciodată acest argument. Păcatul ar trebui să fie al părinţilor, cu siguranţă. Copilul nu are nici o vină.

— Acele moravuri uşoare se transmit prin sânge. Păcătoşii dau naştere altor păcătoşi. E principalul motiv pentru care avem o ierarhie în societate, e modul în care ne organizăm şi facem ordine.

— Eu mă îndoiesc că o persoană din camera aceasta este fără de păcat, zise Lady Elverton încet, dar cu ochii scânteindu-i. Ceea ce ar însemna că toată înalta societate este imorală, nu? Şi, dacă urmăm logica dumitale, Lady Marrow, ceea ce eu refuz să fac, cu toţii suntem imorali. Sunt de acord cu ducesa. Indiferent de circumstanţele naşterii lor, copiii sunt puri, fără de păcat, fără ruşine. Ei reprezintă inocenţa în cea mai pură şi minunată formă. *Tabula rasa* cred că o numesc filosofii.

Matroana mai bătrână înlemni.

— Nu sunt de acord. Biblia este foarte clară. Păcatele tatălui se abat…

— Sunt păcatele tatălui, zise Lady Elverton cu emfază, iar Selena se întrebă dacă ea fusese cu adevărat amanta contelui şi dacă îi oferise copii înainte de căsătorie. Dacă făcuse asta, unde erau copiii acum?

Selena observă că Lady Marrow mai avea un pic şi scotea fum pe nas în timp ce deschidea gura să vorbească.

— Lushing avea o natură atât de iertătoare, încât cred că ar fi fost de acord cu Lady Elverton, spuse Selena, simţindu-se obligată să le ia apărarea celor născuţi în circumstanţe care nu depinseseră de ei. Îndrăznesc să spun că, dacă o să fiu binecuvântată cu un copil, sper ca el să nu moştenească niciunul din păcatele mele.

— Singurul tău păcat este că mănânci prea multe căpşune, comentă Alice, observaţie care ar fi fost primită cu chicoteli cu o altă ocazie, însă acum toţi ochii căzură subit pe abdomenul Selenei.

Dacă iniţial păreau să fie în căutare de dovezi ale poftei ei excesive de mâncare, acum ochii le erau plini de curiozitate, speculând posibilitatea ca ea să fie însărcinată. Fără să vrea, Selena duse mâinile spre pântec ca şi cum avea ceva care trebuia protejat.

— Oare e posibil? şopti Lady Josephine, confirmând bănuiala Selenei legată de chipurile care o fixau cu atenţie.

Dar, înainte să poată răspunde, Florence interveni nerăbdătoare:

— Totul este posibil. Draga mea soră este în doliu, iar voi toate sunteţi lipsite de consideraţie cu subiectele voastre de conversaţie total nepotrivite.

— Când nu o să mai fi în doliu, şopti Lady Cecily, aplecându-se spre ea, trebuie să vizitezi Elysium. Camera de relaxare este tot ce-ţi poţi dori. Aş fi fericită să te însoţesc ca să nu te simţi ciudat că mergi singură în acel loc.

— Mulţumesc. O să ţin minte, rosti ea.

Din păcate, ştia că, în momentul în care Aiden Trewlove avea să-i dea ceea ce îşi dorea, nu avea să mai calce niciodată pragul acelui local.

*

Selena detesta agresivitatea mascată şi ideile pe care tocmai le auzise, astfel că atmosfera din salon începea să o apese şi chiar să devină insuportabilă. Apoi se întoarseră bărbaţii care participaseră la înmormântarea lui Lushing, şi totul deveni mult prea sobru. Era un sentiment ciudat, dar avea un impuls nebun de a se ridica şi de a fugi din reşedinţă, de a alerga cât de repede o puteau duce picioarele spre Elysium – la Aiden Trewlove.

Îşi dorea să fie în braţele lui din nou. Să-l audă şoptindu-i la ureche cuvinte care să o liniştească. Să se simtă în siguranţă, protejată. Să se îmbărbăteze cu puterea lui şi să ia din forţa lui pentru a face faţă tuturor provocărilor care o aşteptau. În schimb, făcu ce era aşteptat. Lucrul corect. După ce toate condoleanţele îi fură prezentate, când cei care se adunaseră în salon se îndreptară în cele din urmă către salonul pentru cină unde îi aşteptau răcoritoare, ea se furişă şi ieşi în grădină, unde se aşeză pe banca din fier, lângă care aveau să crească mulţi trandafiri în lunile următoarele. Lushing iubise aşa mult

florile! Se imagină plimbându-se printre flori primăvara, iar asta o mai linişti.

O cuprinse un soi de pace, care îi era familiară şi dragă, însă sentimentul nu dură prea mult, în spatele ei se auzi un zgomot puternic produs de tocurile unor cizme, lovind cărămizile de piatră de pe aleea principală. Întoarse capul pentru a descoperi, dezamăgită, că era contele de Elverton. Kit ar fi fost bine-venit. Chiar şi fratele ei. Dar în clipa aceea nu mai avea chef să stea de vorbă cu cineva din nobilime, aşa că speră ca el să înţeleagă că o deranja şi că avea să o lase în pace.

— E destul de aglomerat în interior, zise el, oprindu-se în faţa ei.

Era la fel de înalt precum Aiden Trewlove, dar trupul lui nu era la fel de zvelt. Dragostea lui pentru mâncărurile bogate era evidentă, mai ales în zona burţii. Cât de ciudat era că se gândise să-l compare cu Aiden! Dar pe viitor avea să compare toţi bărbaţii cu el, mai ales că Aiden avea un mod aparte de a intra în gândurile ei în cele mai ciudate momente. Când văzu părul contelui şaten-închis cu fire argintii, ea regretă că nu avea să-l vadă pe Aiden încărunţind, în ciuda faptului că era pe acest pământ de aproape şase decenii. Elverton avea un spirit tânăr, deşi trăsăturile i se mai schimbaseră şi avea riduri. Cu toate acestea, era un diavol frumos. Înţelese de ce în tinereţea lui se zvonea că avusese foarte multe amante. Dar farmecul nu era o scuză pentru infidelitate.

— Da, căutam un loc mai liniştit.

— M-am gândit la asta când te-am văzut plecând.

„Cu toate acestea, m-ai urmărit, alungându-mi pacea pe care o căutam”.

El privi în jur.

— Din ce am înţeles, o bună parte din bunurile dumitale o să ajungă la Coroană.

— Posibil.

Bărbatul îşi dădu capul pe spate atât de brusc, încât Selena avu impresia că avea să-i sară din loc.

— Atunci eşti însărcinată?

— Aceasta nu este o întrebare potrivită într-un asemenea moment, milord.

— Aşa e. Indiferent ce se întâmplă, eşti o femeie tânără şi frumoasă. Nu cred că te gândeşti cu drag la o viaţă petrecută în singurătate şi fără vreo alinare.

Oh, pentru numele lui Dumnezeul Oare avea de gând să-i facă vreo propunere în acest moment, în asemenea circumstanţe, gândindu-se că avea să ia în considerare ideea de a se căsători cu moştenitorul lui?

Vicontele de Wyeth, la cei 28 de ani, era mai apropiat ca vârstă de ea faţă de Lushing şi era un bărbat fermecător…

— Poate că nu o să te superi dacă o să-ţi fac curte.

Dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut ca secerată, uimită de îndrăzneala lui şi de ceea ce-i propunea.

— Poftim?

— Eşti cea mai frumoasă femeie din toată Anglia. Ar fi păcat ca toată această frumuseţe să fie întemniţată.

Selena simţi nevoia de a-l plesni pentru mojicia lui şi pentru faptul că îi vedea numai frumuseţea, aducându-şi aminte cum Aiden o sărutase peste tot fără a şti exact cum arată.

— Sunt în doliu, zise ea scurt.

— Doi ani fără un bărbat înseamnă incredibil de mult. Pot să fiu foarte discret.

— Eşti căsătorit, îi aminti ea, fierbând la gândul că putea fi atât de lipsit de respect faţă de contesă.

Oare credea că Selena avea să-l accepte după un timp?

— Eu şi soţia mea avem o înţelegere, zise el, permiţându-şi să se aşeze lângă ea.

Ea ţâşni în picioare, nedorind să-i încurajeze comportamentul insolent. El rânji. Ceva în acel gest îi era familiar.

— Eşti văduvă şi liberă de constrângerile societăţii.

— Nu sunt pe piaţă şi nu intenţionez să fiu amanta dumitale.

— Rolul ar fi temporar, până când se termină perioada

de doliu. Atunci te-aş lua de soţie.

— Ai deja o soţie, îi aminti ea din nou, îngrozită că el continua această conversaţie ridicolă.

— Una care îmbătrâneşte şi care nu mai este atât de vioaie cum a fost odată. Nu cred că mai are multe socoteli de încheiat cu această lume.

Îngrozită, căută o replică potrivită să-l pună la punct.

— Mie îmi pare foarte sănătoasă şi chiar îndrăznesc să spun că este foarte vioaie.

Mai ales când venea vorba despre apărarea copiilor născuţi din păcat.

— Aparenţele pot înşela, zise el, ridicându-se în picioare, cu siguranţă, din dorinţa de a o intimida. Nu am vrut să te jignesc. Pur şi simplu, am vrut să spun că, dacă mi-ai permite să te curtez, să îţi ofer confort în momentele grele, intenţiile mele sunt onorabile. Dacă nu ai un moştenitor după şapte ani de căsnicie, niciun lord care are nevoie de copii nu o să te ia de soţie. Eu nu am nevoie de moştenitori.

Se simţea ameţită de implicaţiile propunerii lui şi de ceea ce încerca să o convingă, şi anume că avea să-şi petreacă tot restul vieţii singură dacă nu era dispusă să accepte oferta lui. Era perfect conştientă că planul pe care îl avea acum putea să fie inutil şi că era posibil să nu conceapă niciun copil, că vina pentru absenţa moştenitorului lui Lushing îi aparţinea doar ei. Însă nu era pregătită să accepte înfrângerea, nu când avea atâtea de pierdut. Nu fu în stare să scoată un cuvânt în faţa acestui bărbat înfumurat, care, intenţionat sau nu, încercase să-i zdruncine încrederea.

— Ducesă? se auzi din spate.

Ea fu recunoscătoare să-l vadă pe ducele de Thornley ieşind rapid de după arbuşti, pe alee. Sau cel puţin spera că tocmai ajunsese. Selena se întrebă oare cât de mult putuse să audă din acea conversaţie.

— Aveam nevoie de un pic de aer curat, spuse Selena, iar Thornley se uită la ea şi apoi la Silverton şi din nou la ea.

— Nu te învinovăţesc, rosti el. Lushing a fost iubit de mulţi. Cu toate acestea, cred că te-a uimit un pic numărul mare de oameni care îi jelesc moartea şi care au venit astăzi aici, continuă el, înaintând şi aşezându-se între ea şi conte, creând o barieră între ei. Elverton, încheie bărbatul, salutându-l.

— Thornley. Tocmai îi prezentam ducesei condoleanţele mele pentru pierderea suferită.

— Sunt sigur că au alinat-o cuvintele dumitale. Dacă ne scuzi, aş dori să fac acelaşi lucru în privat.

— Bineînţeles.

Elverton încuviinţă din cap către ea.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt la dispoziţia dumitale, adăugă el înainte de a pleca.

O ofertă pe care cu siguranţă avea să o refuze.

— Poate că nu mai am ocazia să o fac eu, aşa că îi transmit acum contesei gândurile mele calde şi recunoştinţa pentru prezenţa ei, îi răspunse Selena, ridicând capul şi uitându-se fix la el.

El îşi răsuci buzele într-un zâmbet ironic, care i se păru din nou familiar. Poate că văzuse ceva asemănător la vicontele de Wyeth într-una din ocaziile în care dansaseră – şi nu fuseseră puţine. În cele din urmă, Elverton plecă, iar ea se simţi uşor eliberată.

— Eşti bine? o întrebă Thornley.

Uitându-se la acest bărbat, ştiu că el nu avea să-i facă niciun fel de propuneri, dat fiind ca toată lumea ştia cât de îndrăgostit era de soţia lui.

— Cât de bine se poate pentru o femeie care îşi îngroapă soţul astăzi, răspunse ea.

— Îmi cer scuze, a fost o întrebare insensibilă din partea mea, deşi, ca să fiu sincer, mă refeream la întâlnirea cu Elverton. Ştiu că el uneori poate fi un…

— Măgar?

El chicoti.

— Un pic insensibil.

— Asta cu certitudine poate fi.

Selena decisese să schimbe subiectul.

— Îmi pare rău că ducesa nu a venit. Aş fi primit-o cu drag.

— Gillie s-a gândit că circumstanţele nu erau potrivite acum pentru a te întâlni. Dar îţi trimite condoleanţele ei.

— Iar tu eşti fericit cu ea, Thorne?

— Mai fericit decât am dreptul să fiu.

— Aştept să o întâlnesc într-o zi.

Alte împrejurări îi împiedicaseră pe ea şi pe Lushing să participe la nunta lor.

— Cred că o să-ţi placă de ea.

— Sunt sigură că aşa o să fie. Cred că ai ajuns să-i cunoşti şi rudele foarte bine.

Era ciudat că voia ca el să-i confirme că instinctele ei în privinţa lui Aiden Trewlove erau corecte, că, ciuda afacerilor lui, era un bărbat onorabil. Ştia că trebuia să se concentreze asupra lui Lushing în această zi, dar era curioasă să afle mai multe despre cei din familia Trewlove, chiar insistase să-i invite la un bal pe care îl dăduseră în acest sezon. Lushing fusese de acord să-i primească în societate.

— Le-a luat ceva timp să mă accepte.

Ea păru uimită.

— Am crezut că a fost invers.

— Nu sunt impresionaţi nici de titlu, nici de rang, nici de bani. Şi au o bunătate care la început m-a făcut să mă simt ruşinat. Au grijă de cei mai săraci şi slabi dintre noi, fără a-şi dori nimic în schimb. Lady Aslyn şi Mick au deschis recent o casă pentru mamele necăsătorite, în timp ce Lady Lavinia şi Finn au grijă de orfani. Draga mea soţie îi hrăneşte pe cei înfometaţi.

— Cu ajutorul tău, interveni ea, dar el clătină din cap.

— Nu, făcea asta cu mult înainte să fiu eu în viaţa ei. Cred că Lushing i-ar fi sprijinit în toate eforturile lor caritabile dacă ar mai fi trăit.

— Sunt sigură că aşa ar fi făcut. Era extrem de generos, zise ea, conştientă că ar fi trebuit să se oprească acolo, dar nu putu. Mai este un Trewlove, care recent a deschis… Doamnele ar trebui să ştie despre asta, discutau

mai devreme, chiar dacă nu e potrivit pentru această zi. Dar cred că ştii la ce mă refer, dat fiind că sunteţi rude prin căsătorie.

El încuviinţă.

— Un club unde doamnele pot să aibă un pic de libertate. Aiden se pricepe la asta.

— Intenţionează să ne corupă pe toate?

Bărbatul rânji.

— Nu poţi să ştii când vine vorba de Aiden.

— Nu sună liniştitor. Femeile nu sunt în siguranţă cu el?

— Îi place să se distreze, dar niciodată pe cheltuiala altuia. Nu o să profite de doamnele care trec pragul clubului, dacă asta te îngrijorează.

Era bine să audă şi de la altcineva că tot ce presupusese ea era adevărat. Asta nu însemna că avea de gând recunoască vreodată că mersese acolo.

— Câteva din doamnele care îşi împărtăşeau mai devreme părerile sunt atât de tinere! Cele mai în vârstă erau îngrozite.

— Nu cred că sunt multe locuri în Londra în care o tânără doamnă este în siguranţă.

— Poate că eu şi surorile mele o să mergem o dată după perioada de doliu.

— O să fie o distracţie bine-venită. Acum, dacă mă scuzi, sunt nerăbdător să mă întorc la soţia mea.

— Zvonurile spun că este însărcinată.

Fericirea i se citea pe chip, iar ea regretă că Lushing nu avusese ocazia de a străluci la fel, de a împărtăşi cu ea această bucurie.

— Este, recunoscu bărbatul.

— Sunt atât de fericită pentru voi doi!

— Mulţumim. Îmi permiţi să te conduc înapoi la reşedinţă?

— Presupun că mi-am abandonat oaspeţii suficient de mult, zise ea, strecurându-şi mâna în jurul braţului oferit de el.

— O să fie bine, încercă el să o liniştească.

— Putem doar spera.

Capitolul 10

El înţelese din clipa în care intrase că era ceva în neregulă, chiar dacă purta din nou masca aceea blestemată şi nu-i putea vedea chipul. Văzuse în modul în care îşi ţinea bărbia şi în gropiţele din obraji. Înainte să ajungă la ea şi să apuce să o atingă, ea clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să vin. Nu pot s-o fac în această seară, dar am vrut să te văd.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi ce e.

Deşi el avea suspiciunile lui.

Ea îi zâmbi tremurat.

— Vrei să vii cu mine undeva? îl întrebă.

— Aş veni la capătul lumii, răspunse el, uimit de rapiditatea cu care îi răspunse.

Nu-i spusese aceste cuvinte pentru a o face să se simtă flatată, i le spusese pentru că aşa simţea. Avea să se gândească la acest lucru mai târziu.

— Nu chiar atât de departe, rosti ea, lăsând un zâmbet să-i cuprindă buzele. Trăsura mea este pe stradă, ne aşteaptă.

— Atunci să mergem.

El o conduse prin foaierul principal, către uşă, apoi pe aleea pavată cu cărămizi. Chiar şi cu o destinaţie în minte, ea mergea încet şi, deşi încălţată cu ghetuţe, abia dacă scotea un sunet, ca şi cum nu mai avea energia necesară pentru a ridica picioarele. Era tristă, melancolică, o femeie care parcă se afla în primele zile de doliu.

Sau poate că ruşinată de modul în care se lăsase purtată de val noaptea trecută, când se eliberase în braţele lui. Dar, dacă era aşa, de ce s-ar fi întors?

Când se apropiară de trăsura neagră deja familiară, iar vizitiul deschise uşa, iar ea îi şopti ceva în timp ce el o ajută să urce. Aiden abia dacă putu să se abţină să nu-i rupă mâna bărbatului. Doar îşi făcea treaba, dar Aiden nu putea suporta gândul că altcineva o putea atinge, ceea ce ştia că nu era deloc raţional. O urmă, aşezându-se pe bancheta din faţa ei, unde avea să rămână până când ea avea să-i spună să se aşeze lângă ea şi să o ţină în braţe. Draperiile negre erau trase la ferestre. O lampă difuză în interior dădea suficientă lumină cât să-i permită să o vadă.

Trăsura porni. Ea îşi scoase masca şi o aşeză pe banchetă.

— Nimeni nu o să ne vadă acolo unde mergem.

— Şi unde e asta?

— La cimitir. Sper că nu te temi de fantome sau de poveşti cu locuri bântuite.

— Mă tem de foarte puţine lucruri, draga mea. Îi veni în minte faptul că el nu îi dăduse ceea ce ea îşi dorea. O să mă avânt să fac o presupunere nebună şi o să spun că tu eşti ducesa de Lushing, iar supărarea ta vine din faptul că astăzi ţi-ai îngropat ducele.

— Cât de inteligent! Deşi sunt uşurată că ţi-ai dat seama, pentru că acum înţelegi de ce este nevoie să nu ştie nimeni că am fost în clubul tău. Presupun că ai văzut necrologul în *The Times.*

— Nu. De fapt, am fost la sora mea, care mi-a spus că soţul ei este la o reuniune sobră.

— Bineînţeles, Thornley a venit să-şi prezinte condoleanţele. Să ştii că aş fi primit-o pe sora ta în casa mea dacă ar fi venit, deşi nu sunt în cea mai bună condiţie. Nu m-am aşteptat să fiu atât de devastată. Lushing întotdeauna era alături de mine când veneau oaspeţi, îi întâmpina şi îi făcea să se simtă bine-veniţi, iar astăzi i-am simţit absenţa. Nu o să mai fie acolo niciodată. Nu ştiu de ce, dar în această seară mi-am dorit foarte mult să merg la cimitir. În mod normal, Kit ar fi venit cu mine mâine.

— Kit?

Încă un bărbat căruia trebuia să-i rupă degetele. Ea

schiţă un zâmbet sincer.

— Vicontele de Kittridge. El şi Lushing au fost apropiaţi. El s-a ocupat astăzi de toată procesiunea, de mersul la biserică, de slujbă, de înmormântare. Din moment ce femeile sunt descurajate să meargă la înmormântare pentru că sunt prea delicate, am stat în salon în timp ce doamnele au încercat să mă consoleze, dar în majoritatea timpului au vorbit despre localul tău.

Poate că nu era potrivit, dar el îi zâmbi.

— De bine sper, zise el.

— Oh, da! Se pare că încăperea de relaxare este tot ceea ce îşi poate dori cineva. Nu m-ai dus acolo.

— O s-o pun pe listă, deşi cred că o să ţi se pară plictisitoare. Doamnele stau întinse în timp ce bărbaţii le freacă tălpile şi le piaptănă părul sau le masează umerii, spuse el, deşi nu credea că ea îl asculta, căci era concentrată asupra mâinilor pe care le tot frământa în poală, fiind sigur că, dacă i-ar fi scos mănuşile, ar fi văzut că avea încheieturile albe de la atâta efort.

— Ţinuta mea este total nepotrivită pentru a-mi vizita soţul, dar nu am putut intra în localul tău purtând negru – m-aş fi dat de gol. Nu ştiu de ce, dar, odată ce am ieşit din casă, mi-am dorit imediat să-l văd pe Lushing şi am decis să te deranjez, spuse ea, frecându-şi fruntea cu degetele. Nu ştiu ce a fost în capul meu.

— Eşti în doliu, suferi. Nu cred că te-ai gândit la ceva anume, dar mă bucur că ai venit la mine în această seară, spuse el, ştiind că se bucura mai mult decât trebuia.

— Nu ştiu de ce am făcut asta. Ştiu doar că nu am vrut să fiu singură şi că tu mi-ai oferit multă alinare ieri-seară. Îi oferise mai mult de atât, dar nu era momentul să-i aducă aminte de asta ori să o necăjească.

— E un pic egoist din partea mea să profit de bunătatea ta.

Deşi o cunoştea de puţin timp, era sigur că nu era adevărat. Nu era deloc egoistă. Cunoscuse femei egoiste. Nu s-ar fi eschivat şi ar fi folosit orice prilej să-i pună întrebări; s-ar fi folosit de orice oportunitate ca să-i pună

întrebări despre el ori s-ar fi aruncat în braţele lui. Chiar şi faptul că cedase dorinţelor ei nu o făcea egoistă, fiindcă totul venise natural.

— Dacă nu aş fi vrut să vin, aş fi refuzat.

Ea suspină şi se uită către fereastră, uitând, fără îndoială, că perdelele erau trase şi că nu putea vedea peisajul.

— Ar fi trebuit să mă duc la înmormântare. M-ar fi ajutat să las lucrurile în urmă. Să pun punct. În acel moment, m-am simţit amorţită. Cred că ai o părere destul de proastă despre mine acum, după ce ai aflat că am căutat plăcere atât de repede după ce am intrat în doliu.

— Oamenii jelesc în moduri diferite.

Ea se uită către el.

— Ai suferit şi tu o pierdere, domnule Trewlove? Mi-ai spus că nu ai avut pe nimeni drag care să fi murit.

— Sunt mai multe tipuri de pierderi, zise el, gândindu-se la momentul în care fratele lui fusese trimis la închisoare, iar el simţise că uşile de fier se închiseseră şi în faţa lui. Atunci jelise pierderea cuiva care fusese parte din viaţa lui, din zilele şi din nopţile lui. Furia îi temperase durerea, iar atunci ştiuse că avea să-l revadă pe Finn. Dar soţul ei plecase pentru totdeauna. Am fost ferit de mizeria morţii.

— Eşti fericit. Eu am 25 de ani şi am tot jelit.

Soţul ei poate că nu-i adusese plăcere în patul conjugal, dar era limpede că ţinuse la el. Trăsura se opri, iar ea păru nesigură, deşi îşi roti capul şi ridică bărbia pentru a se îmbărbăta.

— Am ajuns.

*

Nu înţelegea de ce mersese cu el, de ce-i ceruse să o însoţească. Ştia doar că îşi dorea compania lui, dar nu în rol de amant, ci de prieten. Un prieten care râdea când ea îl bătea la jocuri. Faptul că îşi dăduse de gol identitatea nu o mai interesa, fiindcă era sigură că la un moment dat el ar fi

aflat. Discutaseră mai mult decât anticipase, dar îi plăcuse. Iar dacă ar fi avut nevoie de linişte în timp ce se plimbau prin cimitir, era sigură că el ar fi simţit asta şi s-ar fi mulţumit să fie acolo, fără să spună nimic.

Asta, dacă le-ar fi fost permis să se plimbe în interior, căci odată ajunşi la poartă, el ridică lampa pe care o luase din interiorul trăsurii, iar ea nu putu decât să privească dezamăgită lacătul de pe uşi.

— Nu am luat în considerare posibilitatea să fie încuiat cimitirul pe timp de noapte.

— Au vrut să descurajeze hoţii de morminte, presupun. Dacă poţi să te desparţi de două agrafe de păr, atunci îl deschid pentru tine.

— Eşti şi hoţ, să înţeleg?

El rânji către ea.

— Fratele meu era.

Uitându-se în jur, ea conştientiză că, dacă oamenii legii erau prin preajmă, aveau să-i aresteze. Nu, nu avea să se întâmple asta. Poziţia ei i-ar fi asigurat indulgenţă. Scoase două agrafe şi i le înmână.

— Ţine asta, spuse el, întinzându-i lampa, pe care ea o luă fără ezitare.

El se ghemui în faţa porţilor mari de fier, luând o poziţie extrem de masculină.

— Adu lampa mai aproape ca să văd.

Ea făcu întocmai, urmărindu-l cum pune o agrafă între dinţi, îndreptând-o cu degetele, apoi făcu acelaşi lucru cu cealaltă.

— Fratele tău s-a gândit că o să ai nevoie de acest talent la un moment dat?

El băgă agrafele în gaura lacătului.

— Eu şi fraţii mei am avut o înţelegere – dacă unul învăţa ceva, trebuia să îi înveţe şi pe ceilalţi. Mick ne-a învăţat despre nobilime, rang, cum să te integrezi în înalta societate, cum să bei ceai, spuse el. Degetele i se opriră. Întoarse agrafele încet, se uită la ea şi îi făcu cu ochiul. Aş putea să beau ceai la tine în salon cu regina prezentă, iar ea nu ar şti că viaţa mea a început în canale, continuă el,

întorcându-se la sarcina pe care o avea. După cum ţi-am spus, Gillie a insistat să ştim să vorbim frumos şi să cunoaştem băuturile şi tot felul de licori. Finn, hoţul, era foarte tânăr când s-a apucat de asta. Când a aflat mama, aproape că l-a lăsat fără un rând de piele cu nuiaua, aşa că a devenit lucrător la abatorul de cai. El ne-a învăţat despre diferitele tipuri şi rase de cai – cum să-i călăreşti, cum să-i îngrijeşti. Apoi, Beast... Se uită din nou la ea şi rânji. Ai fi surprinsă de lucrurile pe care le ştiu.

Se auzi un clic. El ridică lacătul, îl puse în buzunar şi trase de lanţul de pe poartă, care căzu. Se ridică, puse agrafele în buzunar. Ei îi păru rău că erau distruse, iar el nu putea să i le pună înapoi în păr, pentru că voia atât de mult să-i simtă degetele trecându-i prin păr!

— Mai ai o soră. Am văzut-o la nunta lui Lady Aslyn, deşi nu am avut ocazia să vorbesc cu ea.

— Fancy.

— Ce te-a învăţat?

— În special că cei mici sunt nişte ticăloşi enervanţi. Aveam 14 ani când s-a născut. Nu a avut prea multe să mă înveţe, fiindcă eram deja mare până ce a crescut ea, spuse el, luând lampa şi oferindu-i mâna, pe care ea o prinse bucuroasă.

— Ştii unde trebuie să mergem?

— Da.

Lushing o adusese acolo după ce cumpărase locurile, ca ea să ştie unde aveau să fie îngropaţi.

— După ce intrăm, pe prima cărare la dreapta.

— Pare că el s-a pregătit pentru asta. Ştia că avea să moară? întrebă în timp ce o însoţea în cimitir.

— Nu. A răcit în iarnă. Starea lui s-a înrăutăţit şi s-a transformat într-un horcăit teribil.

Gripa se transformase în pneumonie, îi spusese medicul. Şi totul se înrăutăţise, până când nu mai putuse să respire.

— Sunt surprins că este îngropat într-un cimitir public şi nu pe proprietatea lui. Trebuie şi fie un mausoleu, cu siguranţă.

Era unul ornat, din piatră.

— Îi plăceau grădinile de aici, de la Abingdon Park. Nu a fost niciodată apropiat de tatăl lui. Mama soţului meu a murit când el avea aproape 15 ani. El şi tatăl lui s-au certat rău la scurt timp după aceea. Din cauza asta, tatăl lui i-a interzis să-i mai folosească numele, titlul, i-a tăiat până şi alocaţia, practic l-a dezmoştenit, deşi nu l-a putut împiedica, în cele din urmă, să moştenească totul. Lushing era moştenitorul, iar legea i-a protejat averea. Slavă Domnului pentru Kittridge! Tatăl lui murise cu câţiva ani înainte, aşa că el a moştenit titlul şi proprietăţile, care i-au asigurat o poziţie bună. Astfel, i-a putut oferi un colţ de rai lui Lushing – sau Arthur Sheffield, cum era cunoscut la acea vreme –, până când toate lucrurile s-au rezolvat pentru el. Sau cel puţin aşa mi s-a povestit. Eram doar un copil când a început totul. Lushing era cu doisprezece ani mai mare decât mine.

— Nu pot să văd prea multe în jur, dar pare un loc liniştit.

— Este, ca în mai toate zilele lui, Lushing era obsedat cu sărbătorirea morţii. Eu găsesc totul foarte morbid. De dimineaţă a venit un fotograf care i-a făcut o fotografie lui Lushing întins în coşciug. Se părea că plănuise şi stabilise asta de ceva timp. Nu înţeleg nevoia de a avea o imagine cu el mort.

— Pentru unii care nu-şi pot permite fotografi, este ultima şansă ca familia să aibă o amintire cu cel mort.

— Costul nu era important pentru el. Şi nici nu era ultima şansă. A fost fotografiat de multe ori. Nu-mi plac deloc amintirile legate de subiecte atât de sumbre. Lord Kittridge m-a întrebat dacă poate lua câteva şuviţe din părul lui Lushing pentru a-şi face o brăţară de ceas. Ştiu că se obişnuieşte să foloseşti păr pentru multe bijuterii, dar nu pot şi nici nu vreau aşa ceva. Pe aici.

Cotiră pe o cărare şi o urmară până la un iaz mic, înconjurat de sălcii cu ramuri atârnând deasupra apei ca şi cum ar fi fost o cortină. Era minunat pe timp de zi. Acum, noaptea, părea destul de mistic. Ea îşi putea imagina cu

uşurinţă spirite dansând prin jur. Îl strânse mai tare de braţ, bucurându-se de forţa pe care o simţea.

— Cu siguranţă, se răsuceşte în groapă dacă îmi vede rochia cu care sunt îmbrăcată, zise ea râzând.

— Din contră, cred că ar aprecia-o.

Ea ridică privirea către el. O liniştea atât de tare prezenţa lui! Dacă vreun spirit ar fi îndrăznit să-i bântuie, l-ar fi trimis cu uşurinţă de unde venise. Era atât de ciudat să se simtă apropiată de un om pe care îi cunoscuse cu câteva zile în urmă! Cu siguranţă, simţea asta datorită intimităţii pe care o simţise alături de el. Cum să nu se simtă aşa o femeie, mai ales una care îi permisese acestui bărbat să se înfrupte din coapsele ei?

— L-ai cunoscut vreodată? A venit la tine la club?

— Dacă a venit, nu şi-a folosit numele real sau titlul. Deşi mă pricep destul să descopăr minciuna, aşa că mă îndoiesc că a fost.

Ea înghiţi în sec la gândul că poate descoperise adevăratele ei motive. Dacă descoperise adevărul, ar mai fi venit cu ea? Nu ar fi fost supărat, nervos, nu i-ar fi păsat?

— Am ajuns, zise ea.

*

El o urmări cum se apleacă la capătul unui mormânt care se vedea că fusese săpat recent, fiind acoperit de flori.

— Nu am avut lacrimi pentru el azi. Le-am vărsat pe toate ieri, zise ea încet.

Se aplecă lângă ea, punându-şi mâinile pe coapse. Era într-un loc ciudat, într-un cimitir care nu putea să ofere alinare. El căuta mereu râsul, distracţia şi plăcerea când venea vorba de femei. Ea îl făcea să se afunde şi nu era sigur că îi plăcea. Şi totuşi, alternativa era să nu fie acolo cu ea, iar acest gând nu-i plăcea deloc.

— Am crezut că are o piatră de mormânt monstruos de mare.

— Oh, dar are! Este un înger sculptat în piatră, care o să-l păzească pe el – pe noi. Vicarul a zis că e bine să

aşteptăm un an înainte de a o aşeza. Se pare că e nevoie de timp ca pământul săpat să se bătătorească.

Nu-i păsa de pământ, căci altceva îi atrăsese atenţia.

— Ai zis noi, sublinie el.

— Da, a cumpărat locul de lângă el, cel din stânga, ca eu să fiu îngropată acolo unde ar fi inima lui, aproape de el.

— Peste multă vreme, sper.

Ea îi zâmbi scurt.

— Aşa sper şi eu.

Gândul că putea să o piardă îl făcu să simtă o durere în piept...

De parcă ar fi fost a lui ca să o poată pierde, îl certă o voce din interior. Era doar o distracţie, până când ea avea să se plictisească de el sau el de ea. Şi totuşi, se afla într-unul dintre locurile cele mai lipsite de distracţie şi nu se gândea cum să-i ofere plăcere din nou, ci cum să-i ofere alinare. Era recunoscător că ea îi ceruse să o însoţească în această scurtă vizită.

— Cum ai ajuns să te căsătoreşti cu el?

Ea râse cristalin, iar râsul ei parcă trezi ceaţa care începuse să se lase.

— Ştiam despre el, bineînţeles. Însă doar după nume şi reputaţie – era oaia neagră de la Sheffield Hall, proprietatea familiei. Când am împlinit 17 ani, am fost prezentată reginei ca să pot participa la primul sezon.

— Mi se pare o vârstă atât de fragedă!

— Cu discursul tău rafinat şi cu hainele elegante, e uşor să uit că nu vii din lumea mea şi că s-ar putea să nu fii obişnuit cu unele detalii. Nu există o vârstă la care să fii considerată potrivită pentru a fi prezentată reginei. Este suficient ca o fată să fie considerată matură şi ca părinţii ei să a considere îndeajuns de sofisticată. Am o prietenă care a fost prezentată la vârsta de 14 ani, zise ea, ezitând să continue. În cazul meu, tata s-a grăbit un pic să mă mărite din cauza circumstanţelor materiale. Se chinuia să menţină proprietatea şi se temea ca dacă nu mă mărit, trebuia să vândă mica proprietate pe care mi-o păstrase ca zestre. Mi-a zis foarte clar că trebuie să aleg pe cineva care să aibă

mijloace financiare şi care să fie generos. Cauza mi-a fost ajutată şi de faptul că toate bârfele mă prezentau ca fiind cea mai frumoasă debutantă din tot sezonul, spuse ea, privind mormântul, iar el nu putu şi vadă decât umbrele profilului ei.

— Acesta este motivul pentru care nu erai tocmai fericită când te-am complimentat pentru frumuseţea ta.

Ea se întoarse încet, iar privirea i se opri asupra lui.

— Eu însemn mai mult, însă, când aveam 17 ani, frumuseţea era tot ce conta. Soarta a făcut ca tatăl lui Arthur Sheffield să moară cu doi ani înainte, iar el să primească titlul de duce de Lushing, un duce care decisese că avea nevoie de o soţie. La 29 de ani, era frumos, bogat şi declarat partida sezonului. La câteva minute după ce am ajuns la primul meu bal, gazda, ducesa de Ainsley, mi l-a prezentat. El mi-a cerut primul vals. La jumătatea melodiei, mi-a mărturisit că a făcut asta ca o glumă, pentru că amândoi eram declaraţi partidele sezonului şi i s-a părut amuzant să agite zvonurile, căci ştia că dansul nostru avea să încingă bârfele. Totodată, mi-a mărturisit că mă plăcea şi era surprins de asta. Nu a mai dansat cu altcineva în acea seară. Aşa că bârfele s-au împrăştiat peste tot.

Aiden nu voia să ia în considerare faptul că, în momentul în care perioada ei de doliu avea să se termine, Selena avea să participe la alte baluri, să danseze cu alţi bărbaţi, să întâlnească alţi lorzi care aveau şi-i spună că o plac.

— Iar tu ai fost vrăjită.

— E un cuvânt prea puternic pentru ce am simţit. Îmi plăcea suficient de mult. Era blând şi avea un zâmbet cald. În dimineaţa următoare, mi-a trimis flori. Apoi, m-a invitat la o plimbare prin parc cu trăsura lui. La scurt timp după aceea, a vorbit cu tatăl meu. Foarte curând, Lushing mi-a cerut mâna.

— Iar tu ai acceptat.

— I-am zis că o să mă gândesc. Sezonul începuse de puţin timp. Era abia luna mai. Mi se acordase atât de multă atenţie din partea lorzilor, încât trebuia să-mi schimb

pantofii o dată la două zile, ca să nu mai spun de fiecare bal. Ştiam că atenţia lor avea să dispară dacă se anunţa logodna. Tatăl meu a fost furios. Ne-a luat pe toate acasă, pe mine şi pe surorile mele, şi ne-am întors la moşia de la ţară. Cred că a vrut ca acea pedeapsă să mă înveţe să apreciez lucrurile, a vrut să mă îndepărtez de toată distracţia, să-mi amintească faptul că sezonul nu era o joacă şi avea un scop: să mă căsătoresc. Două săptămâni mai târziu, el şi mama erau morţi.

El simţi vinovăţia din glasul ei.

— Moartea lor nu a fost vina ta.

— Dacă i-aş fi zis da lui Lushing, am fi rămas în oraş.

— Apoi ai avut nevoie de ducele bogat mai mult ca niciodată.

— A venit la proprietate fără să-l chem. Fratele meu stătea în Londra. I-am trimis veşti despre ce se întâmplase, aşa că el i-a anunţat pe ceilalţi înainte de a veni acasă. La câteva ore după apariţia lui, a venit şi Lushing. Winslow avea doar 19 ani şi era total nepregătit să preia titlul de conte. Lushing s-a ocupat de tot fără să fie rugat. A făcut toate aranjamentele funerare, a vorbit cu avocatul, cu vicarul şi cu groparul. I-am oferit toate motivele pentru a se îndoi de devotamentul meu, însă nu s-a speriat şi a devenit sprijinul meu. Afecţiunea mea faţă de el a crescut. I-am spus că, dacă voia să aştepte să se termine doliul, o să mă căsătoresc cu el după aceea. A aşteptat. Anul următor, în luna mai, la un an de la moartea părinţilor mei, eram căsătoriţi.

— Pare să fi fost un bărbat pe cinste.

Ea râse din nou.

— Nu cred că Lushing a fost descris vreodată ca fiind un *bărbat* pe cinste, dar era foarte multă bunătate în el, zise ea, uitându-se din nou la mormânt. Cu siguranţă, ar fi meritat mai mult decât o soţie care să meargă la clubul tău la nici trei zile de la moartea lui. Nu ştiu ce m-a determinat să fac asta, nu ştiu ce a fost în capul meu.

Aiden era bucuros că ea luase acea decizie şi nu voia să o regrete şi să evite clubul lui pe viitor.

— Cine e acolo pentru tine, seara?

— Surorile mele. Lushing nu a avut nimic împotrivă ca ele să stea cu noi. În reşedinţa lui erau multe de organizat, iar eu mă pricep destul de bine la asta. E ceea ce am fost învăţată să fac. Winslow, ca burlac, habar nu avea să se îngrijească de fete. Mai ales când avea 20 de ani. Îmi place să le am în preajmă, dar ele se retrag pe la ora nouă, iar casa devine atât de tăcută…

— Aşa că ai venit la Elysium în căutarea confortului.

Nu doar a actului intim, aşa cum insistase iniţial.

— S-ar putea să ai dreptate. Deşi eu şi Lushing nu am avut o legătură fizică atât de… împlinită, mi-a oferit mereu multe amintiri frumoase. Pur şi simplu mă ţinea în braţe şi îmi şoptea tot felul de lucruri fără sens, filosofice: visuri pe care le-am avut când eram mici, dezamăgiri, momente care ne-au făcut viaţa mai frumoasă. Ne aminteam cele mai frumoase momente din călătoriile pe care le făceam împreună şi plănuiam unde aveam să mai mergem, ce aventuri să mai trăim. Nu stătea mult, cred că vreo jumătate de oră, dar întotdeauna simţeam că împărtăşeam o viaţă în acele minute şi că eram mai intimi decât în momentele fizice. Întotdeauna mă simţeam tristă când pleca, dar nu am găsit niciodată curajul de a-l ruga să rămână. Căsătoria este un lucru ciudat, domnule Trewlove.

— Având în vedere ce mi-ai povestit, nu cred că s-ar fi supărat pentru că ai căutat alinare în afara casei.

— Sper să ai dreptate. Nu aş vrea să-l dezamăgesc. Nu am vrut, zise ea ridicând privirea şi suspinând. Mă rog să fie liniştit. În pace.

— Are motive să nu fie?

Ea clătină dezaprobator din cap.

— După cum ai dedus, a fost un om bun, foarte plăcut. Casa a fost plină de oameni care au vrut să-şi ia la revedere de la el. Cu toate acestea, tot ce mi-am dorit a fost să fiu singură cu el.

— Să mă îndepărtez puţin?

Ea îl privi.

— Nu. Oare de ce mă simt atât de confortabil în

prezenţa ta, un bărbat pe care îl ştiu doar de câteva zile, şi nu găsesc acelaşi lucru la oameni pe care îi ştiu de o viaţă?

— Poate pentru că nu avem o istorie cu ape tulburate.

— E mai mult de atât. Nu pot să-ţi explic. Din primul moment în care te-am urmărit, era ca şi cum ceva din mine a recunoscut un spirit înrudit, continuă ea, râzând şi făcând aerul din jur să se mişte, iar ceaţa care începea să cadă să se răspândească.

— Şi cu toate acestea, suntem foarte diferiţi.

El nu credea în astfel de lucruri siropoase, precum dragoste la prima vedere, dar trebuia să recunoască faptul că fusese atras de ea din momentul în care o văzuse intrând în localul lui, fără să ştie exact cum arăta sau cine era. El se întinse şi îi atinse faţa cu degetul înainte de a-i cuprinde chipul cu mâinile. Nu putea să nege că ardea ceva între ei. Erau foarte diferiţi ca să se întâmple altceva în afară de câteva momente de plăcere.

— Se lasă ceaţa. Nu pot să te las să răceşti sau să păţeşti ceva mai rău.

— Nu. Bineînţeles că nu. Mulţumesc pentru că ai venit cu mine.

— O să vin ori de câte ori ai nevoie.

Vorbise fără a se gândi, pur şi simplu cuvintele îi ieşiseră din gură fără a se gândi la implicaţii.

În acelaşi timp, îşi dădu seama că spusese adevărul, cel puţin acum. Avea să se simtă aşa până când drumurile lor aveau să se despartă – şi cu siguranţă urma să se întâmple. Afacerile lui nu erau o mândrie pentru o soţie sau pentru copii. De ce naiba avea gânduri legate de familie? Poate că doi dintre fraţii lui aleseseră căsătoria, dar nu era potrivită pentru el. Era mult prea restrictivă şi cerea prea multă decenţă.

Neliniştit din cauza gândurilor care se duceau într-o direcţie pe care nu o putea controla, se forţă să se ridice şi o ridică gentil. Cu o mână pe lampă şi cu cealaltă pe spatele ei, o îndrumă către ieşire. Voia să iasă din locul acela care la început i se păruse liniştitor, dar care acum îl făcea să se simtă agitat. Moartea avea un fel al ei aparte în

care te făcea să te gândeşti la viaţă, la orele care îţi erau date şi la modul în care alegeai să le respiri. Nu avea să-şi dorească un altfel de drum pentru el, nu acum. Oricât de mult detesta asta, era fiul tatălui său, aşa cum fusese întotdeauna. Iar nevoile lui erau cele care dictau.

*

În trăsură se aşeză lângă ea, ţinându-i o mână şi aşezând-o pe coapsa lui. Era o poziţie atât de intimă, însă Selena nu obiectase. Nu spusese nimic nici când el îl informase pe vizitiu că avea să o ducă acasă, iar apoi Aiden avea să se îndrepte către club după ce urma să o ştie pe ea în siguranţă. El ştia cine era ea. Ce mai conta dacă afla unde locuia? Putea foarte bine să întrebe şi să afle unde trăia ducele de Lushing în Londra. Era sigură că Aiden ştia că existau limite între ei, iar el nu avea niciodată să le încalce sau să-i facă o vizită acasă.

Asocierea lor urma să fie mereu la adăpostul umbrelor, întâlnirile lor aveau să fie iniţiate de ea şi de apariţiile ei la club. Nu trebuia să spună asta, dar, dacă ar fi fost nevoie, nu s-ar fi ferit să o facă.

Trebuia să rămână stăpână pe ea şi să fie cea care să conducă această relaţie – cu excepţia momentelor când îi permitea să fie stăpânul ei, în momentele în care avea să-i ofere plăcere.

Ea se bucura de tăcerea lui, de faptul că el nu simţea nevoia să alunge tăcerea cu vocea şi gândurile lui. Putea să transmită atât de multe doar cu o atingere, doar cu prezenţa lui! Dacă noaptea trecută simţise că el îi năruise lumea, răsucind-o şi făcând-o să conteste tot ce ştia, în această seară o clădise la loc.

— De ce jocurile de noroc? întrebă ea. Ştiu că îţi plac numerele şi să te joci cu soarta, dar cu siguranţă te-ai gândit la mai mult de atât când ai deschis această afacere.

— Se poate face avere din vicii. Şi se poate face repede. Am vrut să ajung într-o poziţie în care rezultatele mele să fie suficient de impresionante încât să i le pot

arunca în faţă celui care mi-a dat viaţă.

Ea rămase surprinsă că el îl menţionase pe tatăl lui, mai ales că îi spusese că nu avea să-i vorbească de asta niciodată, dar noaptea aceasta părea perfectă pentru lucruri de suflet şi pentru mărturisiri.

— El ştie de succesul tău?

— Am grijă să ştie. Vreau să ştie că sunt un bărbat cu care nu este bine să te pui. În lumea mea, am la fel de multă putere ca el într-a lui.

— Cine e? întrebă ea, sperând că el avea să-i spună.

I-ar fi plăcut să ştie ce moştenire avea şi ce urma să moştenească copilul ei dacă avea să rămână însărcinată.

— Un lord fără importanţă. Nu ar fi trebuit să-l menţionez.

— A fost greu să trăieşti şi să creşti în lumea ta?

— I-am avut pe fraţii mei şi pe Gillie. Mereu am rămas împreună şi ne-am sprijinit. Şi mama era periculoasă cu mătura ei. Dacă venea cineva după noi, mereu ne apăra. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu Ettie Trewlove şi cu mătura ei.

Ea zâmbi auzind asta, dorindu-şi să-l fi cunoscut când era doar un băiat.

Când ajunseră la reşedinţă, nu fu deloc surprinsă când Aiden sări şi se întinse pentru a-i oferi mâna. Nu fu surprinsă nici când el o conduse până pe treptele care duceau la uşa mare şi impunătoare. Luă cheia pe care ea o scosese din săculeţ şi deschise uşa, împingând-o, înainte de a-i da cheia înapoi. Se gândi să-l invite în casă, dar cum ar fi explicat prezenţa lui în faţa surorilor ei dacă ar fi venit la ea sau dacă fratele ei ar fi fost deja în întuneric, aşteptând-o? În schimb, se întoarse spre el.

— Mulţumesc pentru că m-ai însoţit în această seară. O să-l rog pe vizitiu să te ducă la club.

— Mi-ar prinde bine o plimbare.

— E destul de mare distanţa.

— O să dau peste o trăsură de noapte la un moment dat. Nu îţi face griji. O să vii la club mâine?

Ea fu recunoscătoare că era întuneric şi că el nu

putea vedea cât de tare roşise, căci simţea valurile de căldură.

— Acum o să mă simt mult mai bine.

— Eu o să te ajut să te simţi şi mai bine. Aveam ceva deosebit pregătit pentru această seară, dar o să ţin secretul, zise el, trecându-şi un deget sub bărbia, apoi peste buzele ei. Până mâine seară.

Până ca ea să-i poată răspunde, el plecă. Fusese sigură că voia să o sărute, iar ea îşi dorise asta. Cum reuşea de fiecare dată să o facă să îşi dorească mai mult, deşi se simţea întotdeauna satisfăcută?

Capitolul 11

Proprietatea din Hertfordshire a fost desemnată ca zestre pentru tine şi, ca urmare, o să fie pe numele tău şi o să devină proprietatea ta, deşi nu o să poată fi vândută sau data altcuiva până la moartea ta. Cu excepţia situaţiei în care te căsătoreşti, când totul o să-i revină soţului tău. Pe lângă asta, răposatul tău soţ a creat un fond pentru tine, care o să fie supervizat de Lord Kittridge. O să primeşti anual 2000 de lire.

Uimită de generozitatea lui Lushing, Selena îl privi pe domnul Beckwith, avocatul lui Lushing, care stătea nemişcat în spatele biroului ducelui din bibliotecă şi care tocmai citise ceea ce considera a fi cea mai importantă parte din testamentul soţului ei. Cu siguranţă, se aştepta ca ea să izbucnească în lacrimi de recunoştinţă sau…

— De ce Kittridge şi nu eu? interveni imediat fratele ei. De ce trebuie el să supervizeze acest fond?

Winslow, ea, Kittridge şi surorile ei erau aşezaţi în faţa biroului ca şi cum ar fi fost într-o sală de clasă. Privind-o, Kit ridică uşor din sprânceană. Ştia de ce, la fel ca Selena. Vicontele nu avea nevoie de fonduri; fratele ei, da. Soţul ei se temuse că Winslow s-ar fi putut folosi de afecţiunea şi

averea ei pentru a-şi umple singur buzunarele, în timp ce Kit fusese întotdeauna omul lui de încredere. De câte ori nu-şi petrecuseră ei nopţile împreună, până noaptea târziu, vorbind, râzând, bucurându-se unul de compania celuilalt? De câte ori nu avusese Lushing nedumeriri în luarea unei decizii şi nu spusese: „O să trebuiască să-i cer opinia lui Kit pentru asta?” De câte ori nu fusese dezamăgită de faptul că Lushing preţuia sfaturile şi opinia prietenului lui mai mult decât pe ale ei? Nu era ceva neobişnuit ca un bărbat să pună preţ mai mult pe părerea unui bărbat. Cu toate acestea, de multe ori o deranjase că opinia ei nu fusese la fel de apreciată.

— Pentru că Lushing aşa a dorit şi a crezut că e bine, zise ea calmă, fără să se arate mândră.

— Nici nu e o sumă mare, zise el, bosumflându-se.

Era o sumă bună, dar era clar că nu avea să-i permită să pună deoparte o zestre pentru surorile ei sau să-l ajute pe Winslow să-şi repare proprietatea care era în ruină.

— Mai este ceva de spus, domnule Beckwith?

— Da, Excelenţă, răspunse bărbatul, uitându-se în jos şi citind: „Lui Lord Kittridge, care întotdeauna mi-a fost cel mai fidel prieten, îi las caii mei pursânge şi câinii de vânătoare”.

Selena se întinse şi îl bătu pe braţ pe Kit.

— Ştia că o să ai grijă de ei aşa cum a avut el. Nu se putea să fie în mâini mai bune.

— Am fi putut să-i vindem, mormăi Winslow.

— Tocmai de aceea i-a lăsat lui Kit, răbufni Selena. A vrut să se asigure că aveau să ajungă la cineva care să se asigure că o să le fie bine, la cineva care să le aprecieze valoarea.

— Nu te îngrijora, zise Kit. Iapa ta rămâne la tine. Nu a vrut niciodată să o iau pe aceea.

Lushing îi făcuse cadou un cal arab alb la scurt timp după ce căsătoriseră.

— Mulţumesc, rosti ea, uitându-se din nou la avocat. Altceva, domnule?

— După cum ştiţi, căci de generaţii legea şi tradiţia nu

s-au schimbat, proprietăţile – în afară de proprietatea considerată zestre pentru dumneata – şi toate veniturile trebuie să fie moştenite de urmaşul de drept al familiei. Dacă nu există unul, un bărbat, atunci pot fi transferate unei fiice care are acelaşi sânge precum ducele şi care este prima din neamul lui. Din păcate, familia Sheffield a fost blestemată, bântuită de foarte multe boli care au dus la moartea multora. Accidentele i-au răpus pe alţii. Istoria familiei în ce priveşte naşterile şi morţile este foarte bine documentată, şi toate dovezile arată că soţul tău era ultimul şi singurul din neamul lui. În absenţa unei linii de moştenire, toate proprietăţile o să ajungă în vistieria Maiestăţii Sale, iar Coroana o să le împartă aşa cum crede de cuviinţă. Putem să facem un apel să-ţi de date, însă, dacă e să fiu onest – spuse bărbatul, suspinând adânc –, având în vedere bogăţia proprietăţilor ducelui, este puţin probabil să avem un rezultat pozitiv, mai ales că dumneata nu eşti din sângele lui şi nu aţi fost căsătoriţi mult timp.

— Lushing credea la fel.

Îi vorbise de mai multe ori despre ideea de a face aranjamente suplimentare pentru ea, dar nu mai apucase. Probabil se gândise că avea mai mult timp la dispoziţie, însă soarta…

— Pentru că registrele detaliate arată lipsa unui moştenitor, cred că titlul o să dispară. Cu toate acestea, poţi să păstrezi titlul de ducesă de Lushing. Acestea fiind spuse, nu îmi doresc să fiu necioplit însă, Excelenţă, există şansa să avem un moştenitor în următoarele luni?

În mintea ei, deja calcula. Deşi cele 2000 de lire erau suficiente pentru ea, dacă ar fi împărţit aceste venituri între ea şi fete… Suspină. 500 de lire pe an pentru fiecare nu era o zestre demnă de luat în considerare şi nu avea să fie suficient nici pentru întreţinerea proprietăţii ei, a servitorilor, cailor sau trăsurilor. Nu ar fi rămas nimic pentru a-l ajuta pe Winslow. Realitatea era că trebuiau luate nişte măsuri drastice. Simţea tensiunea din cameră, toţi aşteptând răspunsul ei. Minciuna ei. Cuvintele care aveau să o bântuie până la groapă.

— Este, domnule, răspunse ea în cele din urmă.

— Atunci o să informez Coroana şi Colegiul Armelor.

*

— Deşi ai ezitat înainte de a-i răspunde lui Beckwith privind posibilitatea de a avea moştenitor, ai părut mai încrezătoare şi mai sigură de starea ta decât acum două zile, când ai vorbit despre asta, zise Kit în timp ce se plimbau prin grădină, braţ la braţ.

— Nu am vrut să-i ofer ocazia de a se îndoi, de a pune sub semnul întrebării chestiunea legitimităţii copilului lui Lushing, însă speranţele mele se pot nărui. Am mai avut luni în care am crezut că sunt însărcinată, ca apoi să fiu teribil de dezamăgită, aşa că mai aştept până când o să fac un anunţ oficial.

— Beckwith e cunoscut pentru discreţia lui. Iar eu pentru optimismul meu. Ar fi minunat să avem un mic Arthur să alerge pe aici.

I se puse un nod în stomac. Dacă exista cineva care putea să-şi dea seama că nu era copilul lui Lushing, atunci Kit era acea persoană.

— Ar fi fost un tată remarcabil, continuă Kit. Mult mai iubitor faţă de al lui. Aşa că o să mă rog să fii însărcinată. Ar fi teribil de trist ca Sheffield Hall să fie scoasă la vânzare.

— Dacă mă înşel cu privire la starea mea, ai putea să cumperi tu proprietatea.

El râse scurt.

— O să se vândă cu o sumă enormă, care sigur o să depăşească toate cuferele mele. Privind-o, el îi zâmbi cu căldură. Eşti aranjată bine, chiar foarte bine.

— Lushing a fost incredibil de generos, rosti ea.

Însă tatăl ei pusese deoparte zestre doar pentru una dintre fetele lui, iar ceea ce primise ea era modest în cel mai bun caz. O cabană situată pe o bucată de pământ destul de generoasă, dar care nu avea să aducă niciun venit şi care urma să fie casa ei de văduvă. El crezuse că avea suficient timp pentru a-şi pune în ordine afacerile şi că

urma să fie ajutat de bărbatul cu care avea să se căsătorească Selena şi astfel să adune avere şi zestre pentru restul fetelor lui. Sub mâna lui Winslow, domeniul Camberley nu aducea nici pe aproape profitul pe care tatăl ei reuşise să-l facă. Arendaşii se mutau la oraş pentru a lucra în fabrici, iar recoltele din străinătate erau mai ieftine decât cele de acasă. Chiar şi Lushing se plângea de scăderea veniturilor.

— Cum te mai simţi? întrebă Kit.

— Cât de bine se poate. Mi-e dor de el, teribil de dor.

— Şi mie.

Ea atinse semnul ele doliu pe care îl purta Kit.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că te-ai ocupat de înmormântare şi de toate lucrurile legate de asta.

— A fost privilegiul meu să fac asta.

— Fotografia pe care a făcut-o fotograful ieri cu Lushing în coşciug… Nu vreau să mi-l amintesc aşa. Vrei să o iei tu?

— Dacă nu te deranjează.

— Deloc. Chiar m-aş simţi eliberată, să fiu sinceră. Ştiu că era important pentru el să se facă acea fotografie şi nu cred că ar fi dezamăgit dacă ar ajunge la tine, spuse ea, strângându-i braţul. Mi-e dor şi de tine, să ştii. Ai venit la noi la masă de atâtea ori. Te rog să mai faci asta, să nu te simţi stingherit.

— După ce mai jelim amândoi un pic, o să te saturi de vizitele mele.

Ea râse uşor.

— Abia aştept.

— Cât timp mai stai în Londra?

Asta avea să depindă de Aiden Trewlove.

— Câteva săptămâni, cred.

— Dacă nu ai nimic de obiectat, o să mă duc la proprietăţi şi o să iau câinii. Dar o să las caii. Cel puţin până când aflăm soarta proprietăţilor.

— Ar fi minunat. Gemenele iubesc să călărească, iar fetele o să stea cu mine până când se hotărăşte totul.

— Sper că nu depăşesc limita bunului-simţ, dar eşti o

femeie tânără Selena, iar doi ani înseamnă o veşnicie. Deşi Lushing era fascinat de ritualurile legate de moarte, nu era de acord cu perioadele lungi de doliu. Nu s-ar supăra dacă nu le-ai respecta.

Ar fi trebuit să o liniştească vorbele lui, dar ce făcea ea nu era ceva la care s-ar fi gândit Lushing când venea vorba de respectarea perioadei de doliu.

*

— Îţi cer să-i interzici fiicei mele să mai intre în această… casă a păcatului.

Nu era prima dată când o mamă venea la uşa lui pentru a-i cere aşa ceva, pentru a-i ordona să rezolve o situaţie pe care ea nu o putea controla. Acum însă îşi dorea ca această femeie să nu fi venit aproape la ora la care Selena îşi făcea apariţia în sala lui de jocuri – asta, dacă ora la care ajungea mai mereu putea fi luată în considerare.

— Lady Fontaine, vă asigur că tot ce face o doamnă aici poate face oriunde. Cel puţin aici eu îi asigur un mediu sigur pentru explorările ei.

— Explorările ei? Domnul, cu explorările *dumitale* am eu o problemă.

— Eu nu mă implic în relaţii cu clientele.

Dacă ar fi făcut asta, cu siguranţă s-ar trezi la uşă cu taţi, bărbaţi în toată firea, cu puşca în mână, vânturându-i în faţă tot felul de permise speciale care le-ar fi dat voie să ucidă orice, oricând, oriunde. În schimb, se confrunta cu femei agitate, cărora pieptul li se mişca frenetic din cauza nervilor, cărora buzele păreau că li se transformă într-o singură linie, care aveau obraji îmbujoraţi de mânia care le curgea prin vene. Femeia băgă mâna în săculeţ şi scoase o carte mică, învelită în piele, pe care o trânti pe birou.

— Îţi arăt dovada că nu e aşa. În jurnalul ei spune că a flirtat cu dumneata.

— Şi vi l-a dat, pur şi simplu, nu-i aşa?

Femeia ridică tensionată din umeri şi indignată de îndrăzneala lui, chiar dacă îi evită privirea când îi răspunse:

— Nu. L-am găsit în sertarul ei cu lucruri intime, care nu trebuie menţionate.

Şi totuşi, erau menţionate.

— Ce am făcut mai precis pentru a vă ofensa?

Femeia luă cartea şi o deschise la o pagină marcată cu o fundiţă mov.

— „În seara asta, A.T. mi-a zis că am ochi frumoşi. Albastrul meu îi aminteşte de cerul care îşi ia la revedere de la ziua de astăzi”. Ce prostii! încheie femeia.

Cuvintele erau prea siropoase ca să fi fost rostite de el. Fără îndoială, cineva îi spusese că are ochi frumoşi. Dar toată lumea avea dreptul la propriile fantezii. Acea fată le scrisese pe ale ei în jurnal. Aiden le picta pe ale lui pe pânză. Se lăsă pe spate, puse cotul pe braţul scaunului şi îşi sprijini bărbia în mână.

— De ce? De ce sunt prostii?

— Ea este o fată simplă, domnule Trewlove, Dumneata o umpli cu speranţă.

— De ce nu ar trebui să aibă speranţă?

— Prea puţini domni au dansat cu ea în sezonul trecut. Balurile o să înceapă din nou, iar ea o să fie ca o floare ofilită şi o s-o doară şi mai mult pentru că, atunci când e între aceşti pereţi, o faci să uite ceea ce este.

— Sau poate că nu o s-o doară la fel fie mult pentru că între aceşti pereţi poate dansa.

— Şi poate juca. Şi se poate îmbăta, rosti femeia, scuturând jurnalul în faţa lui. A fumat o ţigară!

— Dar dumneavoastră?

— În mod clar, nu.

— Aţi vrea să încercaţi?

Ochii îi ieşiseră din orbite şi deschise gura de mai multe ori şi o închise la fel, ca şi cum era un peşte care fusese aruncat pe mal.

— În mod clar nu, răspunse ea până la urmă.

Cuvintele nu mai fuseră spuse cu aceeaşi convingere. El se aplecă în faţă, puse mâinile pe birou, simţind clipele alergându-i printre degete şi temându-se că avea să o rateze pe Selena.

— Ce spuneţi despre asta, Lady Fontaine? O să-l rog pe unul dintre servitorii de aici să vă facă un tur, iar dacă vedeţi ceva care înfricoşează dincolo de raţiune, nu o să-i mai permit fetei dumneavoastră să intre aici.

Trase de un clopoţel din spatele lui. Un tânăr chipeş apăru în prag.

— Richard, te rog să-i faci un tur lui Lady Fontaine. Te rog să te opreşti în camera de relaxare. Cred că i-ar plăcea ca picioarele ei să aibă parte de cel mai bun tratament.

— De la un bărbat străin? întrebă ea indignată.

Aiden se ridică, gata să coboare în sala de jocuri şi îi făcu cu ochiul

— Credeţi-mă, o să vă bucuraţi că aţi făcut asta.

Capitolul 12

Era o nebunie faptul că număra orele, minutele, secundele de când o văzuse ultima dată, că nu-şi putea lua ochii de la uşa pe care ei avea să intre din clipă în clipa, tensiunea crescând în interiorul lui pe măsură ce se apropia ora zece. Ştia unde stă. Poate că avea să meargă la ea.

Voia să se asigure că era bine – cât de bine se putea date fiind circumstanţele voia să o vadă, să-i spună ceva care să o facă să zâmbească. Voia să o facă să uite de povara ei măcar un pic. Voia ca ea să ştie că lui îi păsa…

Se opri brusc, ca şi cum ar fi fost lovit de o cărămidă. Nu îi păsa de ea. Era o simplă clientă pe care voia să o satisfacă, o ameţească pentru ca ea să-şi cheltuiască monedele acolo, deşi nu lăsase niciuna la mesele lui. Îşi dorea să aibă o casă respectabilă în care să o ducă, deşi avea camere acolo. Era mai convenabil. Lucra până târziu în noapte, trezindu-se dimineaţa devreme. Orele treceau, iar el răsfoia registrele, hotărât să afle cum putea să-şi crească afacerea. Avea un singur scop: să devină cât mai bogat posibil. Nu, nu bogat, ci de succes. Voia respect, voia ca circumstanţele naşterii lui să nu mai conteze.

Da, doamnele de acolo îi aruncau priviri timide, îi zâmbeau şi îi vorbeau, dar asta pentru că voiau să fie rebele, să facă altceva. Şi cum să fii rebelă dacă nu vorbind şi flirtând cu un bastard? Însă doar între aceşti pereţi. Dincolo de ei, ele l-ar fi ignorat, l-ar fi denigrat şi l-ar fi jignit. I-ar fi întors spatele. Nu avea să fie invitat la baluri sau prin saloane. Nu avea să fie chemat la mesele lor la cină. Nu avea să fie primit la masa ei. Ea avea să-l ţină în umbră. Deşi acest gând îl rănea, era atât de disperat încât părea în stare să ia tot ce i-ar fi dat ea. Înţelesese termenii relaţiei lor – era ceva pur fizic. Voia să se culce cu cineva. Dar el voia să se culce cu ea.

Nu trebuia să se gândească mai departe.

Cu toate acestea, când o văzu intrând, nu se putu abţine să nu se gândească că ea avea să intre cândva fără mască, să meargă în biblioteca în care el citea, în sala de mese în care el mânca, în salonul în care el se odihnea, în dormitorul unde dormea, în fiecare cameră a proprietăţii grandioase în care trăia. Şi-o imagina la braţul lui mergând prin magazine, taverne şi teatre. Plimbându-se prin parc. Plimbându-se cu trăsura. Nu că în prezent avea una, dar îşi imagina că ea era acolo. Ce nebunie!

Ajunse repede lângă ea, conştient de plăcerea pe care o simţi când o văzu zâmbindu-i. Nu mai era tristă în acea seară. Nu o mai distrăgea nimic. Nu mai erau călătorii neaşteptate. Venise ca să rămână. O luă de mână şi o conduse în foaier, apoi pe un hol îngust către un rând de scări, iar ea nu ezită să-l urmeze.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Într-un loc în careţii avem parte de intimitate.

La capătul scărilor, o conduse pe un coridor scurt, care pe o parte avea vedere către sala de jocuri. Când ajunse la uşa din colţ, o deschise şi o însoţi înăuntru, închizând uşa şi rămânând doar ei doi. Sprijinit de uşa din lemn masiv, o urmări în timp ce îşi desfăcu masca şi o scoase. Atârna între degetele ei în timp ce se plimba prin cameră, analizând. Canapeaua, scaunele din faţa şemineului, mesele joase, lumina lumânărilor împrăştiate

peste tot prin cameră.

Ea se opri la masa rotundă şi acoperită cu pânză albă din apropierea ferestrei, unde cel mai bun vin al lui Gillie fusese deja turnat, aşteptând venirea Selenei. Brânzeturi asortate şi pâine erau şi ele pe masă. Dar şi…

— Căpşune. Se uită peste umăr, zâmbindu-i încântată. Cred că au costat o avere.

— Meriţi.

Încet, ea se întoarse spre el.

— Aceasta este camera de relaxare?

— Nu.

Ea cercetă încăperea alăturată printr-o uşă deschisă. Rămase nemişcată, iar el ştiu că ea recunoscuse dormitorul şi mai ales patul uriaş, care era mai mare decât paturile din casele obişnuite.

— Domnii cu buton roşu le aduc pe doamne aici?

— Nu.

Ea se întoarse şi se uită la el. Avea o mie de întrebări în privire sau poate că aşa i se păru lui datorită lumânărilor. El înainta către ea, atingându-i obrazul cu degetele.

— Aici e locul în care stau eu. Nu am adus nicio femeie aici.

Nu înţelegea de ce era important ca ea să ştie asta.

— De ce eu?

Pentru că ea era altfel, pentru că atingea părţi din el despre care habar nu avusese că existau, pentru că era diferită de orice altă femeie. Pentru că voia să se apropie de ea şi să-i inhaleze parfumul, pentru că voia să se aşeze şi creeze amintiri cu ea între aceşti pereţi, pentru că voia să stea cu ea în pat şi să-şi amintească mereu cum era şi cum se simţea cu ea sub el.

— Pentru că ai cerut să fii satisfăcută, iar eu vreau ca tu să ai parte de mai mult. Vreau să te seduc.

— Cu căpşune şi vin?

— Pentru început.

Ea îţi puse mâinile în jurul gâtului lui, lipindu-şi corpul de el iar mădularul lui se întări brusc. Avea un efect puternic asupra lui, iar el voia ca ea să aibă aceeaşi reacţie.

— M-ai sedus de la început, Aiden Trewlove, atât de mult, încât eşti singurul lucru la care mă gândesc, singurul pe care îl visez.

Avea o voce joasă, senzuală. Ridicându-se în vârful degetelor, îl sărută, iar el se pierdu. O blestemă pentru faptul că îi seducea, se blestemă pe sine pentru că cedase aşa de uşor, apoi uită de toate planurile lui. Ce mai contau când ei gândeau la fel şi se doreau atât de tare?

Iar el o dorea aşa cum nu mai dorise nimic în viaţa lui. Nu îl atrăgea frumuseţea ei, ci spiritul. Natura ei aventuroasă, care o făcea să fie în căutarea unui lucru de care nu mai avusese parte. Nu ezita când venea vorba de ceea ce îşi dorea. Se răzvrătise într-o perioadă de doliu care ar fi ţinut-o departe de lume. Avea o forţă deosebită.

Dar era temperată de afecţiune şi de profunzimea durerii pricinuite de moartea unui soţ blând, dar care o lăsase nesatisfăcută în acea seară. Aiden avea să o satisfacă dincolo de cele mai sălbatice visuri. Urma să o posede, să o supună, până când avea să se gândească numai la el, să fie convinsă că nimeni în afară de braţele lui nu avea să-i ofere vreodată satisfacţia completă, acceptarea şi împlinirea.

Când avea să termine, ea urma să plece, ştiind totodată că trebuia să se întoarcă.

*

În cele din urmă, avea să fie al ei. Complet. Absolut. Total. Era singurul gând care îi alerga prin minte ei, în timp ce el se pierdea în sărutul lor, explorându-i meticulos gura ca şi cum nu mai făcuse asta şi înainte. Avea un gust bogat, întunecat şi periculos. Whisky, poate, sau coniac. Şi-l imagină aşezat pe un scaun în faţa şemineului, sorbind încet din pahar şi savurând lichidul de culoarea chilimbarului, pregătindu-se pentru momentul în care avea să facă acelaşi lucru cu ea.

Modul în care o devora cu limba era plăcut, deşi meticulos. Nu lăsă nimic în gura ei nedescoperit şi

nealintat. Mâinile lui capabile o prinseseră de fund, strângând-o tare şi trăgând-o spre el, peste mădularul care pulsa de dorinţă. Faptul că şi el o dorea îi aprindea şi mai mult pasiunea. O voia şi el, tânjea după ea. Nu avea să fie doar o uniune. Nu avea să fie doar o afacere. Nu avea să fie vorba despre rezultate. Era un scop dincolo de asta, ceva la care nu se aşteptase. Era vorba de nevoia de a poseda, de a împărţi trupurile, senzaţiile şi plăcerea.

Cât de mult îşi dorise să fie dorită aşa, să ştie că era dorită! El voia să o satisfacă, să o mulţumească. Căpşunele spuneau asta. Faptul că nu se culcase cu ea din prima seară spunea asta. Faptul că erau împreună şi că se doreau nu era efectul animalic al satisfacerii dorinţelor, indiferent cât de sălbatice erau suspinele şi gemetele lui sau cât de impunătoare îi erau mâinile. Nu avea să fie vorba doar despre împreunare. Nu, era vorba despre grijă. O nevoie de a satisface inima şi sufletul, dar şi trupul. Nu se simţise niciodată atât de preţuită.

Iar acesta era un pericol. Pentru emoţiile şi scopurile ei, pentru inima ei fragili.

Ar fi trebuit să pună capăt acestor lucruri înainte să fie prea târziu. Dar voia ceea ce el îi oferea. Voia acel sărut care îi transforma genunchii în marmeladă. Voia gustul şi căldura lui, sentimentul de a fi cu el, mirosul lui, pe el adulmecând fiecare centimetru din ea şi descoperind-o din toate punctele de vedere. Îl voia pe el ca bărbat. Nimeni nu avea să mai fie suficient. El era ce îşi dorea. El îşi lipi buzele moi şi senzual croite de gâtul ei.

— Lena, rosti, abia respirând, ca şi cum striga să fie salvat.

— Nimeni nu-mi spune aşa.

— Un motiv în plus ca eu să o fac.

Avea dreptate. Totul la întâlnirea lor avea să fie unic pentru el. Nicio amintire pe care intenţiona să i-o ofere nu avea să fie ştearsă de alta. Ea îşi lipi buzele de barba lui. Niciun nume de alint nu părea să fie potrivit pentru el, *Dragul meu* şi *iubitule* nu erau suficient de puternice pentru senzaţiile pe care i le oferea, pentru modul în care o făcea

şi tremure în interior şi în exterior. Un sigur cuvânt îi descria formidabila prezenţă.

— Aiden.

El gemu lung şi jos, iar pieptul i se mişcă puternic lipit de sânii ei. O ridică în braţe şi o duse în dormitorul în care îi aştepta patul masiv. Nu-şi dorise niciodată nimic aşa cum o dorea pe ea – toată, fiecare bucăţică din ea.

*

Nu aşteptase niciodată în viaţa lui ceva cum o aşteptase pe ea. Numele lui pe buzele ei era ca un afrodiziac, unul pe care nu-l experimentase niciodată. Şi alte femei îi rostiseră numele, dar niciuna nu i se păruse mai magnifică şi mai dulce decât ea. O binecuvântare.

Voia ca ea să-l dorească. De unde să ştie că dorinţa lui avea să depăşească orice sentiment pe care îl trăise vreodată? Ea era o vrăjitoare, o escroacă, o femeie care bătea la uşa inimii lui. Era atât de tentat să răspundă, să o invite în interior, dar înţelesese că tot ce se întâmpla cu ea nu era bazat pe realitate – era parte a fanteziei pe care o crease. Ea nu era ducesa regatului, iar el nu era fiul bastard al unui conte. Între aceşti pereţi nu erau opuşi, nu erau în clase opuse ale ierarhici sociale. În aceste camere private, existau doar ei, şi în curând aveau să fie învăluiţi în plăcere.

Deşi abia aştepta să o vadă dezbrăcată complet, nu se grăbi când o eliberă de haine, transformând gestul de a scoate hainele într-unul cât mai senzual. Şi chiar reuşea, pentru că scânteierile din ochii ei îi spuneau asta. Îşi trecu degetele delicat şi încet peste fiecare bucăţică de piele descoperită. Când sânii ei fură eliberaţi, el se simţi ca şi cum se întâlnise cu nişte vechi prieteni, care tocmai se întorceau să-l viziteze. Îi luă în mâini, pipăindu-i şi cuprinzându-i între degetele lui, apoi se jucă uşor cu sfârcurile şi începu să-i alinte. Îi sărută, apoi începu să-i sugă şi să-i lingă.

Gemând încet, ea se prinse de braţul lui şi îşi lăsă capul pe spate, descoperindu-şi gâtul. Dumnezeule, cum să

reziste? Ronţăi şi supse. Bucurându-se de fiecare dată când vedea că ea îl strânge mai puternic de braţ.

Apoi se întoarse la ce trebuia terminat şi îi împinse rochia peste şolduri, ca ea să poată ieşi din haine. O dezbrăcă iute de celelalte haine, lăsând ciorapii la urmă. Lăsându-se în jos, întoarse mătasea delicată peste genunchii ei, dincolo de gambă, dincolo de gleznă, tachinându-i pielea cu atingeri delicate, ca şi cum ar fi avut o pană în loc de degete. Mâinile ei se prinseseră de umerii lui, în timp ce el îi trase ciorapii. Îi mângâie piciorul, i-l ridică pentru a-l săruta, înainte de a acorda aceeaşi atenţie celuilalt. Când termină, ridică privirea, absorbit de minunăţia de lângă el.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, draga mea.

Chiar şi în lumina palidă din cameră, el văzu expresia ochilor ei, citi în ei că ştia şi voia ce avea să-i ofere.

— Vreau să-ţi scoţi hainele.

— Vreau să te simţi bine mai întâi.

Încet, ea clătină din cap.

— Pasiunea mea ar putea să ardă mai tare dacă te-aş vedea cu totul, rosti ea.

Nu putu să-i refuze această dorinţă atât de sinceră. Dar se aplecă şi o sărută între coapse, şoptindu-i:

— În curând. Apoi, îndreptându-se, se aşeză în faţa ei şi întinse braţele. Sunt numai al tău.

Ea făcu un pas în faţă pentru a-l ajuta să se elibereze de jachetă. Apoi degetele ei alunecară peste vesta lui, desfăcându-i nasturii, cu mişcări tremurate şi nu atât de sigure ca ale lui.

— Ai mai dezbrăcat vreun bărbat până acum?

Ea înlemni şi ridică privirea.

— Nu. Soţul meu venea la mine în cămaşă de noapte. Nu fac bine? Fac ceva greşit?

Cu o mână, el o mângâie pe obraz.

— Ba da, draga mea. Când vine vorba despre actul intim, nimic nu poate fi greşit atât timp cât ambele persoane îşi doresc asta.

Ea puse mâna peste mâna lui şi o ţinu în loc, apoi îi

sărută palma.

— Totul cu tine este o experienţă nouă, Aiden.

Asta îl bucura, dar îl şi întrista în acelaşi timp. Nu îşi dorea ca ea să nu fi primit atâta atenţie şi înainte, dar ştia că tot ce îi oferea el nu avea să fie mai prejos decât ce îi oferiseră alţii.

— Termină-ţi treaba. Te aşteaptă multe altele.

Ea îi zâmbi timid, dar ademenitor.

— Nu e o ca obligaţie, zise ea.

El îşi scoase vesta. În timp ce ea îi desfăcea cămaşa, el atingea fiecare punct şi părticică din ea care era uşor de atins, jucându-se cu degetele pe pielea ei. Ea îi scoase lavaliera, apoi deschise nasturii cămăşii, însă nerăbdarea creştea. Îşi eliberă singur butonii, iar de îndată ce ea termină cu nasturii, îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă deoparte. Se aruncă pe pat şi trase cizmele şi ciorapii, Apoi se ridică şi aşteptă, urmărind-o cum îşi linge buzele.

— Nu am văzut niciodată un… noi eram foarte decenţi în pat.

— O să afli că eu sunt foarte nelegiuit, zise el, ducându-şi mâna la pantaloni şi lăsând-o să alunece în jos, apoi în sus.

O făcu din nou. Şi din nou. O urmări cum înghite în sec. Delicat. Degetele ei se apropiară de ale lui. Apoi el îşi îndepărtă mâna. Degetele ei alunecară peste partea din faţă a pantalonilor lui, peste mădularul încins. El gemu puternic, iar ca răspuns ea îl pipăi îndelung. Sus. Jos. Apoi îi desfăcu nasturii, iar mădularul se eliberă.

— Oh, Dumnezeule! E mai mare decât mi-am imaginat.

— Bărbaţii au mărimi diferite.

El împinse pantalonii în jos, ieşi din ei şi îi aruncă.

— Dar nu părea atât de mare prin haine.

Îngenunchind în faţa lui, ea îşi alunecă degetele peste întreaga lui lungime.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lena!

Atingerea ei îl lăsă fără suflare.

— E atât de moale şi de mătăsos…

În timp ce ea îl explora, el îi desfăcu agrafele din păr, iar şuviţele îi căzură pe umeri şi peste mădularul lui. Era o binecuvântare. Ea lăsa capul pe spate şi îl privi.

— Vreau să fii în interiorul meu.

Doar auzind-o îi veni să îşi verse sămânţa. Niciodată nu simţise o nevoie mai mare. O ridică în picioare, o trase spre el şi căzură amândoi în pat.

*

Erau un amestec de membre, totul se atingea. Piele peste piele încinsă şi umedă. O sărută şi o lăsă pe spate, făcându-şi loc între coapsele ei, iar mădularul lui gros îi apăsă uşor mugurul.

Părea vulgar să îl numească mădular, dar nu se putea gândi la alt cuvânt potrivit, care să descrie cum trebuie acea parte din el, care în curând avea să intre în ea. Niciodată nu-şi dorise asta mai mult ca acum.

Dar se părea că el nu terminase cu tachinarea ei, pentru că se trăsese în jos, în zona sânilor pe care îi luă în gură. Limba lui se juca cu sfârcurile, dându-i tot felul de senzaţii fierbinţi. Apoi supse delicat, după care limba începu o nouă aventură pe toată suprafaţa sânului, sărutând de jos în sus. Acorda atât de multă atenţie unuia, în timp ce mâna lui se îngrijea de celălalt sân.

Apoi oferi atenţie celuilalt sân, în timp ce degetele se jucau cu cel deja umezit. Ei îi plăcu sentimentul palmelor lui puternice trecând hotărâte peste pielea ei. O mai atinsese, dar nu complet, iar acum era în faţa lui cu totul, a lui, pentru a fi posedată.

Iar el o supuse.

Cu mâna, cu gura, cu limba, cu buzele. Coborî şi mai jos şi îi oferi aceeaşi atenţie delicioasă ca atunci când fusese pe masa de biliard. Dacă intimitatea actului o şocase, acum îl primi cu fervoare, mişcându-şi şoldurile pentru a-i deschide calea, bucurându-se de gemetele lui de mulţumire.

Se prinse cu mâinile de umerii lui pe măsură ce

coapsele ei începură să tremure cu dorinţă, cu nevoie. Atât de aproape. Atât de aproape. Ea mişcă apoi capul dintr-o parte în alta şi îşi lipi picioarele de gambele lui, adorând senzaţia dată de părul lui de pe picioare pe tălpile ei. Dar nu era nicio parte din el care să nu-i placă.

Trecând cu degetele prin părul lui, ea îl răsfiră până când el înălţă capul pentru a o privi.

— Te vreau în mine când o să mă pierd în eliberare.

Cu un geamăt, el se ridică de pe ea. Se aşeză pe marginea patului, deschise un mic sertar şi trase de ceva, apoi îşi acoperi mădularul cu acel obiect.

— Ce faci?

— Îmi pun o teacă, zise el, întorcându-se şi muşcând-o de gât. O să oprească sămânţa mea să intre în tine fără ca eu să trebuiască să ies.

Ea încercă să înţeleagă ce auzise, dar el începuse să-i facă lucruri delicioase cu degetele, alintându-i mugurul cu degetul lui mare. Din nou senzaţiile acelea o făcură să se piardă, făcând-o să clocotească cu dorinţa.

El se mişcă până când ajunse din nou între picioarele ei. Îşi luă mădularul în mână, iar cu vârful îi frecă mugurul iar şi iar, până când deveni conştientă de cât de mult se umezise. O sărută, apoi încet o pătrunse, făcând-o să se întindă şi să se simtă plină de el, înainte de a pătrunde mai adânc.

Ea simţi fiori de plăcere.

— Oh, Dumnezeule!

Îşi înfipse degetele în spatele lui, ţinându-l aproape în timp ce îl primea cu totul. Nu era virgină, însă momentul i se păru complet străin. Se părea că nu era mereu la fel. Sau poate că el făcuse în aşa fel încât ea să-l vrea cu disperare. Îi electriza fiecare nerv la fiecare atingere.

O făcu să se simtă ca niciodată, dar nu ca pe o datorie. Şi o făcu să uite că tocmai datoria o adusese la el.

În timp ce el începu să se mişte în ea, părăsind-o doar pentru a o pătrunde mai iute şi mai adânc, ea căută doar plăcerea pe care i-o oferea. Jucându-se cu degetele pe spatele lui, urmărind cum i se mişcau muşchii la fiecare

mişcare. Când se ridică deasupra ei, capturându-i privirea, devorând-o mai puternic şi mai cu forţă cu şoldurile lui, mai repede şi cu mai multă nevoie, ea se pierdu în jăraticul ochilor lui, se prinse de coapsele lui, permiţând extazului să o cucerească, să o învingă.

Simţi eliberarea şi se pierdu complet în braţele lui, fără ruşine, primind extazul, ştiind că el avea să aibă puterea de a o face să-şi vină în fire. Când el lăsă capul pe spate, maxilarul i se încordă, pasiunea îl învinse şi pe el, iar ea îl ţinu aproape, simţind fiorii care îl trecură.

Aproape că îi veni să plângă de fericire.

Capitolul 13

— Deschide gura.

Cu spatele gol aşezat pe pieptul lui şi simţind apa mişcându-se în jurul lor, Selena nu ezită şi se supuse, făcând ceea ce-i ceruse. Muşcă din căpşuna pe care el i-o puse între buze şi râse în timp ce sucul fructului îi alunecă pe bărbie. Cu degetul mare, îi întoarse capul spre el şi o linse, culegând seva căpşunei înainte de a o săruta cu atâta patimă încât aburi ar fi fost în stare să se înalţe din cadă.

După ce făcuseră dragoste, el ceruse să fie aranjată o baie pentru ei. Înfăşurată în cearşafuri, aşteptase cuminte pe un scaun într-un colţ, uitându-se către perete, ascunsă aproape complet de privirile servitorilor care aduseseră apa pentru baie. După plecarea lor, el împinse o masă mică lângă cada de cupru uriaşă şi adusese aproape toate lucrurile pe care le pregătise pentru ea pe masa frumos aranjată din camera principală.

Ea se întinse după vin, luă o înghiţitură şi se gândi la ce simţea în acel moment. Cu siguranţă, nu putea spune că era dezamăgită, mai ales că nu se simţise niciodată mai satisfăcută şi nu mai trăise o asemenea plăcere, dar era un pic frustrată pentru că Aiden nu avea să-i ofere prea uşor ce voia ea.

— Am fost un pic uimită când te-ai... protejat. Nu ştiam că bărbaţii fac asta.

El îşi trecu leneş degetele peste braţul ei, dându-i fiori delicioşi.

— Soţul tău nu avea niciun motiv să facă asta. El voia să te lase însărcinată.

— Întotdeauna ai folosit o teacă atunci când faci dragoste?

— Întotdeauna.

— Chiar şi când aveai 16 ani?

— Mm. Aveam cam 15 ani, mama ne-a chemat pe toţi băieţii şi ne-a explicat metodele pe care le putem folosi ca să nu lăsăm fetele trosnite.

— Trosnite?

— Însărcinate.

Ea mai sorbi o gură de vin. Nu-i venea să creadă că avea această conversaţie. Nu mai discutase cu nimeni despre lucrurile pe care le implică actul intim, nici măcar cu mama ei.

— Mai sunt şi alte metode? întrebă ea şi îl simţi cum ridică din umeri, apoi cum o sărută pe gât.

— Un bărbat se poate retrage când simte că este pe cale să explodeze de plăcere. Cu toate acestea, trebuie să fie rapid şi să nu uite să o facă. Dar câteodată – de fapt, de multe ori se gândeşte doar la cât de bine se simte.

Rotindu-se un pic spre el, îl privi. Cu siguranţă avea obrajii roşii.

— Mama ta ţi-a explicat toate astea?

— Creştea nişte bastarzi. Spunea că abstinenţa este cea mai bună cale, dar nu era proastă să creadă că aveam să alegem acel drum, aşa că a vrut să se asigure că nu aveam să călcăm strâmb, ca apoi să plângem. Dacă lăsam o fată însărcinată, eram obligaţi să ne căsătorim cu ea.

— Chiar şi la 15 ani?

— Vârsta pentru consimţământ e 12 ani. Mama zicea că, dacă suntem suficient de mari să seducem o femeie, atunci suntem suficient de mari să ne căsătorim. Nu a folosit exact aceste cuvinte, dar acesta era mesajul pe care

ni l-a transmis.

— Deci nu ai fost niciodată în interiorul unei femei fără... protecţie?

Avea părul prins în creştetul capului. El îi ridică nişte şuviţe care i se lipiseră de obraz.

— Niciodată.

Întorcându-se cu spatele, se sprijini de el.

— Nu pot să-mi imaginez.

— Nu am vrut să mă căsătoresc cu o fată doar pentru că am lăsat-o însărcinată. Şi nu am de gând să am bastarzi.

Ea închise ochii şi îşi simţi stomacul strângându-se. Dacă el ar fi lăsat-o însărcinată, copilul nu ar fi fost numit bastard. Cu siguranţă, asta i-ar fi adus o oarecare alinare dacă ar fi aflat vreodată de înşelăciunea ei. *Înşelăciune.* Detesta cuvântul şi nevoia pe care o avea să facă asta. Deschise ochii şi privi flăcările din şemineu pâlpâind.

— Deschide.

Ea îl ascultă şi îşi puse mâna peste mâna lui, oprind-o, luând nu doar bucăţica de brânză în gură, ci şi degetul lui arătător, sugându-l şi simţind o satisfacţie enormă auzindu-l cum geme şi simţindu-i mădularul întărindu-se. Scoţându-i degetul din gură, mestecă brânza şi îşi trecu degetul peste cicatricea pe care o avea până în palmă.

— Cum ai ajuns să ai asta?

— Într-o încăierare cu un individ care avea un cuţit, zise el, sărutându-i gâtul de multe ori.

— Câţi ani aveai?

— 14.

Părea că nu se mai satură să o sărute, voia să o îmbrace în sărutări.

— Nu pari genul de persoană care să se implice în luptă fără un motiv anume.

Îl auzi mormăind, ca şi cum era de acord cu ce spunea ea. Carnea de pe deget trecuse printr-o luptă care cu siguranţă avea multe de spus, mai ales că cicatricea era destul de proeminentă şi urâtă, însă ceva din povestea asta o fascina şi voia să ştie mai multe.

— De ce l-ai provocat?

Sărutările lui deveneau din ce în ce mai dese. Nu se îndoia că în curând aveau să iasă din cadă pentru a se pierde în pat.

— Aiden.

Gura lui era lângă urechea ei.

— A zis că mama e o târfă, răspunse el, iar ea îi simţi durerea din voce, ruşinea pe care o trăise.

— Asta gândea toată lumea despre femeia care ţi-a dat viaţă?

— Se referea la Ettie Trewlove.

Ea simţi fiori până în adâncul sufletului, dându-şi seama că pentru acest bărbat o singură femeie era mama lui – cea care îl luase acasă. El puse degetul peste buzele ei, iar ea îi linse cicatricea.

— I-ai arătat acelui om cu cine avea de-a face?

— Da. Nasul i-a rămas strâmb după întâlnirea cu mine.

— Ai grijă de ceea ce e al tău.

El mişcă degetul cicatrizat peste bărbia ei, apoi îi întoarse capul spre el, ca să o poată vedea.

— Întotdeauna.

Ea nu se putu abţine să nu creadă că el o vedea ca fiind a lui, demnă de protecţia lui. Doar că nu era demnă. Era cu el doar pentru că avea un interes, un scop ce urma să-i permită să fie cu el doar pentru scurt timp.

Rotindu-se în cadă, îl sărută cu toată pasiunea de care era capabilă. El reuşise să o atingă aşa cum nu-şi imaginase că era posibil – nu cu mâinile, deşi cu siguranţă era expert şi la asta, ci cu sufletul, cu inima, cu toată fiinţa lui. Nu crezuse că era posibil pentru un bărbat al păcatelor. Se aşteptase ca el să aibă moravuri uşoare şi un caracter slab, să fie preocupat doar de plăcere, mai ales ale lui. Dar nu era deloc aşa. Dăduse dovadă de bunătate, iar ea voia să se asigure că el nu avea să regrete niciun minut trăit cu ea.

Lăsându-se pe spate, îi cuprinse bărbia în mâini, îi crescuse barba şi se gândi să se ofere să-l bărbierească, însă descoperi că îl plăcea aşa, uşor neîngrijit, fiindcă barba

îi dădea acea imagine de nelegiuit.

— Ca bărbat, ai control total în viaţa ta. Eu am foarte puţin control în viaţa mea, aproape deloc, spuse ea, mişcându-se şi făcând apa să se ridice, apoi se urcă pe şoldurile lui. Vreau să am control complet asupra ta.

El îi cuprinse mijlocul cu braţele, flexă degetele, iar privirea i se întunecă.

— Sunt al tău ca să faci ce vrei cu mine. Ce vrei să fac?

— Vreau să te leg de pat. Vreau să fii la mila mea.

*

Era o minune că nu ejaculase imediat, auzind-o rostind acele cuvinte. Ruşinea l-ar fi cuprins imediat, dar era copleşit de dorinţă, iar ea citi asta în ochii lui, făcându-i pe ai ei să strălucească puternic. Nu putea să-i refuze nimic, mai ales o dorinţă care îi făcea inima să galopeze mai ceva ca un cal de curse.

Încă se putea face de râs. Niciodată nu fusese atât de excitat şi încântat de ceea ce avea să urmeze.

Folosindu-i lavaliera, îi legă încheieturile şi gleznele de cei patru stâlpi ai patului, lăsându-l goi în aşternuturile de satin pe care le cumpărase mai devreme în acea zi pentru plăcerea ei. Nu mai fusese niciodată într-o poziţie atât de vulnerabilă şi nici nu-şi imagina să facă aşa ceva cu altcineva. Avea încredere în ea. Complet. Era straniu să conştientizeze asta, mai ales că se ştiau de puţin timp, dar el nu credea că inima putea să judece profunzimea sentimentelor în funcţie de timpul petrecut.

Nu o iubea, dar ţinea mult la ea. Probabil mai mult decât era înţelept să o facă, mai ales pentru un bărbat în poziţia lui. Nu era genul cu care o femeie să poată umbla mândră. Până la ea, asta nu mai contase. Îşi dorea să nu conteze încă.

Dar abilitatea de a mai gândi dispăru văzând-o cum dă târcoale patului, cu privirea înflăcărată aţintită asupra lui. Vru să întindă mâna după ea, însă materialul cu care

fusese legat îl opri, amintindu-i că nu putea face prea multe în afară de a o lăsa să facă tot ce voia cu el.

Salteaua se aplecă în momentul în care ea se urcă pe pat, fixându-l cu privirea. Dumnezeule, era atât de frumoasă, atât de sigură şi încrezătoare, încât îl făcea st simtă că se putea arunca în abis fără regrete. Şi avea să-l înnebunească. Ştia asta sigur, la fel cum ştia că, atunci când ea urma să termine cu el, rolurile aveau să fie inversate, iar el avea să o lege şi să se bucure de ea. Iar ea de el.

Era ciudat cât de conectaţi erau, cât de mult îi oferea ei şi cât de mult simţea că îşi oferă lui însuşi.

Încet, ea îşi trecu degetele peste trupul lui, de la materialul care îi lega glezna, dincolo de gambă, spre coapsă, peste şold, pe coaste.

El se smuci.

Ea arăta ca şi cum primise un diamant.

— Te gâdili.

— Puţin.

Aplecându-se, ea îşi lipi gura umedă şi moale de coastele lui. El închise ochii şi lăsă căldura care îl cuprinse să curgă prin trup.

— Doar la degete.

Ridicând capul, ea ridică din sprâncene şi îi linse buzele.

— O să ţin minte asta.

Ea îi puse mâinile pe abdomen, călătorind mai sus şi aducând acei sâni voluptuoşi mai aproape de el. Se întinse din nou, testând rezistenţa legăturilor.

— Ai putea să-mi eliberezi o mână ca să te ating.

Ea îi zâmbi diavoleşte.

— Nu.

Aplecându-se, îţi frecă sânii de pieptul lui, după care aduse unul din ei lângă gura lui.

— Poţi să sugi şi să lingi.

Ceea ce el făcu fără ezitare, jucându-se cu limba peste sfârcul ei, muşcându-l. Ea lăsă capul pe spate, gemând.

— Mă omori, suspină el.

Ea avea o privire neastâmpărată, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra lui – el ştia asta.

— Nici nu am început, zise ea, împingându-se în jos până când ajunse cu genunchii ei între ai lui, apoi se ridică şi îşi împleti degetele peste mădularul lui întărit.

— Sunt uimită de cât de mătăsos este. Nu mă pot decide dacă se simte precum mătasea sau satinul, continuă ea, sărutându-i vârful erect. El tresări. Te gâdili?

— Nu.

— Atunci îţi place.

— Da.

Apoi ea făcu ceea ce el făcuse cu sânul ei şi îşi trecu limba peste mădularul lui. El gemu încet şi profund.

— Îţi place asta? continuă ea pe un ton inocent, dar aţâţător.

— Dumnezeule, da!

— Şi asta?

Ea îi luă mădularul în gură, iar el aproape căzu din pat, dar era legat.

Cât de mult îşi dorea să bage mâinile prin părul ei şi să se prindă de cearşafuri. Era încinsă şi se mişca încet, sugând şi înnebunindu-l. Adora sentimentul gurii ei încercuindu-l şi sugând.

— Oh, diavoliţă! Era sigur că ea zâmbi înainte de a continua. Lena sunt aproape să-ţi fac o surpriză dacă o să continui.

Extazul şi satisfacţia se citeau pe faţa ei.

— Nimic nu este mic la tine, Aiden, zise ea, trecându-şi mâna pe tot mădularul lui, alintându-l.

— Spune-mi din nou. Nu ai fost în interiorul unei femei fără protecţie?

— Niciodată.

Mâna ei se lăsă în sus şi în jos pe mădularul lui.

— Te gândeşti cum s-ar simţi?

Ştia prea bine cum se simţea o femeie fiindcă le testa cu degetele, dar niciodată cu mădularul.

— Îmi imaginez.

— Şi nu eşti tentat?

Cu ea fusese tentat de la început.

— Ba da, recunoscu el, detestând cum suna, ca şi cum se ruga pentru asta.

Ea se sui pe el, urcându-se pe şoldurile lui şi ridicându-se în genunchi.

— E singura cale la care m-am gândit, pe care am visat-o, pe care mi-am imaginat-o. Fără bariere între noi.

El clătină din cap.

— Nu o să risc...

— Doar ca să gust din asta, doar pentru un minut, insistă ea, controlându-l şi aşezându-se pe el.

Corpul lui reacţionă imediat, mădularul pulsând pentru a intra în tunelul călduros din faţa lui.

— Trebuie să te ridici de pe mine înainte să ejaculez...

— Ştiu, zise ea, dar eu deţin controlul acum, şi asta e ce vreau. Tu în mine, pielea ta umedă pe a mea.

Avea trupul atât de încordat, atât de dornic şi pierdut în dorinţă, atât de mişcat de vocea ei ademenitoare, de ochii ei diabolici, încât nici nu conştientiză când făcu semn din cap că voia – un lucru atât de mărunt, dar care îi oferi permisiunea necesară. Încet, arzător, ea se aplecă, învăluindu-l în mătasea ei dulce. Jos, jos, jos. Până când el o umplu.

— Dumnezeule, eşti delicioasă! Caldă, umedă şi mătăsoasă. Şi strânsă. Al naibii de strânsă.

Simţise asta şi cu protecţie, dar fără ea, părea şi mai strânsă.

— Ador senzaţia asta, fără nimic care să ne separe.

Ea se ridică şi se apăsă pe el. Gemetele lui păreau a fi ale unui bărbat în chinuri. Cu capul pe spate, ea începu să-şi unduiască trupul şi să-l călărească. Legat cum era, nu avea libertate de mişcare prea mare, dar se împinse în ea cât de mult putu, încercând să se mişte odată cu ea. Tânjea să-şi vâre degetele în şoldurile ei şi o pătrundă mai tare, cât mai adânc.

— Dezleagă-mă!

— Nu încă.

Vocea ei părea să vină dintr-un tărâm unde domnea fantezia.

Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, alunecându-şi degetele peste coastele lui, pregătindu-se. Crescu ritmul. Gemea pe măsură ce se mişca. Îşi arcui spatele, împingând sânii în faţă, căutând eliberarea care era aproape.

Orgasmul ei avea să vină repede şi cuprinzător, muşchii ei strângându-i mădularul cu putere. Senzaţiile erau sublime, mult mai puternice decât orice trăise până atunci. Plăcerea ei îi oferi şi mai multă plăcere lui iar chinul lui crescu, pentru că încerca să se abţină şi să nu explodeze în ea.

Respira încet, cu putere, cu o diavolească satisfacţie, cu ochii strălucindu-i. Îşi linse buzele, privindu-l, apoi începu să se mişte mai repede, mai cu putere, ducându-l mai adânc şi mai adânc. Plăcerea îl învălui şi pe el. Se prinse cu mâna de legături, simţind nevoia de a o atinge. Prea mult extaz, prea multă energie curgeau prin el, fiind aproape imposibil de stăvilit.

— Părăseşte-mă, Lena, Acum, zise el, scrâşnind din dinţi.

În schimb, ea începu să-l călărească mai tare, ca şi cum viaţa ei depindea de asta. Ca şi cum aşa era.

— Sunt aproape de ejaculare, Lena, Gata!

Ea clătină din cap, crescând ritmul, apăsând mai tare, mai repede.

Era aproape, atât de aproape de dulcele abis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lena, te implor…

Apoi nu mai fu deasupra lui. Ştiind că era în siguranţă, el cedă, corpul mişcându-i-se şi explodând.

Fu atât de pierdut, abia dacă auzi scâncetele ei. Deschizând ochii, o urmări coborând din pat, parcă plângând.

— Lena? Ce e draga mea?

— Îmi pare rău. Nu pot. Nu pot, zise ea, adunându-şi hainele. Nu e… Pur şi simplu nu e corect.

— Ce nu poţi, Lena? Ce naiba se întâmplă aici?

— Iartă-mă.

— Dezleagă-mă!

Fără să se uite în urmă, strângându-şi hainele, ţâşni în camera principală.

— Lena! strigă el, trăgând de legături, însă erau puternice.

Auzi foşnetul mătăsii şi satinului ca şi cum se îmbrăca.

— Lena, vino şi mă dezleagă!

Mai mult zgomot, urmat de paşi grăbiţi, apoi de trântitul unei uşi.

— Lena!

Dar nu mai auzi nimic, doar linişte în urma ei.

Capitolul 14

Stând în bibliotecă în faţa şemineului gol, la fel de gol precum pântecul ei, sorbi din coniac, întrebându-se dacă cunoscuse până acum o asemenea disperare şi izolare, atâta ruşine şi dezamăgire faţă de ea însăşi. Când avusese ocazia, nu fusese în stare să-şi ducă planurile la bun sfârşit şi să primească sămânţa lui pentru că îi spusese cu hotărâre că nu voia să aducă un copil pe lume. Nici măcar nu ştiuse că erau modalităţi prin care un bărbat evita să lase o femeie însărcinată. Atunci de ce erau atât de mulţi bastarzi? De ce erau atât de mulţi orfani? De ce nu-şi luau toţi bărbaţii măsuri de precauţie?

Chiar dacă ştiuse că rodul pântecului ei nu ar fi fost un bastard, că ar fi fost considerat moştenitorul legitim al ducelui de Lushing, nu fusese în stare să pună nevoile ei deasupra celor ale lui Aiden. Simţise tensiunea din trupul lui crescând odată cu pasiunea, simţise cum trupul lui se lupta cu sine pentru a se opri şi pentru a nu trece acele limite. Pentru că ea continuase să-l călărească, hotărâtă să-l forţeze să capituleze, să îşi verse sămânţa – nu în teacă, ci în ea. Se simţise puternică, în control, iar singurul lucru care conta era să obţină ceea ce voia.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Lena, te implor!”

Acele cuvinte rostite printre dinţii încleştaţi îi asaltaseră sufletul, îi ajunseseră la inimă. Nu-şi putea imagina că bărbatul acela implorase vreodată pentru ceva. Cu toate acestea, o implorase pe ea.

Când gemuse, iar trupul i se încordase, ştiuse că sămânţa lui avea să ţâşnească, însă nu putuse să rămână deasupra lui.

În cele din urmă, nu fusese în stare să rămână – nu deasupra lui, nu în patul lui, nu în camerele lui. Auzise confuzia din vocea lui când o strigase, dar nu fusese în stare să stea faţă în faţă cu el.

Din momentul în care o abordase în club, nu-i ceruse nimic. O vrăjise şi îi oferise tot ceea ce-i ceruse. Apoi el îi ceruse ceva, iar ea nu fusese în stare să-l refuze.

Modul crud în care îi vorbise o făcuse să-i fie ruşine de ea; acţiunile ei o îngrozeau. Nu doar pentru că fusese în stare să fure ceva atât de preţios pentru Aiden, ci pentru că avea de gând să prezinte copilul altuia ca fiind al lui Lushing. Fusese în stare să trădeze doi bărbaţi care nu-i făcuseră niciodată rău şi astfel s-ar fi trădat pe ea.

Iar vinovăţia o copleşea atât de tare, încât tot ce-şi dorea era să scape de Aiden, dar mai mult de ea. Dar nu avea cum să scape de ea însăşi, de neputinţa de a-i proteja pe cei dragi. Nu avea să fie niciun moştenitor. Poate că avea să fie ducesa de Lushing, dar fără să aibă soţ şi titlu, nu avea să fie o dinastie care să-i ofere putere şi influenţă.

Nu reuşise să producă un moştenitor după şapte ani. Niciun tânăr care avea nevoie de un fiu nu ar fi riscat să o ia de soţie. Avea să se piardă în întuneric. Nu merita altceva.

Cât de proastă fusese că agrease planul lui Winslow! Termină coniacul şi se bucură de lenea pe care lichidul i-o vărsa în trup. Lăsă sticla şi se ridică. Camera se învârtea. Nu-şi mai simţea faţa de la lacrimile pe care le vărsase, lacrimi care îi lăsaseră urme pe chip. Din cauza eşecului ei, titlul avea să fie declarat nul. Avea să fie responsabilă de decăderea familiei. Ruina avea să fie moştenirea ei. Încet, ieşi din bibliotecă pe hol, urmărind o cale pe care o ştia cu

ochii închişi. Avea să devină o bătrână care urma să trăiască singură în casa ei de văduvă. Avea să facă tot ce putea pentru surorile ei, dar fără zestre era puţin probabil să-şi găsească fericirea.

Urcând scările, se simţi ca şi cum încerca să urce un munte imposibil de trecut pe un teren atât de alunecos. Nu-şi mai amintea cât coniac băuse sau dacă stătuse prea mult timp în bibliotecă, înecându-se în propriul amar. Oare trecuse o oră? Două?

Abia dacă mai putea gândi, abia dacă îşi putea face ordine în minte, dar cumva avea să găsească o cale să-şi facă surorile fericite şi să le ştie căsătorite bine.

— Mâine, şopti ea. O să mă ocup de asta mâine.

Supărarea şi tristeţea o copleşiră, făcând-o să-şi dorească să urle. Nu avea să-l mai vadă vreodată pe Aiden Trewlove, să mai guste din săruturile lui, să-i mai tresalte inima auzindu-i râsul, să i se mai înmoaie genunchii de la mângâierile lui. Niciodată nu avea şi mai spună ce gândeşte fără să se teamă că putea fi judecată.

Deschizând uşa dormitorului, primi aproape cu bucurie umbrele din colţuri – lampa de pe măsuţa de lângă pat dădea prea puţină lumină pentru a vedea bine. Apoi observă o pereche de cizme în colţ. Fratele ei, naiba să-l ia! Nu avea niciun chef să aibă de-a face cu el în seara asta.

— Winslow…

— La naiba, m-ai lăsat legat de stâlpii patului!

Inima îi sări din piept. Nu mai putea să respire. Nu era Winslow. Nicidecum Winslow. Urmări îngrozită cum o umbră întunecată se ridică din scaun, înaltă şi ameninţătoare. Când ajunse în lumină, ştia că nu mai văzuse o asemenea furie.

— M-ai lăsat legat de stâlpii patului, la naiba! repetă el, ca şi cum ea nu-l auzise prima dată.

— Vorbeşte mai încet. Surorile mele sunt pe hol, mai încolo.

Nu ar fi fost bine ca ele să descopere un bărbat în dormitorul ei.

Închise uşa, încuind-o, apoi se sprijini de ea ca şi cum

asta avea să o salveze de mânia lui.

— Crezi că îmi pasă? Pur şi simplu m-ai lăsat acolo. Fără explicaţie, fără să am cum să mă eliberez.

Apariţia lui o trezise. Inima îi bătea cu putere – fără îndoială, şi coniacul contribuise la asta.

— Şi totuşi, ai reuşit. Ştiam eu că eşti un bărbat descurcăreţ, spuse ea.

— Doar pentru că au fost probleme jos şi aveau nevoie de mine. Cum crezi că am părut în faţa şefului sălii de jocuri dezbrăcat şi legat ca o gâscă de Crăciun?

— Cum ai intrat aici? întrebă ea, nedorindu-şi să-i răspundă, imaginându-şi umilinţa pe care trebuie să o fi simţit.

— Sunt un bărbat care se descurcă bine cu uşile, porţile şi încuietorile, draga mea. Chiar crezi că poţi să găseşti un loc în care să fii în siguranţă? întrebă el, înaintând către ea. De ce plângeai, Lena? De ce ai fugit?

Era greu să-l înfrunte, mai ales că îi spusese pe nume şi nu folosise un alint. Îi era şi mai greu, pentru că preocuparea era de ce plânsese, nu de ce îl abandonase. Clătinând din cap, simţi ca lacrimile o ameninţă din nou.

— De ce? întrebă el din nou, dar de această dată vocea lui nu mai era furioasă, ci îngrijorată.

Ea trase aer în piept şi îi susţinu privirea.

— Pentru că tu îţi iei măsuri de precauţie pentru a nu avea copii, iar eu am nevoie disperată de un copil.

*

Cuvintele ei îl şocară. Fusese corect de la început. Tot ce îşi dorise de la el fusese mădularul lui. Nu, nu chiar. Îşi dorise sământa lui. Era văduvă, una recentă. Nu o întrebase dacă avea copii; nu vorbise niciodată despre ei. Nu întrebă nici acum, ci doar spuse lucrurilor pe nume.

— Nu i-ai oferit soţului tău un moştenitor.

Încet, ea clătină din cap, desprinzându-se de uşă şi îndreptându-se către zona de relaxare, şi se aşeză pe un scaun, lângă şemineu. Împotriva raţiunii, el se aşeză pe

scaunul de lângă ea. Prefera să stea în picioare când era furios, dar furia îl părăsea. Blestemată să fie pentru asta, pentru că îl făcea să-i pese de necazurile ei!

— Cu siguranţă, următorul din linie o să se asigure că eşti bine îngrijită.

— Lushing a fost ultimul. Nu are fraţi sau veri, apropiaţi sau înstrăinaţi, nu e nimeni să-i ia locul. Titlurile o să fie declarate nule. Proprietăţile o să ajungă în cuferele Maiestăţii Sale. Eu am moştenit casa de văduvă şi am un fond. Dobânda o să-mi asigure un trai liniştit, dar nu e suficient, zise ea, clătinând din cap. Nu e vorba de bani. E vorba de prestigiu, de influenţă. Surorile mele nu au ieşit în societate, nu au avut sezonul lor. Vreau să le asigur partide bune. Dar fără ducat – întinse braţele – sunt un nimic. Nu am putere.

— Eu cred că ai mai multă decât crezi.

Ea privi tristă către mâinile ei împreunate.

— Şi fratele tău? Responsabilitatea pentru surorile tale este a lui, cu siguranţă.

Ea ridică privirea către el – tristeţea din ochii ei îi duru, dar îl şi irită în acelaşi timp, pentru că îi permitea să-l afecteze, chiar şi după tot ce făcuse. Se frecă de încheieturile de care trăsese, încercând să se elibereze de legături – aproape că îşi dislocase umărul forţându-se. Dacă nu ar fi fost acel ciocănit în uşă al şefului sălii de jocuri şi strigătele lui ca el să intre, Aiden ar fi fost şi acum acolo, foindu-se, simţindu-se neajutorat şi umilit.

— Contele de Camberley. Din păcate, tatăl meu a lăsat proprietatea în ruină. Nu este un titlu prea respectat. Toţi fraţii mei depind de poziţia mea, şi nici asta nu contează dacă nu sunt mama viitorului duce.

— Acesta este motivul pentru care ai venit la club ca să fii satisfăcută.

Ea se înroşi la faţă, încuviinţând.

— M-am gândit că, dacă aş putea să rămân gravidă până la următoarea menstruaţie, aş putea spune că moştenitorul este al lui Lushing. Avea să se nască mai târziu, dar câteodată se întâmplă. Sau poate aş fi găsit o

cale să-l fac să vină mai repede. Dacă dau naştere unui fiu, totul rămâne cum e acum.

— Şi dacă ai o fată?

— Titlul o să dispară, însă legile spun clar că ea moşteneşte toate bunurile şi proprietăţile lui Lushing, Proprietatea înseamnă putere. Lushing m-a învăţat asta. Ea ar creşte ca o femeie independentă cu multe mijloace. În plus, arătând că nu sunt stearpă, perspectivele de a fi cerută de soţie ar creşte şi probabil aş putea să mai iau un duce.

Îi detesta planul, fiecare aspect din el. Determinarea ei de a obţine un copil cu orice mijloc.

— Deci, dacă nu aş fi venit după tine în prima seară, te-ai fi dus la unul dintre bărbaţii cu buton roşu?

— Nu. Am vrut mereu să fii tu.

Era prins între sentimentul de a se simţi flatat şi a fi idiot.

— De ce eu?

— Te-am văzut la nunta lui Lady Aslyn. Mi-ai plăcut – şi mi-a plăcut zâmbetul tău.

— Nu ai standarde înalte, zise el, iar ea ridică colţul gurii, iar el se detestă pentru că îşi dorea să o facă să zâmbească.

— Zvonurile spun că tatăl tău este nobil, aşa că m-am gândit că măcar copilul meu o să aibă sânge nobil, chiar dacă nu al lui Lushing. Dar apoi am început să te plac... Enorm, se gândi ea. Aşa că mi s-a părut greşit să iau ceva ce tu nu voiai să dai.

— De ce nu m-ai întrebat?

— Cu cât ştiu mai puţini oameni ceva, cu atât e un secret mai bine păstrat.

— Nu ai avut încredere în mine.

— Ca să fiu sinceră, domnule Trewlove, mi-a fost ruşine de circumstanţele care m-au adus în localul tău.

— Am fost intimi, draga mea.

Ea tresări, ca şi cum el ar fi lovit-o. Poate că i-ar fi fost milă de ea dacă umărul şi încheieturile lui nu l-ar fi durut încă.

— Ştiu ce gust are valea dintre picioarele tale. Nu cred că trebuie să fim atât de formali.

— Trebuie să fii aşa de crud? Te face respingător.

Ar fi trebuit să-şi ceară scuze. Ştia asta. Mama lui ar fi luat vergeaua şi l-ar fi lovit dacă ar fi auzit cum îi vorbise unei doamne. Dar mândria lui era ceva animalic, iar motivele pentru care ea îl dorise îl răniseră enorm, aşa că nu avea niciun cuvânt blând pentru ea, nu voia să rostească vreo scuză. El se ridică de pe scaun, mergând spre şemineu şi aruncându-i o privire rece. În ciuda educaţiei primite de la mama lui şi a blândeţii acesteia, avea în sânge dorinţa de a fi crud, nemilos, egoist.

— Elverton, zise el, iar cuvântul ieşi amar şi cu repulsie.

— Presupun că pot accepta oferta lui de a mă salva, zise ea încet. De unde ştii de asta?

El întoarse capul pentru a se uita la ea. Peste cadavrul lui avea să ia ceva de la bărbatul care îl făcuse bastard!

— Ţi-a făcut o ofertă?

Ea râse cu dispreţ.

— Ieri-dimineaţă în grădină, după înmormântare. Iniţial, am crezut că îmi propune mâna fiului lui, dar apoi a devenit limpede că se referea la el în calitate de peţitor.

— Are soţie.

— I-am zis şi eu, dar a spus că nu e un motiv de îngrijorare. A dat de înţeles că s-ar putea să nu mai fie în preajmă mult timp. M-a făcut să mă întreb dacă soţia lui nu e bolnavă.

El ştia prea bine că bărbatul acela era în stare de multe role, iar ideea de a scăpa de contesă nu era ceva peste puterile lui.

— Îţi place de el?

Ea îl privi îngrozită.

— Deloc. Are de două ori vârsta mea.

— Are influenţa pe care o cauţi.

Ea suspină disperată.

— Şi nu are nevoie de un moştenitor, ceea ce m-a asigurat că este spre binele pântecului meu sterp.

Oare tatăl lui fusese atât de abject încât făcuse o propunere într-un limbaj atât de vulgar?

— El este tatăl meu.

Ea făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Clipi, uitându-se spre el, apoi clipi din nou. Înclină din cap. Strânse din ochi. Apoi faţa i se relaxă.

— Da, acum pot să văd asta. În maxilarul tău, în forma nasului, în profunzimea sprâncenelor. Ochii tăi m-au indus în eroare. Nu sunt la fel de nemiloşi ca ai lui, dar ar trebui să fie, mai ales că ai avut o viaţă grea.

Din cauza moştenirii lui, din cauza moştenirii pe care i-o lăsase infectul lui de tată, care nu era o moştenire în fapt, ci pur şi simplu primise ce natura voise să-i dea. Simţea nevoia să lovească ceva. Nu fusese niciodată atât de umilit, de blestemat de originile lui.

— Dacă te-aş lăsa însărcinată, copilul ar avea sângele lui.

Ea zâmbi trist.

— Nu, ar fi al tău, rosti ea.

Nu-i plăcea deloc cum spusese acele cuvinte, care parcă urmăreau să-i trezească mândria. Oare lua cu adevărat în considerare să-i dea ceea ce voia? Însă ce putea să facă? Să nu o mai aibă în viaţa lui? Întotdeauna ştiuse că timpul lor avea să fie scurt. Oare încă două săptămâni sau trei de pasiune şi bucurie aveau să-i ajungă pentru toată viaţa?

— Fiul tău ar fi duce, zise ea, copleşită de vinovăţie şi de dorinţa ca el să înţeleagă ce îi oferea. O să aibă în mâna lui lucruri la care alţii doar visează: pământ, bogăţie, putere. Toate proprietăţile lui Lushing sunt în stare foarte bună, prosperă. Proprietatea lui ducală este demnă de toţi ducii şi lorzii. Fiul tău o să se numere printre ei. O să meargă la cele mai bune şcoli, o să primească cea mai bună educaţie. Nu o să ducă lipsă de nimic. O să aibă rang mai mare decât tatăl tău, o să stea înaintea lui la toate mesele. Tu te bucuri că ai în lumea ta mai multă putere decât tatăl tău. În lumea tatălui tău, fiul tău o să aibă mai multă putere. Ce nebunie ar fi dacă s-ar înfăptui, nu? Ideea

trebuie să-i surâdă escrocului din tine.

„Fiul meu ar fi duce.” El nu ar fi putut niciodată să ofere prestigiu şi influenţă. Dar ascuns în întuneric, prin mijloace clandestine, cu secrete bine ţinute, putea să-i ofere un ducat. Putere. Autoritate. Când avea să crească, băiatul lui urma să fie în Camera Lorzilor. Deşi nu ar fi putut să se laude vreodată cu asta şi nu ar fi putut să existe în viaţa fiului său, ar fi ştiut că el era responsabil de tot ceea ce avea să primească şi să îndeplinească. Fiul lui avea să fie mai mare în rang decât contele de Elverton. Dar nici acest lucru nu ar fi putut să i-l arunce în faţă ţapului bătrân.

Încrucişându-şi braţele la piept, se întoarse şi o înfruntă.

— Nu crezi că oamenii o să se întrebe de ce nu seamănă cu răposatul duce?

— Lushing avea părul şaten şi ochii căprui. Deşi asemănările dintre voi se opresc aici, peste ani, oamenii nu o să mai ştie cum arăta Lushing. Mă îndoiesc că o să se uite cineva la portrete pentru a face comparaţii. În plus, cred că nu sunt perfecte toate familiile nobile. Iar el o să aibă numele unui duce care o să-l protejeze.

— Nu-ţi pot garanta un băiat.

— Aşa cum am zis, dacă nasc o fată tot e bine, există avantaje.

Dar avea să-i ofere Selenei şi şansa de a se căsători cu un om cu influenţă – pentru că el nu avea.

— Deci îmi propui să-mi las sămânţa, să-ţi întorc spatele şi să plec.

Ea îl privi, dar el putu să vadă că era încordată.

— Nu neapărat. Am putea rămâne iubiţi – discret, bineînţeles. Tu ai putea să-ţi vezi fiul – sau fiica – ocazional, dar trebuie ca el să nu afle că eşti tatăl lui. Nu vreau să-l fac să se simtă împovărat de înşelătoria noastră.

Discret. Povară. Înşelătorie. Cuvintele îl loviră ca un ciocan. Deşi înţelese adevărul din ele şi necesitatea de a păstra relaţia lor secretă.

— Nu mi-e ruşine să fiu văzută cu tine, dar copilul trebuie protejat cu orice preţ, adăugă ea.

Deşi în timpul scurt de când se vedeau nu fusese văzută în preajma lui, cel puţin nu fără mască. Nimeni, în afară de vizitiu, nu ştia că fusese cu el, şi nu era sigur că vizitiul ştia cine este ea.

— Aş putea să-ţi mai ofer ceva în schimb, zise ea pe un ton ezitant, pentru că el tăcea.

El miji ochii, iar ea se trase la marginea scaunului.

— Proprietatea mea de văduva. Nu pot să ţi-o dau direct, dar ţi-o pot lăsa moştenire, să devină a ta dacă mor.

El râse cu amărăciune.

— Deci acum devin şi târfa ta?

Oroarea din privirea ei îi potoli furia.

— Nu. Nu am vrut să sune aşa. Dar tot ce ai obţine în urma acestui aranjament aş fi eu în patul tău – şi nu sunt suficient de arogantă încât să cred că e un lucru de mare valoare – şi puţin timp cu copilul tău. Încerc să-ţi ofer ceva care să te facă să vezi că merită, ceva care să fie demn de sacrificiul tău.

— Dar dacă mor înaintea ta? întrebă el.

— Ar merge către moştenitorii tăi.

— Şi dacă singurul meu moştenitor este copilul tău? Nu am planificat vreodată să mă însor, ducesă. Nu am planificat să am copii.

Acum părea încurcată.

— De ce nu?

— Pentru că ştiu ce sunt şi de unde vin.

Ea se ridică în picioare, i se alătură lângă şemineu şi îi atinse chipul. El abia se abţinu să nu îi sărute palma. Dar, dacă ar fi atins-o, şi-ar fi pierdut toată concentrarea, toată raţiunea de a analiza consecinţele. Ar fi vrut să o ducă în pat şi să termine ce începuseră mai devreme.

— Deşi pare de necrezut, mă simt de parcă te-aş cunoaşte de-o viaţă. Ai atâta bunătate în tine, Aiden Trewlove, zise ea, zâmbind uşor. Da, eşti cam alunecos şi ai darul de a flirta, dar nu semeni deloc cu tatăl tău. Mi-ai adus mai multă alinare decât oricine altcineva. L-aş iubi pe copilul tău pentru că mi-ar aminti de tine.

— Şi dacă refuz să fac asta?

Ea ridică bărbia, ca el să vadă hotărârea din ochii ei şi să-i audă nemulţumirea din glas.

— O să fiu forţată să găsesc un partener mai indulgent şi dornic.

Blestematul lui tată, nelegiuitul care îşi exprimase deja nerăbdarea de a o avea în pat. Oare s-ar fi dus la el? Disperarea ei o putea îndemna să facă asta. Nu suporta gândul că putea să o atingă contele de Elverton. Dar nici nu-i plăcea ideea de a ceda în faţa dorinţelor unei ducese care pur şi simplu era interesată de mădularul lui şi de ceea ce-i putea oferi – un copil care nu avea să ştie niciodată cine îi era tată. Îşi simţea sufletul frânt. Cum şi-o mai dorea pe această femeie mai ales după ce aflase adevăratele ei motive?

Trebuia să se îndepărteze de ea înainte să facă ceva prostesc, înainte să-i accepte termenii pe care îi impusese. Trase aer în piept şi se îndreptă către biroul ei. Găsi o peniţă, băgă vârful de aur – bineînţeles că ducesa avea un instrument de scris cu vârf de aur – în cerneală şi scrise o adresă. Se întoarse şi se uită la ea.

— Sora mea are o librărie. Mâine o ajut s-o deschidă, să aşeze cărţi pe rafturi şi alte lucruri. Adu-le pe surorile tale acolo ca să pot judeca cu mintea mea dacă sufletul meu e de vânzare şi cât costă.

Sau, mai bine zis, cât costa inima lui – căci de asta se temea.

— Suntem în doliu.

— Să porţi negru. Cu siguranţă, chiar dacă eşti în doliu, poţi fi scuzată dacă faci fapte bune.

— Surorile mele nu ştiu de planurile mele, de ceea ce încerc să fac.

— Nici nu trebuie să afle. Poţi să le spui că Lady Aslyn te-a invitat ca să mai uiţi de gândurile tale.

Tristeţea din ochii ei aproape că îl făcu să-i dea pe loc ceea ce voia. Ea încuviinţă.

— Ar trebui să-l aduc şi pe fratele meu ca să-i masori valoarea?

Spusese acele cuvinte pe un ton tăios. Nu-i plăcea că

el punea condiţii pentru aranjamentul lor, dar el nu-i călcase mândria în picioare cum făcuse ea, spunându-i că avea să caute alt bărbat pentru planurile ei.

— Îl ştiu pe contele de Camberley. Joacă des la mesele mele. E ciudat cum găseşte monede pentru propriile plăceri, în timp ce sora lui este forţată să facă un plan care o s-o trimită direct în iad!

— Ai făcut ca această călătorie să fie foarte plăcută până acum, domnule Trewlove. Cu acest compliment, ea spera să-i facă pe plac, poate să-şi recapete onoarea. Cu adresarea formală, voia să pună distanţă între ei, pentru a-i aminti care îi era locul. Fratele meu este un bărbat tânăr, cu visuri sălbatice, care mai au nevoie să mustească.

— Cât de tânără erai tu când ai luat asupra ta responsabilităţile pentru surorile tale şi te-ai căsătorit?

— Mult mai tânără decât el, admise ea. Îţi e dator pentru jocurile de noroc?

El doar încuviinţă din cap, apoi ridică din umeri.

— Nu la fel de mult pe cât o să fii tu dacă fac asta, replică el, îndreptându-se către uşă şi arătând către bucata de hârtie de pe masă. Mâine. Să fii acolo la ora două.

Capitolul 15

Erau anumite lucruri pe care un bărbat nu trebuia să le vadă. Fundul păros şi gras al omului care îi dăduse viaţă împingându-se într-o femeie care se uita la tavan şi care gemea cu regularitatea unui ceas era unul dintre ele. Se aşteptase să-l găsească dormind pe contele de Elverton la această oră din noapte şi abia aşteptase să-i strice somnul. Femeia care era prea tânără ca să fie contesa actuală îşi mută privirea într-o parte şi îl văzu pe Aiden. Începu să urle de parcă era posedată, încercând să dea broasca de bărbat jos de pe ea.

— Drăcia naibii! strigă şi contele înainte de a se întoarce în aceeaşi direcţie ca amanta lui.

Cu totală lipsă de delicateţe, se ridică de pe fetişcana care fugi către marginea patului, trăgând cuverturile peste ea şi încercând să-şi protejeze intimitatea. Aiden era conştient că de undeva se auzeau nişte paşi fini, uşor, delicaţi care veneau de pe hol. Apoi, o femeie subţire al cărei cap îi ajungea până la umeri se lungi după el.

— Ce s-a întâmplat?

După podoabe şi hainele pe care le purta, dar şi după faptul că nu se arătă surprinsă la vederea tabloului din faţa ei, Aiden presupuse că ea era actuala contesă de Elverton.

În tinereţe, o văzuse de departe de mai multe ori când curiozitatea legată de tatăl său îl făcuse să-l urmărească pe ţapul bătrân.

Văzând-o atât de aproape acum, era sigur că fusese foarte frumoasă în tinereţe – avea o piele frumoasă şi radioasă, chiar dacă era târziu în noapte şi nu era aranjată, iar părul ei şaten era legat într-o coadă împletită cu funde roşii şi argintii.

Respirând greu, aşezat pe marginea patului, fără a avea acelaşi bun-simţ ca amanta lui, contele ridică mâna în aer ca şi cum ar fi încercat să alunge un roi de muşte.

— Bastardul meu. Ce naiba faci aici?

— Trebuie să vorbim.

— Vino mâine-dimineaţă.

— Acum.

Bărbatul mai în vârstă miji ochii, care semănau cu ai lui Aiden, iar maxilarul lui plescăi de iritare, însă încuviinţă.

— O să vin în bibliotecă.

— O să te conduc eu, zise contesa, întorcându-se repede şi pornind spre hol.

Cu o privire plină de ameninţare care îi transmise bătrânului că urma să-l înfrunte dacă nu se ţinea de cuvânt, Aiden închise uşa şi se alătură soţiei contelui.

— Nu te deranjează că ţine atât de puţin la dumneata şi că îşi aduce amanta aici?

Ea ridică o sprânceană frumos sculptată, parcă înţelegând exact ce voia să spună.

— Ea îl ţine afară din patul meu. De ce să mă opun?

Nu avea ce să răspundă la aceasta replică, mai ales că şi el sperase că întâlnirea mamei lui cu acest ticălos fusese scurtă.

— Ştiu unde e biblioteca.

Ea îi zâmbi cu subînţeles.

— Nu mă îndoiesc. Cu toate acestea, aş fi o gazdă proastă dacă nu te-aş însoţi, domnule Trewlove, spuse ea şi, fără a-l aştepta, începu să meargă elegant către scări.

El se grăbi să o ajungă.

— Ştii cine sunt.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Cu câţiva ani în urmă, ai venit la o oră târzie şi l-ai informat pe majordomul care te-a întâmpinat cu nişte cuvinte pe care nu o să le uit niciodată: „Sunt Aiden Trewlove, bastardul contelui, şi trebuie şi vorbesc cu el”. Cred că l-ai speriat pe sărmanul majordom. Eu eram la stări – pe care acum le cobora – şi am trecut neobservată, dat fiind că tu aveai un scop clar în minte în acea seară. Să fiu sinceră, am fost destul de şocată de apariţia ta.

— Nu ştiai că are bastarzi?

Ea tăcu până ce coborâră scările, se opri şi îl privi.

— Oh, ba da, domnule Trewlove! Ştiam că are bastarzi, doar am dat naştere la trei dintre ei, dar mi i-a luat la câteva minute după s-au născut. Pe copiii născuţi bastarzi îi considera un inconvenient. Apariţia ta mi-a dat speranţa că îşi ţinuse promisiunea de a le asigura un viitor în care să fie iubiţi şi îngrijiţi. Pe aici.

El încercă să o analizeze mai atent pentru a vedea dacă se putea vedea pe sine în ea, dar ea se întoarse pe călcâie, lăsându-l din nou în urmă. Oare aceasta era mama lui? Sau poate a lui Finn?

— Dumneata ai fost amanta lui înainte să-i fii soţie.

Din nou o afirmaţie, nu o întrebare.

— Cât de isteţ eşti, domnule Trewlove.

— Ai avut băieţi?

— Am avut, zise ca deschizând o uşă şi trecând pragul în bibliotecă. Din ce îmi aduc aminte de la ultima ta vizită, contele nu ţi-a oferit ceva de băut, aşa că nu ştiu ce preferi,

zise ea, uitându-se la el peste umăr, urmărind să-l necăjească. Ascult pe la uşi. Ce să-ţi tom?

— Scotch.

Având în vedere familiaritatea cu care deschise sticla şi cu care turnă în pahar, el îşi imagină că obişnuia să facă asta des pentru tatăl lui. Îi întinse paharul, iar el se întrebă dacă acea mână îl alintase vreodată, dacă braţele ei îl ţinuseră la piept cândva. Oare avea să ştie vreodată dacă era fiul ei? Nu ar fi trebuit să existe o conexiune între ei, când se uita la ea, să simtă până în măduva oaselor că această femeie era mama lui?

Luând paharul, sorbi câteva înghiţituri înainte de a vorbi.

— Ştii ce s-a întâmplat cu băieţii dumitale?

— În prezent, unul este viconte. Cred, într-un fel sau altul, că şi el este fratele tău. Mă întreb dacă ai face la fel de multe eforturi pentru a-l salva aşa cum ai făcut cu Finn.

Chiar ascultase pe la uşi, nu se îndoise de ceea ce-i spusese. Nu că ar fi trebuit să fie la uşă pentru a asculta ce se întâmplase între Aiden şi cel care îi era tată. La un moment dat, strigaseră, nu vorbiseră.

— Ne-a vizitat acum câteva luni, continuă ea, îndreptându-se către birou şi sprijinindu-se de el. I-a rupt mâna tatălui tău…

— Nu este tatăl meu.

Ea miji ochii auzind asta; cu siguranţă, fusese uimită de vehemenţa lui.

— Sunt bastardul lui, nu neg asta, dar nu este tatăl meu. Un tată nu-şi abandonează copilul. Dar dacă o lăsa pe Selena însărcinată, ar fi făcut exact asta, se gândi Aiden. El este cel care m-a procreat, cel tare şi-a plantat sămânţa murdară, doar atât.

El îi susţinu privirea fără a clipi şi fără a întoarce capul când auzi acele cuvinte dure, iar el se întrebă dacă ea îşi imagina că bastarzii ei aruncau aceleaşi cuvinte despre ea.

— Poate să fie destul de fermecător când vrea, o făcea mai ales când era tânăr, frumos şi viril. O vreme, chiar l-am iubit, recunoscu ea, apoi privirea îi coborî către

pantofii din satin. Spune-mi, domnul Trewlove – începu ea din nou, ridicând privirea şi fixându-l, ştii când ai fost dus către fermă?

Şi că se întreba acelaşi lucru ca el.

— O secătură m-a lăsat în braţele lui Ettie Trewlove pe 26 februarie, în anul 1840, zise el, însă expresia feţei ei nu se schimbă.

Ar fi putut la fel de bine să spună că fusese lăsat în zorii zilei. Nu ştia sigur ce simţea faţă de această femeie care îl lăsase pe conte să-i ia copiii şi apoi se crezuse suficient de îndrăgostită pentru a se căsători cu el.

— Are importanţă această dată pentru dumneata? întrebă el impacientat.

Voia să vadă şi altceva la ea în afară de calm. Ea suspină.

— Mă tem că nu. Ceea ce probabil e bine. Cred că o deteşti pe femeia care a permis să-i fii luat.

— Nu ştiu cum mă simt sau ce simt în ceea ce o priveşte. De ce te-ai căsătorit cu un bărbat care ţi-a dat copiii?

— Aveam 17 ani şi mă bucuram de primul meu sezon când lui Elverton i-a plăcut de mine. Ştiam că este căsătorit, dar nu mi-a păsat. Îl iubeam, iar el mi-a promis că o să aibă grijă de mine. Aşa că am devenit amanta lui. Tatăl meu, un baron, m-a dezmoştenit. Nu l-am urât pentru asta, ci l-am înţeles, căci eram o păcătoasă, dar faptul că m-a alungat mi-a limitat mult posibilităţile. Eram o femeie decăzută, cu niciun fel de talent. Nu puteam risca să-mi enervez binefăcătorul spunându-i că vreau să ţin copiii. Poate că mama ta a avut aceeaşi soartă, domnule Trewlove. O bună parte din viaţa lor, femeile au foarte puţină putere. Facem ce putem ca să supravieţuim şi pentru a le asigura viitorul celor pe care îi iubim. De prea puţine ori alegerile noastre sunt uşoare sau plăcute.

El se gândi la Selena şi la alegerea pe care o făcea, pe care el o dispreţuia. Cu toate acestea, trebuia să meargă înainte, punând nevoile altora înaintea dorinţelor ei.

— Când a murit soţia lui în acel tragic accident de

barcă, continuă ea, aveam 21 de ani şi încă trăiam bine. Şi ştia că sunt fertilă. Puteam să-i dau un moştenitor, pentru că soţia lui nu reuşise. Deşi asta nu spune lucruri bune despre mine, încă îl iubeam şi m-am gândit la sacrificiile pe care le-am făcut ca să fiu lângă el şi ca să am acces, în final, la tot – la casa şi banii lui, la respect. Aşa că m-am mutat de pe Mistress Row – aşa cum era numită zona noastră din cauza faptului că erau mai multe locuinţe pe strada noastră care serveau drept cuibuşoare ale amantelor – la reşedinţa grandioasă din Mayfair. Şi acum trăiesc în fiecare zi cu amintirea slăbiciunilor mele din tinereţe.

— Eu nu te judec, zise el, simţindu-se obligat să sublinieze asta.

Ştia că lumea era dură pentru femei. El şi fraţii lui ajunseseră să ajute multe femei de-a lungul anilor.

— Eşti singurul din Londra, zise ea.

Ecoul unor paşi o făcu pe contesă să se îndrepte şi să se îndepărteze de birou.

— Gazda ta e pe drum, zise ea pe un ton batjocoritor. Nu o să ascult pe la uşi de data asta. Noapte bună, domnule Trewlove, zise ea, pornind către uşă.

— Fratele meu, Finn, zise el, iar ea se opri, uitându-se înapoi, a fost adus la Ettie Trewlove în aprilie 1840. Poate…

Ea clătină din cap.

— Nu, nu este fiul meu.

Contele ţâşni în cameră, oprindu-se în prag.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frances, ce faci aici?

— Îi ţin de urât oaspetelui tău.

— Te ocupi tu de Polly? Încă e tulburată.

— O să-i duc nişte lapte cald.

Aiden voia să urle la contesă şi să-i ceară s-o dea afară pe amantă, fiind chiar recunoscător că el crescuse având altfel de exemple în viaţă – dar nici mama lui nu dăduse dovadă doar de inocenţă şi bunătate. Făcuse şi ea lucruri teribile pentru a supravieţui. Contesa avea dreptate. Femeile aveau un drum mult mai brutal decât bărbaţii.

În timp ce se îndreptă către bufetul cu sticle, Elverton nu păru să-l observe pe Aiden. Dar el nu se aşteptase să o

facă. Contele avea aceeaşi rutină de fiecare dată când venea Aiden, încă de prima dată de când ajunsese în casa lui. Îşi turnă scotch, se grăbi spre birou, se aruncă în scaun şi îl privi.

— Ce vrei?

— Nu vreau nimic. Sunt aici ca să te avertizez. Stai departe de ducesa de Lushing!

Elverton râse.

— Tu nu mă ameninţi pe mine, băiete!

Aiden vărsă scotchul, apoi izbi paharul în şemineu, spărgându-l în mii de bucăţi. Contele tresări, ceea ce-i oferi o mare satisfacţie.

— Ea nu este pentru tine.

— Crezi că este pentru tine? Nu s-ar uita la tine nici o clipă. De unde o cunoşti? întrebă el, apoi pocni din degete. De la clubul tău. Nu, nu se poate. Este în doliu, chiar unul foarte strict. Doar dacă a fost acolo înainte să moară Lushing.

— Nu îţi face griji pentru asta. Doar stai departe de ea, altfel o să te trezeşti cu nişte oase rupte!

— Nu ai nimic să-i oferi. Nu ai respect, nu ai un loc în societate. Ea este fata unui conte, a fost soţia unui duce, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar crezi că ţi-ar permite să fii văzut cu ea?

Nu, s-ar fi culcat cu el, dar nu ar fi stat lângă el. Iar asta îl înnebunea, nu numai pentru că i-ar fi dat satisfacţie lui Elverton. Aiden înaintă către birou, punând mâinile pe el şi se aplecă spre nenorocitul arogant.

— Stai departe de ea!

Bărbatul lovi cu degetele de pahar.

— Pentru şaptezeci şi cinci la sută din profiturile tale.

Îi oferise şaizeci de procente pentru a-l salva pe Finn, dar atunci fusese mai tânăr, avea doar 20 de ani şi nu era atât de încrezător şi sigur pe el ca acum. Apoi, Finn îl vizitase pe conte cu câteva luni în urmă şi pusese capăt aranjamentului.

— Ascultă-mi avertismentul sau o să te trezeşti în ruină, zise el. Întorcându-se şi pornind către uşă.

— Eşti un nimic! urlă contele.

Se luptă pentru a nu permite acelor cuvinte să prindă rădăcini, dar erau o provocare. Credea că avea o legătură specială cu Selena. Credea că ea ţinea la el. Dar voia să-l folosească la fel cum contele o folosise pe mama lui Aiden. Când venea vorba de inimă, nimeni nu avea putere.

*

Contele de Camberley adora să joace cărţi la clubul Cerberus. Nimic nu era elegant aici. Camerele pline de fum erau o simplă reflexie a lumii de jos a Londrei, şi la adăpostul acestor pereţi, oamenii de rând se amestecau cu lorzii mai puţin importanţi, cu fiii născuţi ca doilea moştenitor, al treilea şi al patrulea. Cu cei care aveau puţini bani în buzunare. Cu cei care nu mai erau primiţi sau bine văzuţi la White sau cu cei cărora nu le era permis să intre pe uşile la care aveau acces domnii respectabili.

Limbajul era brutal, râsetele erau foarte zgomotoase, lichiorul ieftin. Gin, mai mult. Dar el nu era în poziţia de a se plânge. Aici avea posibilitatea de a primi credit, în timp ce în alte locuri nu avea acces la aşa ceva. Iar după câteva mâini, era nevoit să ceară din nou credit. Nu avea noroc deloc în seara asta. Deşi, până acum, putea la fel de bine să fie şi ziuă. Nu era nicio fereastră ca să-şi dea seama de trecerea timpului, iar el era de fiecare dată surprins când se uita la ceas pentru a vedea cât trecuse. Băgase mâna în buzunarul de la vestă pentru a-şi scoate ceasul, când toată lumea în jurul lui tăcu. Ridicând privirea, îl văzu pe Aiden Trewlove, proprietarul clubului. Nu venea des. Era prea ocupat cu noul lui club, cel la care mergea Selena, clubul care putea să le aducă salvarea.

— Camberley.

Nu-i plăcea că tocmai fusese strigat, mai ales că nu simţi nicio urmă de respect în tonul proprietarului. Era decis să-i răspundă pe măsură.

— Trewlove.

— Ce zici dacă jucăm un joc doar noi doi? Înainte să

răspundă Camberley, băieţii cu care jucase îşi împinseseră scaunele şi plecaseră la alte mese. Trewlove se aşeză pe un scaun şi începu să amestece cărţile.

— Nu prea ai noroc în seara asta, zise Aiden.

— Mi-a fost şi mai bine, ce-i drept.

— Nu des. Eşti un jucător groaznic.

— Nu cred că ar trebui să te plângi de asta. E ceea ce-ţi pune monede în cufere.

Trewlove rânji ca un prădător. Începu să amestece cărţile cu talent şi cu o determinare neliniştitoare, în mâinile lui, cărţile parcă ştiau unde le era locul.

— Ştii ce datorii ai aici?

— 12.000 de lire.

— O să jucăm un joc de război. Dublu sau nimic. Dacă eu câştig, atunci îmi vei datora 24.000 de lire. Dacă tu câştigi, nu mai eşti dator.

Camberley îşi simţea inima galopând de parcă alerga într-o cursă. Nu pariase niciodată atât de mult dintr-o singură mână. Totul în el urla să refuze, să se ridice şi să plece acasă. În schimb, doar încuviinţă. Trewlove întinse cărţile pe masă.

— Jucăm o variantă mai simplă. Tu alegi o carte, eu aleg o carte. Cartea mai mare câştigă.

Înghiţind în sec, Camberley duse vârful degetului pe o carte…

Nu, nu pe aceea. Atinsa alta, apoi alta. 12.000 mii de lire erau în joc. Dacă pierdea, nu avea niciun mijloc prin care putea să-şi plătească datoria. Ah, dar dacă ar fi câştigat…

Folosindu-se doar de vârful degetului, atinse o carte şi o trase spre el. Încet, ridică marginea cărţii. Opt de pică. La naiba!

Trewlove nu ezită. Pur şi simplu ridică ultima carte, cea care fusese la capătul pachetului. Făcu semn din cap către Camberley. Încercând să pară puternic, să nu arate că nu era pe cale să se prăbuşească, puse cartea cu faţa în sus. Trewlove luă cartea în aşa fel încât sări în aer înainte de a ateriza pe masă. Doi de inimă.

Camberley râse.

— Am câştigat! Nu-ţi mai datorez nimic.

— Eşti un om norocos, Lord Camberley. Poţi să pleci fără datorii. Bucură-te de asta. Să nu te mai întorci!

*

— Cum îţi permiţi să vizitezi săli de jocuri de noroc? strigă Selena. Camberley ştiuse că Selena fusese întotdeauna o forţă cu care nu era bine să te pui, mai ales când îşi pierdea cumpătul, dar întotdeauna se simţise imun la furia ei. Era singurul băiat din marea de fete. El era moştenitorul, acum lord.

Dar se întorsese la reşedinţă aproape la ora patru dimineaţa, fiind informat de majordom că Selena ajunsese cu două ore înaintea lui şi că îi aştepta în bibliotecă. Se părea că îşi petrecuse timpul clocotind de furie. Nu o văzuse niciodată aşa de agitată.

— Am reuşit să-mi tot măresc creditul.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, iar el ne întrebă dacă făcuse asta doar pentru a-şi opri impulsul de a-i smulge părul.

Nu crezi că orice credit extins ar trebui să meargă la proprietar?

— Un bărbat are nevoie de distracţiile lui.

Ea înaintă ameninţător, iar el făcu un pas în spate, deloc bucuros de furia pe care i-o cura în ochi.

— Şi mie îmi plac distracţiile, Winslow, dar nu avem timp de aşa ceva în prezent. Am crezut că amândoi gândim la fel, că trebuie să îndreptăm lucrurile cât mai repede de dragul fetelor.

— Tu o să rămâi gravidă.

— Şi dacă nu se mai întâmplă asta?

— Dacă îţi propui şi o faci cu fervoare…

Ochii ei sclipiră atât de tare, încât era sigur că putea să despice un om doar cu privirea.

— O să încetezi cu jocurile. O să renunţi la amantă. Nu o să mai fii văzut ca un nelegiuit, ci o să te dedici sarcinii de

a aduce respect şi onoare acestei familii, acestui titlu şi acestei proprietăţi. Nu doar pentru binele fetelor, ci şi pentru al tău. După cum stau lucrurile acum, ce fel de soţie crezi tu că o să ai?

Nu voia o soţie. O voia pe amanta lui. O iubea. Dar îşi ţinu gura pentru că nu credea că Selena avea să primească bucuroasă această veste.

— Sunt prea tânăr ca să mă însor.

— Nu, Winslow, nu eşti. Şi nici nu eşti prea tânăr ca să te dovedeşti demn de locul tău în societate. O să te îndrepţi şi o să mergi înainte făcând ceea ce trebuie. Sau o să găsesc eu rezolvarea.

El ridică bărbia.

— Mă ameninţi?

— Nu, spun doar că nu o să mai am grijă de tine. O să te ajut cum pot, desigur, dar doar dacă văd că şi tu te implici, Trebuie să te porţi aşa cum ar face-o un lord respectabil şi să le însori cu o moştenitoare bogată. Şi să nu mai faci vizite în clubul Cerberus.

Bărbatul se aruncă într-un scaun.

— Nu am de ales în această privinţă. Aiden Trewlove, bastardul.

— Nu-i spune aşa!

El o privi.

— Atunci cum ar trebui să-i spun?

— Aiden a muncit extrem de mult pentru a ajunge unde este, şi-a câştigat respectul.

— Aiden? repetă el, simţindu-se suspicios şi nedorindu-şi să urmărească acest şir de întrebări. De unde ştii că mă duc la Cerberus?

Dacă ar fi avut părul desfăcut, i s-ar fi ridicat, aşa de brusc îşi ridică bărbia.

Am auzit zvonuri.

— Nu, nu ai auzit.

Încet, el se ridici în picioare.

— Te rog. Spune-mi că Aiden Trewlove nu e cel cu care te culci, că nu este cel care o să le lase însărcinată!

— Ce importanţi are asta?

— E un bărbat cu care nu te joci, unul căruia nu-i place să fie luat de prost. Trei dintre fraţii lui s-au căsătorit cu nobili. În cele din urmă, o să intre în înalta societate, iar el o să fie alături de ei. Dacă o să-l vadă vreodată pe fiul tău, atunci o să-şi dea seama…

— Pot să mă ocup eu de asta, mă descurc.

— Ştii ce a făcut în seara asta? A venit la club şi m-a provocat la un joc. Doar noi doi. A pariat pe datoria pe care o aveam, 12.000 de lire.

— 12.000 de lire? Eşti nebun? Acesta e venitul meu pe şase ani! Acei bani ar putea fi puşi în slujba binelui, nu jucaţi la cărţi!

— Pierzi esenţialul. A pariat ca şi cum nu ar fi fost nimic. Am tras câte o carte. Cel cu cartea mai mare avea să câştige, Am câştigat, Selena. Mi-a anulat datoria, apoi mi-a interzis să mai calc în localurile lui. Era furios că am câştigat.

Spre surprinderea lui, ea răsuflă uşurată şi clătină din cap.

— Nu cred că acesta este motivul pentru care te-a avertizat să nu mai mergi în clubul lui.

— Bineînţeles că este. Aşa e el. Nimeni nu îndrăzneşte să-l înşele. Nimeni. Nu o să se bucure că tu faci asta, fii sigură.

— Ştiu prea bine.

— Trebuia să alegi un om de rând, care nu ar mai fi avut nici o şansă să te vadă. La ce te-ai gândit când ai ales un bărbat despre a cărui familie vorbeşte toată Londra? Nu eşti deloc discretă.

— Mi-a plăcut zâmbetul lui.

— Selena…

— Nu te îngrijora, Winslow! Secretul meu este în siguranţă, zise ea trecând pe lângă el, oprindu-se şi apoi întorcându-se încruntată.

— Unde e statuia lui Atlas care era în acel colţ?

O vânduse. Puţinele monede îi făcuseră amanta fericită cu câteva bijuterii.

— Am rearanjat câteva din lucrurile de aici.

El o urmări cum roteşte privirea prin cameră, notând absenţa unui lucru sau a altuia.

— Vinzi lucruri, zise ea încet.

— Pe ici, pe colo, recunoscu el.

Ea îl înfruntă.

— Statuia aceea era favorita tatei.

— Nu e aici ca să se bucure de ea, nu? E mai de folos acolo unde se află acum.

— Înţeleg că această cameră nu e singura care nu mai e ce a fost.

— Nimic din viaţa noastră nu mai e ce a fost. Îmi pare rău, Selena. Că mi-am neglijat responsabilităţile. O să fac ce trebuie.

— Asta e tot ce-ţi cer.

El spera ca pe viitor ea să-i ceară asta la o oră mai rezonabilă.

Capitolul 16

În următoarea după amiază, în timp ce era în trăsură, Selena decisese că nu avea să-i pese dacă era judecată pentru că se comporta într-o manieră deloc potrivită pentru o femeie în doliu. Bucuria fetelor că puteau face ceva nou, care nu era legat de doliu, merita, şi astfel putea să îndure orice priviri de nemulţumire.

— Nu-mi amintesc că Lady Aslyn să fi venit în ziua înmormântării, zise Connie, aşezată pe banchetă lângă Flo.

— Soţul ei nu este încă acceptat complet de nobilime, îi zise Selena. Nu a vrut să vină fără el, dar mi-a trimis o scrisoare tare drăguţă prin care şi-a exprimat condoleanţele.

— Şi atunci ne-a invitat să ne alăturăm la această activitate?

— Da.

În fapt, nu. Scrisoarea ei îi vorbise doar despre tristeţea pe care o simţise auzind de moartea lui Lushing.

Ea spera că Aiden o informase pe Lady Aslyn că îi făcuse această invitaţie ei şi surorilor ei. Altfel, lucrurile aveau să fie destul de ciudate.

Nu prea sunt convinsă că ar fi trebuit să ieşi, zise Flo încruntată.

O să facem o faptă bună, o să ajutăm o tânără să-şi croiască un drum în viaţă. Chiar şi în doliu poţi fi iertat dacă faci o faptă bună.

— Aşa e? întrebă Flo.

— Da, bineînţeles.

Selena nu avea nevoie de încăpăţânarea surorilor ei.

— Eu cred că este palpitant, spuse Alice, aflată lângă Selena. Gândeşte-te la toate cărţile pe care o să le putem atinge în timp ce le punem pe rafturi! O să clădim o bibliotecă.

— Nu ar trebui să fim deloc entuziasmate cât suntem în doliu, zise Flo. Este motivul pentru care mă îndoiesc. Toate zâmbim cam mult.

— Cred că lui Lushing i-ar plăcea asta, rosti Selena, preferând să se uite la mănuşa din piele şi nu la sora ei şi la faţa ei întrebătoare.

— Îi plăcea să ne vadă vesele. Nu ar vrea să fim teribil de triste.

— Mama, pe de altă parte, se răsuceşte în mormânt, zise Flo pufnind. Cei din familia Trewlove sunt cu toţii… *bastarzi.*

— Nu e o boală, Flo, replică Selena tăios. Nu o s-o iei.

— Dar să te asociezi cu ei este scandalos. Ne-ar putea afecta perspectivele de căsătorie.

Scopul era să le avantajeze, deşi nu le putea explica asta. Dar înainte să poată găsi un răspuns potrivit ca s-o liniştească pe sora ei, interveni Alice:

— Nu e vina lor. Ar trebui să dăm vina pe oameni pentru ceva ce nu au putut controla?

— Sunt de acord cu Alice, zise Connie. Cred că e necesară un pic de experienţă. Până acum, nu am vorbit cu cineva care e mai prejos.

— Nu sunt mai prejos, pufni Selena, iritată de privirea

uimită a surorii ei.

— Ai vorbit cu unul dintre ei? întrebă Flo prevăzătoare.

— Am mers la una dintre nunţile lor, nu?

Nu că ar fi vorbit cu vreunul dintre acolo, mai ales că nu participase la micul dejun de nuntă, dar era mai bine să le lase pe surorile ei să tragă propriile concluzii. Ele nu merseseră, dat fiind că nu ieşiseră încă în societate.

— Cum sunt? întrebă inocentă Alice.

— Sunt oameni, răspunse Selena, atenţia asupra peisajului de dincolo de fereastră. Cu visuri şi ambiţii. Ei… „Mă face să râd, îmi oferă plăcere, mă face să uit de supărarea pe care o am. Când sunt cu Aiden…” Vor ce vrem cu toţii: să fie iubiţi, fericiţi, să aibă un adăpost, mâncare şi haine. Cred că e de apreciat faptul că urmăresc să avanseze în viaţă prin afaceri. Mick Trewlove are imperiul lui în construcţii. Finn Trewlove are ferma de rai, unde el şi soţia lui, Lady Lavinia, au grijă de orfani. Sora lor, Gillie, care este căsătorită cu ducele de Thornley, are taverna ei. Iar acum această soră are librăria ei.

— Apoi mai e acel Trewlove cu casa de păcate pentru doamne, zise Connie.

— Să fiu sinceră, am fost curioasă cu privire la acel loc după ce le-am auzit pe doamne vorbind la înmormântare. Ai fost acolo, Selena?

— Sunt în doliu.

Nu era o minciună, dar nici nu era un răspuns.

— Când nu o să mai fi, o să mergi?

— Poate că da.

Totul avea să depindă de relaţia ei cu Aiden.

— Ştii multe despre ei, comentă Flo.

— Sunt pe buzele tuturor. Vă rog să vă comportaţi frumos.

Selena avea nevoie ca Aiden să vadă că ele meritau.

— Nu cred că vreţi să o faceţi pe Lady Aslyn să se simtă stânjenită după ce a fost suficient de amabilă să ne invite în această perioadă tristă. Pur şi simplu, gândiţi-vă la o după-amiază cu fapte bune.

Văzu pe geam hotelul Trewlove, mare şi impunător, dominând strada şi cartierul. Lushing plănuise ca ei să petreacă o noapte în camerele noi când aveau să se întoarcă la Londra pentru sezon. Apariţia lui acolo ar fi a încurajat venirea nobililor. Întotdeauna fusese modest când venise vorba despre influenţa pe care o avea, mai ales când putea fi folosită pentru binele altora. De la depărtare, îl admirase pe Mick Trewlove pentru eforturile lui de a îmbunătăţi zonele din Londra.

— Unde alţii văd decădere, el vede potenţial pentru ceva extraordinar, îi spusese Lushing odată. O să-i oferim suportul nostru că să-i grăbim acceptarea în lumea bună.

Fusese genul de bărbat mereu dornic să accepte ceva dacă era bun, chiar dacă ceilalţi nu ar fi făcut asta.

Apoi îl văzu pe bărbatul care se sprijinea de lampadarul de dincolo de stradă, pe partea opusă a hotelului, şi toate gândurile despre Lushing dispărură. Trăsura se opri şi, înainte ca vizitiul să coboare pentru a le deschide uşa, Aiden fu acolo, întizându-i mâna. În momentul în care puse mâna în palma lui, se temu că surorile aveau să simtă cum îi bătea inima. O ajută să coboare, apoi imediat se întinse să le ajute pe celelalte fete.

Odată ce fură toate jos, pe trotuarul din cărămizi din faţa librăriei Fancy Book Emporium – literele aurite erau vopsite artistic şi cu precizie pe una dintre ferestre –, Selena spuse:

— Domnule Trewlove, e atât de drăguţ din partea lui Lady Aslyn că ne-a invitat. Permite-mi să le prezint pe surorile mele.

Chiar dacă ştia că ea ar fi trebuit să îl prezinte pe el fetelor. El îi dăduse viaţa peste cap, iar dacă era sinceră, nu-i păsa.

— Lady Constance şi Lady Florence.

El făcu o plecăciune.

— Doamnelor, este plăcerea mea.

— Nu ai şti dacă te uiţi la ele, dar sunt gemene.

— Ca mine şi ca fratele meu, Finn, zise el, făcând cu

ochiul. Deşi ne-am născut la şase săptămâni distanţă.

— Mama voastră l-a ţinut pe unul din voi în pântec încă şase săptămâni? întrebă Flo.

El rânji.

— Nu. Avem mame diferite.

— Atunci nu sunteţi gemeni.

— Nu în sensul clasic.

Nu era în avantajul ei dacă Flo continua să se certe cu el.

— Iar aceasta este Lady Alice, îi întrerupse Selena, încercând să ducă discuţia spre chestiuni mai importante.

Zâmbetul plin de tandreţe şi de bunătate pe care i-l oferi lui Alice o răvăşi cu totul, era ca şi cum ar fi ştiut că toate pierderile din viaţa lor o afectaseră cel mai mult pe ea.

— Cea care iubeşte cărţile.

Alice miji ochii şi rămase cu gura căscată.

— Cum ai ştiut asta?

— Fără îndoială, am menţionat eu când l-am cunoscut pe domnul Trewlove la nunta lui Lady Aslyn.

Spusese aceasta minciună cu atâta uşurinţă încât era un pic neliniştitor.

— Îţi plac cărţile? întrebă Alice.

— Le ador, răspunse el. La fel ca sora mea Fancy, acesta fiind motivul pentru care se înconjoară cu ele. Haideţi, doamnelor! Să vă punem la treabă!

El le conduse la uşă şi o deschise. Alice intră bucuroasă în clădire. Flo şi Connie intrară cu mai multă reţinere, dar Selena putea simţi sentimentele de anticipare şi de încântare care le cuprindeau. Selena însă, temându-se că după-amiaza avea să fie un dezastru, se opri lângă el.

— Lady Aslyn ştie că ne-ai invitat?

— Toată lumea ştie ce trebuie să ştie.

— Le-ai spus… *totul?*

— Nu e treaba lor, draga mea.

— O să pună întrebări, cu siguranţă.

El îşi puse încheietura sub bărbia ei, făcând-o să se uite la el.

— Ştiu că te-am cunoscut la clubul meu. Ştiu că sunt fascinat. Ştiu să-şi ţină gura. Tu şi surorile tale aveţi nevoie de o distracţie, iar eu m-am gândit că pot să le-o ofer. Eşti în siguranţă cu noi, Selena.

Nu, nu era. De fiecare dată când se afla el în preajmă, ea era în pericol să-şi piardă inima.

*

Îi spusese adevărul. Nu fusese nevoit să le dea prea multe detalii fraţilor săi pentru a fi cooperanţi. Ştiau că se întâlniseră la clubul lui – deşi nu le spusese cât de recent, lăsându-i să presupună că drumurile lor se intersectaseră înainte ca ea să devină văduvă. Le explicase că îşi dorise să le ofere un moment de relaxare în perioada de doliu.

Aşa că nu fusese deloc surprins să-şi vadă familia în jurul fetelor mai tinere, când el o conduse pe Selena în interior. Era de mare ajutor, bineînţeles, că o cunoşteau deja pe soţia lui Mick – Lady Aslyn –, la fel şi pe soţia lui Finn, Lady Lavinia. Era clar că îl ştiau şi pe ducele de Thornley – soţul lui Gillie –, fiindcă el avea un ducat influent, probabil la fel de puternic ca al răposatului ei soţ. Pe măsură ce Thorne prelua controlul, prezentându-i pe Fancy, Mick, Finn şi Beast, Lady Aslyn se eliberă, înainta spre uşă şi o prinse pe Selena de mână.

— Îmi pare aşa de rău pentru Lushing. Condoleanţe!

— Scrisoarea ta a fost bine primită.

— Ar fi trebuit să fiu acolo în persoană, să-ţi ofer alinare, dar…

Ea se opri, evident jenată de direcţia în care mergea conversaţia.

— Nu suntem cea mai bună companie, spuse Selena cu un zâmbet cald, care îi făcu stomacul lui Aiden să le strângă.

De ce trebuia să fie atât de graţioasă şi să-l înnebunească?

Aslyn râse încet.

— Nu, nu suntem. Haide, vino să te prezint tuturor.

Astfel, o luă pe Selena sub aripa ei, făcând ceva ce Aiden îşi dorite să-i ofere: adăpost şi confort. Dar obligat să facă asta din umbră, ascuns. Tatăl lui îl ascunsese de lume, dar nu se bucura de existenţa lui. Se părea că, indiferent cât succes avea, nu era suficient pentru a-l face respectabil.

— Ai sărutat-o deja?

Aiden se uită în jos la micul ştrengar care de ceva ani trăise în taverna lui Gillie, dar care acum era la ferma de cai a lui Finn. Băiatul părea să aibă în jur de opt ani, deşi nu erau siguri. Ştiau doar că era orfan, ca el, ca mulţi alţii.

— Un domn nu spune niciodată, Robin.

— Dar eu nu o să fiu un domn, o să fiu un nelegiuit. Aşa zice mama.

Mama. Lavinia. Băiatul se bucura că era parte dintr-o familie.

— Ea nu ştie tot.

Robin se încruntă pentru că, fără îndoială, crezuse că o insultase pe cea pe care o considera mama lui, iar Aiden se aştepta ca băiatul să sară cu pumnii la el.

— Totuşi, în această privinţă are dreptate. Sunt un ticălos, zise băiatul.

— Unul leneş, adăugă Fancy, care se apropia zâmbind larg. Femeia puse o mână pe capul lui Robin. De ce nu te duci să-l ajuţi pe duce să pună cărţile pe rafturi? Lucrează la secţiunea cu cărţi despre animale.

Băiatul făcu un semn în loc de salut şi ţâşni.

— Secţiunea despre animale? întrebă Aiden.

— Dacă ai fi venit în cercul nostru mai devreme, ai fi aflat că am împărţit spaţiul în secţiuni în funcţie de tipurile de carte, spuse ea şi îi vântură în faţă un soi de schemă cu toate locurile şi cu marcajele.

Avea să facă 18 ani în câteva luni, dar deja avea o minte bună pentru afaceri, căci, fără îndoială, învăţase destule de la fraţii ei. Mick o trimisese la o şcoală foarte elegantă pentru a o pregăti şi pentru a-i netezi introducerea în societate. Dorinţa lui de a o vedea pe Fancy bine primită în societate fusese unul dintre motivele pentru care luptase

şi reuşise să aibă succes.

— Sus e camera în care se poate sta. O să găsiţi nişte cutii marcate tu S. Le poţi duce sus, să o ajuţi pe ducesă să le aşeze pe rafturi, îi zise Fancy lui Aiden.

— Care ducesă?

Ducesa era Selena, bineînţeles, dar sora lui, Gillie, era şi ea ducesă, deşi nu era atât de obişnuită cu titlul. Fancy rânji.

— Cea de care eşti interesat, desigur. Am crezut că o să apreciezi o sarcină pe care o s-o faceţi fără să fiţi în văzul tuturor. Pare drăguţă. Îmi plac surorile ei.

El nu credea că exista cineva pe lumea asta pe care Fancy să nu-l placă. Avea un mod inocent de a vedea viaţa, dar asta pentru că el şi fraţii lui se asiguraseră că fusese protejată de toate lucrurile urâte de care ei avuseseră parte.

— Eşti o diavoliţă mică, spuse el.

— Mulţumesc.

— Nu era un compliment.

— Nu fi urâcios! O iubeşti?

Ceea ce simţea pentru ea nu putea fi descris, dar nu era nebun şi nici prost să se dea de gol, indiferent cât insista cineva.

— Eşti mult prea romantică, Fancy. Acum, arată-mi unde sunt cutiile alea.

Ea îl conduse către depozit, dar, după ce plecă, el nu se apucă imediat de sarcina pe care o avea de făcut. Voia să le analizeze un pic pe surorile Selenei. Aşa că se plimbă prin labirintul de cutii de care era sigur că sora lui avea să se bucure când toate cărţile aveau să fie înşirate. Scoase capul de după un vraf şi fu surprins să le vadă pe gemene lucrând sârguincioase. Florence stătea în genunchi, sprijinindu-se pe călcâie, scoase o carte dintr-o cutie şi i-o dădu lui Constance, care o aşeză pe raft.

— Asta o să fie viaţa noastră, zise Florence, în şoaptă. O să lucrăm toată ziua.

— Nu o să fie aşa, o asigură Constance. Deşi îmi place să mă simt folositoare. De multe ori, mi se pare că se

aşteaptă de la noi să fim doar nişte ornamente.

Florence se ridică un pic, să nu mai atingă podeaua cu fundul.

— De ce trezi că suntem aici? întrebă ea pe un ton jos conspirativ.

Constance păru uimită.

— Ca să fim de ajutor.

— Ai văzut cum s-a uitat la ea Aiden Trewlove? Ascultă-mă pe mine, invitaţia a venit de la el, nu de la Lady Aslyn.

— Dar Selena nu-l cunoaşte.

— Asta vrea să credem. Dar de ce o aştepta?

— Ca să fie primitor.

— Avea foc în ochi când a văzut-o. I-ar ţine de cald într-o zi de iarnă.

— Toţi domnii păţesc aşa când o văd. Toţi sunt surprinşi şi vrăjiţi de frumuseţea ei.

— Obrajii ei erau roşii. Ai văzut-o vreodată să roşească? Cred că i-a trezit interesul.

Constance râse.

— Serios, Flo, cred că vezi lucruri acolo unde nu sunt pentru că eşti plictisită, pentru că sezonul nostru a fost amânat. Dar, dacă e aşa, eu nu o judec. Ştiu că l-a adorat pe Lushing, dar nu cred că au avut parte de pasiune. O femeie ar trebui să aibă parte de pasiune măcar o dată în viaţă. De aceea cred că salonul păcătos al lui Aiden Trewlove o să înflorească.

— Te gândeşti să mergi?

Constance ridică din umeri.

— Tu nu?

Întorcându-se din locul în care le ascultase conversaţia, Aiden decise să impună o limită de vârstă la intrare, ca accesul să fie permit doar celor mai mature. Nu voia ca tinerele doamne să facă greşeli stupide. Pe de altă parte, oare asta era responsabilitatea lui? Pentru că alţii nu le păzeau mai bine? Deşi, chiar şi când mamele făceau asta şi îl abordau pentru a le interzice fiicelor lor să mai intre, de obicei, îşi schimbau părerea după ce aveau parte de un pic

de răsfăţ. Lady Fontaine făcuse asta. Primise o scrisoare din partea ei în care îi spunea că ea şi fiica ei aveau să vină la club în viitorul apropiat. Masajul la picioare avusese efectul dorit – întotdeauna avea.

O găsi pe Alice într-unul din colţurile din spate, aşezată pe podea, cu rochia întinsă în jurul ei şi cu o carte în braţe.

— O să-ţi ia o veşnicie dacă citeşti fiecare carte înainte să o pui pe raft.

Ea înălţă capul şi închise cartea, uitându-se la el cu ochii inocenţi şi înroşindu-se la faţă.

— Încă nu am avut ocazia şi o citesc pe asta. A apărut prea târziu şi nu am mai primit-o cadou de Crăciun.

Ghemuindu-se lângă ea, se uită la titlu: *Alice în Ţara Oglinzilor.*

— Poate că Fancy o să-ţi permită să o cumperi azi, deşi magazinul nu e deschis încă. Ai putea fi primul ei client.

Ea clătină din cap.

— E o extravaganţă şi nu pot să-i cer asta Selenei. Monedele sunt preţioase în ultima vreme, zise ea roşind mai tare. Probabil nu ar fi trebuit să spun asta. E foarte urât să vorbeşti despre bani.

— O să fie secretul nostru.

Era impresionat de sacrificiul ei. Deşi în familia lui erau destui nobili acum, părerea lui despre ei nu era întru totul apreciativă. Îi vedea doar ca pe nişte sume pe care le putea adăuga în cuferele lui, nu ca pe cele care lipseau.

— Eşti drăguţ, zise Alice.

— Şi acesta ar trebui să rămână secretul nostru, zise el, făcându-i cu ochiul.

Ea chicoti. La naiba, acum înţelegea de ce Selena voia să se asigure că surorile ei urmau să aibă căsnicii bune. Cunoscuse prea multe femei la viaţa lui care fuseseră abuzate sau care trăiseră vieţi dure, femei care îmbătrâniseră înainte de vreme, care îşi purtau poverile pe umeri. Acesta fusese motivul pentru care o susţinuse pe Gillie când voise să deschidă taverna, iar acum o susţinea

pe Fancy cu librăria.

Cu toţii voiau ca Fancy să se căsătorească bine, dar, dacă niciun bărbat nu era înţelept ca să o ceară, atunci avea afacerea ei şi familia care se asigura că nu îi lipsea nimic. Alice nu se putea baza pe fratele ei, în ciuda titlului său.

— Îmi cer scuze, domnule.

Privind în spate, Aiden îl văzu pe secretarul lui Mick cărând o cutie mare.

— Lady Alice, zise el şi se înroşi, chipul lui căpătând o nuanţă apropiată de a părului roşu. Domnişoara Trewlove s-a gândit că aceste volume ar sta bine aici în spate.

— Mulţumesc, domnule Tittlefitz.

Băiatul aşeză cutia şi făcu un pas înapoi, neştiind ce să facă în continuare.

— S-a gândit că ar trebui să vă ajut, zise el, dregându-şi glasul. Pot pune cărţile pe rafturile mai înalte, dacă vreţi.

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Încuviinţând din cap şi întrebându-se dacă sora lui mai mică făcea pe peţitoarea, Aiden se îndreptă către cutiile lui. Sau către cutie, mai bine zis, căci cea pe care i-o arătă cu degetul Beast era teribil de grea. Cu toate acestea, o urcă pe umăr şi porni prin magazin, pe scări, către locul în care Fancy îşi imaginase că urma să aibă camera de lectură perfectă. Pentru că şi cu o zi în urmă o ajutase cu aranjamentele, ştia că peste tot la etaj erau mici spaţii de relaxare, iar cărţile erau înşirate de o parte şi de alta a şemineului, întinzându-se pe un perete. Camerele de mai sus, de la etajul uimitor, aveau să servească drept apartamentele ei, ceea ce însemna încă o zi de cărat lucruri – mobilă şi bunuri personale. Dar nu se plângea. Mama lui îl învăţase că familia trebuia să aibă grijă de familie, aşa că făcea toate acestea cu bucurie.

Toate gândurile negre dispărură când trecu pragul şi o văzu pe Selena lângă fereastră, uitându-se la străzile de jos, lumina după-amiezii atingându-i faţa. Nu-i plăceau hainele ei de doliu, îi aminteau că pierduse ceva recent. Era închisă până în gât, nici încheieturile nu i se vedeau. Îşi

imagină plăcerea pe care putea să o simtă descheindu-i toţi nasturii. Chiar dacă ştia că voia doar să-l folosească, nu se putea dezice de dorinţa pentru ea. Aşeză cutia în mijlocul camerei.

— Nu lucrezi deloc atent şi cu sârguinţă ca surorile tale, îi zise.

Ea zâmbi dulce, privindu-l.

— Mă uit la oamenii care îşi văd de viaţa lor. Ce lucru straniu, cum viaţa unui om poate să fie în ruină, însă lumea nu se opreşte, ci îşi vede de drumul ei.

El i se alătură, împreunându-şi mâinile la piept şi sprijinindu-se cu umărul de cadrul ferestrei.

— Sunt sigură că acolo, jos, sunt oameni care au problemele lor şi a căror lume este la fel de zdruncinată.

— Dar nu ai şti dacă i-ai privi. Am înţeles că te poţi uita la cineva fără să ai habar cu ce se confruntă. Cu toţii purtăm măşti. Doar că nu sunt la fel de vizibile precum cele din clubul tău.

— Pari să fii într-o dispoziţie tristă.

— Mi-am minţit surorile. Am ţinut secrete faţă de ele. S-ar putea să nu aprecieze această ieşire la fel de mult dacă află scopul din spatele ei.

— Îmi place de ele.

Ea râse.

— Da? Te-ai hotărât cam repede.

— Gemenele bârfesc, iar Alice citeşte. Nu se plâng de sarcinile pe care le-au primit. Au visuri. Nu sunt diferite de Fancy.

— Ce credeai că o să fie?

Nu era sigur la ce se aşteptase. Îşi dorea să o fi cunoscut pe Selena când era de vârsta lor. Cât de inocentă trebuie să fi fost? Câte din poverile familiei o apăsau? Finn fusese doar un băiat când se îndrăgostise de femeia care avea să-l devină soţie. La acea vreme, Aiden crezuse că fratele lui era un idiot, dar acum înţelegea avantajele de a cunoaşte o persoană, de a vedea cum se transformă, de a vedea cum se transformă din fată în femeie.

— Dacă ai un băiat… „Dacă îţi ofer un băiat…” Ce

altceva o să moştenească în afară de titlu?

Ea îşi muşcă buzele, apoi îşi întoarse privirea către lumea care alerga pe pavaj dedesubt, fiecare grăbindu-se undeva.

— Proprietăţile ducale – Sheffield Hall precum şi două titluri.

— Ar avea trei titluri?

— Da.

Trei proprietăţi. Trei titluri.

El nu ar fi putut oferi aşa ceva niciodată, chiar dacă ar fi avut copii.

— Unde e Sheffield Hall?

— În Kent.

— Poţi să ajungi acolo într-o zi?

— În câteva ore cu trăsura.

Probabil era mai rapid pe calea ferată, deşi acel mijloc de transport ar fi pus-o în pericolul de a fi văzută cu el. Acum, el se uita la oamenii de jos, care îşi vedeau de viaţa lor. Întotdeauna îi plăcuseră umbrele, dar acum voia să meargă cu ea în lumina soarelui, să nu mai fie un secret întunecat pe care el să-l ascundă pentru totdeauna. Însă un ducat şi două titluri erau mai mult decât avea el, iar el îşi dorea ca moştenitorii lui să aibă mai mult decât el. Încuviinţă scurt şi se îndepărtă de fereastră.

— Am face bine să ne apucăm de lucru aici.

Ea îi atinse braţul. El înlemni şi o privi.0

— Ai închis uşile sălii de joc pentru Winslow. Lord Camberley. Şi i-ai anulat datoria.

— Nu am anulat-o. A câştigat-o.

Expresia ei trădă scepticismul.

— Cred că un om cu talentele tale la jocurile de noroc ar şti cum să ia o mână fără să transpire.

— Cât de cinică eşti!

Dar ştiuse imediat unde avea să găsească acel doi de inimă, căci el îl pusese la capătul pachetului înainte de a începe jocul şi ştiuse cum şi cât să-l ţină acolo.. îşi dorise să aline măcar una dintre poverile ei, deşi nu-i putea garanta că Camberley nu avea să se ducă în altă parte la jocuri.

— Sunt surprins că ţi-a mărturisit.

— Îl aşteptam acasă, la reşedinţa lui, când a ajuns. I-am interzis să mai joace pe viitor şi să mai piardă timpul fără a avea grijă de îndatoririle lui.

Cu siguranţă, îi admira tenacitatea de a avea grijă de surorile ri.

— Şi ce a zis?

— Nu i-a convenit, dar înţelege importanţa lor. Nu are o părere bună despre tine.

— Puţini oameni care îmi datorează bani au.

— Iar femeile care îţi suni datoare? Ar trebui să se teamă de tine?

— Dacă nu ştii răspunsul la această întrebare, nu ar trebui să faci târguri cu mine.

Ghemuindu-se, deschise cutia, luă o carte şi i-o întinse. În ochii ei se citi groaza în timp ce se aşeză lângă ei. Luă cartea, o lăsă deoparte şi îşi puse degetele pe încheietura lui.

— Chiar te-ai rănit rău!

Se vedeau urmele rănilor din jurul încheieturilor. Regreta că nu apucase să-şi tragă mânecile de la cămaşă sau jachetă înainte de a-i oferi cartea. Nu-i plăcuse cât de vulnerabil se simţise când fusese lăsat în pat, incapabil să se elibereze.

Deşi acum nu se putea abţine să nu vadă că şi ea era la fel de întemniţată, doar că legăturile ei nu erau vizibile.

— Credeai că am minţit?

— Nu. Doar că nu mi-am dat seama că a fost atât de rău.

— O să se vindece.

— Mă tem că o să rămână cicatrice, amintirea a ceea ce ţi-am făcut, spuse ea, ridicându-i mâna şi ducând-o la buze şi sărutându-i în cel mai delicat mod pe pielea încă roşie şi învineţită.

Îşi simţi stomacul strângându-se. Nu voia să devină sentimental, trebuia să păstreze distanţa pentru a vedea clar că relaţia lor nu era decât o afacere, una care avea să-i ducă copilul în fruntea societăţii. Dar, din momentul în care

o urmărise în acea primă seară la club, viaţa lui mersese pe drumuri pe care nu mai călătorise niciodată, făcuse lucruri despre care ştia că nu aveau să se termine bine, şi totuşi, acum era aici din nou în faţa ei, lăsând-o să facă tot ce voia cu el.

— La naiba cu tine! Cum ai făcut să mă vrăjeşti aşa?

Îi atinse obrazul cu o mână, în timp ce pe cealaltă o trecu prin părul ei, aducând-o mai aproape şi sărutând ca un bastard nenorocit şi însetat, bucurându-se de gustul şi de căldura ei, de cât de uşor îi cedase şi se mişcase până când buzele li se împreunară, iar trupurile li se apropiară. Planul lui de a lua o decizie raţională cu privire la Selena şi la ideea de a se culca cu ea din nou eşuase. Ceda atât de repede în faţa ei! Era o nebunie pura uşurinţă cu care îl controla.

Cu grijă, de parcă ar fi fost din sticlă, uşor de spart, fără a-şi lua gura de pe a ei, o întinse pe covorul Aubusson care domina această zonă din camera de citit. Ridicându-i fustele şi descheindu-şi pantalonii, putea să o aibă acolo. Acum. Fără să-i pese de altceva. Fără protecţie. Fără protecţia care i-ar fi permis să decidă dacă voia să îşi asume riscul de a aduce un copil pe lume. Modul în care ea se întinse sub el, ca şi cum ar fi fost disperată să-l aibă mai aproape, îi făcu trupul să ardă de nevoie. O voia pe ea şi ce avea de oferit, acea alunecare de mătase care îl primise noaptea trecută. Acea uniune care îl înnebunise. Voia să rămână îngropat în ea, să-şi verse sământa în ea, la fel de mult pe cât voia să plece şi să o salveze de riscul de a naşte copilul lui. Dar ea asta îşi dorea, iar el şi-o imagină însărcinată cu copilul lui. Îi cuprinse faţa între mâini şi o sărută mai apăsat, limba lui imitând mişcările sălbatice pe care mădularul lui ardea să le facă – să împingă, să despartă, să intre, să iasă. De ce naiba avea un gust atât de bun? De ce i se părea că mâinile ei trebuiau să fie pe spatele lui, atingându-l, mângâindu-l, îndemnându-l să vină mai aproape?

De ce…

Cineva tuşi în spatele lui şi îl făcu să întoarcă capul.

Era Beast, care stătea în prag, ţinând o cutie. Selena scoase un sunet de disperare, trăgându-şi fustele şi îngropându-şi faţa în pieptul lui. Deşi pentru orice femeie ar fi fost ruşinos să fie găsită într-o asemenea poziţie, el nu se putu abţine să nu se întrebe dacă o ruşina situaţia sau faptul că era tu el.

— Fancy o să aducă surorile sus pentru a vedea salonul de citit, zise Beast încet, că şi cum nu ar fi fost surprins de ceea ce văzuse.

Dar fratele lui mereu avusese talentul de a vedea lucrurile aşa cum erau. Nu era genul care să judece pe cineva.

— Credeam că voia ca ele să se ocupe de rafturile de jos.

— Asta făceau când le-am lăsat eu. Beast ridică din umeri, intră şi lăsă cutia jos. Au decis că au nevoie de o pauză de la ceea ce fac.

După ce o bătu uşor pe Selena pe mână pentru a-i elibera braţul, Aiden se ridică, apoi o ajută şi pe ea să se ridice. Neliniştită, ea începu să-şi aşeze părul. El o prinse de mâini şi o linişti.

— Arăţi bine.

Cu excepţia obrajilor roşii, care arătau că era îngrozită.

— Beast ştie să ţină un secret.

Ea se uită iute la Beast.

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse Aiden, deşi nu aveau nevoie de el. Aiden putea auzi corul de voci feminine care urca scările, deşi ar fi trebuit să fie optimist ca să creadă că le-ar fi observat odată ce s-ar fi pierdut în Selena. Fetele trecuseră pragul cu Fancy în frunte.

— Salonul de citit, zise ea cu afecţiune, deschizându-şi braţele, apoi certându-l pe Aiden. Nu ai avansat mult.

— Eu şi ducesa ne gândeam cum să aşezăm cărţile.

Ea avea o privire care parcă anunţa că înţelesese că un lucru complet diferit le încetinise munca. Apoi continuă, deschizându-şi din nou braţele.

— Aici, oamenii o să poată citi cât le doreşte inima.

— După ce au cumpărat cărţi, sublinie el.

— Nu. O să fie ca la biblioteca de la care împrumuţi, doar că eu nu o să cer taxă de înscriere sau abonament.

— Fancy, începi o afacere, nu poţi pur şi simplu să dai lucruri. Cărţile pe care le aduci trebuie să fie un dar, însă unul care vine cu un cost.

— Fără îndoială, Aiden, nu sunt toantă. Ştiu cum merg afacerile.

— Deci vrei să obţii un profit.

— Nu sunt avară. Un profit modest o să fie suficient. În plus, intenţionez să primesc donaţii pentru a întreţine salonul de lecturi.

Aiden se uită la Beast, care rânji.

Nimic din ceea ce spunea nu părea nou pentru fratele lui, ceea îi trezi suspiciuni lui Aiden. Nu prea avusese timp pentru familia lui în ultima vreme şi avea sentimentul că asta avea să-l coste. Se întoarse către sora lui.

— Şi de la cine o să primeşti aceste donaţii? De la fraţii tăi?

— Pentru început. Apoi de la alţii dornici să contribuie. Precum ducesa, de exemplu.

El oftă. Ducesa nu-şi permitea să facă acţiuni de caritate – nu dacă nu avea un copil. Deşi nu intenţiona să-i spună asta lui Fancy.

Totodată, o să-i învăţăm pe oameni să citească, continuă ea. Câteva zile pe săptămână, o să ţin ore. După cum ştii, mulţi dintre cei săraci nu sunt educaţi.

Era unul din lucrurile asupra cărora mama lor insistase: copiii ei aveau să meargă la şcolile gratuite din cartier. Deşi se duseseră numai pentru o jumătate de zi, până când împliniseră 11 ani, nu-i lăsase niciodată să lipsească, nici măcar când erau bolnavi. Îşi dorise să le ofere toate avantajele posibile.

— Noi?

— Eu şi domnul Tittlefitz pentru început. Poate o să predai şi tu.

— Eu am afacerile mele, care îmi ocupă şi ziua, şi noaptea.

— Atunci o să programez o clasă la amiază. Putem să discutăm mai târziu. Acum vreau să le fac un tur acestor domnişoare şi apoi să discut cu ele despre cum aş putea să aranjez spaţiul. Doamnelor, veniţi după mine, da? zise ea, începând deja să le conducă din cameră, explicându-le cum credea că trebuie să arate camera de lectură ca să le placă bărbaţilor, pentru că voia să mai aibă una pentru femei şi alta pentru mama cu copii.

— Nu o s-o refuzi, nu-i aşa?

Întrebarea Selenei părea mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Are un fel de a ne învârti pe degete.

— Iar tu o să-i finanţezi librăria.

El oftă, încercând să pară iritat. Nu voia ca ea să ştie cât de uşor putea fi convins.

— Suspectez că aşa o să fie.

— Familiile fac totul pentru rudele lor.

El ştia ce voia ea să spună, ce îi spusese în atât de puţine cuvinte. Aşa cum el era dispus să facă orice era nevoie ca să o vadă pe Fancy fericită şi să aibă tot ce îşi dorea, tot ce visa ţi tot ce era nevoie. Selena avea să facă tot ce putea pentru a le proteja pe surorile ei şi pentru a le asigura viitorul, acel viilor pe care ele îl visau.

Capitolul 17

După ce surorile ei şi ceilalţi coborâră la parter, ea şi Aiden lucrară în linişte, aşezând cărţile pe rafturi din ambele părţi ale şemineului, ca şi cum el ar fi ştiut că, dacă erau aproape unul de celălalt, avea să facă dragoste din nou, de parcă nu aveau de ales, ca şi cum trupurile lor, familiare acum, erau magnetizate şi întotdeauna aveau să caute să se unească.

Selena fusese fascinată de comunicarea dintre el şi sora lut, de prietenia dintre ei, înţelegând că tonul lui iritat era doar de faţadă, conştientizând că sora lui ştia asta.

Fancy avea librăria ei, de unde oamenii puteau să cumpere cărţi, avea salonul de citit, unde oameni cu mijloace mai puţine aveau să se piardă între pagini şi coperte şi unde cei care nu ştiau ce ascunde magia cărţilor aveau să înveţe să citească şi să-şi schimbe astfel viaţa.

Selena nu-şi apreciase statutul la adevărata valoare decât după moartea părinţilor, când descoperise că totul fusese fals. Deşi avea privilegiul să citească, nu-i trecuse niciodată prin minte să lucreze pentru că oamenii de rangul ei nu făceau astfel de acţiuni degradante. Şi totuşi, din momentul în care trecuse pragul librăriei, simţise entuziasmul tinerei femei care era pe punctul de a-şi construi propria afacere. Fancy putea să facă tot ce voia, să decoreze cum voia. Ea hotăra cum aveau să arate camerele, cum să fie aşezate cărţile pe rafturi. Cât de multă putere! Cât risc! Şi, cu toate acestea, Selena bănuia că riscul doar amplifica starea de încântare, iar atingerea succesului avea să fie mult mai plăcută.

— La ce te gândeşti?

Tresări speriată, apoi îl observă pe Aiden sprijinindu-se de marginea şemineului dinspre ea, cu braţele încrucişate la piept. De ce trebuia să pară mereu atât de masculin şi totuşi atât de nelegiuit? De ce primul ei gând când îl vedea era să-l cuprindă cu braţele pe după gât, să se ridice pe degetele de la picioare şi să-l sărute?

— Încercam să-mi amintesc dacă am citit cartea asta.

— Mincinoaso!

Ea râse cu voioşie, întrebându-se dacă putea vreodată să-i ascundă ceva şi dacă avea să îşi dorească asta vreodată. Relaţia cu el, în ciuda înşelăciunii, era cel mai onest lucru pe care îl trăise.

— M-ai descoperit. Mă gândeam cât de minunat trebuie să fie pentru sora ta să aibă această oportunitate. Cât de curajoasă este că merge înainte, deşi nu ştie rezultatul. Ar putea eşua.

— Ar putea reuşi.

— Exact. Toată lumea din familia ta este aşa de optimistă?

— Viaţa nu-i răsplăteşte decât foarte rar pe cei slabi de inimă.

Ea clătină din cap.

— Aş vrea să am curajul surorii tale.

— Ai venit la clubul meu. Te-ai căsătorit cu un bărbat pe care nu-l iubeai pentru a-ţi proteja familia. Acţiunile tale nu arată că eşti o laşă.

— Am făcut asta de frică.

— Nu există curaj fără frică.

Acum ea se temea de decepţia pe care avea să i-o provoace, se temea de vinovăţia pe care o simţea faţă de Lushing, se temea că avea să-l piardă pe Aiden.

— Tu de ce te temi?

— Sunt prea multe lucruri ca să le mai enumăr.

— Nu cred.

El întinse mâna şi îşi trecu încheietura peste obrazul ei.

— Mă tem să nu te dezamăgesc.

— Pentru că nu-mi dai ce am nevoie?

Oare luase deja decizia? Oare considerase că surorile ei nu meritau a fi salvate? Oare nu credea că ea merită?

— Îmi cer scuze că vă întrerup din nou.

De această dată, niciunul dintre ei nu mai fu speriat de vocea lui Beast. Nu se mai mişcară, nu se mai ascunseră şi nici nu încercară să dea înapoi. Aiden doar întoarse capul pentru a se uita la fratele lui, care avea o sprânceană ridicată.

— Mama a pregătit cina. Mergem să mâncăm.

Acele cuvinte o făcură pe Selena să tresare.

— Oh, eu şi surorile mele ar trebui să plecăm.

— Sunteţi invitate, spuse Aiden, iar ea clătină din cap.

— Nu am dori să deranjăm.

— Nu deranjaţi. Chiar ştia că veniţi, aşa că a pregătit mai multă mâncare. Luăm masa în salonul pentru cină al hotelului de pe partea cealaltă a drumului.

Panica tot creştea în interiorul ei.

— Nu putem mânca acolo. Nu putem fi văzute în public.

— Camera a fost închisă pentru adunarea noastră privată. O să intrăm prin spate. Nu o să ne vadă nimeni.

— Nu putem să...

— Mama s-a străduit mult.

— Nu ar fi trebuit. Ne-am înţeles să ajutăm la magazin, nu să luăm cina cu familia ta.

— Am nevoie de mai mult timp ca să le observ pe surorile tale.

Îndepărtându-se de el, vru să dea cu pumnii în rafturi. Observă că fratele lui plecase – cu siguranţă, coborâse la parter pentru a se pregăti de plecarea la hotel sau poate că văzuse tensiunea dintre ei. Înţelesese că aveau nevoie de câteva momente singuri.

— Ar fi trebuit să le observi toată după amiaza în loc să stai aici cu mine.

Trebuia să se fi gândit la asta mai devreme, să insiste în această privinţă. Doar că îi plăcea prezenţa lui. Dar el nu reuşise să îşi formeze o părere.

— Dacă le urmăream cum pun cărţi pe rafturi, nu aveam cum şi ajung la o decizie. De ce te temi, Selena?

Că putea să-i placă de el mai mult decât îi plăcea deja, că vizându-l cu familia lui, se putea răzgândi în ceea ce privea planul ei stupid.

Îi atinse din nou faţa cu încheietura.

— E o simplă cină.

Cu el, nimic nu era simplu. Cu toate acestea, nu i-ar fi plăcut să plece, ştiind că mama lui preparase cina. În plus, era curioasă să afle cum era femeia. Ettie Trewlove nu fusese la magazin, aşa că nu o cunoscuse. Se întrebă ce fel de femeie putea să-şi ofere casa şi viaţa unor bastarzi când alţii nu-i considerau demni nici să respire. Fiul ei avea şi fie legitim conform legii, dar în realitate statutul lui avea să fie oglinda celui care urma să-i ofere viaţă. Încuviinţă în cele din urmă.

— Dacă poţi să mă asiguri că nu o să fim văzute.

El râse şi zâmbi triumfător.

— Sunt un organizator desăvârşit, zise el, luând-o de cot şi conducând-o la parter şi în partea principală a

magazinului.

Surorile ei erau aproape de uşă, părând uşor îngrijorate şi nesigure. Fancy nu părea să ştie nici ea ce să facă cu oaspeţii ei.

— Luăm masa cu ei? întrebă Connie de îndată ce ochii ei se fixaseră pe faţa Selenei.

— Da, ne-au invitat şi m-am gândit că e bine să accept.

— Suntem în doliu, zise ea şoptit, ca şi cum ar fi anunţat că nu erau complet îmbrăcate.

— Am fost asigurată că nu o să fim văzute şi nu e o cină formală cu mulţi invitaţi.

— Dar nu suntem îmbrăcate pentru cină.

— Ceea ce purtaţi este în regulă, anunţă Aiden cu autoritate. Noi nu se îmbrăcăm formal pentru cină. Haideţi!

Era dificil să te cerţi cu un bărbat care le scotea pe ea şi pe surorile ei pe uşă înainte ca toate cuvintele să le ajungi la ureche. Nu era obişnuită cu nerăbdarea lui şi se temea ca nu cumva să considere firea mult prea combativă a lui Connie ca fiind o problemă, iar apoi să decidă că ele nu meritau atenţia lui.

— O să fie plăcut, le asigură pe surorile ei, apoi, uitându-se înapoi, o văzu pe Fancy închizând uşa magazinului.

Cât de minunat trebuia să fie să se simtă independentă, să ştie că deţinea ceva de valoare, care îi dădea satisfacţie. Dintr-odată, se simţi uimită că ea nu deţinea nimic, nu avea nimic cu adevărat. Oh, avea haine, câteva bijuterii, o casă, trăsuri, caii – le folosise în trecut, dar nu erau ale ei. Chiar şi casa de văduvă nu era a ei şi nu o putea vinde, ci o putea doar folosi.

Traversară strada în linişte. Aiden le conduse pe o alee, apoi prin nişte grădini despre care ea era sigură că aveau să se umple în curând cu toate culorile primăverii. Grădinile erau foarte bine întreţinute, iar de o parte şi de alta a cărărilor erau multe băncuţe pentru a oferi spaţii de odihnă tuturor celor voiau să se piardă în natură. Ar fi vrut să exploreze zona, dar el le conduse la o uşă – intrarea

angajaţilor –, o deschise, apoi le invită în interior.

Surorile ei se uitau vrăjite în timp ce traversau bucătăriile, iar ea se gândi că ele nu mai vizitaseră până atunci asemenea spaţii. Cu siguranţă, fuseseră învăţate cum să conducă o gospodărie şi cum să instruiască personalul, dar mereu aveau servitori care să facă toată treaba. Oare nu-i văzuse niciodată muncind? Se îndoia că făcuseră asta, mai ales că şi ea se întâlnise cu menajera pentru a stabili anumite lucruri. Dai nu o vizitase niciodată sub scări.

Oamenii îşi făceau treaba, ceea ce cu siguranţă nu ar mai fi făcut dacă ar fi ştiut că o ducesă se plimba prin mijlocul lor. Dar familia Trewlove nu avea un aer de superioritate. Aiden şi surorile lui îi salutau pe cei pe lângă care treceau, îi întrebau de sănătate şi de familie, apoi treceau mai departe. Se simţeau confortabil pe domeniul fratelui lor, iar Selena bănui că acelaşi lucru se întâmpla în oricare din afacerile pe care le aveau fraţii. Îşi aminti că Aiden îi povestise că împărţeau tot ce învăţau, tot ce ştiau. Fiecare îi ajuta pe ceilalţi. Văzând toate acestea, îşi dădu seama că Aiden făcea ceea ce ea încerca să facă pentru familia ei. Asta îi dădu speranţe că în acea seară avea să se întoarcă la clubul Elysium şi să-şi continue planurile, că el urma să-i împlinească dorinţa de a avea un copil.

El împinse o uşă, cea pe care servitorii o foloseau pentru a intra în salonul pentru cină, iar ea şi surorile ei intrară. O masă lungă cu o faţă de masă albă fusese aşezată în colţul acelei încăperi grandioase, departe de uşă şi de pereţii cu oglinzi care dădeau în foaier. Era aproape sigură că uşa era încuiată, dar, chiar şi aşa, câte un servitor stătea de o parte şi de alta a uşii, fără îndoială pentru a le explica celor care ar fi vrut să intre că încăperea era ocupată pentru un eveniment privat. Draperiile de la ferestrele care dădeau spre stradă erau trase, încercuindu-i ca într-un cocon, oferindu-le un sentiment de intimitate pentru o adunare aşa de mare.

Toţi oamenii pe care îi cunoscuse mai devreme şi cei pe care îi ştia dinainte stăteau de vorbă în apropierea

mesei. Fancy înaintă către grup, salutând o femeie mai în vârstă care veni spre ei. Avea părul grizonat, prins într-un coc simplu. Era mică de statură, bine făcută, dar fără a fi grasă. Selena se gândi că, dacă o strângea în braţe ar fi fost ca şi cum strângea o pernă moale. Gest pe care Aiden îl făcu de îndată ce femeia se apropie. Se aplecă uşor şi o îmbrăţişă, iar acel moment de exprimare a afecţiunii o impresionă pe Selena. Era obişnuită cu bărbaţi care nu făceau gesturi sentimentale, care trebuiau să rămână drepţi, reci, cu o postură imobilă, care făceau plecăciuni, câteodată sărutând mâna doamnelor, poate sărutându-le încheietura, nu cu bărbaţi care îmbrăţişau o femeie cu atâta familiaritate, ca şi cum era un gest natural, făcut de mii de ori. Nu şi-l putea aminti pe Winslow îmbrăţişând-o aşa pe mama lor. Dar era limpede că doamna Trewlove era bucuroasă cu adevărat că îşi vedea copiii.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui Aiden, Cu braţul aşezat pe umărul ei, Aiden o întoarse pe mama lui către Selena şi surorile ei, iar ea înţelese că acesta – nu lucrul în librărie – era de fapt testul pentru surorile ei. Felul în care aveau să o primească pe mama lui era modul prin care el avea să le judece caracterul.

Selenei aproape că îi veni să plângă când conştientiză cât însemna pentru el femeia care îl crescuse. Era un bărbat care încuraja păcatul, care părea un nelegiuit, dar îşi iubea mama, familia. Iar dacă surorile ei aveau să fie cât de puţin insultătoare, totul avea să fie pierdut. Dar, ca şi atunci când jucaseră biliard, avea aceeaşi încredere în bunătatea surorilor ei şi ştia că avea să câştige şi acum.

— Mama, aş vrea să ţi-o prezint pe Selena Sheffield, ducesă de Lushing.

Eticheta ar fi presupus ca omul de rând să fie prezentat nobilului, dar Selena renunţase deja la astfel de ritualuri când îl prezentase pe Aiden surorilor sale mai devreme. În plus, înţelesese că în acea cameră puteau să fie titluri, dar nu erau ranguri. Fără îndoială, nici la masă nu avea să se ţină cont de rang. Fără o ordine anume pe scaune, fără locuri după poziţia socială. Iar Aiden spunea

ceva foarte clar: nu-l interesau regulile din *Debrett's* sau *Burke Peerage;* nimeni nu era mai presus de femeia sfântă care îl luase şi îl crescuse ca şi cum ar fi fost al ei. Da, aceasta era marea încercare pentru surorile ei. „Fiţi atente, fetelor!"

Ea făcu o reverenţă, nu la fel de adâncă cum ar fi făcut dacă se vedea cu regina, dar suficient pentru a-i arăta respectul.

— Doamnă Trewlove, sunt onorată să vă cunosc. E atât de frumos din partea dumneavoastră că ne-aţi invitat să cinăm cu familia! Permiteţi-mi să vi le prezint pe surorile mele: Constance, Florence şi Alice.

Connie şi Flo îşi plecară capetele, iar Alice făcu o reverenţă cu mai mult entuziasm şi cu un zâmbet sincer.

— E o plăcere, doamnă Trewlove.

Selena observă aprobarea din ochii pătrunzători ai lui Aiden şi simţi că prin această victorie câştigau amândoi. Oare simţise la fel când ea îl învinsese la biliard? Oare el fusese la fel de bucuros să câştige pe cât de bucuroasă era ea acum, când rolurile se inversaseră? Era ciudat că nu voia să-l vadă învins.

— A fost frumos din partea voastră să o ajutaţi pe Fancy la librărie, zise doamna Trewlove. Acum, haideţi să mâncăm până când nu se răresc bucatele, zise femeia şi se întoarse, pornind către masă, ceea ce păru şi fie un semnal către toţi ceilalţi, căci toată lumea se împrăştiase, alegând scaunele – aşa cum Selena fusese sigură că aveau să facă – fără o ordine anume.

— Doamnelor, zise Aiden cu o voce călduroasă.

După ce toată lumea se aşeză, ea se găsi lângă Lady Aslyn, al cărei soţ se aşezase în capătul mesei, iar mama lui stătea în celălalt capăt.

Surorile stăteau lângă Selena, de la cea mai mică la cea mai mare.

Aiden era în faţa ei. Ceilalţi doi fraţi ai lui erau aşezaţi lângă mama lor. Soţiile stăteau lângă soţi, Domnul Tittlefitz era prezent, la fel ca tânărul Robin. Farfurii asortate şi boluri erau înşirate pe masă. Mick Trewlove se ridică şi

începu să taie din friptura care arăta ademenitor.

— Daţi farfuriile din mână în mână.

— Nu sunt servitori? şopti Connie.

— Mai bine am învăţa cum se face când nu sunt, dat fiind că în curând s-ar putea să fim şi noi fără servitori, îi răspunse Flo la fel de încet, dar suficient de tare ca Selena să audă.

Era interesant să urmărească porţelanul ducându-se din mână în mână în jurul mesei, gol până ce ajunse la Mick, care îl umplu cu felii de carne de vită. După ce toate farfuriile fura pline şi aşezate în faţa tuturor, oamenii începură să se întindă după boluri, adăugând cartofi, mazăre şi morcovi, apoi înmânând bolul persoanei de alături şi tot aşa.

— Pâine! strigă Finn.

Aiden lui o pâinică dintr-un coş de nuiele şi i-o aruncă de-a lungul mesei. Finn o prinse din aer.

— Băieţi, strigă Ettie Trewlove. Avem companie. Vă rog să aveţi grijă la maniere.

Selena îşi imagină că o bună parte din viaţa ei femeia şi-o petrecuse spunându-le băieţilor să aibă grijă la maniere. Şi cu siguranţă o ascultau, deoarece coşul cu pâine fu rotit în jurul mesei.

Un lacheu apăru şi servi vinul. Selena observă că Gillie, ducesa de Thornley, deja însărcinată, clătină scurt din cap când servitorul veni, să-i ofere un pic de vin de Bordeaux. Gurile rele spuneau că era însărcinată când ducele se căsătorise cu ea, dar devotamentul profund pe care îl vedea în ochii lui de fiecare dată când o privea pe soţia lui îi spunea Selenei că nu se căsătorise cu ea din cauza asta, ci pur şi simplu pentru că o iubea mult.

Lady Aslyn sorbi încet din vin, iar Selena se gândi că poate şi aceasta avea să-şi mărească familia, mai ales că soţul ei era foarte atent, ca şi cum dintr-odată devenise foarte fragilă, deşi Selena ştia că era o femeie puternică, fermă. La fel ca Selena, îşi pierduse ambii părinţi în acelaşi timp – un accident pe calea ferată dar la o vârstă mult mai fragedă. Se simţise bine vorbind cu ea despre asta, căci

aveau experienţe similare. Aslyn devenise pupila puternicei şi bogatei familii a ducelui de Hedley, care semăna destul de mult cu soţul ei. Zvonurile spuneau că Mick Trewlove era bastardul nobilului, deşi Selena nu şi-l putea imagina pe duce înşelând-o pe ducesa lui.

Lady Lavinia bău vin, semn că nu era însărcinată, dar nici nu era căsătorită de mult timp. Iar dacă era să se ia după modul în care soţul ei, Finn, o lua mereu de mână pentru a o atinge, apoi îi dădea o şuviţă rebelă după ureche, Selena era aproape sigură că Lavinia urma să aibă în curând copii. Era limpede că se adorau.

Toate aceste cupluri căsătorite reflectau tipul de devotament pe care Selena spera să-l trăiască atunci când avea să se mărite.

Beast zâmbi către Fancy, iar Selena îşi dădu seama cu tristeţe că aceeaşi expresie o avea Lushing când o privea. Poate că de aceea îşi ceruse scuze când se culcase cu ea prima dată, pentru că sentimentele lui fuseseră mai mult ale unui frate decât ale unui soţ.

Atunci nu înţelesese importanţa împreunării şi modul în care putea uni doi oameni. Acum înţelegea asta clar uitându-se la Aiden, care parcă încerca să-i absoarbă imaginea, să imortalizeze momentul pentru totdeauna în minte, imaginea ei cinând cu familia lui, pentru că asta avea să nu se mai întâmple niciodată.

Conversaţiile înfloreau în jurul ei, vocile fiind mult mai ridicate decât era ea obişnuită în timpul unei mese. Când cineva râse, se auzi ecoul unei întrebări – „Ce e aşa amuzant?” –, iar o poveste fu spusă din nou, ca toată lumea să aibă parte de veselie: un client foarte beat de la tavernă decisese să scape de toate hainele, iar o femeie îşi încuiase soţul în afara camerei de hotel pentru că nu-i plăcuse că el le zâmbise menajerelor. Apoi urmară nişte poveşti mai triste despre copiii abandonaţi, luaţi de Lady Lavinia, articolele pe care le scria descriindu-le pe femeile pe care le întâlnise – detestate şi făcute de ruşine pentru că cedaseră pasiunii, îşi aduceau copiii la ei pentru că voiau să fie îngrijiţi. Selena le auzi pe celelalte femei vorbind despre

lucruri care în mod normal ar fi fost dezbătute doar de bărbaţi şi deveni conştientă de faptul că lumea lor era total diferită de a ei. Două dintre ele proveneau din universul ei, dar nu-şi amintea să le fi văzut vreodată atât de satisfăcute, de fericite. Găsiseră iubirea şi împlinirea, dar niciuna dintre ele nu avea fraţi de care să se preocupe. Putuseră să-şi pună nevoile lor deasupra tuturor. Selena nu-şi putea imagina cât de bine era să se simtă atât de libere.

Odată ce se sfârşi cina, se părea că oamenii aveau de gând să mai stea şi să discute. Dar se lăsase întunericul, iar pe Selena obosise testul lui Aiden. Cu siguranţă, până acum, îşi făcuse o părere despre surorile ei. Ea se scuză, îi mulţumi mamei lui pentru masa delicioasă, îi dori lui Fancy succes, îşi luă la revedere de la toată lumea şi fu recunoscătoare când Aiden le conduse prin hotel şi dincolo de stradă, apoi în spate, către colţul librăriei, unde aştepta trăsura ei. Vizitiul le deschise uşa, ajutându-i surorile să urce.

Selena se opri la mică distanţă pentru a schimba câteva cuvinte cu însoţitorul ei. Lumina palidă a lampadarelor de pe stradă arunca umbre pe faţă, învăluindu-i trăsăturile, astfel că ea nu putea să vadă exact ce spunea chipul lui, nu-i putea ghici decizia. Ar fi trebuit să întrebe direct.

— Să vin mai târziu la club?

— Vreau să vizitez proprietatea ducală. Vreau să văd exact ce o să moştenească fiul meu.

Nu era răspunsul la care se aşteptase. Făcu ochii mari şi îşi simţi inima bătând puternic în piept.

— Ne cam grăbim. Ca spusele mele să fie credibile, trebuie să rămân însărcinată înainte de următoarea menstruaţie, şi deja a trecut o săptămână de la ultima pe care am avut-o.

— Atunci e bine să nu întârziem. Să fii cu trăsura la club, la răsărit.

Ea închise ochii. De ce era atât de încăpăţânat, atât de hotărât să îngreuneze lucrurile? De ce era şi ea la fel? Ar fi putut să găsească un domn mai dornic în altă parte, unul

dintre domnii lui cu buton roşu, poate. Doar că nu voia pe nimeni altcineva. Voia să vadă trăsăturile lui în copilul ei, fată sau băiat. Suspină şi deschise ochii

— E una dintre cele mai mari proprietăţi din toată Anglia.

— Cu atât mai mult trebuie să o văd pentru că are o importanţa mare în decizia mea.

— De ce nu poţi să faci pur şi simplu asta pentru mine?”, vru să-l întrebe. Dar se ştiau de prea puţin timp. De ce ar fi trebuit să se simtă obligat faţă de ea?

— La răsărit, zise ea rece şi se întoarse spre trăsură.

Fu surprinsă apoi când el îl înghionti pe vizitiu şi o ajută să urce.

— Vă mulţumesc, doamnelor, pentru că aţi ajutat-o pe sora mea şi pentru bunătatea pe care i-aţi arătat-o mamei mele. Vă doresc numai bine, zise el, trântind uşa, ca şi cum nu ar mai fi intenţionat să le vadă vreodată, ca şi cum afacerile lor se încheiaseră. Dar ea auzise recunoştinţa în vocea lui şi ar fi pus pariu că surorile ei trecuseră testul. Acum urma proprietatea.

*

— Sper că ştii ce faci, zise Finn, care venise să stea lângă el. Aiden nu se obosi să se întoarcă, ci doar încrucişă braţele la piept şi urmări trăsura plecând.

— Ciudat avertisment din partea unui bărbat care s-a căsătorit cu fiica unui conte.

— Lavinia nu avea niciun interes să umble în societate. Am impresia că nu pot spune acelaşi lucru despre ducesa ta.

Nu, nu se putea spune acelaşi lucru despre ea. Tot ce făcea Selena era pentru a-şi asigura un loc bun în societate, pentru a-şi garanta puterea şi influenţa cu ajutorul lui.

— Nu e ducesa mea.

— Nu sunt orb, Aiden. Văd cum te uiţi la ea.

— S-ar putea să nu fii orb, dar cu siguranţă ai nevoie de ochelari.

Finn râse.

— Doar ai grijă, frate! O inimă rănită nu se repară niciodată. Întotdeauna rămân crăpături.

Nu se îndoia de spusele lui Finn pentru că ştia că fratele lui era un expert când venea vorba de inimi.

— E greu, Finn? întrebă el sumbru. E greu să nu-i spui fiicei tale că tu eşti tatăl ei?

Finn aflase recent că avea o fată.

— E unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut, dar e de ajutor, întrucât cei care o cresc sunt oameni buni şi nu au nimic împotrivă să petrec timp cu ea. De fapt, în ultima vreme am ajutat-o să facă o căbănuţă în copac. E o fire aventuroasă micuţa mea.

Aiden auzi în vocea lui Finn toată afecţiunea pe care o avea pentru copil şi o înţelese complet.

El chiar o cunoscuse pe fetiţă. Toată familia petrecuse timp cu ea pentru că Finn nu voia ca ea să fie un secret. Trebuia doar să o protejeze de adevărul că el era tatăl ei până când avea să fie mai mare şi să înţeleagă circumstanţele naşterii ei. Dar Aiden ştia că el nu ar avea această şansă. Copilul lui, dacă avea să aibă unul în curând cu Selena, urma să rămână un secret chiar şi pentru cei pe care îi iubea şi în care avea încredere. Iar el nu putea niciodată să recunoască faptul că era tatăl acestuia în niciun fel de circumstanţe. Trebuiau să găsească un scenariu în care el să petreacă timp cu el sau cu ea, dar nu avea să fie niciodată o relaţie atât de deschisă precum cea a lui Finn cu fiica lui. Copilul lui Finn nu era crescut în aristocraţie. Al lui Aiden avea să trăiască în înalta societate, iar asta făcea ca prezenţa lui în viaţa lui să fie al naibii de dificilă.

*

Odată ajunsă acasă, în foaier, Selena şi surorile ei îi dădură majordomului pelerinele şi bonetele.

— Fetelor, am nevoie de un moment cu voi în bibliotecă, anunţă Selena.

Mergând înainte, se duse direct la dulapul cu băuturi şi îşi turnă un sherry pentru curaj. Se întoarse şi le zâmbi surorilor ei, care păreau nedumerite.

— Luaţi loc, vă rog, zise ea şi făcu semn către două canapele mici şi un scaun tapiţat.

Luând scaunul, aşteptă până când ele se aşezară pe canapea

— Trebuie şi plec mâine-dimineaţă la Sheffield Hall, să mă ocup de nişte afaceri.

Connie se uită către Flo şi Alice, apoi către Selena.

— O să mergem cu tine.

— Am nevoie să rămâneţi aici. Oamenii încă vin pentru a-şi transmite condoleanţele şi aş vrea să mă reprezentaţi, dacă e cazul. O să mă întorc mâine-seară.

Tot ce trebuia să facă Aiden era să vadă proprietatea, casa, pământurile şi avea să fie impresionat de grandoarea pe care fiul lui avea să o moştenească.

Flo înclină capul gânditoare.

— De ce trebuie să pleci?

— A apărut o situaţie care are nevoie de atenţia mea.

Detesta că trebuia să le mintă, dar era de preferat, luând în considerare adevărul.

— Ce fel de situaţie?

— Are legătură cu proprietatea.

— În ce fel?

— Nu sunt sigură, de aceea trebuie să merg, zise ea, ridicându-se în picioare şi înaintând către ieşire, apoi se întoarse către ele. Vă rog să ştiţi că este crucial pentru viitorul vostru.

— Nu înţeleg…

— Nici nu trebuie, o întrerupse pe Flo. Trebuie pur şi simplu să aveţi încredere în mine. Şi să faceţi ce vă spun. Staţi aici, şi dacă cineva întreabă unde sunt, spuneţi că am treabă la Sheffield Hall.

— Bine, în regulă.

— Mulţumesc, zise ea, aşezându-se din nou pe scaun, gândindu-se ce să le spună pentru a le linişti.

Fu recunoscătoare când intră majordomul, aducând

un pachet învelit în hârtie maro.

— Îmi cer scuze pentru că vă întrerup, Excelenţă, dar tocmai a venit acest pachet pentru Lady Alice.

— Pentru mine? întrebă Alice uimită.

Nu ştia pe nimeni care ar fi putut să-i trimită mici cadouri şi era neobişnuit să primească ceva la această oră din noapte. Luă pachetul, iar majordomul ieşi.

— Ce e? întrebă Connie.

— Nu ştiu, zise Alice, uitându-se la Selena. Să-l deschid?

— Da, bineînţeles.

După ce trase de sfoară, eliberând pachetul, desfăcu hârtia maro şi suspină când văzu cartea. Era şi un bileţel deasupra.

— E de la domnul Aiden Trewlove.

— Ce scrie? întrebă Connie nerăbdătoare.

Alice i-l înmână Selenei.

Cele mai bune evadări sunt în paginile cărţilor, Bucură-te de călătoria ta prin Alice în Ţara Oglinzilor.

Al tău devotat servitor, Aiden Trewlove

— M-a prins când o citeam la librărie, recunoscu Alice. Dar nu ar fi potrivit să o ţin, nu?

Oh, Alice trecuse testul lui, cu siguranţă, şi din motive pe care nu le înţelegea, gestul lui de a-i oferi o carte o impresiona pe Selena, făcând-o să-şi simtă ochii umezi.

— În aceste circumstanţe, spun că este total potrivit să o păstrezi. Scrie o scrisoare de mulţumire şi dă-mi-o înainte să te culci. O s-o trimit, în drum către Sheffield Hall.

— Poate că e un om de rând, cum se spune, zise Alice, dar nimic nu e obişnuit la el.

„Nu”, se gândi Selena, „nu era deloc obişnuit”.

Capitolul 18

În dimineaţa următoare, la răsărit, Selena nu fu surprinsă să-l vadă pe Aiden stând lângă lampadarul de la clubul lui. Trăsura abia dacă se opri, că el sări, deschise uşa şi urcă, apoi lovi tavanul semn că puteau porni, şi se aşeză în faţa ei. Trăsura îşi continuă drumul.

Dintr-odată, trăsura i se părea atât de mică! Prezenţa lui învăluia tot spaţiul mirosul lui o ameţeau. Voia şi simţea nevoia să-l invite să stea lângă ea, să-i simtă căldura trupului în acea dimineaţă rece. Deşi, dacă era sinceră, nu ar fi avut nimic împotrivă dacă s-ar fi bucurat de căldura lui într-o după-amiază sufocantă. Era destul de chinuitor să-l aibă atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe. În cele din urmă, găsi forţa să-l salute cum se cuvine.

— Bună dimineaţa, zise ea.

— Miroşi diferit dimineaţa, îi răspunse el.

Nu ar fi putut să o neliniştească mai mult decât dacă s-ar fi întins şi ar fi sărutat-o. Nu mai avea cuvinte.

— Ai cumva mirosul somnului, zise el pe un ton jos, ca şi cum şi-o imagina trezindu-se în braţele lui, mirosindu-i fiecare bucăţică de piele.

— Poate că o să-l experimentezi înainte să mă trezesc dacă o să ne continuăm planurile.

Era foarte mulţumită de această replică, mai ales că îl văzu încremenind.

— Chiar dacă nu sunt de acord să-ţi fac un copil, asta nu înseamnă că nu putem fi implicaţi.

Ea chiar se gândise cu o seară în urmă, când nu putea să doarmă, la această posibilitate, la ideea de a se pierde în el, cu el. Să fugă cu el ar fi fost mult mai eliberator decât evadările din orice carte. Dar era o dorinţă egoistă. Avea atât de puţin timp pentru a obţine ce avea nevoie!

— Mă tem, domnule Trewlove, că te înşeli. Dacă nu poţi să-mi dai ce am nevoie, o să fiu nevoită să mă duc în altă parte.

Deşi nu-şi imagina că putea să primească alt bărbat între coapsele ei. Chiar şi acum îl voia pe Aiden cu o nevoie îngrijorătoare. Ca să nu rămână prinsă în acele gânduri,

decisese să schimbe subiectul conversaţiei.

— A fost foarte drăguţ din partea ta să-i trimiţi o carte lui Alice. Pentru că afară se lumina, îl văzu cum ridică din umeri, ca şi cum gestul lui nu fusese ceva important. Băgă mâna în săculeţ, scoase scrisoarea pe care i-o scrisese Alice şi i-o întinse.

— Alice îţi trimite aprecierea ei.

El luă scrisoarea şi o puse în buzunarul de la piept din partea stângă.

— Să înţeleg că ea a trecut testul tău.

Oftând adânc, el îşi întinse picioarele lungi, astfel încât cizmele lui erau de o parte şi de alta a picioarelor ei.

— Îmi plac surorile tale.

Era o afirmaţie simplă, dar care avea multă căldură şi aprobare.

— Şi mie îmi plac surorile şi fraţii tăi. Cel puţin ce am văzut la ei.

— Fancy i-a pus la treabă.

— E foarte ambiţioasă sora ta.

— Cu toţii suntem, spuse el, uitându-se pe fereastră. Nu am primit nimic, nimic nu a venit uşor.

Se întrebă dacă el se gândea cât de uşor îi era să-i dea fiului său un ducat. Sau fetei lui toate proprietăţile şi căsătoria cu un nobil. El era rezultatul unui bărbat care îşi arunca sămânţa pe unde apuca, fără a se gândi la consecinţe. Aiden, pe de altă parte, accepta responsabilităţile tuturor faptelor sale. Nu credea că mama lui ar fi acceptat mai puţin de la copiii ei.

Bucătarul ne-a pregătit un mic dejun uşor. Pâine, brânză şi ouă fierte, zise ea, dorindu-şi să ia coşul de pe podea, dar asta ar fi însemnat să-şi încurce fustele între picioarele lui, i-ar fi atins gambele şi ar fi trezit în mintea ei alte imagini între genunchii ei.

— Am mâncat. Mulţumesc. Ai vrea să-ţi dau coşul?

Ea făcu semn din cap.

— Nu, nu mi-e foame.

Şi ea mâncase ceva, îngrijorată că stomacul avea să-i chiorăie până când urma să mănânce cum trebuie.

Ce se întâmpla dacă nu era impresionat de Sheffield Hall?

Când ieşiră din Londra, văzu că erau mai puţine clădiri, toate aflate la distanţe mari una de alta. Soarele strălucea mai puternic. Se părea ca venea primăvara.

— Fancy e fata mamei tale, născută chiar de ea, spre deosebire de voi toţi, care sunteţi adoptaţi.

Asemănarea dintre mama şi fiică era izbitoare. El îşi luă privirea de la peisaj şi se concentră asupra ei.

— Da.

— Deci, când aţi fost aduşi la ea, era căsătorită. Aveai şi o mamă. Şi un tată.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu, ea era deja văduvă. Lua bastarzi pentru a se susţine. Dar nu e un avantaj dacă le permiţi copiilor să trăiască. Creşterea lor costă mai mult decât monedele pe care le primeşti când îi iei.

Practica de a scăpa de copiii născuţi din flori ca mama să rămână fără pată devenea din ce în ce mai cunoscută. Selena citise mai multe articole scrise de Lady Lavinia care dădeau în vileag asemenea practici pe care le descoperise în încercarea ei de a salva copiii din mâna celor care voiau să le facă rău.

— Mama ta nu era căsătorită când Fancy s-a născut?

— Pur şi simplu, spune-o, Selena. Fancy e bastardă, ca noi toţi şi înainte de a spune că mama mea e imorală, să ştii că Fancy este rezultatul eforturilor ei de a face totul pentru a ne asigura supravieţuirea când nu a mai avut bani pentru proprietarul locului în care stăteam. El şi-a luat plata altfel. Fancy a fost consecinţa, zise el, uitându-se la ea. Aşa că îţi înţeleg disperarea.

El credea că situaţia mamei lui era la fel cu a ei? Nu era deloc aşa. Dar nu găsea nici un argument, pentru că într-adevăr erau la fel, ea era dispusă să facă tot ce trebuia pentru familia ei, să primească în trupul ei un bărbat pentru a le asigura surorilor cel mai bun viilor. Mama lui făcuse la fel pentru copiii pe care îi adoptase.

— Nu o judecam.

— Nu?

Ruşinată, ea se abţinu să clatine dezaprobator din cap că nu. Judecase o femeie pentru că era păcătoasă la fel de aspru cum ar fi fost ea judecată dacă cineva şi-ar fi dat seama ce făcuse.

— Mi-ai zis că aveai 14 ani când s-a născut Fancy. Nu-mi pot imagina că lucrurile au mers bine pentru proprietar odată ce tu şi fraţii tăi aţi înţeles ce fel de plată aştepta.

El rânji ca un lup, ca un prădător.

— Nu este bine pentru niciun bărbat despre care aflăm că a profitat de o femeie.

Nu era surprinsă. Observase natura lui protectoare şi poate că fără să îşi dea seama, ea încercase să profite de asta. Ştia că, dacă el o lăsa însărcinată, urma să aibă grijă de copilul lui pentru a se asigura că nimeni şi nimic nu-i putea face rău – chiar dacă avea să facă asta de la distanţă. Se simţea cuprinsă de vinovăţie pentru că, nici dacă reuşeau să găsească o cale ca el să fie parte din viaţa copilului, nu ar fi putut niciodată să-l recunoască. Era nedrept faţă de Aiden. Ea presupusese că bărbaţilor nu le pasă. Îşi iubise tatăl, dar el îi oferise prea puţină atenţie fiindcă avea mereu probleme de rezolvat. Deşi, dacă se gândea bine, dacă tatăl ei nu s-ar fi ocupat de proprietăţi, nu ar fi fost lăsate în ruină la moartea lui.

— Ai o bunătate la care nu mă aşteptam. Oamenii presupun că cei născuţi din păcat sunt meniţi să păcătuiască.

— Am făcut şi asta destul de des, zise el, ca şi cum era mândru de comportamentul lui.

Dar, dacă nu ar fi fost aşa, nu s-ar fi cunoscut. Acesta fusese motivul pentru care îl alesese. Şi duritatea lui.

Nu purta mănuşi. Se întrebă dacă avea vreo pereche. Deşi se gândea că era păcat să acopere cu mănuşi acele mâini aşezate acum pe coapse. Mâini dure, care o făceau să simtă fiori când treceau peste pielea ei. Mâini capabile. Puternice, dar în acelaşi timp incredibil de blânde. Poate că ar fi trebuit să renunţe la ideea de a avea un copil şi ar fi trebuit să-l aibă ca amant. Nu s-ar fi căsătorit cu el

niciodată, dar ar fi trăit liniştită până la sfârşitul vieţii în braţele lui.

Dintr-odată soarele deveni prea puternic, făcând să fie prea cald în trăsură şi ameninţând să o sufoce pe loc. Trebuia să-şi distragă atenţia de la gândurile acelea, de la ce-i puteau face mâinile lui. Cât de tentant era să-l invite lângă ea pe banchetă şi să-l lase să facă tot ce voia cu ea. Ca şi cum ar fi citit gândurile, strânse coapsele cu mâinile, flexându-şi şi umflându-şi muşchii, iar ea nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva se umflase şi la altceva.

— Ai mai fost dincolo de Londra?

El închise ochii, apoi îi deschise, iar privirea lui îi spuse că ştia exact la ce se gândise. De ce nu era surprinsă? Erau mult prea uniţi, mai ales acum, când el îi ştia toate secretele.

— Când eram mai tânăr, strângeam bani ca să-mi permit o nouă călătorie cu trenul doar pentru a vedea ce e mai departe.

— Ai o fire curioasă.

El încuviinţă, aprobând-o.

— Odată, m-am gândit să fug pe mare. Voiam să explorez lumea. Eram în căutarea unui loc în care viaţa să fie mai bună decât ceea ce ştiam, apoi am înţeles că eu trebuia să creez un astfel de loc.

— Şi e viaţa ta mai bună?

— Nu-mi trebuie nimic.

— Nimic?

— Ce ar trebui să-mi doresc, Lena? întrebă el pe un ton jos, ademenitor, îmbăiat în sărutări furate, în minute de extaz şi atingeri.

„Pe mine.” Îşi dorea din toată inima să audă aceste cuvinte. Voia ca el să o dorească la fel de mult, cu o foame care să nu ia în seamă consecinţele şi care să nu-i permită să stea liniştit lângă ea, dar care să-l facă să o ia în braţe, să o sărute, să-i posede trupul şi simţurile. Dar era mult prea mândră ca să recunoască asta.

Voia ca el să se culce cu ea nu pentru că surorile ei meritau sau pentru că proprietatea avea să-i aducă acelui

copil bogăţie, ci pentru că pur şi simplu nu ar mai fi putut să respire fără ea. În schimb, strânse în poală mâinile acoperite de mănuşi.

— Ar trebui să dormi, zise ea pe un ton uşor ascuţit, care o făcu să tresară. Faptul că stai până la ore târzii în birourile tale nu-ţi permite să te odihneşti prea mult. Nu adormi la o oră rezonabilă, iar astăzi a trebuit să te trezeşti devreme. Te rog să nu te simţi obligat să-mi ţi de urât în timpul călătoriei. De fapt, voia ca el să-i ţină de urât, dar mai degrabă fizic, ceea ce făcu să îi apară în minte o mare de imagini cu ei doi. Odihneşte-te! O să te trezesc când suntem aproape.

— Sunt un pic obosit.

El încrucişă braţele la piept, se sprijini mai bine de pernele din trăsură şi închise ochii.

Picioarele i se relaxară mai mult, întinzându-se până când ea fu complet încadrată de ele. Nu că ar fi vrut să plece undeva. Curând, el începu să sforăie, iar ea se imagină cu un copil care avea să aibă părul castaniu cu reflexe de un roşu plăcut şi frumos. Gene lungi şi elegante care să-i încadreze obrajii bine sculptaţi. Voia să se întindă spre el şi să-l sărute pe barbă, să se cuibărească în el şi să adoarmă.

În loc de asta, se mulţumi să-l vadă dormind, dorindu-şi ca el să fie al ei. „Nu vreau nimic”.

Dar acum îşi dădea seama la fel de clar ca lumina soarelui care le călăuzea drumul că îşi dorea ceva ce nu putea să aibă: să meargă mândră cu el la braţ, în văzul tuturor. Dar nu putea să dea naştere unor suspiciuni legate de rangul şi privilegiile copilului ei, nu avea să-i rişte viitorul şi să-l transforme în sursa tuturor şoaptelor.

Poate că aveau să-şi ţină relaţia secretă până când se vedea cât de mult îi semăna copilul. Şi dacă nu îi semăna, poate că, după câţiva ani, când se termina perioada de doliu, după ce trecea suficient timp pentru a alunga orice suspiciuni…

Dar, dacă îi semăna copilul, nu ar fi putut să rişte şi să-i vadă lumea împreună. Nu avea să permită lumii să

pună la îndoială drepturile copilului ei. Păcatele erau ale ei. Nu trebuia să le dea mai departe, nu avea să-i rişte drepturile şi nici să-l facă să îşi apere drepturile din naştere. Sau ale mamei lui. Oare avea să ajungă în vreo tavernă, tăiat de cuţit, pentru că o numise cineva pe mama lui târfă? Trebuia să se gândească şi la timpul petrecut de copil cu el. De dragul celui mic, aveau să-l protejeze de adevăr cu orice preţ.

*

El visă că îi scoate hainele lungi şi negre şi că le aruncă pe geam, astfel încât niciun fel de umbră să nu-i mai acopere chipul, dar ales să nu-i mai ascundă sentimentele faţă de el. Visă că îi desface pelerina şi nasturii de la rochie. Visă că o posedă pe pernele moi din trăsură, ţinând-o în braţe după aceea şi urlând către vizitiu să nu mai oprească trăsura niciodată. Pur şi simplu să-şi petreacă eternitatea călătorind, fără ca nimeni să-i judece, unde societatea nu avea nici o influenţă, unde erau ascunşi, unde timpul lui cu ea nu era măsurat în ore, ci în ani.

Maria ei pe genunchiul lui îl trezi. Deschise ochii în faţa unui zâmbet cald şi minunat, dar amar în acelaşi timp. De ce să-i pese lui dacă îi dădea un copil? Ştia că ea avea să-l iubească, urma să-i asigure toate avantajele posibile în viaţă. Statutul lui avea să fie unul înalt, mult peste al lui.

Dar, chiar ştiind toate astea, nu putea să treacă peste faptul că niciodată nu avea să poată spune că este fiul lui. Avea să facă un copil doar pentru a-l alunga, pentru a nu fi parte din viaţa lui. Deşi, dacă se gândea, faptul că tatăl lui nu se implicase în creşterea lui fusese o binecuvântare, dar chiar şi aşa, faptul că acesta îl desconsidera şi îl alungase tot îl făcuse pe Aiden să se simtă lipsit de valoare. Existenţa lui fusese un inconvenient. Nu voia ca fiul lui să aibă aceleaşi sentimente, să creadă că nu fusese dorit.

Trebuia ca acest copil să nu-şi descopere niciodată originile. Cu toate acestea, Aiden ştia că astfel de secrete

ies la un moment dat la iveală. Grădina mamei lui dovedea asta. Acolo îngropase primii doi copii pe care îi adusese. Mick descoperise un mormânt nemarcat când avea opt ani, ceea ce îi făcu pe toţi să afle că nu ea le dăduse naştere, ci fuseseră alungaţi pentru că alţii nu îi doriseră. Teama de a nu se afla ce făcuse o ţinea în loc, în acea reşedinţă modestă, când toţi voiau să o mute într-o casă mai frumoasă. Da, secretele aveau felul lor de a-i bântui pe cei care le ascundeau.

Văzând că îl trezise, ea se îndreptă de spate şi se îndepărtă.

— O să ajungem în curând. Cred că o să vrei să te muţi aici pentru a vedea priveliştea care este destul de impresionantă, zise ea apropiindu-se de fereastră, oferindu-i un spaţiu generos pentru a se aşeza lângă ea.

Mirosul de căpşune care fusese doar o adiere până atunci îl învălui complet şi se simţi tentat să se aplece şi să o muşte de gât. Să se joace cu limba peste lobul urechii ei, să-l ronţăie. Ideea de a-i rezista îi testa limitele, asta îi făcea ducesa de Lushing. Niciodată nu-i fusese atât de greu să reziste dorinţei. Faptul că insistase să facă această călătorie fusese o prostie pentru că acum erau atât de aproape unul de celălalt, iar asta îl tulbura. Poate că se încăpăţâna nedorind să-i ofere imediat un copil. Tatălui său nu-i păsase. Poate că din acest motiv era atât de reţinut.

Trăsura intrase pe un drum mai îngust, hurducăind, ceea ce-l făcu să vină peste ea şi să se lovească cu pieptul de umărul ei. Putea să jure că ea se lovise de el intenţionat, căci simţi mişcarea trupului ei atât de naturală, ca şi cum trupul ei ştia că acolo îi este locul, cuibărit în el.

Ea încremeni, se îndreptă şi se mută mai spre fereastră. Era tentat să o necăjească, să o ademenească, să-şi treacă încheieturile peste gâtul ei, să o convingă cu atingeri strategice să i se ofere fără ca el să facă tot ce voia ea. Să fie mulţumită să devină a lui, chiar dacă însemna să nu rămână însărcinată.

— Poţi să vezi la fel de uşor dacă te apropii de geamul opus, zise ea rece.

El bănui că ea îşi dorise ca vorbele acelea să fie acre ca o lămâie, însă i se părură pline de regret.

— Prefer priveliştea asta care, deşi nu mă impresionează, îmi permite să văd cu coada ochiului ceva care îmi place.

Ea râse scurt.

— Aiden, ce talent ai la flirtat! Te rog să nu încerci să mă farmeci! Aş vrea să înţelegi cât de serioasă este toată treaba asta.

— Înţeleg, Lena. Nu aş fi aici dacă nu aş înţelege. Nu m-aş fi deranjat cu toate astea dacă nu eram interesat şi nu voiam să iau o decizie în cunoştinţă de cauză.

Ea îl privi, iar el citi în ochii ei atât amuzament, cât şi tristeţe.

— Cine ar fi crezut că un patron de sală de jocuri, un om care se distrează în păcat dă dovadă de moralitate?

Înainte să o cunoască, nici nu crezuse că avea. Ea îl făcea să pună la îndoială tot ce ştia despre sine. Ar mai fi continuat conversaţia aceea, dar atenţia îi fu atrasă de marginea unui iaz mare, care tocmai apăruse în peisaj. Avea o forma ovală perfectă, iar asta îl făcu să se întrebe dacă fusese creat de om sau de Dumnezeu. Nişte lebede superbe defilau deasupra apei. Un gard viu, spart din loc în loc de băncuţe din piatră, înconjura lacul. Şi-o imagină pe Selena aşezată acolo, privind cum vântul mişcă apa.

Iazul se termină, iar în peisaj apăru o privelişte şi mai bogată, cu mai multe garduri vii cu forme şi înălţimi diferite – cerc şi semilună care duceau către un înger uriaş din piatră cu aripile deschise, ca şi cum fusese trimis din cer special în acel loc, cu scopul de a proteja ce se întindea în faţă: casa, domeniul Sheffield Hall.

Era uriaş, maiestuos, mai grandios decât cele văzute în Londra, în afară de Buckingham Palace poate. Se gândi că poate cărămizile aurii chiar conţineau aur văzând cum străluceau în soare. Acoperişul era crenelat, iar structura era o combinaţie între casă şi palat, fiind o înşiruie de fortificaţii, ca şi cum putea face faţă invaziilor.

— Câţi duci au fost?

— Fiul tău o să fie al doisprezecelea.

Generaţii de familii trăiseră, lucraseră şi luptaseră pentru această parte a Angliei. O istorie lungă poate din vremea lui William Cuceritorul. Poate dinainte. Ani petrecuţi în tradiţia şi serviciul Coroanei.

Vizitiul mână trăsura în faţă. Fără a încetini, caii cotiră. El bătu în tavan, bucuros că trăsura se opri.

— Ce faci?

Era o întrebare ridicolă, dar el răspunse:

— Opresc. Vreau să mă uit în jur.

— Dar poţi să vezi graniţele şi domeniul de aici.

Nu-i plăcea deloc spaima de pe chipul ei, că era ruşinată, că nu voia să fie văzută cu el, ci îşi dorea numai sămânţa lui. Dacă ar fi fost un bărbat înţelept, mai mândru, ar fi bătut din nou cu pumnul în tavan pentru a pleca. Iar când ar fi coborât din trăsura ei, în faţa clubului, i-ar fi spus clar răspunsul lui: „Nu!” şi nu s-ar mai fi uitat la ea niciodată.

Dar înaintea lui, întinsă pe mii de hectare de verdeaţă, era oportunitatea de a-i oferi copilului său ceva magnific, profund. Ceva ce, indiferent cât de mult ar fi muncit, el nu i-ar fi putut oferi.

— Vreau să văd tot, toate detaliile.

— Cum o să-ţi explic prezenţa?

— Un prieten, un văr îndepărtat, omul reginei care a venit să vadă proprietatea. Sunt sigur că te poţi gândi la ceva.

Trăsura se opri. El deschise uşa şi sări înainte ca vizitiul să aibă timp să-i întâmpine. Erau mai mulţi servitori care conduceau trăsura, iar unul stătuse sus, cu vizitiul. Alt servilor, îmbrăcat în mov, ieşise din reşedinţă rapid şi vioi, urmat de nu bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în negru. Acela era majordomul, fără îndoială.

Întorcându-se Aiden îi oferi mana Selenei, mulţumit când degetele ei îl atinseră. Ea coborî şi îşi îndreptă umerii.

— Excelenţă, nu vă aşteptam. Nu credeam că o să vă întoarceţi atât de repede, zise cel în vârstă.

— S-a întâmplat ceva pe neaşteptate şi o să fie o

vizită scurtă. Domnul Trewlove, prezent aici, a venit şi evalueze proprietatea pentru Coroană. Roagă-l pe bucătar să ne pregătească ceva pentru prânz. Ceva simplu. O să ne bucurăm de bucate pe terasă, într-o oră. Acum, domnule Trewlove, vă rog, să fiţi bun şi urmaţi-mă.

Nu era deloc mulţumită, simţise asta în tonul vocii ei, dar nu-i păsa. Fiul lui avea să-şi facă amintiri aici, iar el cel mai probabil nu avea să participe. Avea nevoie să-şi facă o părere despre locul în care urma să se întâmple asta. Oare fiul lui avea să înoate în iaz, să alerge după lebede, să privească de pe terasă?

Ea porni către reşedinţă, iar el o urmă, admirând cu lăcomie tot ce vedea: ferestrele arcuite şi coridoarele înalte, acoperişul roşu, turnul din colţ care unea două aripi diferite ale clădirii. Avea un aspect medieval, dar cu îmbunătăţiri moderne. Fusese îngrijit, fără îndoială, căci, aşa cum aflase, ducele avusese o avere imensă, iar el bănuia că o parte din fondurile lui merseseră către menţinerea proprietăţii. Probabil costa o avere să o întreţină, începea să înţeleagă de ce voia Selena să rişte totul pentru a păstra proprietatea. Îşi imagină partidele de vânătoare şi adunările de nobili care aveau loc aici. La naiba, până şi regalitatea vizita aceste locuri!

Ea intră şi imediat paşii ei avură ecou în încăperea aceea mare în timp te mărşăluia pe marmură. Tapiseriile porneau de la înălţime. Puţin mai jos, erau portrete de bărbaţi, femei şi copii – singuri, însoţiţi, cu câte un cal sau un câine. Toţi aroganţi, toţi încrezuţi, crezând că era dreptul lor să se uite de sus la alţii. Un portret al fiului lui era posibil să li se alăture celor de aici. Oare oamenii aveau să-l privească şi să vadă un impostor? Oare tânărul avea să se simtă străin, intuind că nu aparţine acestor locuri? Sau poate avea să-şi îmbrăţişeze moştenirea care nu era de drept a lui şi să perpetueze un soi de moştenire care îi fusese negată adevăratului său tată?

Aiden nu putea să ignore ironia situaţiei. Pentru că el nu fusese recunoscut de un conte, iar fiul lui avea să devină un duce. Avea să fie o răzbunare dulce-amară faţă de

nobilimea care îl judecase atât de aspru. Îi fusese negat un drept prin naştere, dar avea puterea de a-i oferi fiului sau altă soartă. Tentaţia de a lua toate acestea era mai puternică decât voia să recunoască.

Iar eu credeam că hotelul lui Mick e elegant. Nu am mai văzut aşa ceva.

— Sunt mult mai multe de văzut, zise ca încet, ca şi cum era interzis să deranjeze liniştea acelui loc. Haide!

Reşedinţa masivă era o încrengătură de holuri, saloane de relaxare, scări. Fiecare spaţiu era impresionant, ca şi cum odată ar fi locuit giganţi între aceşti pereţi. Portretul ei era atârnat deasupra şemineului în camera albastră, iar rochia ei avea nuanţă mai întunecată, care contrasta frumos cu draperiile şi cu mobila. Era fel de mare ca ea şi fusese pictat după forma ei. Era tânără, simplă domnişoară, dar părea că purta o povară pe umeri. Sau cel puţin aşa i se păru lui văzând tabloul.

— Când ai făcut portretul?

— La câteva luni după ce ne-am căsătorit. Abia împlinisem 18 ani.

În portret, ochii ei nu reflectau râsete şi se vedea doar puţină bucurie. Aparţineau unei femei care se căsătorise din dragoste – pentru a-şi proteja familia –, dar nu din iubire. Ştia că avea să facă la fel din nou pentru a-şi vedea surorile fericite. Artistul îi surprinsese curajul prin trăsăturile ferme din jurul gurii, prin unghiul bărbiei, prin forma pătrată a umerilor. Stătea acolo ca o războinică pregătită de luptă. Ar fi putut la fel de bine să poarte o armură şi să ridice o sabie sfidător. Avea să se sacrifice pe ea pe câmpul de luptă pentru fericirea celor pe care îi iubea.

Stând pe terasă şi uitându-se la grădinile elaborate, ştia că Aiden fusese impresionat de ceea ce văzuse. Cum putea să nu fie?

Ea auzise de splendoarea de la Sheffield Hall, dar nu o văzuse până când nu se căsătorise. O uimise şi o copleşise când îşi dăduse seama că devenise stăpână peste toate.

Muşcând din sandvişul mic, în formă de pătrat, cu

castravete, se uită pe furiş la oaspetele ei care vorbise foarte puţin în timp ce ea îl plimbase prin tot felul de camere. Îi arătase dormitorul ducelui şi îl lăsase să se uite în interior. Nu-l invitase în camera ei, cea de alături, deşi, se părea că în momentul în care trecuseră pe acolo îl cuprinsese un calm deosebit, pe care şi-l păstrase cât continuaseră drumul. El petrecuse mai mult timp decât se aşteptase ea în odaia copilului, iar ea se întrebă dacă şi-l imaginase pe fiul lui stând în pătuţul frumos acoperit de dantelă. Fiecare aspect al reşedinţei era elaborat, trăda opulenţa. Se cheltuise mult pentru a expune puterea ducatului.

— După prânz, o să facem o plimbare în grădini, vrei? Au 12 hectare. Au fost mândria şi bucuria lui Lushing. Îşi iubea grădinile.

— Lucra el la ele?

Ea râse uşor de absurditatea acestui gând, că un nobil se putea târî prin noroi, să-şi murdărească degetele şi unghiile.

— Oh, nu! Dar el le-a gândit, apoi i-a angajat pe alţii pentru a pune în practică tot ce avea în minte. Câteva zone sunt extrem de calme, iar altele pur şi simplu te fac să te pierzi.

În faţa lor era o fântână – Poseidon sărea din ea cu tridentul în mână. Sunetul apei căzând îi dădea un sentiment de pace. Îşi termină sandvişul.

— E aşa cum te aşteptai?

— Mai mult chiar.

— Te ajută să te hotărăşti?

El o privi intens.

— Este impresionant şi cu siguranţă îmi trezeşte instinctele avare. Nu te simţi vinovată pentru ceea ce plănuieşti? E furt, draga mea.

— Nu-mi permit luxul de a mă simţi vinovată pe moment. Nu e vorba de lucruri. Nu pe acestea le vreau. E vorba de prestigiu, de poziţie. Odată, am avut aici două sute de invitaţi. Fiecare dormitor ocupat. Corturi înşirate pe peluză pentru cei care nu şi-au dorit un pat în reşedinţă. Eu

am făcut lista invitaţilor şi programul. Prinţul de Wales a ocupat mai multe camere. Eram îngrozită că o să greşesc ceva, dar m-am descurcat bine, ca să nu mai spun că tremuram în pantofi, însă am făcut ceea ce se aştepta de la mine. Am avut şi soli diplomaţi străini în casă. Am fost o gazdă graţioasă aici şi la celelalte proprietăţi din Londra. Se spune că nobilii nu muncesc. Eu am muncit. Nu a fost o muncă fizică sau care să-ţi frângă spiritul, dar a fost extenuant şi am avut zile în care nu am dormit şi nu am mâncat de teamă că am greşit ceva. Şi pentru că voiam ca Lushing să fie mândru – mândru că mă luase de soţie.

— Nu-mi imaginez că nu a fost.

— Cu siguranţă, nu m-a făcut să mă simt ca şi cum nu am fost. Cu toate acestea, nu am reuşit să-i dau lucrul de care avea nevoie: un moştenitor.

— Acea responsabilitate putea să fie a lui.

— Oamenii cred mereu că este problema femeii. Nu pot să mă abţin şi nu cred că prin ceea ce fac o să-i aduc linişte, că o să fie mulţumit că dau naştere unii copil care o să fie moştenitorul lui, iar bărbăţia lui nu o să mai fie pusă la îndoială. Ea privi către grădinile luxuriante care acum erau o mare de alb. În câteva luni, totul avea să fie albastru, apoi roşu în lunile călduroase de vară. Florile fuseseră alese în funcţie de momentul în care înfloreau, aşa că nuanţele se tot schimbau odată cu trecerea sezonului. Pentru că, deşi femeia este considerată responsabilă, apar şoapte despre bărbaţi. El nu merita nici un fel de bârfă. A fost incredibil de blând, şi câteodată cred că a fost prea bun pentru această lume, foarte tolerant cu cei care nu erau de rangul lui. Cred că te-ar fi plăcut, tu şi el v-aţi fi plăcut, zise ea, luând o gură din vinul alb, apoi lăsându-se pe spate în scaun. Deci ce zici? Facem o plimbare prin grădini şi apoi pornim spre Londra?

— O să stăm peste noapte.

Ea se ridică repede.

— Poftim?

El îi aruncă o privire leneşă printre pleoapele întredeschise.

— Nu am văzut tot ce voiam să văd. Vreau să văd grajdurile, să călăresc, să vizitez satul…

— Dar poţi să te uiţi în jur şi să vezi cât de maiestuos este totul. Nu înţeleg de ce e aşa de important pentru tine să vezi fiecare lucru în parte.

— Pentru că dacă decid în favoarea ta, iar soarta îţi dă un fiu, eu nu o să văd niciodată unde se joacă fiul meu. Toate amintirile mele cu el o să le creez în mintea mea. El călărind pentru prima dată. El stând în poala ta când îi citeşti o poveste în bibliotecă. Te aştepţi ca eu să fiu exact ca tatăl meu, să-mi plantez sămânţa şi să mă aştept să crească fără să mă implic, fără să mă mai gândesc la asta. Nu ştiu dacă o pot face, nu ştiu dacă pot trăi fără să mă întreb. Eu cred că o să fi o mamă bună. Dar, chiar şi aşa, eu nu o să văd asta.

Nerăbdarea cu care îi răspunse o făcu să se simtă ruşinată din pricina lucrului pe care i-l cerea.

— Aşa cum am discutat mai devreme, o să găsim un mod prin care să petreci timp cu el.

— Momente furate pe ici, pe colo. Dar multe pierdute şi niciodată nu o să pot spune în public că este al meu – nici măcar familiei mele. Lena, eu încerc să mă asigur că, dacă mă alătur în această înşelăciune, o fac fără regrete. Pentru că, odată ce pornim pe drumul acesta, nu mai e cale de întoarcere.

Ea îşi îndreptă atenţia către florile din grădina pe care grădinarul reuşise să le facă să se deschidă şi în cele mai reci zile de iarnă. Dar acum venea primăvara. Privi albul inocenţei… Însă ea căzuse în păcat. Oare era nedreaptă cu acest bărbat, nedreaptă faţă de Lushing?

— Nu pot să vin cu tine. Nu ar fi bine cu sătenii să o vadă pe ducesa recent rămasă văduvă plimbându-se dintr-o parte în alta. Şi nu am vrea ca peste ani, cineva să-şi aducă aminte şi să vorbească despre vizita ta la Sheffield Hall.

Era suficient de riscant că ştiau servitorii de prezenţa lui acolo, dar ei o adorau şi era puţin probabil că aveau să spună ceva. În plus, nu aveau ce să vadă neobişnuit în

prezenţa lui.

— O să fiu discret.

Aşa că, împotriva dorinţei ei, îl duse la grajduri şi ordonă să fie pregătit armăsarul ducelui. Lushing iubise animalele, iar ea era sigură că ar fi fost de acord ca iubitul lui cal să fie lăsat liber, să zburde pe pământurile lui şi dincolo de ele. Deşi ştia că băieţii de la grajduri îl duceau zilnic la o plimbare, nu se îndoia că animalul avea să se bucure să fie călărit de cineva care se pricepea la asta, dar şi să-l elibereze. Nu fu deloc surprinsă să vadă cât de iute se sui Aiden pe cal. Nu fu surprinsă nici când i se strânse inima gândindu-se că într-o zi el avea să plece călare ca acum, dar fără să se mai întoarcă la ea.

*

Aiden merse la galop peste pământurile verzi, inspirând aerul rece de ţară, până când ajunse la graniţa Angliei şi privi superba mare albastră. Fără funingine, fără mirosuri, fără mizeria care să-l facă pe un bărbat să simtă că avea nevoie de o baie. Deşi ştia că nu era la fel în toată zona. Înţelese asta când se opri la o crâşmă unde minerii beau câte o halbă, la un loc cu fermierii şi muncitorii. Se întrebă dacă ducele avea mine, dacă mersese acolo pentru a-şi încuraja oamenii. Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, credea că mersese. Se întrebase dacă acele călătorii îi slăbiseră plămânii, dacă îl slăbiseră în faţa gripei.

Nu se deranjă să intre în vorbă cu nimeni, ci pur şi simplu observă şi trase cu urechea, încercă să găsească adevărata faţă a nobilimii şi să vadă cum era văzută aici. Se părea că ducele şi ducesa erau admiraţi, iar localnicii se temeau pentru viaţa lor dacă ducesa nu avea să producă un moştenitor. Era incredibil cum viaţa unui copil putea să afecteze atâtea alte vieţi.

Dar decisese că Lena avusese dreptate. L-ar fi plăcut pe duce.

Veni din sat la pas. După ce duse calul la grajd, se grăbi să intre în reşedinţă, enervându-l bucuria pe care o

simţi când o văzu pe Lena. Cu siguranţă îl aşteptase neliniştită. Nu voia să se gândească cât de mult i-ar fi plăcut ca ea să-l aştepte aşa mereu.

— Ai văzut tot ce trebuia?

El încuviinţă când ajunse în faţa ei. Cât de greu îi era să nu se aplece şi să o sărute. Dar nu ar fi fost bine ca servitorii să asiste la aşa ceva sau să creadă altceva despre ei. Voia să întindă mâna şi să-i alunge îngrijorarea din privire.

— Este impresionant. Minunat, de fapt. Atâta întindere! Însă cred că după un timp te poţi plictisi de tot.

— Lushing a iubit terenurile vaste, dar nu avea amintiri frumoase aici. Tatăl lui a fost foarte strict cu el când era mic. Apoi au avut acea ceartă şi abia după ani buni a putut să revină aici.

— Eu nu a trebuit să mă gândesc niciodată la faptul că mi-aş putea dezamăgi tatăl.

— A fost greu să creşti fără tată?

Îl încuviinţă încet din cap.

— Mama a fost şi este o femeie puternică, la fel ca tine. A fost tot ce am avut nevoie.

Ochii ei se îmblânziră, iar obrajii i se îmbujorară.

— Chiar şi când eşti deschis cu mine reuşeşti să-mi faci complimente.

— Nu flirtez cu tine dacă ceea ce zic este adevărat.

Buzele îi zvâcniră.

— Mai mult flirt, dar nu contează. Mă temeam că nu o să ajungi la timp, pentru că mai vreau să-ţi arăt ceva.

Îşi împreună mâinile, iar el se întrebă dacă era pe punctul de a-l lua de mână, dar îţi aduse aminte că nu trebuia să facă asta.

El o urmă în interior, prin labirintul de holuri, până când ajunseră într-o aripă de unde se urca în turn. Peretele curbat şi scările în spirală îi spuseră unde erau. Fără să se oprească, ea începu să urce, oferindu-i o privelişte superbă a spatelui ei. La capăt, ea deschise o uşă şi îl conduse printr-un pasaj cu creneluri. După ce traversă jumătate din el, se întoarse încântată.

— Aceasta a fost întotdeauna partea mea preferată de la Sheffield Hall, zise ea făcând semn cu capul către acoperişul din spate.

Când privi, el îşi pierdu răsuflarea uitându-se la figura îngerului îmbăiat în lumina târzie a după-amiezii, dând impresia că aripile nu erau întinse pentru a oferi protecţie reşedinţei, ci pentru a declara: „Uitaţi-vă la toată această frumuseţe, totul este glorios şi divin!”

În trăsură sau călare văzuse marea de verde, copacii şi gardurile vii. Văzuse pământul întinzându-se în faţa lui. Văzuse câte o parte şi îşi imagină cum se forma un întreg. Dar de aici, de sus, imensa proprietate se întindea în toată gloria şi frumuseţea ei, dansând în baia de soare, în razele care îşi luau la revedere de la zi.

Pentru că niciun servitor nu era prin zonă sau pentru că peretele uriaş oferea protecţie, dar fără a-şi lua privirea de la minunăţiile din faţa lor, ea îşi împleti degetele cu ale lui şi le strânse. „Îmi place aici”, părea ea să-i spună. „Uite-te la ce iubesc ca să iubeşti şi tu asta. O să-l aduc pe fiul tău aici şi o să împart această privelişte cu el”.

Iar el şi-o imagină făcând chiar asta. Fiind bună şi iubitoare şi introducându-şi copilul într-o lume care eclipsa orice lume pe care i-o putea oferi el. Era nedrept să vadă de sus tot ceea ce copilul lui avea să aibă.

Şi tot ce i se cerea erau câteva nopţi de pasiune, de dragoste nebună… Fără niciun efort…

Apoi trebuia să plece, să dea uitării, să nu se mai gândească la asta niciodată.

Pentru că ajunsese să înţeleagă ceea ce ea încă nu pricepuse, şi anume că o viaţă în umbre nu era nicidecum viaţă.

Capitolul 19

Cina era cu siguranţă mai formală decât prânzul. O serveau în ceea ce ea descrisese ca fiind micul salon de

cină, ce însemna de fapt o masă întinsă pentru douăsprezece persoane. Se oferise să-l lase să împrumute haine de la duce, dar el nu avea de gând să poarte nimic care să-i aducă aminte de răposatul soţ, deşi bănuia că simpla prezenţă în această reşedinţă era suficient.

Conversaţia fu lipsită de vigoare, ca şi cum amândoi aveau alte lucruri în minte. Din când în când, buzele ei se mişcau la şi cum avea întrebarea formulată în minte, dar se gândea cum să o adreseze înţelept, iar el ştia exact ce voia ea. „Te-ai decis?”

Dacă avea să-l întrebe, nu ştia dacă îşi putea găsi vocea pentru a articula cuvintele sau dacă pur şi simplu avea să facă un semn din cap. şi asta, pentru că nici el nu ştia care era răspunsul.

Când, în sfârşit, terminară de luat cina, ieşiră în hol, dar el abia mergea, de parcă se îndreptau către o criptă. Într-o cameră întunecoasă, unde scările dădeau spre dormitoare, ea se opri şi îl privi. Deschise gura…

— Nu ştiu încă, rosti îl încet.

Ea suspină, deşi se puteau citi răbdarea şi înţelegerea pe chipul ei, apoi încuviinţă.

— Cred că o să mă retrag. A fost o zi lungă, obositoare şi o să plecăm de dimineaţă. Noapte bună!

Se îndoia că avea să doarmă, mai ales că acum bântuia pe holuri ca o nălucă, cu un pahar de scotch excelent în mână. Gillie ar fi fost de acord cu asta, mai ales că aluneca bine pe gât, umplându-l de o căldură care îl moleşea.

Peste tot unde se uita, vedea istorie. Tapiseriile rărite păreau că stătuseră aici de secole, deşi era destul de sigur că nu fuseseră cumpărate recent. Nu, cu siguranţă fuseseră transmise din generaţie în generaţie. Prin toată reşedinţa erau înşirate tot felul de armuri. Se puteau vedea costume de cavaleri sau platoşe strălucitoare, cu o placă de alamă ce indica numele ducelui căruia îi aparţinuse fiecare. Câteva plăcuţe explicau chiar şi luptele în care fuseseră folosite armele. Dacă avea să-i dea Lenei un fiu, atunci băiatul avea să fie mândru de acea moştenire, crezând că

era a lui. Nu avea să ştie adevărul despre locul din care venea cu adevărat.

Părea că totul era o înşelăciune, dar şi un mod de a proteja în acelaşi timp.

Ce conta ce credea cineva despre propriul trecut? Ceea ce făceai în prezent era important.

Aiden întotdeauna alesese ceea ce era în beneficiul lui. Se simţise jignit când Lena îi oferise proprietatea în schimbul serviciilor lui. Nu voia o astfel de plată. O voia pe ea. Şi putea să o aibă atât timp cât nimeni nu ştia asta.

Ea îi arătase ce putea să îi ofere copilului şi blestemată să fie pentru că îl făcuse să vadă cât de grandios era totul! Răsplata era că avea să dea o palmă societăţii care îl izolase. Şi ce avea el de câştigat? Satisfacţie, un pic de răzbunare şi mai multe nopţi între coapsele Lenei.

Şi pentru asta trebuia să facă singurul lucru pe care îşi jurase că nu avea să-l facă niciodată: să aducă pe lume un bastard.

Chiar dacă acel copil nu avea să fie văzut aşa, tot era contrar principiilor lui.

Termină scotch-ul, lăsă paharul pe masa din hol, fiind sigur că un servitor avea să-l găsească. Locul strălucea de curăţenie – îşi imagină că o armată de servitori se ocupa de el, nu că ar fi văzut prea mulţi în afară de majordomul bătrân şi de câţiva servitori. Ceilalţi erau ascunşi pentru că nu se cădea ca lordul şi doamna casei să îi vadă cum îşi fac treaba.

Găsi scările care duceau către dormitorul lui. Erau suficient de mari şi de late încât ar fi putut să încapă o căruţă. La capăt, holul se împărţea în două. El alese drumul din partea stângă, mergând apăsat către camera din capăt. Apăsă pe clanţă, sprijinindu-şi fruntea de lemnul lustruit.

Se gândea la Selena, aşteptând în dormitorul ei, aşteptându-l pe el, aşteptându-i decizia. Îşi aminti cum privise apusul şi proprietatea din faţa lor. Se uitase cu apreciere, nu cu avariţia care se putea citi în ochii lui. Nu voia nimic din toate astea pentru ea. Avea nevoie de aceste

lucruri pentru a se asigura că persoanele pe care le iubea aveau cea mai frumoasă viaţă posibilă.

El nu era unul dintre oamenii pe care ea îi iubea, căci altfel nu i-ar fi cerut asta. Ar fi trebuit să se mulţumească cu refuzul lui şi să plece la altul. Faptul că nu o făcuse arăta că întrucâtva ţinea la el sau poate că el reuşise, cu planul iniţial, să o facă să-l dorească, să-l vrea în pat. Era curajoasă, blândă şi altruistă. Punea nevoile altora înaintea alor ei. Îl atingea în moduri în care nimeni nu reuşise.

Nu plănuise niciodată să se căsătorească, să aibă copii sau să se îndrăgostească. Dar nu era îndrăgostit acum. Era destul de sigur de asta. Însă blestemată să fie pentru că trezise în el ceva care îl îndemna să-i ofere ce voia, blestemată să fie pentru că se strecurase în sufletul lui, iar în momentul în care avea să o părăsească, urma să rămână cu un gol în inimă, imposibil de umplut. Şi ştia că până la urmă trebuia să plece pentru a proteja copilul, pentru a o proteja pe Lena.

Bunul simţ şi mândria îl îndemnau să facă asta acum.

Dar inima lui, partea din el care nu fusese folosită pentru altceva în afară de a pompa sânge prin vine, inima lui se întorsese împotriva lui, făcându-l să meargă în partea opusă a holului, să deschidă uşa de la dormitorul ei şi să-i treacă pragul.

*

Venise la ea. Arăta ca un bărbat care suferea, dar venise la ea.

Ea stătea la fereastră în cămaşă de noapte, numărând minutele până la miezul nopţii pentru că se decisese că, dacă nu avea să vină la ea la ora dintre lumi, avea să se ducă ea la el, dar nu ca să-l preseze, nu ca să-i ceară ce îşi dorea, ci pur şi simplu pentru că mai voia o noapte în braţele lui.

Se opri în mijlocul camerei, pe covorul pufos de Aubusson. Nu mai avea jacheta, vesta şi lavaliera, iar ea şi-l imagina cum umblase pe holuri doar în cămaşă, pantaloni

şi cizme.

Încet, ea începu să desfacă nasturii de la cămaşa de noapte, urmărind cum ochii lui îi sorbeau degetele. Când ajunse la ultimul nasture, trase de materialul fin în stânga, apoi în dreapta, după care trimise bumbacul pe podea. Deşi o mai văzuse dezbrăcată, ea îl auzi suspinând, ca şi cum aşteptase toată viaţa acest moment.

Paşii ei erau timizi, nici nu se auzeau pe covorul gros. Înaintă spre el.

— Mă bucur că ai venit la mine. Dacă nu ai fi venit, veneam eu, zise ea, ridicându-se şi cuprinzându-i faţa între mâini, deloc deranjată că era nebărbierit, mai ales că mai devreme refuzase să folosească briciul lui Lushing.

— Te vreau în patul meu în această seară.

— Nu am nicio teacă de protecţie.

Aşadar, se hotărâse să îi dea sămânţa lui. Fu surprinsă că dezamăgirea fu mai mică decât se aşteptase. Dar îi respectase condiţiile pentru a lua o decizie, se gândise la obligaţia de a face ceea ce era corect şi nu o vedea ca pe o femeie care trebuia lăsată însărcinată.

Ajunsese să-l considere mai mult decât un simplu bărbat care îi dădea viaţă moştenitorului ei îl dorea, voia să-l simtă între picioarele ei. Admira tot ce era. El, cel care fusese crescut aproape fără nimic, se ridicase şi atinsese succesul. El, cel care fusese tratat injust de alţii, nu-i învinovăţea pe ceilalţi pentru problemele lui. Era responsabil de faptele lui, de acţiunile lui. Iar acel devotament l-ar fi făcut să nu-i ofere acel copil pe care şi-l dorea.

Dar ea înţelegea perfect. Iar asta o făcea să-l iubească şi mai mult.

Şi îl iubea. Nu era sigură când îşi dăduse seama de asta. Dar nu avea să-l împovăreze cu acest adevăr pentru că ştia că nu exista viitor pentru ei. Ea nu avea libertatea de care se bucurau Lady Aslyn sau Lady Lavinia, ea nu putea să se căsătorească fără a lua în considerare regulile societăţii, rangul sau privilegiul. Nu aveau fraţi care să fie dependenţi de ele. Ea nu putea să rişte să fie exclusă din

societate.

Dacă era dată la o parte, asta ar fi atras consecinţe catastrofale asupra surorilor ei.

Ea îşi alunecă mâna peste cămaşa lui şi desfăcu primul nasture.

— Poţi să mă părăseşti şi să îţi dai sămânţa în altă parte. Mi-ai zis odată că merit o seducţie scandaloasă şi profundă. Consideră-mă sedusă.

Geamătul lui fu în contrast cu modul blând în care îi posedă gura.

Ea se lăsă purtată de val, uimită că de fiecare dată sărutările lui erau altfel. Continuă să-i desfacă nasturii.

Îndepărtându-se de ea, alunecă o mână în jos, pe braţul ei, până când îşi împreună degetele cu ale ei. Apoi începu să o tragă din cameră.

— Nu aici. Nu vreau să te am într-un pat în care te-a avut şi altul, unde ai amintiri.

Ea se afundă pe călcâie.

— Lasă-mă să mă înfăşor cu ceva.

El îi zâmbi provocator, ademenitor.

— Cine o să vadă?

Când o trase, ea nu se opuse, ci îl urmări pe hol, râzând neliniştită.

Îşi puse mâna la gură. Niciodată nu ieşise dezbrăcată în afara camerelor ei. Era decadent, incitant şi magnific. Eliberându-se din strânsoarea lui, ţâşni către colţul camerei pe care servitorii o pregătiseră pentru el. Auzi ecoul paşilor lui grăbiţi în urma ei. Intră iute în cameră, apoi se opri brusc şi se întoarse.

Văzu hotărârea din ochii lui când trânti uşa în spate. Rapid, îşi scoase cămaşa peste cap, înainte de a se descălţa de cizme şi de restul hainelor cu mişcări line, sălbatice, repetate, care Selenei îi lăsau gura apă. Îl mai văzuse dezbrăcat. Dar îi făcea plăcere să-l vadă din nou. Şi credea că, dacă avea să ajungă la 100 de ani, nu avea să se sature niciodată de această privelişte, chiar dacă realitatea era la uşă şi îi amintea că aceea era ultima lor seară. A doua zi, aveau să se întoarcă la Londra şi să

meargă pe drumuri separate: el la sălile lui scandaloase de jocuri, iar ea să caute un alt complice în încercarea ei de a înşela Coroana.

Dar acum nu voia să se gândească la ce opţiuni avea sau pe cine putea aborda. Voia doar să se concentreze la orele care îi rămăseseră cu acest bărbat care o făcea să trăiască emoţii noi, care îi scotea la iveală pasiuni cu uşurinţa unei mâini care ridica o carte de pe raft, care îi arătase că era o creatură a nevoilor, a dorinţelor când venea vorba despre lucruri legate de trup.

Deşi nu era chiar un lucru obişnuit. Poate că era ceva special. Toate nevoile ei erau legate de el pentru că niciodată nu se mai uitase la un bărbat, ca apoi să simtă că avea să moară dacă nu-l avea.

Tânjea după atingerea lui, voia trupul lui să se unească cu al ei, ca mâinile lui să o cutreiere, ca gura să o devoreze.

Rămase pe loc în timp ce el veni spre ea cu mişcări senzuale şi de prădător, aşa cum mersese în prima seară când văzuseră la club. Când ajunse lângă ea, desfăcu mâinile pentru a-l primi. Cu o unduire, îşi prinse degetele în părul lui, lipindu-se cu sânii de pieptul lui larg, primindu-i gura şi răspunzându-i cu aceeaşi fervoare care îi trăda dorinţa. Ea era obiectul dorinţelor lui.

Nu erau pur şi simplu implicaţi într-un act intim, ci era o uniune între Aiden Trewlove şi Selena Sheffield. Ea voia că se piardă în ochii lui căprui. Palmele lui puternice erau cele pe care voia să le simtă pe pielea ei, peste tot. Gemetele lui erau muzica pentru urechile ei. Vocea lui groasă şoptindu-i numele încontinuu era o binecuvântare care îi făcea inima să bată nebuneşte şi să simtă atât de multă fericire care putea cuprinde o lume întreagă. Chiar dacă lumea era mică – doar ei doi, împreunaţi într-o cameră în care ea nu mai dormise niciodată.

Oh, cât de înţelept fusese din partea lui să meargă într-o cameră în care ea nu avea niciun fel de amintire. Niciunul dintre momentele lor furate nu avea să fie întrerupt de altceva. De-a lungul anilor, ea urma să se

bucure de aceste clipe, să le savureze, nu aveau să semene cu altceva, ci să rămână pentru totdeauna ale lor, speciale şi de neatins de orice avea să vină.

Îşi dădu teama că el o împinsese până când ajunsese lângă pat şi simţi salteaua în spate. Ridicând-o ca şi cum ar fi fost uşoară ca o pană, o puse în aşternuturile de catifea şi îi acoperi trupul cu al lui, posedându-i gura din nou.

Avea un gust bogat, întunecat, de stejar. Scotch-ul îi atinsese buzele mai devreme, iar ea se întrebă dacă rămăşiţele de pe limba lui erau responsabile pentru ameţeala pe care o simţea sau dacă apropierea lui îi dădea acea senzaţie de ameţeală şi o lăsa fără aer. El era lichiorul cel mai delicios, iar ea se temea că nu avea să se sature de el vreodată. Că întotdeauna avea să îşi dorească câte o nouă înghiţitură, o nouă gură. O nouă uniune.

El îşi trecu limba lui delicioasă peste fiecare centimetru din ea, ca şi cum încerca să memoreze cuvintele dintr-o carte, ca şi cum, dacă a doua zi paginile nu ar mai fi existat, nu ar mai fi putut să le ţină în mâini, încă ar fi simţit plăcere la amintirea fiecărui cuvânt care forma povestea. O linse într-un loc, o muşcă în altă parte, o pipăi cu limba mătăsoasă acolo unde avea pielea cea mai fină.

Nu se simţi deloc ruşinată auzindu-şi gemetele şi scâncetele ca un ecou în jurul lor. Se bucură de aceste sunete, de modul în care el reuşea să o facă să se simtă. În braţele lui se simţea ea, putea să fie ea, cea adevărată – dornică şi plină de plăceri.

După ce-i desfăcu larg picioarele, îşi puse mâinile sub fundul ei, o înclină uşor, apoi se aruncă adânc şi sigur. Ea ţipă de plăcere. Era atât de minunat să-l aibă în ea din nou. Doar o singură noapte trecuse de când trupurile lor se uniseră, dar i se părea o eternitate. Sprijinindu-se în coate, el îşi împleti degetele cu ale ei, ţinându-i mâinile de o parte şi de alta a capului ei, pe pernă. Se simţi cuprinsă de regret pentru că înţelese de ce făcea asta. Se temea ca nu cumva să-l tragă şi să-l ţină în loc când el avea să îşi verse sămânţa.

— Nu o să iau ce nu vrei să-mi dai, îi şopti ea.

Ochii lui erau întunecaţi, pătrunzători, Coborându-şi capul, o sărută meticulos înainte de a se ridica deasupra ei. Privind-o în ochi. Ieşind din ea, doar pentru a intra din nou.

Iar şi iar, încet şi cu dorinţă. Degetele lui le strânseră pe ale ei.

El crescu ritmul. Ea îi privi părul de pe frunte, broboanele de transpiraţie alunecându-i pe piept, nările umflându-i-se pe măsură ce respiraţia îi deveni sacadată. Trupul ei răspundea, ghidându-l astfel încât să ajungă adânc în ea, atât de adânc, încât simţi că îi atinse sufletul. Senzaţiile curgeau prin ea. Trimiţându-i fiori până în degete. Strânse coapsele încercând să menţină plăcerea, nefiind pregătită să o copleşească, iar el să o părăsească.

Se mişcau în tandem, oferind şi luând, simţind binecuvântare unul de la altul. Era ca şi cum el ştia exact ce avea ea nevoie, astfel că mişcările lui începură să fie mai frenetice, mai puternice, până când extazul o cuprinse şi explodă peste tot în ea. Ea îi strigă numele, îşi arcui spatele şi îşi împinse capul puternic în pernă. Oricât de mult şi-ar fi dorit, nu se putu abţine să nu închidă ochii în timp ce extazul sublim o cuprinse total. Era ca şi cum prin nervii ei curgeau bucăţi de rai.

El continuă să o penetreze până când fu cu adevărat epuizată. Deschizând ochii, îi întâlni privirea. Avea dinţii încleştaţi, muşchii încordaţi şi rigizi. Numele ei era un strigăt pe buzele lui în timp ce se împinse în ea, trupul lui cutremurându-se, cu capul pe spate.

Degetele lui slăbiră strânsoarea, apoi el o cuprinse în braţe, îngropându-şi faţa în pieptul ei.

Ea începu să plângă când îşi dădu seama că nu ieşise din ea, că nu-şi vărsase sămânţa în altă parte. Îi cuprinse cât de mult putu şi îl strânse puternic.

*

În timp ce o privi lăsându-se pradă extazului, înţelese că nu-i putea nega nimic, indiferent ce i-ar fi cerut. Aşa că,

când trebuise să iasă, rămase în ea, făcând ce nu mai făcuse niciodată – îşi vărsase sămânţa într-un pântec.

Se aşteptase să simtă regret, dar nu fu aşa. Nimic nu conta în afară de ea, de fericirea ei. Jucase un joc, încercând să găsească motive pentru a nu-i oferi lucrul pe care îl ceruse. La fel ca la jocul de biliard, şansele erau împotriva lui. Şi nu pentru că ea era timidă sau isteaţă ori ştia cum să-l manipuleze, ci pentru că nu-l forţase.

Îl oferise timp. Acceptase lupta lui interioară şi îi oferise timp ca să ajungă la propriile concluzii. La final, nu fuseseră cele pe care le aşteptase. El nu mai iubise niciodată, dar acum, în sfârşit, iubea şi era un sentiment extrem de satisfăcător, dar în acelaşi timp cel mai îngrozitor lucru pe care îl trăise vreodată.

Aproape că voia să rostească acele vorbe, dar ştia că, dacă avea să facă asta, ar fi îngreunat situaţia când s-ar fi despărţit. Pentru că aveau să se despartă.

Sau poate că nu le spusese pentru că se temea să descopere că sentimentele ei nu erau la fel ca ale lui. Nu că ar fi contat. Era o descoperire recentă şi surprinzătoare.

Cu ani în urmă, când Finn se îndrăgostise de fiica unui conte, Aiden îl considerase nebun. Însă acum îl înţelegea cu adevărat pe fratele lui şi faptul că nu putea face nicio alegere. Inima făcea ce voia, iubea pe cine voia. Şi se părea că prefera persoanele care aduceau cu ele cele mai mari provocări. Dar, dacă în dragoste ar fi fost uşor, poeţii nu ar mai fi pus în cuvinte ceea ce părea de neînţeles.

O sărută unde umărul se întâlnea cu gâtul, unde un semn al afecţiunii lui îi înroşise pielea, deşi nu mai era la fel de pronunţat. Îşi dorise să-i lase semne în acea noapte. Ce prost fusese că nu pricepuse că ea avea puterea de a-l marca permanent! Inima lui era a ei şi aşa avea să rămână. Nu avea să o dea altcuiva. Ştia asta cu certitudine. Ridicând capul, îi văzu privirea şi se încruntă.

— De ce lacrimi?

El îi privi lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Ea îi zâmbi încântător.

— Nu ştiu. Ce stupid, nu?

Îi îndepărtă şuviţele umede de pe faţă.

— Nimic la tine nu mi s-a părut vreodată stupid.

— Cred că nu m-am aşteptat să…

Cu blândeţe, el îşi puse un deget pe buzele ei. Nu voia să spună cum ajunsese la această decizie sau ce însemna pentru viitorul lor împreună sau separat.

— Calul de dar nu se caută la dinţi.

Se aşteptase ca ea să râdă, însă părea uimită şi tristă. Cu toate acestea, încuviinţă din cap. El se rostogoli într-o parte, iar ea se cuibări în umărul lui, cu piciorul peste şoldurile lui, coapsa ei atingându-i mădularul, care se întări numaidecât. Nu atât de mult încât să o ia de la capăt, dar în curând avea să fie din nou a lui. Degetele ei alunecară peste coastele lui.

— Ce îţi place cel mai mult la proprietate? întrebă ea.

— Tu.

Ea înălţă capul şi îl privi.

— Partea mea preferată este că tu te afli aici.

Obrajii ei se făcuseră roz. O nuanţă atât de luminoasă, încât semăna cu cerul înainte ca soarele să dispară la orizont, lăsând totul în întuneric. Nu avea să uite niciodată acea imagine sau sentimentul de a o ţine în braţe.

Ea îi sărută umărul înainte de a se aşeza înapoi.

— Tu mă faci să vreau lucruri diferite, să nu-mi doresc responsabilităţi, să… Apoi ea izbucni în râs. Aproape că era să spun că mă aci să vreau să fiu o fată care are un magazin, dar, dacă ar fi fost aşa, nu ne-am fi întâlnit.

— Merg în magazine câteodată.

— Dar care ar fi şansele să intri în al meu?

— Afacerile mele sunt clădite pe premisa că şansele sunt întotdeauna de partea ta, dar asta nu înseamnă că poţi câştiga mereu. Şansele sunt într-adevăr una la o mie, dar, chiar şi aşa, cineva trebuie să câştige. Aceia sunt visătorii, cei care cred că pot fi învingători. Realiştii sunt mai practici, ei ştiu că probabil nu sunt învingători.

— Nu am crezut că o să fii atât de fantezist.

— În mod normal, nu sunt. Dar am cunoscut oameni care au pariat şi ultimul şiling şi au plecat cu buzunarele

pline. Aşa că, dacă ai fi fost o fată cu un magazin, tot am fi putut să ne întâlnim.

Dar ea nu ar fi avut nevoie de el şi nu l-ar mai fi căutat.

— Mă tem că moartea părinţilor mei m-a făcut să devin mai realistă. Nu-mi place să fac lucruri care pot să nu se împlinească. Am nevoie să ştiu că totul e în regulă. Nu aş putea să încep o afacere şi să îmi asum riscul de a eşua.

— Asta face drumul către succes mai dulce – să ştii că poţi eşua, dar să nu o faci.

Împingându-se în sus, se urcă pe şoldurile lui, iar mădularul lui se trezi complet.

— Mă îndoiesc că tu te-ai gândit vreodată că nu poţi reuşi. Eu nu pot spune acelaşi lucru. Mă tem că o să eşuez acum, că sunt stearpă.

— Nu e un eşec dacă nu poţi concepe. Mi-ai spus că vrei ca oamenii să vadă că eşti mai mult decât un chip frumos, Lena, eşti mai mult decât un pântec!

Ridicându-se, el o sărută în timp ce o ridică şi pe ea, apoi o coborî, umplând-o cu căldura oferită de lungimea lui, hotărât să îi ofere ceea ce îi dorea inima. Acum înţelegea că dragostea te face nesăbuit. Iar el îmbrăţişă acest adevăr la fel de puternic cum o îmbrăţişă pe Selena, apoi se cufundă în ea din nou.

Capitolul 20

Se întoarseră cu trăsura în Londra, într-o linişte confortabilă. Aşezat în faţa Selenei, Aiden avea un zâmbet satisfăcut pe faţă, care fără îndoială era la fel ca acela de pe chipul ei.

Ea se luptă cu dorinţa de a-şi pune mâinile pe burtă şi de a alinta ceea ce probabil creştea deja în interior. Şapte ani lungi, soarta fusese împotriva ei. Ştia asta. Cu toate acestea, încă spera – speranţă pe care el i-o oferise când îi vorbise despre şanse. Chiar dacă erau mici, mai erau acolo.

În timp ce partea realistă din ea se revolta, partea visătoare, care mereu trăise în interiorul ei, cea pe care o crezuse adormită, parcă ieşise dintr-un somn lung şi refuza să se retragă.

Când era cu el, se simţea ca şi cum alerga în trifoi, cu o dorinţă sălbatică de abandon total. Era bucurie pură. Trebuia să găsească o cale de a-l ţine în viaţa ei, protejând în acelaşi timp copilul.

— De ce te-ai întristat? vru el să ştie, trezind-o din reverie, iar ea se întrebă dacă altcineva în toată lumea aceea mare avea să o cunoască la fel de bine.

— Nu sunt tristă.

— Cum sunt celelalte proprietăţi?

— Mai mici, dar la fel de opulente. Ducele de Lushing şi-a luat în serios responsabilităţile. S-a asigurat că toate proprietăţile stârnesc invidia tuturor, iar asta a fost o datorie pentru el, aşa a văzut-o, ca pe un dat al poziţiei, zise ea, uitându-se pe geam. Oamenii de rând îi detestă pe nobili şi locul lor în societate, dar asta vine cu un sacrificiu.

— Toate poziţiile din societate vin cu un sacrificiu.

Ea îl privi.

— Este adevărat, presupun. Ai vizitat vreodată proprietatea tatălui tău?

El clătină din cap.

— Nu am de-a face cu el. Apropo de el, a mai apărut la uşa ta de când ţi-a făcut acea propunere oribilă?

— Nu, din câte ştiu, deşi nu am fost acasă prea mult. M-ai ţinut destul de ocupată.

— Să-mi spui dacă mai face ceva, îi ceru el pe un ton întunecat şi apăsat.

— Şi ce o faci în acest caz?

— O să-i mai fac o vizită.

Ea făcu ochii mari.

— I-ai făcut o vizită? Când? De ce?

— Acum câteva nopţi. Ca să nu te mai deranjeze.

Era mai mult decât neliniştită.

— Ştie de noi?

El se foi în scaun.

— Orice crede că ştie nu o un spună nimănui. De nimic nu se teme mai tare decât de mânia fraţilor Trewlove.

— Dar dacă ghiceşte? Dacă vrea să…

Se întinse spre ea şi o luă de mână, oprind-o din ceea ce voia să spună.

— Lena, poate că nu o să fiu implicat public în viaţa ta şi a copilului, dar o să fiu ca statuia de pe pajiştea principală, întotdeauna păzind de la distanţă. Copilul nu o să păţească nimic. Nimeni nu o să se îndoiască de originea lui. El îi atinse obrajii cu încheieturile mâinii. Mă pricep să stau în umbră.

Deşi se simţi liniştită auzindu-l, nu putu să nu se întrebe cât de dificil şi dureros era totul pentru el, cât de îndurerat avea să fie ca o umbră la marginea vieţii copilului lor.

— Nu o să fie uşor pentru tine.

— Este preţul pe care îl plătesc. De bunăvoie.

„Pentru tine”. Deşi nu-i spuse asta, ar fi putut să picteze cuvintele în inima ei, căci asta simţeau amândoi.

Ea se luptase mult cu decizia de a trăi tot restul vieţii fără onoare. Regreta profund că acţiunile ei aveau un efect covârşitor asupra vieţii lui. Poate că după mulţi ani, după ce copilul avea să crească, Selena avea să se întoarcă la clubul Elysium şi să-şi găsească fericirea cu proprietarul. Dar atunci cui i-ar fi păsat? Cine ar fi fost suspicios? Şansele erau împotriva ei din nou, dar gândul acesta îi oferea ceva la care să spere.

El se lăsă pe spate. Zâmbetul acela satisfăcut îi pierise. Acum vedea pe chipul lui dor – nu foame, nu dorinţă –, ci o năzuinţă pentru ceva ce nu avea să se întâmple niciodată: conversaţii plăcute în faţa focului, lungi plimbări în parc. Recunoaşterea în public că însemnau ceva unul pentru altul. Abia dacă observă că ajunseră în Londra. Îşi dăduse seama că trăsura se opri în afara clubului. El se aplecă spre uşă, dar nu o deschise.

— O să mă întâlnesc cu tine aici în această seară?

Abia dacă putea să suporte gândul unei nopţi fără el. Aiden făcu o pauză şi se uită înapoi la ea, zâmbindu-i

delicat, cu ochii plini de satisfacţie, înţelegând că însemna ceva pentru ea.

— La mijlocul nopţii. Sunt mai puţine doamne atunci, mai puţine sarcini care au nevoie de atenţia mea.

Apoi dispăru, sărind din trăsură şi grăbindu-se în club, dispărând din faţa ei.

*

Plecaseră de la Sheffield Hall destul de devreme, aşa că ea ajunse acasă înainte de amiază. Observă un cal negru legat de un stâlp în faţa casei şi presupuse că venise în vizită Winslow sau Kittridge. Spera să fie Kit, pentru că voia să se bucure de un somn scurt înainte de a discuta cu Winslow despre îngrijorările lui legate de proprietate şi de lipsa fondurilor. Trebuia să-i găsească pe cineva care să se ocupe de el şi care să-l ajute cu îndatoririle, pentru că plecarea lui Lushing îl lăsase în derivă. În timp ce urcă pe scări se gândi că ducele de Thornley putea să fie exact lucrul de care aveau nevoie, un exemplu demn de urmat. Deşi îl ştia destul de bine, nu-l cunoştea suficient cât să îşi permită să-l deranjeze, dar poate că Aiden putea să-i facă această sugestie lui Thornley. Ar fi fost minunat să aibă un frate de care să nu se mai preocupe. O grijă în minus.

Deschise uşa, trecu pragul şi se opri ca şi cum cineva aruncase cu o cărămidă în perete. Nu erau Kil şi nici Winslow. Majordomul ei făcu o uşoară plecăciune.

— Excelenţă, tocmai îi explicam lui Lord Elverton că nu sunteţi acasă.

— Şi totuşi, iată-te, zise Elverton, zâmbind larg.

Aiden nu moştenise forma gurii tatălui său.

— Tocmai m-am întors de la Sheffield Hall şi sunt destul de obosită. Cu ce te pot ajuta, milord?

— Speram să am câteva minute din timpul dumitale, poate un pic de ceai.

Ea se întrebă dacă prezenţa lui indica faptul că nu era deloc îngrijorat de ameninţarea pe care fiul său i-o făcuse sau poate că venise tocmai pentru a-l sfida.

— În câteva momente, o să mă alătur în salon. Wiggins, te rog să aduci ceai.

În timp ce urca scările, era recunoscătoare că o prinsese după călătorie, când purta negru, nu ţinuta pe care o avea când mergea seara la club, îmbrăcată toată în albastru. Ajunsă în camerele ei, îşi scoase boneta, îşi spălă faţa, îşi aranjă părul şi se pregăti psihic pentru întâlnirea pe care urma să o aibă, care cu siguranţă avea să fie iritantă. Deja îşi prezentase condoleanţele. Ce mai voia să-i spună?

Se întoarse la parter şi îl găsi în faţa şemineului gol – nu ardea niciun foc. Nimic din modul în care se purta, mergea şi stătea nu-i amintea de fiul lui. Şi asta nu era din cauza faptului că Elverton nu era în formă, că anii îi aduseră rotunjimi la umeri şi la burtă, ci pur şi simplu pentru că nu avea acea prezenţă a bastardului său. Aiden domina orice încăpere în care se afla din momentul în care intra. Tatăl lui poate că avea putere prin poziţia lui, dar Aiden avea asta prin simpla lui existenţă şi prezenţă. Nu avea nevoie de un titlu care să-i marcheze locul în lume. Făcuse deja asta prin propriile puteri. El era ceea ce contele nu avea şi fie niciodată: un adevărat bărbat, propriul stăpân.

Dacă i-ar fi luat cineva titlul lui Elverton, nu ar mai fi rămas nimic din el, nici măcar o urmă de fum, darămite ceva de valoare. Aiden era valoros, atent şi loial, spunea ce gândea. Nu avea aere de superioritate. Ştia exact unde îi era locul.

În timp ce Elverton se întoarse şi îi oferi un zâmbet vag care îi făcu părul să se ridice, ea îşi dădu seama că nu putea spune acelaşi lucru despre bătrânul conte, nu ştia ce urmărea. Nu avea încredere în modul în care îşi frământa buzele şi nici în strălucirea din ochi.

Ea se aşeză pe scaunul tapiţat de lângă serviciul de ceai care tocmai fusese adus şi turnat în porţelanul delicat, desenat cu trandafiri mici şi roz. Contele se aşeză la distanţă de ea, ceea ce o făcu să se simtă confortabil. Termină de pregătit ceaiul, i-l oferi, se ocupă de al ei, apoi se îndreptă de spate.

Liniştea dintre ei nu era deloc confortabilă, aşa cum

fusese între ea şi Aiden.

— Sunt destul de sigură că nu ai venit pentru ceai.

Aşezând ceaşca, el ce aplecă în faţă.

— Mă întrebam dacă te-ai gândit la conversaţia pe care am avut-o înainte.

Ea sorbi din nou din ceai şi aşeză ceaşca în farfurie cu atenţie, astfel încât să nu scoată niciun sunet.

— Într-adevăr, m-am gândit la toate condoleanţele pe care le-am primit. Îmi aduc confort şi linişte în aceste zile încercate.

Văzu nerăbdare în ochii lui.

— Mă refeream la celelalte lucruri discutate.

— Nu-mi aduc aminte de o mare parte din discuţie.

El se mişcă, foindu-şi spatele pe perna brodată.

— Eşti o femeie tânăra cu nevoi. Mari şi multe nevoi, din ce înţeleg. Am auzit că Lushing ţi-a lăsat o sumă destul de modestă. Nu o să fie de ajuns pentru a obţine tot ce meriţi.

Se întrebă de unde obţinuse acea informaţie. Cu siguranţă, nu de la domnul Beckwith. Se îndoia că o primise de la Kittridge. Poate de la una dintre surorile ei inocente, care spusese ceva unui prieten şi de acolo se creaseră tot felul de zvonuri. Sau poate că Winslow, sub influenţa alcoolului, scăpase ceva în unul dintre cluburile pe care le frecventa.

— Sunt mulţumită de aranjamentele pe care soţul meu le-a făcut pentru mine.

— O femeie frumoasă ca tine merită mai mult decât mulţumire. Vreau să te asigur că, în calitate de posibil viitor soţ, o să am grijă să primeşti tot ce vrei, zise el, mutându-se pe marginea scaunului. Aş vrea să profit de acest timp în care eşti în doliu pentru a lega o prietenie cu dumneata – cu prietenie profundă.

— Mă tem, milord, că o să fiu prea ocupată cu surorile mele, asigurându-mă că sunt bine, ca să am timp de prietenii.

— Eu mă pot ocupa ca ele să încheie căsătorii potrivite.

Nu mai putea să respire şi înlemni, simţind că ceaşca de ceai cântărea la fel de mult ca un elefant. Înainte să înceapă să îi tremure mâna, trădând şocul în urma celor auzite, o puse deoparte. Nu făcea acea ofertă din bunătate. O făcea pentru a o primi pe ea la schimb.

— Milord…

— Nu e tocmai lucrul ideal, dar am influenţă şi prestigiu pe care ţi le pot pune la dispoziţie. Perioada lor de doliu o să se termine cu puţin timp înainte de a începe sezonul. O să mă ocup ca toate trei să se căsătorească cu lorzi importanţi. Asta nu e o treabă pe care fratele tău să o rezolve pentru că este prea tânăr, e la început. Dar cuvântul meu are valoare. Pot începe să sădesc sămânţa acum şi o să vedem cum înfloreşte până la final de sezon.

— Este o ofertă foarte generoasă, milord. Sunt însă uimită că vă pasă atât de mult de binele lor.

— De al tău îmi pasă. Odată ce sunt aranjate şi îmi arăt devotamentul faţă de tine, iar perioada de doliu se termină, într-un an ne putem căsători.

Deşi o văduvă intra în a doua jumătate a doliului după un an, nu era un lucru neobişnuit să se mărite după acel timp. Cu toate acestea, ar fi fost acuzată de promiscuitate. Nu că i-ar fi păsat de asta contelui de Elverton.

— Dar este deja o soţie prezentă în viaţa dumitale, milord.

— Aşa cum am spus, nu s-a simţit bine în ultima perioadă.

I se întorcea stomacul pe dos la gândul că el deja căuta o înlocuitoare.

— Ca să fiu onestă, Lord Elverton, îţi găsesc oferta ca fiind nu doar grosolan de vulgară, dar şi o insultă la adresa soţiei dumitale, zise ea ridicându-se în picioare. Refuz. Vă rog să ieşiţi!

Cu capul ridicat şi cu umerii drepţi, ea se îndreptă către uşă.

— Pot să mă asigur că nu te mai cere nimeni.

Ameninţarea joasă din tonul lui o opri. Încet, se întoarse şi îl străfulgeră cu privirea pe nenorocit,

bucurându-se că nu avusese de-a face cu creşterea lui Aiden.

— Mă tem, milord, că îmi subestimezi influenţa. Deşi nu mai am un duce alături, sunt în continuare ducesa de Lushing şi sunt perfect capabilă să am grijă de nevoile familiei mele. Te avertizez, domnule, că nu vrei să ai de-a face cu mânia mea.

*

După ce plecă Elverton, se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Aiden despre vizita tatălui său, dar decise că nu era bine să menţioneze asta, temându-se că se puteau întâmpla numai lucruri rele dacă el afla de insistenţa contelui. Cu siguranţă, fusese clară. Nu avea niciun interes pentru acel bărbat, nu îi plăcea ideea ca el să existe în viaţa ei sub nicio formă, darămite intim, fie că ar fi fost în calitate de soţie, fie de amantă.

Era o provocare să priceapă de ce contele de Elverton putea să fie atât de abject, iar fiul său atât de bun. Ca argument contra ideilor că acei copii născuţi din flori erau purtătorii păcatelor părinţilor şi al imoralităţii lor, cu siguranţă Aiden şi tatăl lui erau exemplul perfect pentru a demonstra teoria lui John Locke că orice copil la naştere este o pagină albă. În afară de nuanţa ochilor, de bărbie şi de sprâncene, Aiden nu semăna deloc cu tatăl lui. Era prea bun.

Chiar dacă deţinea un cuib al nelegiuirilor, era unul în care ea intra cu anticipaţie şi entuziasm. După ce înmână şalul ei tinerei femei de la tejgheaua din faţă, intră în sala de jocuri şi îl văzu pe Aiden. În ciuda faptului că erau şi alţi bărbaţi în încăpere, el ieşea în evidenţă, ca şi cum ar fi ocupat tot spaţiul. Nu înălţimea sau umerii largi îi acordau un avantaj, ci prezenţa, care spunea că era un bărbat încrezător şi îndrăzneţ.

Vorbea cu un bărbat mai tânăr, dar îi simţi prezenţa şi privi către ea, iar ea îl văzu surâzând. Încuviinţând din cap, îl bătu pe tânăr pe umăr şi porni spre ea, fără a se opri, în

ciuda doamnelor aflate ici-colo. Dar îi şopti ceva uneia dintre ele. Gelozia era o armă ascuţită, dar ea se lepădă de ea înainte de a-i face rău. Nu se îndoia că el avea să-i şoptească mai târziu cuvinte mult mai delicioase decât le oferea clientelor lui.

Apoi ajunse în faţa ei, îşi împleti degetele cu ale ei şi o conduse prin hol, în foaier, apoi pe un alt hol întunecat şi intim. Nu rostise niciun cuvânt. Era un bărbat cu o misiune în minte. Voia să o posede, iar ea nu se putu abţine să nu se întrebe dacă asta avea să devină o obişnuinţă, aşa cum se întâmpla într-o căsnicie. Acum, după ce o sedusese complet, oare avea să nu mai simtă nevoia de a o face să-l dorească?

Urcară scările. Când ajunseră sus, el o trase într-o zonă în care nu mai merseseră.

— Unde mergem?

— Vreau să împărtăşesc ceva cu tine.

Aproape că îi veni să-i spună că putea să împartă acel ceva cu ea acolo, lângă perete, pentru că nu s-ar fi supărat, dar nu voia ca întâlnirile lor să fie doar pentru actul intim.

— Camera de relaxare?

El chicoti încet.

— Nu în această seară.

Încă un coridor, alte scări, apoi un coridor mai îngust şi cu podeaua ce scârţâia. El deschise o uşă.

Aşteaptă aici.

Ea trecu pragul, în timp ce el se afundă în camera cu o fereastră solitară, unde razele lunii pătrundeau timid – sau luminile lampadarelor de pe stradă dezvăluind ceea ce părea a fi un pod aglomerat şi încărcat.

Sunetul chibritului, flacăra, lumina unei lămpi şi suspiciunile fuseră confirmate, dar dezordinea, Dumnezeule, dezordinea era magnifică!

Încet şi cu atenţie se îndreptă către o pânză care înfăţişa profilul unei femei – ea, dar parcă nu era ea cu părul prins, umerii uşor ridicaţi. Totul în acel tablou era sumbru, dureros, fiind imposibil de înţeles dacă o folosise pe ea drept model. Totuşi, nu putea fi altcineva. Era

surprinsă că nu-i curgeau lacrimi pe obraz.

— Noaptea în care am mers la cimitir.

— Da.

Ea îl privi peste umăr, nesigură. Nu-l mai văzuse niciodată atât de tensionat, ca şi cum aştepta părerea ei şi se temea că sentinţa avea să-l ducă la spânzurătoare.

— Tu ai făcut asta?

El încuviinţă. Ea roti ochii, cercetând toată încăperea.

— Toate astea?

— Da.

Selena se îndreptă către perete, unde erau aşezate mai multe portrete, iar unul din apropierea uşii îi atrase atenţia. Se vedeau doar nişte ochi şi o bărbie în formă de inimă, toate întunecate. Putea să reprezinte pe oricine, mai ales că avea mască – sau cel puţin asta îşi imagină ea.

Alt portret înfăţişa o femeie care avea privire de războinic şi ţinea un băţ de biliard pe post de armă, observându-se puternic linia sânilor ei.

— Văd că nu te preocupă hainele.

— Nu am avut prea mare noroc la asta. Liniile umane, formele, îmi vin natural.

Se gândi la tablourile din camera de biliard şi de pe pereţii din alte încăperi. Toate senzuale, toate nuduri. Dar făcute în aşa fel încât nu arătau niciodată identitatea persoanei

— Le pictezi pe toate femeile cu care te-ai culcat?

— Le pictez pe cele care mă fascinează.

Ea privi peste umăr, întâlnindu-i ochii şi susţinându-i privirea.

— Te-ai culcat cu toate aceste femei?

— Doar cu câteva.

— Au pozat pentru tine?

— Pictez din memorie.

Mergând mai în faţă, ea observă că minţise în privinţa hainelor pentru că era un portret eu un băiat îmbrăcat în haine scumpe, cu o căciulă de raton şi cu un băţ în mână, afişând un rânjet arogant pe chipul frumos.

— Acosta e Robin, băiatul care ne-a ajutat la librărie.

— A stat cu Gillie înainte de a se muta cu Finn. Ea nu recunoaşte, dar cred că îi e dor de el. M-am gândit să-i dau tabloul acesta.

Avea o inimă bună, care se gândea la alţii, ceea ce o făcu să simtă fiori de durere în piept. Avea să vină vremea să le facă portrete copiilor lui.

— Eşti foarte talentat, zise ea, mergând spre el şi atingându-i obrazul. O să fie un tablou şi cu mine în saloanele de jos?

— Nu. Astea sunt doar pentru mine, dar am vrut ca tu să le vezi. Nu ştiu de ce, dar părea important cumva. Poate pentru că în ultimele zile ai fost forţată să-ţi împarţi secretele şi sufletul cu mine. Părea just ca eu să îţi arăt bucăţi din sufletul meu.

— Cât de simplu ar fi totul dacă nu ai fi atât de complicat, zise ea, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l ca şi cum era dreptul ei să o facă, deşi în acel moment nu credea asta.

Cu trupurile făcuseră un jurământ, îşi pecetluiseră soarta când se împreunaseră cu o seară în urmă. Noaptea trecută, se decisese că îl voia indiferent de decizia lui, că îl voia fără condiţii, fără termeni când venea vorba de relaţia lor. Nu ar fi mers la altcineva. Îl voia doar pe el, pe Aiden, atât timp cât şi el ar fi vrut-o. El îşi puse braţele în jurul ei, făcând-o să se simtă în siguranţă, apoi gemu, trezindu-i valuri de plăcere, iar ea gemu la rându-i pentru a-i răspunde. El se dădu înapoi cu spatele, se întinse şi închise uşa. Dintr-odată, ea se trezi împinsă în lemnul uşii, mâinile lui adunându-i fustele în timp ce degetele ei coborâră către pantalonii lui. Apoi, el fu în interiorul ei, pătrunzând-o, ea gemând sub intensitatea apăsărilor lui. Mâinile lui alunecară pe coapsele ei, iar el îi ridică piciorul până când ajunse pe spatele lui, încolăcindu-l, apoi o penetra mai tare şi mai adânc.

— Îmi place atât de mult cum te simt, zise el, sărutând-o pe gât. Atât de intimă, atât de strânsă şi atât de udă.

— Îmi place cum mă umpli. Atât de gros, atât de larg,

atât de puternic.

Râsul lui doar îi amplifică senzaţiile, făcând-o să se apropie de eliberare. Când ajunse pe culmi, îi strigă numele într-un mod care suna mai degrabă ca o binecuvântare, imaginându-şi că toate doamnele din tablouri se uitau la ei îmbujorate şi poate roşii de invidie. El o atingea în moduri în care nu credea că era posibil să fie cineva atins.

Iar ea ştiu în inima ei că nu mai avea să simtă aşa ceva, că nimeni nu avea să-i ia locul vreodată în inima ei.

*

— M-ai răsfăţat.

Deşi rostise acele vorbe încet, aproape înăbuşit, cu gura lipită de gâtul ei, rupsese tăcerea care se aşternuse în jurul lor după ce o mai posedă o dată, de data aceasta în patul lui.

Nu plănuise să o posede în pod ca un sălbatic incapabil să-şi controleze nevoile, dar ea îl privise cu uimire şi cu ceva ce încă nu putea înţelege. Era modul în care Gillie se uita la Thornley, Aslyn la Mick, Lavinia la Finn. Ar fi zis că era dragoste, dar ea nu voia asta de la el, nu era ceea ce el voia de la ea. Dragostea nu era bună pentru afaceri, dragostea i-ar fi afectat capacitatea de a flirta cu alte femei, de a le face să se simtă speciale.

Deja începuse să primească priviri de gheaţă. Priviri speculative. Deşi doamnele veneau acolo pentru a se deda viciilor, toate se bucurau de atenţiile lui, de modul în care le tenta şi ademenea. Nu putea să le irite pe cele care îi puneau monede în cufere.

— În ce mod? întrebă ea letargic, ca şi cum modul în care o avusese – sălbatic, repede şi adânc – o lăsase prea obosită pentru a mai forma cuvinte.

Nu ştia de ce spusese asta. Ea îl răsfăţa în moduri în care el nu voia să recunoască. Trupurile lor se potriveau precum precum piesele dintr-un puzzle. Comunicau fără cuvinte, fiecare ştiind ce avea nevoie celălalt, ce îşi dorea, ce spera. Nu mai vorbise atât de sincer cu nici o femeie – în

afară de mama şi de surorile lui –, aşa cum vorbise cu ea. Putea să-i spună tot, voia să-i spună tot. Era motivul pentru care îi arătase tablourile. Atârnase în club doar câteva, nimeni în afară de familia lui nu ştia că erau ale lui. Unele erau mult prea personale şi ieşiseră din adâncimile sufletului. Faptul că le împărţea îl făcea vulnerabil, dar nu avusese acest sentiment cu ea. Cum mai putea să facă asta, când ea îl avusese deja într-un moment vulnerabil când îl legase de pat? Avusese încredere în ea, chiar dacă nu-şi alesese momentul potrivit. Avea încredere în ea acum. Cu toate acestea, nu-i putea mărturisi, nu-i punea spune ce parte importantă din viaţa lui devenise. Pentru că avea să vină timpul când nu va mai fi în viaţa lui, când avea să se plictisească şi să-şi dorească un bărbat cu care să poată fi văzută.

— O să-mi pară rău când o să port protecţie cu alte femei, pe viitor.

În braţele lui, cu spatele la el, ea încremeni. Nu era sigur că ea mai respira.

— Eu nu o să mai fiu cu alt bărbat.

El închise ochii. Nu se aşteptase la un asemenea răspuns. O strânse mai tare, dorindu-şi să o încurajeze să găsească pe altcineva, un alt duce. Pentru că nu putea să suporte gândul că avea să trăiască în singurătate.

— Eşti prea tânără ca să nu te mai măriţi.

— Lushing zicea acelaşi lucru când s-a îmbolnăvit. El m-a încurajat să-mi găsesc pe cineva, să mă recăsătoresc. Dar, dacă devin soţia altcuiva, nu mai pot să vin la tine.

El nu şi-o putea imagina mulţumită să trăiască următoarea jumătate de secol având doar momente furate cu el. În cele din urmă, lumea ei avea să se deschidă din nou odată ce avea să iasă din doliu. Urma să fie curtată, iar bărbaţii aveau să flirteze cu ea. Cererile în căsătorie aveau să vină. Cât timp putea să treacă până să accepte una dintre ele? Un alt bărbat urma să aibă influenţă asupra copilului lui, iar el nu voia să se gândească la asta. O întoarse şi îi zâmbi trist.

— Poate că nu ar mai trebui să facem aprecieri cu

privire la viitorul nostru.

Ea avea ochii umezi.

— Ar trebui să ne concentrăm asupra prezentului şi să facem cât putem acum.

El o trase spre el până când o ridică pe şoldurile lui. Intenţiona să facă exact asta, să se bucure de fiecare clipă, de fiecare oră şi zi cât avea să fie cu ea. În timp ce ea îi primi între coapse, el se luptă să nu se gândească la viitor pentru că avea să fie un abis singuratic şi trist fără ea.

*

Era aproape de răsărit când ea se pregăti să plece. Scurtul lor timp la Sheffield Hall o obosise şi îşi dorise câteva ore de somn în braţele lui, inhalându-i mirosul masculin amestecat cu parfumul iubirii lor. Iar ea iubea să-l vadă îmbrăcându-se pentru a începe ziua, la fel de mult precum iubea să-l vadă dezbrăcându-se.

Nu se obosi să se bărbierească, poate din cauza orei matinale.

— Îmi place barba.

El îşi trecu palma peste faţă, iar ea auzi sunetul acela aspru, atât de cunoscut, care trezea în ea acele senzaţii pe pielea moale de la gât, pe sâni, când o trezea dimineaţa şi făcea dragoste cu ea.

La asta se gândea, la ce îi făcea el. Era ca şi cum el îi dădea mai mult decât sămânţa lui, îi dădea bucăţi din el, bucăţi despre care, în aroganţa ei, credea că nu le mai oferise nimănui. Când era cu el, totul devenea profund, totul o împlinea şi o satisfăcea mai mult decât visase vreodată. Îi plăcea cum îi făcea trupul să ardă de dorinţă şi să se stingă de plăcere, cum îi încălzea sufletul.

— Poate că o s-o las să crească, zise el şi trase de sertarul unei cutii mici din lemn de pe biroul lui. Scoase o cheie şi i-o întinse.

— Pentru tine.

Ea o luă, strângând-o între degete, căci părea ceva important.

— De ce?

— Ca să fim un pic mai discreţi şi ca persoanele care vin în clubul meu să nu observe că am pe cineva. Să vii direct sus. O s-o pun pe Angie să mă informeze prin unul dintre servitori când ajungi, ca eu să vin la tine de îndată ce pot.

Îi spusese că nu mai adusese nici o femeie, ştia că era prima căreia el îi oferise cheia de la încăperile lui. Strânse cheia fiindcă nu voia să se despartă de ea, nu voia să o pună în săculeţ, deşi ştia că acolo avea să fie în siguranţă. Voia să o pună pe un lanţ şi să o ţină cuibărită între sâni, aproape de inimă. Dintr-odată, îşi aminti că avea ceva pentru el, ceva de valoare.

— Mulţumesc pentru că te străduieşti să-mi protejezi reputaţia.

El rânji.

— E mai bine pentru afaceri dacă par neîncătuşat.

— Oh? Te-am încătuşat eu? zise ea uşor, încercând să pară neafectată, când de fapt era profund mişcată de ceea ce-i spusese

— Ştii că ai făcut asta, zise el, întinzându-se ca un şarpe după ea, trăgând-o aproape şi sărutând-o apăsat şi pătrunzător, ca şi cum voia să-i arate că şi ea era încătuşată de el.

Doar că ea se temea că era mai mult de atât. Că ea şi inima ei aveau şi rămână legate de el până la sfârşitul timpurilor.

Capitolul 21

Câteva zile mai târziu, Selena se întinse leneşă în patul ei. Privind în faţă, îşi imagină cât de glorios ar fi fost să fie salutată în fiecare dimineaţă de Aiden, să-l vadă nebărbierit, nepieptănat. Cât de liniştitor ar fi fost să-i vadă zâmbetul când se întinde după ea şi o cuprinde cu tot trupul lui puternic. Se îndoia că el ar fi respectat obiceiul

nobilimii de a dormi în camere separate, aşa cum făceau soţul şi soţia cu ranguri înalte. Nu, el ar fi ţinut-o în braţe în timp ce dormea, ar fi încălzit-o cu trupul lui, i-ar fi strâns sânul cu mâna, alintându-l, aşa cum făcuse la Sheffield Hall.

Noaptea aceea părea să fi fost acum câteva secole, pentru că de atunci trecuseră atât de multe nopţi, seri, răsărituri în care ea mersese la el. Se gândise să-i spună să vină el la ea, dar nu ar fi fost bine, pentru că surorile ei puteau să-i descopere vizita, mai ales că ea şi Aiden, când erau pierduţi în focurile pasiunii, nu erau deloc silenţioşi.

Se aşteptase ca uniunea lor să se transforme într-un obicei plictisitor şi de rutină, dar sub mâinile lui ea se topea, sub trupul lui lua foc.

Auzi un ciocănit la uşă şi se ridică, rezemându-se cu spatele de perne. De la începuturile căsniciei, se obişnuise să ia micul dejun în pat pentru că aceasta era maniera prin care o ducesă adevărată îşi începea ziua. Numai că, în prezent, ea era orice numai o ducesă adevărată nu. Cu toate acestea, în timp ce Bailey intră cu tava, Selena se strădui să pară demnă.

Bailey aşeză tava în poala Selenei, îndreptă pernele din spatele ei, după care se duse la ferestre, trase draperiile cu un gest dramatic, ca şi cum nimic nu-i plăcea mai mult decât lumina zilei.

Selena ridică un capac şi văzu ouă cu unt, aroma lor făcând-o să se simtă uşor îngreţoşată. Decise că nu avea poftă de ouă, aşa că aşeză capacul la loc. Pâinea prăjită şi gemul îi plăcură.

— Spune-i lui Wiggins că o să am nevoie de trăsură la ora unu şi jumătate. Eu şi surorile mele o să ieşim în această după-amiază pentru a face o faptă bună.

Magazinul lui Fancy avea să se deschidă în acea seară cu o prezentare mare. Nu puteau să participe, însă Fancy le invitase la o petrecere privată cu ea şi familia ei înainte de marele eveniment. Era puţin probabil să fie văzuţi de cineva cunoscut – în afară membrii familiei Trewlove, bineînţeles. Cu sprânceana ridicată şi cu mâinile în faţă,

menajera ei veni şi se aşeză la capătul patului.

— Nu ştiu ce o să facă, Excelenţă. Fetelor le-au venit problemele lunare.

Selena încremeni – era de minune că mai putea să respire. Chiar dacă părea incredibil, ea şi surorile ei avuseseră menstruaţia în acelaşi timp. Erau precum ceasurile elveţiene. Simţeau cum le cuprinde o durere de cap, înainte de a apărea crampele. Întotdeauna îşi petreceau prima zi în pat, blestemând pedeapsa lui Dumnezeu, care venea peste ele fără să fi făcut nimic.

— Când le-a venit menstruaţia?

— Ieri după-amiază.

— La toate?

— Da, doamnă. Ca întotdeauna. Am pregătit nişte cârpe şi pentru dumneavoastră, dar poate nu aveţi nevoie de ele?

Ultimele două cuvinte fuseseră spuse pe un ton piţigăiat, ca şi cum camerista ei se temea că, dacă avea să zică asemenea lucruri cu voce tare, ele nu s-ar mai fi adeverit. Deşi servitoarea ei ştia când i se terminase ultima menstruaţie, femeia, în inocenţa ei, spera că, în ciuda sănătăţii ducelui, acesta reuşise să se ridice la înălţimea aşteptărilor şi să-şi facă datoria. Aceasta era şi credinţa pe care Selena plănuise să o exploateze dacă reuşea să rămână însărcinată.

Acum era posibil, şi totuşi…

Se putea gândi la o sută de motive pentru care surorile ei sufereau, iar ea, nu. Stresul cauzat de faptul că devenise văduvă, durerea doliului, care ar fi putut la fel de bine să-i fi blocat cursul normal al organismului. Nu mai petrecuse la fel de mult timp cu surorile ei, astfel că nu mai erau conectate la nivel fizic. Îşi ieşise din ritm. Era atât de ocupată, atât de obsedată de timpul ei cu Aiden, că într-un fel sau altul îşi convinsele trupul să nu se schimbe pentru a putea continua să-l vadă în fiecare noapte – iar asta însemna şi faptul că probabil îşi dorea să nu mai aibă menstruaţie.

Sau poate că era însărcinată.

Cu copilul lui Aiden.

Închise ochii şi încercă să se lupte cu lacrimile, înţelegând ce putea să însemne asta. Bucuria că era posibil ca un micuţ plămădit din el să crească în ea. Cu părul întunecat şi cu ochii închişi la culoare. Cu o bărbie hotărâtă. Mânuţe şi picioruşe fine, care aveau să se transforme în unele mari.

O cuprinse tristeţea, înţelegând că Aiden nu avea să fie cu ea când urma să nască. Că momentele lui cu micuţul aveau să fie scurte şi rare.

Odată ce trupul începea să i se transforme, ea nu mai trebuia să meargă la club. Selena nu putea să rişte să fie văzută acolo în starea ei. Dacă unii dintre clienţii lui credeau deja că îşi făcuse o amantă, atunci ar fi fost teribil să afle că acea amantă era însărcinată. Chiar dacă nu ar fi fost siguri, dacă ar fi trezit şi cele mai mici suspiciuni, riscau să fie descoperiţi.

Trebuiau să găsească alte soluţii.

Preţul a ceea ce făcuseră i se păru dintr-odată prea mare. Când pornise în această misiune, nu se aşteptase să se îndrăgostească.

*

Ajunse la librărie fără surorile ei. Se gândise să trimită o scrisoare cu regretele ei că nu puteau participa, dar în cele din urmă decisese că voia să vadă librăria, mai ales că acum era gata. Şi voia să-l vadă pe Aiden şi în alt decor, nu numai în dormitor.

După ce se gândi mai bine, îşi dădu seama că nu era sigură dacă era însărcinată. Avea să mai aştepte o săptămână, două, înainte de a chema medicul şi de a cere o părere. Apoi avea să decidă ce să facă. Pentru moment, era suficient să-l vadă pe Aiden aşteptând-o în afara librăriei.

De îndată ce-l văzu, simţi valuri de bucurie – o bucurie care crescu când el deschise uşa şi îşi împreună degetele cu ale ei, ajutând-o să coboare din trăsură. Oare de câte ori

o ajutase să urce sau să coboare? Nu suficient de mult.

— S-a întâmplat ceva? Pari un pic palidă.

— Sunt bine. Surorile mele nu se simt bine, îţi trimit regretele lor.

Îngrijorarea îi cuprinse ochii.

— E contagios?

— Nu. O să fie bine într-o zi sau două. Putem să ne plimbăm prin magazinul surorii tale?

— Chiar te rog, zise el punându-i mâna pe braţul lui.

Familiaritatea gestului după atât de puţin timp de când se cunoşteau era uimitoare.

Totul în relaţia lor părea să se fi întâmplat cu o viteză uimitoare, ca şi cum ar fi fost la o cursă de cai cu cei mai aprigi armăsari. Niciodată nu trecuse prin atâtea emoţii, atât de diferite şi de multe, în atât de puţin timp. O încerca un amestec de bucurie şi de tristeţe, o nevoie de a aduna amintiri.

În interiorul magazinului, se linişti când simţi mirosul cărţilor atent aşezate în bibliotecile frumos sculptate.

Fancy se grăbi către ea şi făcu o reverenţă.

— Excelenţă, sunt atât de bucuroasă că ai putut veni pentru a avea o imagine clară despre ceea ce vreau să fac, zise ea, uitându-se dincolo de Selena, apoi încruntându-se uşor. Surorile tale…

— Nu se simt bine. Îţi trimit scuzele lor, dar cum perioada lor de doliu nu e la fel de lungă ca a mea, sunt sigură că o să vină în vizită în cel mai scurt timp.

— Abia aştept să le primesc. Deja avem punciul pregătit, Mick a cerut bucătarului de la hotel să ne pregătească nişte prăjituri, dar o să dureze până când ajung toate bucatele.

— De fapt, aş vrea doar să mă plimb pe aici.

Aiden se plimbă alături de ea printre rafturi, atingând un cotor ici-colo, imaginându-şi lumile în care o persoană putea evada. În cele din urmă, urcară. În zona de relaxare fuseseră aduse flori, astfel că totul părea primitor. Toate rafturile de o parte şi de alta a şemineului erau ticsite cu cărţi, dar îi atrase atenţia ceea ce era atârnat pe perete

deasupra lui, ca şi cum cineva plutea în acea privelişte. Tabloul înfăţişa o femeie tânără întinsă pe canapea şi citind o carte, în timp ce pe jos erau înşirate alte volume. Deşi faţa nu i se vedea bine, se simţea că era calmă, senină, iar Selena ştiu că acea femeie era Fancy.

— Tu ai atras iubirea lui Fancy faţă de cărţi şi lectură.

El nu-i răspunse. Nici nu trebuia, îi recunoscuse opera, talentul şi grija pe care le pusese în tablou, dragostea pe care i-o oferise cu fiecare linie şi fiecare strop de vopsea.

— Cred că ai putea face o avere ca artist.

— Valoarea lucrurilor pe care le fac vine din mulţumirea pe care mi-a dau.

Şi pe care o dădea celorlalţi.

În stânga ei, în apropierea unei ferestre, era colţul pe care Fancy îl gândise ca pe o zonă de citit pentru copii. Pe perete erau alte tablouri mai mici, aparent aşezate dezordonat. Pe măsură ce se îndreptă către acel spaţiu, ea începu şi râdă văzând o pisică, un câine, un hârciog, un şoarece, un unicorn şi o sirenă citind, fiecare în lumea lui mică, fiecare în rama lui. Îi spusese că pictează din memorie, dar, evident, avea o imaginaţie bogată.

— Tu le-ai creat şi pe astea. Cine ar fi zis că Aiden Trewlove are aşa multă fantezie?

Întorcându-se, ea zâmbi, atingându-i obrazul îmbujorat.

— Acesta e motivul pentru care nu te semnezi pe tablouri? Ca oamenii să nu ştie ce inimă frumoasă ai? Ce suflet bun?

— Nu le fac pentru a fi recunoscut sau aclamat, aşa că nu văd de ce mi-aş pune numele acolo. O fac doar ca să mă destind.

Dar era mai mult de atât. La fel ca el.

— Copiii o să se bucure mult de ele.

Iar ea nu putu să nu se întrebe dacă avea să creeze astfel de lucruri şi pentru copilul lui, dar alungă astfel de gânduri pentru a se gândi la femeia care avea să-i ofere o familie. Dacă ei continuau să se vadă, ea nu ar fi putut să-i mai dea copii. Erau forţaţi să se protejeze, însă, până la

urmă, el s-ar putea să-şi dorească o familie adevărată, pe care să nu fie forţat să o ascundă. În vreme ce ea se gândea la toate astea, el ridică din umeri.

— Pereţii nu sunt făcuţi să fie goi. Am pictat şi pereţii de la taverna lui Gillie.

— Sirene şi unicorni?

El rânji.

— Bineînţeles, aşa că nu aveam cum să nu pictez câţiva şi pentru Fancy, zise el înaintând, desenând cu degetul pe bărbia ei. Ar trebui să pictez ceva şi pentru tine. Ce ai vrea?

„Un portret cu tine”. O miniatură. Ceva ce putea pune într-un medalion pe care să-l ţină aproape de inimă.

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc.

— Mă bucur că ai venit în această după-amiază. Mă bucur să te văd şi în afara clubului. Asta îl făcea să simtă că întâlnirile lor aveau un scop mai important. Mi-ar plăcea să fac mai multe cu tine, zise el încet.

— Văduvele nu au voie să primească sau să meargă în vizită timp un an. Nu ar fi bine pentru noi să fim văzuţi împreună.

El se apropie mai mult – cu piciorul îi atinse fustele, apoi ridică o mână în jurul gâtului ei, degetele alunecându-i pe spate, revenind apoi pe gât.

— M-am gândit la un loc în care aş putea să te duc.

— La teatru? Ai fost la vreo piesă?

— O dată, când eram mai tânăr, aveam vreo 12 ani. Toţi am economisit bani şi am dus-o pe mama la o piesă pe Drury Lane. Mi-a plăcut, dar nu suficient de mult încât să mai cheltuiesc banii a doua oară. Cel puţin nu atunci. Aş putea să te duc la o reprezentaţie de stradă. E foarte puţin probabil să fie vreun nobil pe acolo.

— Dar nu-mi poţi garanta că vreun lord mai tânăr nu trece pe acolo.

— Nu.

El coborî buzele pe bărbia ei, iar ea suspină, lăsându-şi capul pe spate.

— Era o vreme când puteam să te duc la taverna lui

Gillie, dar de când s-a măritat cu un duce, mereu vin lorzi acolo.

— Ce păcat!

— Nu te pot duce nici măcar la o plimbare prin parc. Se pare că singurul loc în care pot să te duc este în pat, zise el cu regret şi supărare în voce.

Ea se simţea vinovată că nu-i putea oferi mai mult.

Capitolul 22

La mai puţin de două săptămâni după aceea, Aiden intră în camerele lui private şi o văzu pe Lena uitându-se pe geam, emanând un soi de încântare. Intraseră într-un fel de rutină: ea venea singură în camerele lui, iar un servitor îl înştiinţa de venirea ei. La scurt timp, el i se alătura. Câteodată, luau cina şi povesteau tot felul de întâmplări de când erau mici, sau el îi povestea despre schimbările pe care avea de gând să le facă la club, sau ea îi spunea vreo bârfă ocazionată împărtăşită de unul dintre oaspeţii ei.

El voia să iasă în lume eu ea dincolo de aceste încăperi, dar, chiar dacă izolarea ei nu ar fi fost impusă de perioada de doliu, ruşinea de a fi văzută cu el ar fi fost imposibil de trecut cu vederea.

Trei dintre fraţii lui se căsătoriseră cu nobili, dar niciunul dintre cei care li se alăturaseră în familie nu avea rude care să depindă de statutul lor, de reputaţia ireproşabilă care li se cerea celor de rang. Niciunul dintre ei nu avea surori care necesitau sprijin pentru a avea un viitor bun, pentru a încheia o căsătorie bună, iar legătura lor ar fi distrus aceste perspective şi posibilitatea unui viitor pentru ele. Niciunul dintre ei nu avusese atât de mult de pierdut.

În timp ce el se apropie, ea se întoarse de la fereastră, zâmbindu-i larg, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Sunt însărcinată.

Pentru că fusese cu ea în fiecare noapte fără protecţie, nu era surprins şi nu o întrebă dacă era sigură.

Cu toate acestea, cuvintele îl loviră cu forţa unui pumn în piept. Îi era greu să respire şi, fără să se gândească, lăsă privirea în jos şi puse palma pe pântecul ei, ca şi cum se aştepta să mişte, ca şi cum se putea conecta cu copilul care creştea în ea probabil de cel puţin o lună. Îi era greu să creadă că ea era în viaţa lui de atât de puţin timp, mai ales că fiecare noapte petrecută împreună părea să fie unică faţă de cea dinainte.

Ea îşi puse mâna peste a lui.

— Bănuiam de câteva săptămâni, dar mi-a fost teamă să sper prea mult. Doctorul mi-a confirmat în această după-amiază. Întotdeauna m-am temut că sunt stearpă. Că era vina mea că Lushing nu avea moştenitori, zise ea, suspinând şi ducându-şi mâna la gură. Sunt atât de fericită!

El o trase în braţe, întrebându-se dacă ea putea auzi cum îi bătea inima de fericire. Fu cuprins de o bucurie neaşteptată şi se trezi că îşi dorea să urle în gura mea, de pe toate acoperişurile că această femeie remarcabilă avea să-i aducă copilul pe lume. Dar lumea nu trebuia să ştie. Iar bula de fericire explodă, lovindu-se de realitatea care cerea obedienţă.

— Atunci de ce plângi? întrebă el, mulţumit că vocea lui emana putere şi că era clară, în ciuda nodului pe care îl simţea în gât şi care stătea să-l stranguleze.

Copilul avea să-i asigure Lenei locul în rândul aristocraţilor, avea să îi ofere posibilitatea de a-şi vedea surorile bine situate. Avea să-l crească la Sheffield Hall. Aiden nu se putea gândi în o reşedinţă mai elegantă – oricum el nu ar fi putut să-i ofere o asemenea proprietate oricât de pline ar fi fost cuferele lui.

— Femeile plâng când sunt fericite.

— Ai zis cuiva?

— Nu, nu încă.

Lăsându-se pe spate, ea se uită la el.

— Am vrut să-ţi spun mai întâi ţie. Dar trebuie să fac un anunţ public în curând pentru a alunga orice îndoieli cum că acest copil nu ar fi al lui Lushing.

El acceptase acest plan, ştiind condiţiile, dar era mai

dificil decât se aşteptase, trebuia să renunţe la ideea de a fi tată, să-şi aducă aminte că acest copil nu trebuia să ştie vreodată adevăratele circumstanţe ale modului în care fusese conceput. El nu avea să ştie că fusese creat din iubire şi sacrificiu.

Îndepărtându-se de el, ea se întoarse la fereastră şi privi afară.

— Acest copil o să câştige atât de multe! O să deţină totul. Surorile mele o să se bucure, zise ea întorcându-se să-l privească. Locul nostru în societate este asigurat. Ele o să se căsătorească bine. Dar niciodată nu o să ştie cât îţi datorează. Şi cât îţi datorez eu. Şi asta regret.

— Nu am făcut-o pentru a obţine mulţumirea lor blestemată.

— Atunci de ce ai făcut-o?

„Pentru că te iubesc. Pentru că mi-ai cerut asta”. Dar, în loc să dea glas acestor gânduri, pur şi simplu ridică din umeri.

— Apreciez o înşelăciune făcută bine. Pentru proprietăţile pe care copilul o să le moştenească şi pentru faptul că, dacă o să fie un băiat, o să aibă titluri. Şi cu siguranţă nu a fost mare greutate să te am în pat. Dar mi-am atins scopul. Este timpul ca asocierea noastră să se termine.

Ea ridică din sprâncene, ca şi cum simţea că el se distanţa deja, ridicând un zid în jurul inimii lui. Nu se aşteptase să îl ridice atât de repede.

Dar el înţelesese că nu puteau continua aşa cum făcuseră până atunci, trăind în lumea lor, ascunşi în umbre. Deşi el strălucea în ele, nu era o viaţă pentru ea. Ea merita nopţi la teatru, să danseze în săli de bal impresionante, plimbări prin parc la braţ cu un bărbat care să o facă mândră. Nu unul care se ocupa de răspândirea păcatului.

Înţelese în final de ce Finn riscase atât de mult pentru Lavinia, că îndrăznise să iubească o fată care avea să-i dea dureri de cap şi de inimă. Căci, chiar dacă durerea era amară, avea şi ceva dulce în ea, iar asta, credea el, se datora faptului că era capabil de asemenea emoţii

profunde. Dar ştia că nu mai avea să simtă asta pentru altcineva în afară de Lena. Şi pentru că ea conta atât de mult, ştia că trebuia să o lase să plece, înainte ca acest copil pe care el nu-l putea recunoaşte public să existe. Fiecare noapte de acum încolo avea să fie mai grea, urma să facă imposibilul: să plece din viaţa ei.

— Nu, zise ea, luându-i faţa în mâini. Am fost de acord să continuăm să ne vedem.

— O să cobori pe scări fără să porţi mască? O să te plimbi prin sala de jocuri lângă mine în condiţia ta ca oamenii să vadă?

— Bineînţeles că nu. Sunt văduvă doar de două luni. Nu pot să-mi permit să dau impresii greşite şi să-i fac pe oameni să se gândească că am venit la tine după moartea soţului meu. Poate în doi sau trei ani…

Întotdeauna avea să fie vorba de minciuni în relaţia lor publică, întotdeauna aveau să ascundă adevărul. Întotdeauna el trebuia să-i protejeze pe ea şi pe copilul lor de bârfitorii însetaţi. Ţinându-i mâna pe obraz, el se întoarse cu faţa spre palma ei şi îi sărută pielea delicată, mâna care îl alintase cu atâta pasiune şi care nu mai avea să facă asta vreodată.

— A fost distractiv, draga mea, dar amândoi ştiam că era pentru scurt timp, iar asta a adăugat la entuziasm mister. Din experienţă ştiu că plictiseala e nedorită. Te păcăleşti singură dacă tu crezi altceva.

— Nu vorbeşti serios, zise ea, trăgându-şi mâna dintr-a lui, aparent rănită.

El îşi dori să se întoarcă în trecut, ca ei să fie mereu împreună, dar ştia că trebuia să o îndepărteze fără milă, căci acesta era cel mai blând şi bun lucru pe care îl putea face pentru ea.

— O să vreau să văd copilul, bineînţeles.

Întotdeauna în secret, pentru că nu puteau risca să observe cineva asemănarea dintre al doisprezecelea duce de Lushing şi un bărbat care deţinea o sală de jocuri şi era proprietarul unui club care se ocupa de fanteziile femeilor.

— O să ne ocupăm de detalii mai târziu. Trimite-mi

vorbă după ce ai născut, zise el, uimit de răceala cu care-i vorbise, de tonul care îl menţinea în ciuda faptului că în interior se simţea sfâşiat.

Flăcări ardeau în ochii ei. Prefera să vadă flăcări în locul supărării, dar ştia că ea avea să găsească puterea de a merge mai departe. Era unul dintre motivele pentru care o iubea. Ea nu avea să se răzgândească odată ce pornise pe acest drum.

— Se pare că te-am judecat greşit, Aiden Trewlove.

— Da. Ce păcat! O să te conduc la trăsură.

— Nu te obosi. Pot să ies singură, zise ea, pornind cu paşi siguri, hotărâţi, cu braţele atârnându-i pe lângă trup.

— Lena?

Ea se opri, dar nu întoarse capul, iar el îi admiră stăpânirea de sine, furia.

— Să găseşti un bărbat care să te iubească.

— Credeam că l-am găsit, rosti ea, deschizând uşa şi ţipând speriată.

Şeful de la sala lui de jocuri era acolo, cu pumnii ridicaţi, ca şi cum se pregătea să lovească.

— Ce naiba este asta, Toombs? urlă Aiden.

— A venit o femeie să te vadă. Am condus-o în biroul tău. Te aşteaptă acolo.

Lena se întoarse şi îi aruncă o privire plină de furie, ca şi cum bărbatul tocmai adusese dovezi că el îi fusese necredincios.

— Spune-i să revină mâine-dimineaţă. Mă văd cu ea atunci, zise el.

Nu era deloc în dispoziţia de a se întâlni cu o femeie de rang nobil, care, cu siguranţă, voia ca fiica ei să nu mai fie primită în club.

— Spune că e mama ta.

Panica îi cuprinse trupul. Mama lui nu venea niciodată acolo, nu era întru totul de acord cu acest loc. Ieşi pe uşă înainte ca Lena să plece.

— Condu-o pe doamna, îi zise el lui Toombs când trecu pe lângă el

— Nu am nevoie…

El auzi cuvintele Lenei, dar nu mai putu să înţeleagă şi restul, căci pusese distanţă între ei.

Se întâmplase ceva rău, teribil de rău. Altfel mama lui nu ar fi fost acolo. Mii de scenarii îi trecură prin minte, implicându-i pe fraţii lui şi un accident groaznic.

Se grăbi către cameră şi intră tumultuos. Nu era mama lui. Era Lady Elverton, care se aşezase pe un scaun în apropierea biroului lui.

Era palidă şi întunecată. Părea să tremure. Un miros greu se simţea în aer, iar el observă coşul de gunoi care era de obicei în spatele biroului aproape de picioarele ei.

— Lady Elverton, eşti bolnavă?

— Îmi cer scuze, dar se pare că la cină am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Am început să mă simt rău pe drum încoace, dar se pare că abia am putut să ajung.

El se apropie şi o ajută să se ridice, susţinând-o de umeri.

— Permite-mi să te ajut să mergi la trăsură. Putem vorbi altă dată.

Ea îl strânse de mână, trăgându-l pentru a se aşeza lângă ea.

— Nu mai pot trăi cu vinovăţia. Te rog să mă ierţi! zise ea ridicându-se tremurândă şi atingându-i obrazul. Tu eşti fiul meu.

*

Se părea că avea să fie o noapte care avea să-i aducă numai pumni în stomac, care ameninţau să-l pună în genunchi.

Era un bărbat priceput, care putea cu uşurinţă să pună pe pânză imagini până în cele mai mici detalii. Observase asemănările dintre ei şi înainte, dar renunţase la a urmări acele idei, considerându-le fanteziile unui bărbat care îşi dorea atât de mult să afle adevărul despre trecutul lui încât era capabil să vadă lucruri care de fapt nu existau. Dar, dacă ar fi schiţat trăsăturile lui peste ale ei, forma ochilor, a feţei… Cu toate acestea nu-i venea să creadă.

— La ultima întâlnire, ai zis că nu sunt.

— Ruşinea m-a făcut să tac, rosti ea cu ochii în lacrimi. L-am lăsat să te ia. Eu… Oh, Dumnezeule, ai milă! strigă ea şi se prinse de burtă, se aplecă, apucă coşul de gunoi şi vomită din nou, lăsându-l să se simtă neajutorat, fără a putea face altceva decât să o mângâie pe spate până când ea se calmă.

El îi înmână batista lui, iar ea îşi ceru din nou scuze.

— Nu eşti bine.

Ridicând-o în braţe, fu surprins să constate că era uşoară ca un fulg. Ieşi din cameră, iar ea se lăsă peste el.

— Chemaţi medicul! strigă el.

Holul dădea în sala de jocuri şi era sigur că unul dintre cei care lucrau pentru ei avea să le sară în ajutor. Intră în camerele lui, bucuros să o vadă pe Lena mergând dintr-o parte în alta a şemineului, îngrijorată şi frecându-şi mâinile. Detesta sentimentul de uşurare pe care îl simţea, modul în care simpla ei prezenţă îl calma, făcându-l să creadă că totul avea să fie bine.

— E Lady Elverton?

— Ea este, zise el, ducând-o în dormitorul lui şi întinzând-o uşor pe pat pe contesă. Am înţeles că Toombs a zis că te aşteaptă mama ta.

— Pretinde că e mama mea. Când ridică privirea, văzu uimirea din ochii Lenei, care apoi se uită când la el, când la contesă de mai multe ori, analizându-le trăsăturile. Se simte foarte rău. Am trimis după medic. Poţi să mă ajuţi să o fac să se simtă mai confortabil?

— Da, desigur, în timp ce el scoase pantofii contesei, Lena îi desfăcu câţiva nasturi ca aceasta să respire mai bine.

— Îmi pare aşa de rău, murmură contesa iar şi iar. Somonul trebuie să fi fost prost.

— Nu te îngrijora milady, îi zise el. Doctorul o să ajungă repede.

— Nu am vrut ca el să te ia.

După ce îi puse o pătură peste trup, el se opri lângă ea şi îi cuprinse mâna.

— Nu te gândi la asta.
— Mi-a zis că o să fii îngrijit bine.
— Am fost. Ettie Trewlove a fost o mamă minunată.
— Te rog să nu mă urăşti.
— Nu aş face asta niciodată.
Pe tatăl lui, da. Pe această femeie, nu. Era conştient că Lena turna apă dintr-o carafă în vasul pentru spălat. După câteva clipe, veni aproape, se aplecă şi începu să o şteargă pe femeie.
— Excelenţă, nu m-am aşteptat să te văd aici.
— Poate că o să fiţi suficient de drăguţă încât să nu spuneţi de prezenţa mea nimănui.
— Nu sunt genul care să bârfească. Cu toate acestea, mi-e ruşine că vă fac să treceţi prin asta.
— Milady, este privilegiul meu să am grijă de dumneata. Îmi pare rău că nu te simţi bine.
Ţipând, contesa se întoarse într-o parte, strânse genunchii la piept şi puse o mână peste burta.
— S-ar putea să vomit din nou.
Aiden apucă coşul şi îl aduse lângă ea.
Fă ce trebuie. Eu mă duc să aduc nişte lapte. Să vedem dacă asta ajută la stomac.
Se grăbi să coboare la bucătărie şi să aducă o sticlă de lapte şi în pahar. Când se întoarse în cameră, se înspăimântă văzând-o mai fragilă, mai palidă. Nu-l ajuta nici faptul că Lena părea şi ea mai îngrijorată. Aşezându-se pe marginea patului, îşi puse o mână sub umărul ei şi o ridică uşor, ţinându-i paharul cu lapte la buze.
— Milady, bea asta!
Strâmbându-se, femeia sorbi încet.
— Aşa. Încă puţin, spuse el, încercând să o încurajeze.
După ce bău destul şi clătină din cap, el puse paharul deoparte şi o ajută să se întindă pe perne.
Lena o şterse uşor la gură. Suspinând, Lady Elverton închise ochii.
— Poţi să-mi povesteşti despre copilăria ta, domnule Trewlove? Dacă voia să fie iertată, el se îndoia că dorea să audă adevărul, să ştie despre nopţile pe care le petrecuse

pe stradă, de nopţile când burta i se lipise de spate de foame, cât de urâte i se făcuseră călcâiele pentru că nu avea pantofi, cât de des tremura de îi clănţăneau dinţii în gură din cauza lipsei de căldură şi a cărbunilor şi din cauza faptului că nu avea haine.

— Având în vedere circumstanţele, cred că poţi să-mi spui Aiden. Ea surâse.

— Luke, eu m-am gândit mereu la tine ca la Luke. Primul a fost Matthew. Apoi Mark. Luke. John. Johnny. Am putut să-l ţin pe Johnny, vicontele de Wyeth, pentru că eram deja soţia lui Elverton. Vorbea încet, sacadat. El o strânse de mână.

— Păstrează-ţi puterile, milady şi odihneşte-te. O să vorbim mai târziu.

— Trebuie să îndrept lucrurile. Nu ştiu cât timp mai am.

— Contele mi-a zis că nu te simţi bine, zise Selena încet.

— Ştii de ce ţi-e rău? întrebă el.

— Din cauza unui soţ care vrea să scape de mine. Preferă femeile tinere şi frumoase. Anii au trecut peste mine, zise ea, abia reuşind să-şi ţină ochii deschişi. Îşi simţea pleoapele grele. Încet, întoarse privirea către Lena. Ai grijă, ducesă! A pus ochii pe dumneata!

*

Selena nu se simţise niciodată atât de înfrigurată, deşi stătea în faţa şemineului şi a flăcărilor, în salonul principal, căutând să găsească călduri în dansul focului. Doctorul Graves, care ajunsese de puţin timp, o consulta pe contesă. Aiden stătea pe un scaun din apropiere, cu braţele pe genunchi şi cu capul aplecat.

— De ce nu ai plecat? o întrebă el sumbru.

Indiferent cât de dure fuseseră cuvintele lui, indiferent cât de tare îi răniseră inima, ea nu putea să plece, nu putea să iasă din viaţa lui ca şi cum ce se întâmplase nu însemnase nimic, ca şi cum ea nu conta pentru el.

Presupunea că pe viilor, în ocazii rare, avea să vină la club doar ca să-l privească. Avea să se bucure de orice moment pe care el îl putea petrece cu copilul lor. Deşi nu fusese niciodată încântată cu planul gândit de Winslow şi de implicaţiile acestuia, nu îşi dăduse seama că Aiden avea să însemne atât de mult pentru ea.

— După felul în care ai plecat de aici, m-am temut că s-a întâmplat ceva. Am rămas pentru că m-am gândit că o să ai nevoie de mine.

— Mulţumesc pentru că m-ai ajutat, zise el, ridicând ochii spre ea.

— O să rămân până ce iese doctorul, în caz că pot să fac mai mult.

El doar încuviinţă.

— Ştii de ce a venit să te vadă?

— M-am întâlnit cu ea în noaptea în care i-am zis lui Elverton să stea departe de tine. A minţit că nu era mama mea. Cred că adevărul a început să o apese. Avea nevoie să se elibereze de vinovăţie.

— Pot să văd asemănarea în ochii tăi, în eleganţa nasului. Elverton are nasul mai mare.

— Şi eu am crezut că văd asemănările, dar mi-am zis că sunt rodul imaginaţiei şi că îmi dorisem ca ea să fie mama mea, că în sfârşit, aveam să aflu cine m-a adus pe lume.

O durea inima pentru el.

— Nu am ştiut că voiai atât de mult să ştii cine e mama ta.

El ridică din umeri şi păru că îşi strânge mâinile şi mai tare.

— Cred că fiecare copil fără mamă vrea să ştie de unde vine. E mai uşor să te prefaci că nu ai nevoie să ştii, că nu contează.

Ceea ce însemna că propriul lor copil trebuia să crească fără a se îndoi vreodată de originile lui. Poate că Aiden avea dreptate şi trebuiau să se despartă şi să meargă pe drumuri separate. Cât timp îşi mai putea potoli sentimentele, cât timp mai putea să ascundă dragostea

pentru el, cât timp avea să treacă până când oamenii aveau să citească asta în ochii ei? Oare era drept să-i ceară să o aştepte câţiva ani. Să pretindă că tocmai se întâlniseră?

— Cum te simţi ştiind că vicontele de Wyeth este fratele tău?

— Am ştiut mereu că este fratele meu vitreg datorită lui Elverton, zise el, uitându-se la mâinile sale încrucişate. E un lucru straniu să ştiu că avem şi aceeaşi mamă.

Ezită când zise mamă, iar ea se întrebă dacă ar fi fost mai uşor să afle adevărul când fusese mai tânăr sau să nu-l fi aflat niciodată. Oare fiul ei avea să caute asemănări în portretele lui Lushing? Oare avea să o urască dacă afla adevărul? Gândindu-se la aceste lucruri, ea se ridică, merse la bufet şi turnă whisky în pahar pentru Aiden.

— Mulţumesc, zise el, luând o gură zdravănă.

Îngenunchind în faţa lui, ea îşi puse mâinile peste încheieturile lui.

— Chiar dacă nu o să ne mai vedem în viitor, vreau să ştii, trebuie să ştii că, dacă ai nevoie de alinare vreodată sau de altceva, poţi veni întotdeauna la mine şi o să fiu acolo.

— Însă doar în umbre, spuse el cu atâta îndârjire încât o făcu să-i dea lacrimile. Chiar dacă reuşim să facem cumva să-mi văd copilul şi să petrec timp cu el, trebuie să fie în aşa fel încât nimeni să nu mă vadă. Încep să cred că e mai bine să-l observ de la distanţă.

— Vreau ca tu să ai această oportunitate de a-ţi cunoaşte fiul sau fiica.

— Şi când ea sau el o să crească mai mare, mai înţelept, mai conştient de lume şi o să se întrebe de ce am aşa un interes…

— Pentru că eşti prietenul meu.

El clătină din cap.

— Te-am vrut atât de tare, încât am ignorat toate consecinţele acţiunilor noastre.

Putea citi în cuvintele lui că o minţise mai devreme. Nu se plictisise de ea.

— Ai ajuns să însemni mult pentru mine, rosti ea. Dacă mai contează, află că nu o să te uit. Dar ca noi să avem ceva care să semene cu o viaţă normală…

— Cred că a fost otrăvită, anunţă Graves, venind spre ei.

Aiden se ridică în picioare, apoi o ajută şi pe Selena să se ridice.

— Ce putem face pentru ea? întrebă el.

— Cred că ai făcut deja asta prin faptul că i-ai dat lapte, Mă bucur că nu ai aşteptat venirea mea.

Îi luase mai bine de o oră ca să ajungă la ei.

— Cum ajută laptele? întrebă Aiden.

Graves îşi îndoi colul pentru a-şi susţine celălalt braţ, scărpinându-şi bărbia

— Nu sunt sigur în totalitate, dar se pare că neutralizează arsenicul dacă nu a fost digerat complet.

— Arsenic? A fost un accident când a folosit creme sau prafuri?

Selena putea să vadă furia din ochii lui Aiden crescând, iar ochii îi scânteiau de mânie.

— A zis că s-a simţit bine până în seara asta şi, cum totul s-a întâmplat dintr-odată, cred că i-a fost pus în mâncare sau băutură la cină, răspunse Graves.

— Cine? întrebă Aiden.

— Aceasta este întrebarea, nu-i aşa?

— Contele de Elverton, spuse Selena încet. A venit recent să mă vadă şi să-mi ceară mâna din nou. L-am asigurat că nu o să devin amanta lui.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Aiden.

— Pentru că nu am vrut să-l înfrunţi şi să-l enervezi. E un om puternic şi m-am gândit că mă descurc singură. Dar acum mă întreb dacă nu l-am încurajat ca să-mi facă loc în calitate de soţie. Să-mi arate că poate.

Aiden se uită la doctor.

— Există vreo cale să dovedim că el a otrăvit-o?

— Într-o reşedinţă ca a lui, chiar dacă am găsi mâncarea plină de arsenic, cu atâţia servitori prin preajmă, pur şi simplu ar spune că a fost altcineva.

— Atunci o şi mă ocup eu de el.

— Acesta e tonul unui om care este pe cale să facă ceva prostesc şi care o să-i asigure sfârşitul la spânzurătoare. Vorbeşte cu inspectorul-şef Swindler de la Scotland Yard. S-ar putea să aibă o idee.

— Dar dacă l-am putea face să recunoască? întrebă Selena.

Aiden miji ochii.

— Şi cum am face asta?

— Dacă suspiciunile mele sunt adevărate, iar el i-a făcut asta pentru a mă câştiga, dacă l-aş invita la ceai, poate că ar simţi nevoia să-mi spună cât de mult s-a sacrificat pentru a mă avea.

— Nu. Nu te-aş vrea în preajma acelui nenorocit.

— Nu aş fi singură. Tu şi inspectorul-şef aţi fi aproape, ascunşi undeva şi ascultând, dat fiind că o să fie important ca un ofiţer al legii să audă ce are el de spus.

— Nu.

— Aiden…

— Din două motive, Lena. Primul e că nu vreau să te pun în pericol. Riscul este mult prea mare. El ar putea înnebuni dacă descoperă că l-am păcălit şi ar putea să te rănească. Şi al doilea, dacă este considerat vinovat de comiterea unei crime pentru care ar putea să fie spânzurat – şi, crede-mă, nu m-ar deranja să-l văd spânzurat –, cred că există suficiente motive ca averea şi proprietăţile să-i fie luate de Coroană, ceea ce ar însemna că moştenitorii lui nu o să primească nimic.

Ochii ei se limpeziră.

— Iar tu nu i-ai face asta fratelui tău, deşi nu-l cunoşti.

Aiden încuviinţă scurt.

— Eu şi Finn o să ne ocupăm de el, iar el o să regrete ziua în care s-a născut.

*

Selena nu mai avea niciun motiv să stea, dar nu putea pleca. Dacă nu se îndrăgostise de Aiden înainte, cu

siguranţă o făcuse în această seară, urmărindu-l cum se comportase cu mama lui, cum o îngrijise, asigurându-se că băuse suficient lapte. Îi povestise despre copilăria lui, despre un câine pe care îl avusese odată, despre plăcintele cu carne preferate, despre cărţile care îi plăceau.

Selena se aşeză pe un scaun în apropiere, ştiind că, de dragul acestei femei, spunea numai lucruri frumoase din viaţa lui doar ca ea să nu se simtă vinovată pentru că nu-l crescuse.

— Eu şi fraţii mei intram mereu în belele, iar Gillie se ţinea după noi. Mama a reuşit să ne ţină un acoperiş deasupra capului, mâncare în stomac şi haine pe noi. Pantofii erau câteodată o problemă, dar nu m-a deranjat niciodată să umblu desculţ. Îmi plăcea să simt sub picioare diferite materiale şi texturi şi puteam să alerg mai tare fără greutate în picioare.

Ochii lui îi întâlniră pe ai Selenei, iar ea îşi aminti cât de insistent fusese în acea primă seară când îi scosese pantofii. Se întrebă dacă el alergase vreodată în trifoi. Îşi dorea să aibă ocazia să meargă împreună la un picnic la râu.

— Ai iubit-o pe femeia care te-a primit, zise contesa slăbită.

— Încă o iubesc. După felul în care ne-a îngrijit, nu ai fi zis că nu că ne-a dat naştere.

— Am vrut asta pentru tine. După ce ne-am căsătorit, l-am întrebat dacă aş putea să-mi aduc copiii la mine, dar el nu-şi amintea unde fuseseră duşi cu toţii. Mai erau şi alte amante, alţi copii. Întotdeauna îi găseam scuze. Era un bărbat cu nevoi puternice şi cu porniri. Avea o vitalitate deosebită. Cum să îl satisfacă o singură femeie?

— Mi-ai zis că l-ai iubit.

— Da… când eram tânără. Apoi, ei mi-a frânt inima de prea multe ori. Mi-a lăsat goluri în care s-a sădit regretul.

Selena se întrebă dacă avea să vină vremea să regrete târgul pe care îl făcuse, decepţia pe care o punea la cale. Deja simţea goluri în inimă pentru că Aiden nu avea să fie în viaţa ei.

— Nu te mai întorci la el, zise Aiden încet. O să stai aici până când îţi revii şi apoi o să găsim un loc unde să stai.

— Trebuie să-i spun lui Johnny.

— O să mă ocup eu de asta. Încearcă să dormi!

— Eşti un băiat aşa de bun…

Dar Selena ştia că el era un bărbat excepţional. Când contesa adormi în sfârşit, Aiden se uită spre Selena şi îi făcu semn cu capul. Ea îl urmă în salon.

— Trebuie să te duci acasă, zise el încet. O să răsară soarele curând.

— Nu înţeleg cum Elverton poate fi atât de nemilos, de dezgustător. Dacă mama ta nu ar fi venit aici, ar fi murit. Şi cine ar fi ştiut despre circumstanţele morţii ei?

— Ea e cu mine acum, iar eu o s-o ţin în siguranţă.

Ea nu se îndoia de cuvintele lui sau de abilitatea de face asta.

— Când ai de gând să-l înfrunţi pe Elverton?

— În seara asta. O s-o ţin pe contesă aici până ce rezolv problema.

— Când scapi de toate astea, poate vorbim despre viitorul nostru.

— Noi nu avem un viitor, Lena. Nu am avut niciodată.

— Eu nu te pot uita aşa de uşor.

— Eşti o femeie mult prea vibrantă ca să nu-ţi trăieşti viaţa cu un partener.

— Poate că există o altă cale.

El clătină din cap.

— Trebuie să pleci.

— Poţi să-mi mai dai un sărut de rămas-bun?

Nu ar fi trebuit să ceară asta, dar, din momentul în care buzele lui se uniră cu ale ei, fu încântată că o făcuse. Era dulce-amar să ştie că era ultimul sărut şi să ştie că niciodată nu avea să fie suficient.

Când el se retrase, ea îi zâmbi delicat, se întoarse pe călcâie şi ieşi din viaţa lui pentru a intra în viaţa pe care crezuse că şi-o dorea până la apariţia lui.

Capitolul 23

Contele de Elverton îşi turnă scotch şi se trânti pe un scaun, în bibliotecă, meditând. Noaptea trecută, când el fusese la club, soţia lui chemase o trăsură. Trăsura şi vizitiul nu se întorseseră încă. Nimeni nu părea să ştie unde plecase contesa lui.

Se gândise până seara ce să facă. Oare era bine să dea alarma şi să pună oamenii să o caute sau mai bine era să aştepte până când cineva avea să-l informeze că era moartă? Pentru că avea să moară sau cel mai probabil era deja moartă. Poate că murise în trăsură, iar vizitiul se speriase prea tare ca să o mai aducă înapoi. Sau murise în altă parte, iar el nu o găsise încă.

Ar fi trebuit să fie şocat, bineînţeles, zdruncinat.

O voia pe Polly, voia să intre în ea şi să se piardă acolo, dar nu ar fi fost bine să fie prins cu mădularul în ea când vestea despre moartea contesei avea să ajungă la el. Era mai bine să-şi petreacă timpul sădind minciunile, planificându-le, exersându-şi supărarea. Era şi o şansă mică ca ea să fi supravieţuit. Dacă se întorcea acasă, trebuiau luate măsuri mai directe pentru că el hotărâse ca, într-un fel sau altul, Selena Sheffield, ducesa de Lushing, să devină soţia lui într-un an.

*

Aiden se dusese să-l caute pe Finn şi să-i explice situaţia, ştiind că fratele său nu ar fi ezitat să se urce pe cal şi să-l însoţească la reşedinţa lui Elverton. Nici nu se sinchisiseră să bată la uşă, ci pur şi simplu intrară şi îi cerură majordomului să le spună unde să-l găsească pe conte. Fără a mai aştepta introducerea formală, porniră pe hol şi apoi intrară direct în bibliotecă, unde ticălosul care le dăduse viaţă stătea pe scaun, lângă şemineu, cu un pahar în mână, sorbind dintr-un lichid de culoarea chihlimbarului.

Bărbatul pufni.

— Am vrut să scap de voi, bastarzilor, ca să nu mai am de-a face cu voi. Mă scoateţi din sărite!

— Aşa făcea şi contesa? întrebă Aiden. Acesta este motivul pentru care ai otrăvit-o?

Contele înlemni, ca şi cum nu mai putea să respire.

— Nu am făcut aşa ceva. E moartă?

Aiden înaintă, se prinse de braţele scaunului şi îl încolţi pe nenorocit.

— A venit la mine. Am avut grijă de ea toată noaptea. Dar doctorul William Graves confirmă că a fost otrăvită cu arsenic, cel mai probabil în timpul cinei.

— Trebuie să fi fost un servitor. O să scap de mulţi dintre ei.

Prinzându-l de rever, Aiden îl smuci din scaun cu atâta forţă, încât îi sări paharul din mână, căzând pe podea.

— Ştiu că ai fost tu!

Bărbatul se foi, eliberându-se.

— Nu poţi să dovedeşti asta. Nu poţi dovedi nimic.

— Suntem conştienţi de asta, dar nu înseamnă că nu ne putem asigura că se face dreptate.

— Atinge-mă din nou şi o să mă asigur că eşti arestat! Este împotriva legii să loveşti un lord.

— Tu crezi că nouă ne pasă de ameninţări? Ea este mama mea.

— Mama care mi-a cerut să scap de voi ca ea să poată trăi în lux.

Nu asta îi spusese ea lui Aiden. O credea.

— Trewlove, femeia aia blestemată, trebuia să vă omoare. Ar trebui să merg să-i cer despăgubire pentru toate necazurile mele.

Aiden îl lovi puternic şi rapid exact în faţă, făcându-l să icnească şi să se dea în spate de durere, apoi să alunece pe podea. Finn îl luă de sub umeri, ajutându-l să se ridice. Odată ce lordul fu stăpân pe picioare, Finn îl prinse de o mână, ducându-i-o la spate şi imobilizându-l.

— Ce naiba…

Aiden îl lovi cu pumnul în burta generoasă. Sunetul

cărnii lovite îl satisfăcu.

— Soţia ta este sub protecţia noastră acum.

Încă o lovitură. Încă un icnet.

— Nu o să se mai întoarcă la tine.

Aveau să o instaleze într-o cameră din hotelul lui Mick, până ce găseau altă locuinţă. Îşi desfăcu jacheta, o trase de pe umeri, apoi o aruncă pe birou, flexându-şi umerii.

— Nu ai niciun drept, urlă contele, cu faţa roşie.

— Noi protejam ce este al nostru.

Aiden voia să îşi potolească setea de al lovi. Dădu cu forţă. Contelui i se muiară picioarele, dar Finii scrâşni din dinţi şi îl ţinu drept.

— O să ne asigurăm că mori tu primul!

Nu intenţiona să-l omoare pe bărbat, dar nu urma să plece până ce nu avea să-l bată bine. Îi mai dădu trei pumni, fiind satisfăcut când îl auzi pe ticălos icnind şi gemând. Se dădu un pas în spate şi îi făcu semn lui Finn, care îl eliberă din strânsoare. Contele căzu pe podea ca un sac de cartofi. Cu zgomot. Avea faţa roşie de furie şi ochii plini de ură şi respira greu, ca şi cum nu era suficient aer în încăpere.

Aiden se lăsă pe genunchi în faţa lui.

— O să stai departe de ducesa de Lushing. O să stai departe de soţia ta. De fapt, cred că o să stai departe de toate amantele pe care le ai. O să te urmărim cu atenţie şi nu o să ezităm să te vizităm din nou pentru a ne asigura că ai înţeles.

— Bast…

Gura îi înţepeni, iar o parte din faţă păru să i se topească, apoi începu să strige de durere.

Finn îngenunche lângă Aiden.

— Ce naiba e cu el?

Loviturile pe care i le aplicaseră l-ar fi imobilizat pentru un timp, dar reacţia lui fu mai puternică de atât. Privindu-i fix, contele nu mai părea să fie conştient, dar cu siguranţă nu era nici mort.

— Oare e apoplexie? întrebă Aiden.

— Cred că e posibil. Dacă nu e, nu o să am milă faţă de el.

— Nici eu nu o să am. A făcut atâta rău.

*

Graves ajunsese şi se dusese în dormitorul contelui să-l examineze. Aiden plecase spre club pentru a o informa pe contesă ce se întâmplase, iar ea se întorsese cu el la reşedinţă. Aiden şi Finn erau cu ea în salonul principal, aşteptând diagnosticul medicului.

Uşa principală fu trântită, iar ecoul sunetelor răsună peste tot.

Cu toţii se ridicară în picioare, în timp ce un tânăr intră grăbit în salon. Aiden nu avea nevoie de prezentare pentru a şti că era vorba de vicontele dr Wyeth. Se văzu pe sine în bărbatul din faţa lui, cu părul şaten, cu orbii întunecaţi şi cu bărbia impunătoare.

— Mamă, zise el şi o cuprinse de umeri pe contesă, înainte ca ea să poată scoate vreun cuvânt.

— Am plecat din club de îndată am primit mesajul despre tata. Cum se simte?

Aiden simţi o invidie nejustificată pentru relaţia dintre ei, precum şi pentru faptul că era oficială. Ea nu era mama lui. Mama lui era Ettie Trewlove, Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu creadă că i-ar fi găsit braţele la fel de primitoare ca ale mamei lui.

— Doctorul Graves e cu el acum. Sperăm să avem veşti curând.

— Nici tu nu arăţi prea bine.

— Nu m-am simţit bine nici eu, dar sunt în regulă acum.

— Tatăl tău a încercat să o otrăvească, îi zise Aiden.

— Dumnezeule! strigă Wyeth aparent îngrozit şi începu să o analizeze mai îndeaproape pe mama lui.

— Adevărat?

— Mă tem că da, dar nu am dovezi. Am fost otrăvită. Doctorul Graves poate şi îţi spună asta, dar nu pot dovedi

că tatăl tău este vinovat. Aş fi fost moartă acum dacă nu era Aiden.

— Aiden?

— Fratele tău, zise contesa încet, uitându-se spre el.

Privirea lui Wyeth se îndreptă spre Aiden cu atâta rapiditate, încât fu surprins că nu auzi un zgomot, de parcă ar fi căzut pe podea ceva greu. Bărbatul îl studie, fiind în mod clar curios.

— Unul dintre bastarzii tatii despre care am auzit zvonuri?

— Şi unul de-ai mei, rosti contesa încet, dar Aiden nu simţi vreo urmă de ruşine în glasul ei.

Pur şi simplu spunea un adevăr. Uimit, fiul ei legitim îşi mută privirea asupra ei.

— Deci şi acele zvonuri sunt adevărate.

Aiden se îndoia că bărbatul îl vedea ca pe o ameninţare, pentru că oricum copiii născuţi din flori nu aveau dreptul la moştenire, chiar dată părinţii lor se căsătoreau până la urmă. Doar cei care se năşteau ca urmare a unei uniuni recunoscute de Dumnezeu aveau drepturi, aşa că Wyeth ar fi moştenit oricum titlurile tatălui şi proprietăţile. Ea încuviinţă.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Aiden Trewlove.

— Trewlove. Aresta e un nume care se află pe buzele tuturor zilele astea. Nu ştiu dacă trebuie să fiu încântat sau îngrozit că facem cunoştinţă.

— Îngrozit e calea mal sigură, îl asigură Finn, atrăgându-i atenţia lui Wyeth.

— Un alt bastard, presupun, văd asemănarea cu tata şi la tine, zise tânărul lord, privind către mama lui. Tot al tău?

Ea clătină din cap.

— Finn s-a născut la şase săptămâni după mine, zise Aiden.

— Tatăl tău a avut mereu un apetit crescut, rosti contesa roşie în obraji, poate pentru că spusese ceva destul de intim. Nu era satisfăcut dacă era doar cu o… doamnă,

zise ea pe un ton plat, devenind palidă la faţă şi începând să se clatine.

Atât Aiden, cât şi Wyeth veniră spre ea, ajutând-o să se aşeze pe canapea.

— Îmi cer scuze. Se pare că nu mi-am revenit complet, aşa cum am crezut.

— Poftim, zise Finn întinzându-i un pahar cu apă pe care îl luase de pe masă.

Luându-l de la el, Aiden a puse în mâna mamei lui, strângându-i degetele în jurul paharului.

— Trebuie să bei asta, să te hidratezi. Sunt ordinele domnului Graves.

— Şi ale tale. Se pare că mama voastră v-a crescut frumos.

Făcând întocmai, ea sorbi încet, Aşezat lângă ea, Wyeth o luă de mână. Era vădit îngrijorat, iar din tandreţea cu care o trata, se vedea că ţinea la ea.

— De ce nu ai venit la mine când ţi-ai dat seama ce ţi-a făcut tata?

— Nu mi-am dat seama la început. M-am gândit că pur şi simplu am mâncat ceva ce nu mi-a picat bine. M-am dus la clubul lui Aiden pentru a vorbi cu el, pentru a-i mărturisi că este fiul meu, dar mi s-a făcut rău, iar el m-a ajutat.

— Nu o să stai aici. O să vii la reşedinţa mea, unde o să fii în siguranţă, zise el, clătinând din cap. Cred că a vrut să scape de tine pentru că i s-au aprins călcâiele după o femeie mai tânără, la fel de frumoasă ca tine. Probabil ducesa de Lushing. Am văzut cum a urmărit-o în grădină în ziua înmormântării ducelui. Am vrut să-l cred nevinovat, considerând că s-a dus să-i prezinte condoleanţe şi să o consoleze. Dar nu aş fi surprins să aflu că i-a făcut o propunere. Ar fi trebuit să mă duc după el.

— Nu este responsabilitatea ta, dragul meu. Deşi cred că ai dreptate când vine vorba de ducesă. Şi eu, la rându-mi, am văzut că s-a dus după ea în grădină. Şi, înainte de asta, am văzut pofta din ochii lui când o privea.

Aiden se lupta cu impulsul puternic de a urca în

dormitor şi de a-l mai bate o dată pe nemernic, doar că de această dată nu mai intenţiona să se oprească decât când era mort. Ştiuse că o abordase pe Lena, dar auzind asta, se înfurie din nou.

— Mă aşteptam de ceva timp ca el să facă asta, spuse contesa, uitându-se la Aiden. Acesta e motivul pentru care nu am obiectat când a adus-o pe târfa aia aici. Toleranţa mea mi-a permis să respir până astăzi. De ceva timp, suspectez că a scăpat de prima soţie pentru a-mi face loc.

— Bastardul, ziseră cei doi fii ilegitimi ai lui la unison. Ticălosul!

Wyeth se ridică în picioare şi începu să se agite cu pumnii strânşi.

— Trebuie să găsim o cale de a ne confrunta cu tata şi de a rezolva asta. Nu am forţa în mine să-l omor, zise el încuviinţând şi oprindu-se în faţa lor. Dar pot să-l internez la azil. În mod clar nu se simte bine şi este un pericol. Nu o să permit ca mama să mai fie în pericol.

— Dacă ce am văzut eu şi Finn e un atac de apoplexie, zise Aiden, nu cred că o să mai fie un pericol pentru nimeni.

— Şi de ce eraţi voi doi aici? întrebă Wyeth, întorcându-se lângă mama lui.

După ce se aşeză pe scaun, Aiden îi povesti totul, inclusiv despre bătaia pe care i-o dăduse bătrânului.

— Mi-aş fi dorit să fiu aici cu voi, să-i fi dat şi eu câţiva pumni. Toată viaţa mi-a fost ruşine că sunt fiul lui. Îşi răsfaţă amantele, cheltuieşte o avere cu ele ca să le ţină în case, să le ia haine, bijuterii. Scapă de copiii pe care îi aduce pe lume.

— *Scapă* e un termen cam dur. Le găseşte case iubitoare. Aiden şi Finn sunt dovada acestui lucru.

Wyeth privi către Aiden, iar el văzu lupta care se dădea în interiorul tânărului. Oare îi ascunsese adevărul acestei femei pe care o iubea?

— Nu, mamă. Sunt puţine excepţii. Când e ameţit, vorbeşte destul de tare, îi place să se audă vorbind, vrea ca alţii să-l audă. Nu de puţine ori, l-am auzit cum le dădea

sfaturi altora ca să scape de bastarzii lor ca să nu fie deranjaţi pe viilor.

— Dar mi-a promis!

— Poate că a făcut o excepţie pentru tine, zise el, dar Aiden citi în tonul lui Wyeth că nu existau excepţii.

Cât de norocos fuseseră el şi Finn că ajunseseră la Ettie Trewlove!

— Întotdeauna mi-am imaginat că moştenitorul lui avea o viaţă minunată, zise Finn.

Wyeth pufni.

— Când mă băga în seamă, ceea ce se întâmpla rar, întotdeauna îmi înşira lucrurile cu care îl făceam de râs sau pe care nu le făceam la nivelul aşteptărilor lui. El era cel mai bun la crichet, cel mai bun navigator de iaht, cel mai bun călăreţ. Era mai bun la toate. Eram mereu în competiţie. Iar când îl învingeam, se enerva şi găsea tot felul de minusuri în realizările mele. Ajunsesem în punctul în care nu-mi mai păsa dacă îl mulţumeam sau nu.

Se auziră nişte paşi pe scări. Sumbru, doctorul Graves intră în salon. Bărbaţii se ridicaseră, dar Lady Elverton rămăsese aşezată.

Aiden nu ştia ce îi comunicase Graves lui Wyeth, dar tânărul se dădu la o parte, iar doctorul se alătură contesei pe canapea prinzând-o de mână.

— Aşa cum mă temeam, Lord Elverton a suferit un atac de apoplexie. Foarte sever. O bună parte din trupul lui a amorţit. Pare că şi-a pierdut abilitatea de a vorbi. Mă tem, milady, că în prezent e paralizat la pat şi nu cred că asta o să se schimbe prea curând.

Fără a-şi trăda emoţiile, contesa încuviinţă încet, ca şi cum se aşteptase la cuvintele lui.

— Cât de mult? Cât de mult o să sufere?

— E greu de spus. Poate să fie un timp scurt, de câteva ore, sau lung, de câţiva ani.

Indiferent cât de lipsit de milă era, Aiden spera să fie vorba de ani.

Voia ca bărbatul care se comportase astfel să nu aibă nimic de făcut decât să se gândească la faptele lui şi să

trăiască cu nefericirea pe care o pricinuise altora.

— Nu există tratament? întrebă Wyeth.

Graves se uită către viconte.

— Mă tem că nu, milord, Aţi putea angaja o servitoare care să aibă grijă de el, care să-i mişte membrele ca muşchii să nu se atrofieze, în speranţa că o să-şi recapete simţurile.

— Nu, zise contesa. Nu o să avem nevoie de servitoare. El este soţul meu, iar eu o să mă ocup de el. Valetul lui se poate ocupa de sarcinile neplăcute, precum spălatul, ca să fie curat, O să-i cresc salariul.

— E nevoie de foarte multă răbdare ca să aveţi grijă de un invalid, zise doctorul blând.

— Să am grijă de soţul meu a implicat mereu mult sacrificiu.

— Lady Elverton…

Ea îl bătu peste palmă.

— Nu te preocupa, doctore. Nu o să-i pun arsenic în mâncare. Nu o să-i grăbesc sfârşitul.

El încuviinţă.

— Cum vă simţiţi, milady?

Ea îi zâmbi cu căldură. Aiden îşi imagină că s-ar fi uitat la el la fel când era mic şi intra în belele – asta dacă i s-ar fi permis să rămână în viaţa ei.

— Obosită. Dar îi am pe fiii mei care au grijă de mine. O să rezistăm în faţa acestei tragedii, o să fiu puternică.

Două lucruri îl şocară pe Aiden. Primul era că ea considera această situaţie o tragedie. Şi al doilea era că se referea la el ca la fiul ei. Graves probabil înţelesese la cine se referea sau poate că îi mărturisise cât timp o îngrijise, dar se uită la Wyeth şi la Aiden înainte de-a se ridica în picioare.

— Atunci vă las în grija lor. Să trimiteţi vorbă dacă aveţi nevoie de ceva.

Ea se ridică graţios în picioare.

— Mulţumesc. Johnny, te rog, fii bun şi condu-l!

— Pot să ies singur. Mulţumesc, milady, zise el, încuviinţând scurt. Domnilor!

Apoi ieşi din cameră.

Nimeni nu se mişcă până când nu se auzi uşa principală închizându-se încet. Fără îndoială, doctorul ieşise încet, ca să nu-i deranjeze. Fără să scoată un cuvânt, Lord Wyeth se îndreptă către bufetul cu băuturi şi turnă sherry într-un pahar pentru mama lui. Apoi le oferi lui Finn şi lui Aiden câte un pahar de scotch.

— Faceţi-vă comozi, domnilor!

Ei se aşezară în timp ce Wyeth luă un pahar de scotch şi se aşeză pe scaun, oftând.

— Deci asta e.

— Trebuie să preiei responsabilităţile tatălui tău, zise contesa, iar Wyeth ridică uşor din umeri.

— Nu o să fie greu. Am preluat oricum multe responsabilităţi, mai ales în ultima vreme, spuse el, studiindu-l pe Aiden. Tu eşti bastardul care îl plătea pe tatăl meu cu o sumă frumuşică lună de lună?

Majoritatea oamenilor spuneau cuvântul bastard ca şi cum ar fi fost plin fie venin, dar Wyeth îl rostise cu un soi de respect, ca şi cum era o onoare.

— Până când Finn l-a vizitat acum câteva luni pentru a stopa înţelegerea.

El încuviinţa făcând un semn ce părea a fi admiraţie faţă de Finn.

— Atunci la eşti bastardul care i-a rupt mâna?

— Eu sunt.

— A plâns?

— A urlat ca un copil.

Vicontele rânji.

— Îmi imaginez că aşa a făcut.

Se întoarse către Aiden.

— Cum a reuşit să te escrocheze?

— Finn a fost arestat pentru că a furat un cal. Urma să fie trimis în Australia. Ştiam că Elverton e un om influent, aşa că i-am cerut ajutorul, crezând că avea să-i pese că un bărbat sânge din sângele lui era trimis în partea cealaltă a lumii. A fost de acord să ajute doar dacă îi dădeam o parte din câştigurile mele de la sala de jocuri.

— Aşa că Finn a scăpat.

— Nu, zise Finn tăios.

— Nu am fost transportat, dar am făcut cinci ani de închisoare. Wyeth pufni.

— Normal. Tatăl nostru nu este cunoscut pentru bunătatea lui…

— El nu este *tatăl* nostru, interveni Aiden.

Vicontele îl analiză atent, dar Aiden nu-şi feri privirea. Mai degrabă i-o înfruntă, studiindu-l la rându-i. Nu îl vedea pe conte reflectat în acest tânăr, îl văzu îngrijorat, loial şi devotat mamei lui. Calităţi care îi scuzau originea.

— Nu, presupun că nu e, zise Wyeth sorbindu-şi scotch-ul. Să fii mândru de asta! Registrele tale cu sumele pe care i le-ai trimis sunt cu siguranţă mai exacte decât cele pe care le ţinea el, mai ales că avea obiceiul să ia mai mult decât dădea. Te rog să-mi trimiţi cifrele şi o să mă asigur că suma îţi va fi returnată.

Aiden se uită surprins către Finn înainte de a o privi pe… mama lui. Presupunea că putea să-i spună aşa fără a se simţi prost faţă de mama lui adoptivă, datorită căreia ajunsese ce era. Contesa părea destul de liniştită, iar pe buze parcă i se putea citi un zâmbet vag, ca şi cum se bucurase de schimbul de replici dintre ei.

— Credeam că situaţia financiară a contelui este o… provocare.

Fratele lui – fratele lui vitreg – rânji.

— A lui este. A mea nu. De fiecare dată când ne certam din cauza cuferelor goale, îmi dădea o parte din plata ta pentru a mă împăca sau mai mult pentru a mă învăţa cât de greu este să administrezi banii. În plus, pentru a-mi pedepsi comportamentul, mi-a lăsat proprietatea pe mâini, ca să văd cât de greu e să îţi ajungă banii. Însă, pentru că el nu s-a interesat niciodată de afacerile mele, nu a ştiut că eu şi nişte prieteni avem o pasiune pentru investiţii şi chiar ne pricepem la asta.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse simplu. Era un fapt. Nu o laudă.

Iar Aiden îşi dădu seama că putea să-l placă pe acest

bărbat, chiar mult. Lord Wyeth se aplecă spre el.

— Nu ar fi trebuit să-l plăteşti pentru a te asigura că îşi face datoria faţă de fiul lui. Eu am trăit toată viaţa înconjurat de zvonuri că are peste doisprezece bastarzi. Că i-a răspândit prin toată Londra. Nu este un om care să aibă parte de respect din partea egalilor lui, ceea ce m-a făcut să-mi doresc ca eu să am. Cred că trebuie să ne plătim datoriile. Nu aş putea să trăiesc liniştit dacă nu aş plăti ce îţi datorează. Ca să fiu sincer, ar fi trebuit să te caut mai devreme, dar nu eram sigur că aveai să-l primeşti cu braţele deschise pe fiul pe care l-a păstrat.

— Nu ai avut de ales. Niciunul din noi nu a avut de ales. Dar aş vrea să cred că toţi ne-am descurcat cum am putut având în vedere circumstanţele, zise el şi se ridică. Acum, pentru că ştiu că o să fii în siguranţă, contesă, eu şi Finn o să plecăm.

— Mă bucur că aţi putut să vă cunoaşteţi în cele din urmă, zise ea. Sper ca o legătură de durată să se nască între voi.

Aiden rânji către viconte.

— Sora noastră, Gillie, are o tavernă, Sirena şi Unicornul. Poate ni te alături odată la un pahar.

— Mi-ar plăcea mult, zise el, uitându-se la mama lui.

— Dacă ai probleme vreodată, să-mi dai de veste.

— Poate că o să vii la cină cândva, zise femeia.

— Nu o să rămân un străin. Îţi promit asta! O să trec mâine să văd cum te mai simţi.

— Eu tot sper că o să găsesc undeva o listă cu toate locurile în care Elverton a dus copiii, deşi cred că, după ce a scăpat de ei, nu s-a mai gândit la asta. Dar ştiu din experienţă că ei nu pleacă niciodată din sufletele mamelor, zise femeia.

*

— Îmi place fratele nostru, zise Finn.

Stăteau la masa din spate de la Sirena şi Unicornul, sorbind din beri ca şi cum toată berea din Anglia avea să

dispară a doua zi sau avea să fie interzisă. Se duseseră să-l vadă pe Elverton înainte de-a pleca. Aiden se aşteptase să simtă vreun soi de satisfacţie văzându-l pe conte în acea stare. Dar se simţise trist că o asemenea scursură existase.

— Nu ştiu cum a reuşit să iasă aşa decent. Ştiu doar că mă bucur că acel nenorocit nu m-a păstrat, zise Finn rânjind.

— Ticălosul!

Aiden râse. Dumnezeule, cât de bine se simţea să râdă!

— Da. Ticălosul!

— Fratele nostru cred că trebuie corupt un pic.

— Iar tu, în calitate de proaspăt căsătorit şi fericit, eşti gata şi faci asta.

— Da. Ai dreptate. Acele zile sunt în trecut.

Un timp, amândoi sorbiră în tăcere din licori.

— Loviturile tale nu i-au cauzat apoplexia, zise Finn în cele din urmă.

— Nu, dar prezenţa noastră a făcut-o. Avea faţa roşie de furie şi ură. Ne-a dispreţuit.

— Eram o amintire a păcatelor lui.

— Nu cred că i-a păsat de păcate. Cred că pur şi simplu nu voia să-l deranjăm. Eram un inconvenient.

— Mă bucur că ne-a dat şi că nu ne-a recunoscut public niciodată. E dezgustător. Nu aş vrea să fiu asociat cu el, zise Finn, sorbind din bere. Mama ta însă pare decentă.

— A făcut greşeli în tinereţe, zise Aiden.

— Nu facem cu toţii?

— Îmi pare rău că Lady Elverton nu ştie cine ar putea fi mama ta.

— Nu mi-a păsat niciodată atât de mult de origini, nu cum vă pasă ţie şi lui Mick, zise el terminându-şi halba şi trântind-o pe masă. O să mai comand una. Mi te alături?

Aiden privi în jur.

— Nu, am ceva de făcut.

— Salut-o din partea mea!

El miji ochii.

— Eşti foarte enervant, ştii asta, nu?

Fin avu îndrăzneala să rânjească.
— Pentru asta sunt fraţii.

*

Lady Elverton stătea pe marginea patului şi îşi trecea mâinile delicat peste obrazul soţului ei, amintindu-şi de ce odinioară îl iubise atât de mult, încât îşi ignorase tatăl şi îşi dezonorase familia. Cum îi permisese să-i ia primii trei copii. El nu avusese niciodată răbdare cu copiii, iar ea bănuia că, dacă nu ar fi avut nevoie de un moştenitor, ar fi fost mulţumit cu prima soţie, deşi era stearpă.
— Clipeşte o dată pentru da, zise ea, iar el clipi. De două ori pentru nu. Închise şi deschise ochii. Repetă gestul. Ştii cine sunt?
El clipi. Ea îi cuprinse bărbia cu mâinile, atingând locul pe care odată îl umpluse cu sărutări – când era mai tânără, mai zveltă. Când el o găsea atractivă, înainte ca el să înceapă să aducă alte femei, alte amante care să-i strige numele. Avea nevoie de acele lucruri. Voia ca numele lui să fie pe buzele lor în momentul de eliberare. Şi că îi oferise acelaşi gest de sute de ori, chiar dacă nu simţise plăcerea suficient de des.
— Cei trei bastarzi pe care ţi i-am pus în braţe, cei pe tare nu m-ai lăsat să-i ţin, ei erau sânge din sângele tău. Ştii asta, nu?
El clipi. Ea se lăsă în jos şi îl sărută pe frunte, pe tâmple, apoi încă o dată pe ureche.
— Moştenitorul pe care ţi l-am dat… nu e al tău.
Era o minciună, dar avea să-l tortureze, să-i ocupe gândurile în timp ce avea să zacă acolo, fără a se putea mişca, doar mintea funcţionându-i, prinsă într-un trup care cedase. Cu un zâmbet satisfăcut, ea se ridică de pe pat şi se uită la el.
El clipi o dată, de două ori, de trei ori. Încercă să scoată cuvinte, doar îi ieşiră doar sunete înfundate.
— Ai grijă, dragul meu, îi zise ea calm. Nu vrei să ai alt atac de apoplexie, spuse ea, trăgând păturile peste el cu

afecţiune. Acum, dacă eşti bun şi mă scuzi, trebuie să plec, mă aşteaptă amantul.

Apoi, ignorându-i scâncetele de nelinişte, ieşi din cameră cu capul sus, simţindu-se din nou stăpână pe ea. După mulţi ani. În camera ei, luă cartea *Raţiune şi simţire* de pe noptieră, se ghemui într-un scaun şi întoarse pagina marcată cu o panglică albastră. De-a lungul anilor, avusese mulţi amanţi, toţi găsiţi în interiorul paginilor romanelor.

Favoritul ei era colonelul Brandon, iar el avea să-i ţină companie în acea seară.

Sau în viitor, cine ştie? Poate că avea să-şi ia un iubit real. Acolo, în acea cameră, ca soţul ei să audă ţipetele ei de plăcere. Ah, da, avea să-l chinuie cum o chinuise el!

Avea să meargă în vizită la clubul lui Aiden, să se bucure de toate viciile pe care le oferea. Nu mai avea să trăiască cu teama că putea face un lucru care să nu-i placă soţului, care să nu-i placă oricărui bărbat. Avea să caute fericirea şi bucuria care îi scăpaseră şi fugiseră de ea o bună parte din viaţă.

*

Selena nu fu deloc surprinsă când uşa camerei sale se deschise încet, după ora douăsprezece noaptea, iar Aiden intră, închizând-o şi încuind-o în urma lui. Lăsând la o parte cartea pe care o citea, era recunoscătoare că el venise, sperase că avea să facă asta.

Confruntarea cu tatăl lui – cu bărbatul care îi dăduse viaţă – cu siguranţă îl zdruncinase.

Ea dădu la o parte cuverturile, sări din pat şi se întâlni cu el în mijlocul camerei, punându-şi braţele în jurul lui, iar el ţinând-o strâns în braţe. Suspină lung, parcă secătuit, iar ea simţi cum o parte din tensiunea lui se eliberă.

— Am whisky, şopti ea.

Adusese sus o sticlă şi un pahar, în cazul în care el avea să apară.

— Tot ce am nevoie eşti tu.

Cuvintele lui o făceau să se simtă umilă, iar inima i se

strânse.

Ridicându-şi gura către el, aşteptă ca el să o coboare pe a lui. Nu era pasiune, doar dorinţă şi nevoie intensă. Putea să-l consoleze şi voia să facă asta din momentul în tare Lady Elverton îi mărturisise cine era. În ciuda faptului că Aiden îi spusese că relaţia lor se terminase, ea nu avea puterea de a-i spune să plece. Discuţia lor de noapte trecută escaladase şi, în ciuda cuvintelor lui aspre, ştiuse că el avea vină la ea. Iar ea avea să-l primească cu braţele deschise.

Fără a-i da drumul, ea îl trase până ce ajunsese cu spatele la saltea. Îndepărtându-se uşor, îi cuprinse faţa între mâini, observând pe chipul lui trăsăturile tuturor celor trei părinţi. Contele şi contesa de Elverton erau responsabili pentru ridurile şi profunzimea trăsăturilor lui, pentru bărbia puternică, pentru gura pronunţată, pentru nuanţa ochilor. Dar Ettie Trewlove îi şlefuise sufletul din acei ochi, zâmbetul care apărea atât de uşor, râsul care îi încânta inima. Trăsăturile fizice nu însemnau nimic fără lumina aceea care strălucea prin el. Da, era şi ceva întunecat la el, dar nu atât de puternic încât să stingă flacăra, ci doar să o şlefuiască, iar asta îl făcea să fie mai complicat.

Coborându-şi mâinile, ea le băgă sub jacheta lui, dând-o jos de pe umeri, pe braţe, până când căzu pe podea. Urmă lavaliera. Apoi vesta. El nu se mişcă, doar o ajută să-i dea jos hainele. Se întrebă dacă era şocat după tot ce se întâmplase cu tatăl lui sau dacă era nesigur cu privire la modul în care ea avea să-l primească.

După ce-l dezbrăcă, îşi desfăcu cămaşa de noapte, ieşi din ea, apoi îl luă de mână, se urcă în pat şi îl invită să o urmeze. Doar o singură noapte trecuse de când fuseseră împreună şi deja i se părea o eternitate. Când trupul lui o acoperi, ea gemu încet, recunoscătoare. Plăcerea de a fi cu el era totul.

El o cuprinse încet şi senzual, cu sărutări şi atingeri care îi trezeau fiecare centimetru de piele, ca şi cum el încerca să memoreze fiecare por. Ca şi cum ştia că avea să fie ultima dată şi nu voia să se grăbească, ci să şi-o

întipărească în minte, în suflet, aşa cum ar fi făcut eu un portret în miniatură, ţinut în medalion. Ca să fie sigur că se putea uita la ea şi că o putea savura.

Iar ea ştiu că trebuia să-i răspundă la fel. Atingând orice loc. Punându-şi buzele pe pielea lui, pe gât şi pe umeri, alergând cu degetele pe spatele lui, trecând cu tălpile peste gambele lui.

Când o penetră, era mai mult decât pregătită.

Ridicându-se stătu deasupra ei, uitându-se la ea, penetrând-o încet şi adânc, ca şi cum aveau toată noaptea la dispoziţie, ca şi cum nu trebuia să se furişeze înainte ca servitorii să se trezească. Erau atâtea multe de spus! Atât de multe care trebuiau ţinute în suflet. Nerostite. Ridicându-se, ea îi linse umărul, unde se adunase sudoarea, bucurându-se de gemetele lui. Lăsându-se în jos, îşi puse mâinile şi braţele peste el, strângându-l puternic, mişcându-şi şoldurile în acelaşi ritm cu al lui. Senzaţiile creşteau, şi totul din interiorul ei îl chema pe el.

Ea crezu că putea să-şi controleze focul din interior, dar când explodă o făcu năvalnic, iar el îi cuprinse gura cu a lui, înghiţindu-i strigătul, iar ea îi absorbi geamătul, trupurile lor încordându-şi mişcându-se spasmodic, amândoi atingând eliberarea în acelaşi timp.

*

Satisfăcut şi extenuat, el stătea pe spate, cu Selena cuibărită lângă el, jucându-se leneş cu degetul pe pieptul ei, desenând cerculeţe. Nu ar fi trebuit să vină, dar nu putuse să se abţină.

Avusese nevoie de ea precum pământul avea nevoie de soare, iar cerul nopţii de stele.

Îşi aduse aminte de o vreme când faptul că împărţea o bere cu Finn ar fi fost de ajuns, după care şi-ar fi continuat treaba. Dar în acea seară avusese nevoie de mai mult. Avusese nevoie de ea.

Încet, ea îi ridică mâna care stătea pe pântecul ei şi o aduse în dreptul buzelor.

— Încheieturile îţi sunt învineţite. L-ai lovit pe Elverton.

— De mai multe ori.

— O s-o lase în pace pe mama ta?

— Nu are de ales. A avut o criză de apoplexie. Finn zice că nu a fost vina mea, că s-a întâmplat din cauza furiei lui, nu a pumnilor mei.

Ridicându-se în cot, ea îi netezi părul.

— Cât de rău?

— Nu se poate mişca, nu poate vorbi. Aproape că i-am zis că tu îmi porţi copilul, că fiul meu o să fie duce. Dar apoi mi-am dat seama că nu-mi mai pasă ce gândeşte. Întotdeauna am sperat că, dacă o să mă realizez, o să mă recunoască public. Dar nu are valoare părerea lui.

Ea se urcă pe coapsa lui până când ajunse între picioarele lui, iar jumătate din trupul ei se lipi de el.

— Nu semeni deloc cu el, să ştii. Eşti un om mult mai bun. Mai onest, mai real, mai blând.

Dar nu avea titlu şi nici prestigiu. Să fii asociat cu un Trewlove nu-ţi creştea statutul în societate. Dacă Lena voia ca surorile ei să se mărite cu nobili, Aiden nu era cel care avea s-o ajute. Întinzându-se, el puse mâna pe pântecul ei.

— L-ai simţit mişcându-se?

Ea puse cealaltă palmă peste mâna lui.

— E prea curând.

El fu dezamăgit că nu avea să mai primească şansa de a-şi simţi copilul mişcându-se, iar dezamăgirea îl uimi. Nu se gândise niciodată că voia copii pentru că îşi luase prea multe măsuri de precauţie. Acum îi plăcea ideea că copilul lui avea să crească în ea.

— Aiden, nu trebuie să ne despărţim imediat.

— E cel mai bine aşa, Lena, să punem punct. Nu ar fi trebuit să vin în seara asta, spuse el, îndepărtând-o uşor de pe trupul lui şi ridicându-se. Puse picioarele pe podea şi rămase pe marginea patului.

Ea îşi puse palmele pe spatele lui.

— Mă bucur că ai venit.

El îşi dorea să se întoarcă şi să o mai posede o dată,

acesta fiind motivul pentru care trebuia să plece. Pentru că avea să o dorească mereu, întotdeauna avea să-şi dorească să vorbească cu ea. Întotdeauna avea să-şi dorească să o mai ţină în braţe. Întotdeauna avea să-şi dorească un sărut. Ridicându-şi hainele, începu să se îmbrace.

— O să-mi dai de veste după ce s-a născut?

— Nu crezi că drumurile noastre o să se mai intersecteze înainte de asta?

Rămânând cu spatele la ea, nu avu nevoie să se întoarcă pentru a-i citi tristeţea din privire, i-o auzi în voce.

— Nu văd cum s-ar putea.

— Aş putea să deschid un magazin.

— Te rog, nu, Lena, zise el, fără a se uita la această femeie incredibilă care îi furase inima. O să fie din ce în ce mai greu dacă ne vedem în continuare.

— E greu şi acum, Aiden. Când am fost de acord cu acest plan nebun născocit de Winslow, întotdeauna am crezut că o să pot pleca pur şi simplu. Nu trebuia să mă îndrăgostesc de tine.

El închise ochii când o auzi. „Să mă îndrăgostesc de tine.” Erau cuvinte pe care nici o femeie nu i le spusese vreodată. Îl răvăşiră, îl tulburară. Cât de puternice erau! Cât de umile! Cât de încântătoare! Dacă s-ar fi uitat la ea, i-ar fi zis cât însemna pentru el, dar aşa ar fi fost pierduţi. Pentru totdeauna. Irevocabil pierduţi.

El era secretul ei. Asta îl făcea uşor de iubit. Cât de greu ar fi fost dacă societatea i-ar fi blamat?

El deschise ochii.

— Cuvinte care sunt uşor de spus în umbre. Afacerea mea are succes pentru că ştiu ce vor oamenii în secret. O ducesă poate să se distreze un pic cu cineva mai prejos de ea. Un bastard poate avea o ducesă. Ceva ce poate părea miraculos în întuneric poate avea consecinţe teribile în lumină. Meriţi mai mult decât o viaţă în întuneric, ascunsă de cei la care ţii cel mai mult.

Aşa cum erau surorile ei.

După ce se îmbrăcă, se întinse şi îi atinse bărbia, trecându-şi degetul mare peste buzele ei voluptuoase. Ea

nu se obosise să se acopere, pur şi simplu stătea acolo ca o nimfă, tentând până şi zeii, iar el avu nevoie de toată puterea ca să nu se apropie din nou de ea.

— La revedere, draga mea, zise el.

Deşi îşi dorea să rămână, raţiunea îl făcu să iasă din cameră, lăsându-şi doar inima în urmă.

Capitolul 24

Selena stătea pe o bancă de fier din grădină, urmărind cum Connie şi Flo jucau crichet, auzindu-le strigând şi râzând. Lângă ea, Alice citea *Alice în Ţara Oglinzilor.*

Trecuse o săptămână de când îl văzuse pe Aiden, o săptămână în care singurătatea devenise companionul ei, în ciuda prezenţei surorilor. Dormea îmbrăţişând perna care purta mirosul lui, dar parfumul pălea cu fiecare zi. Era sigură că avea să vină o vreme când singurul lucru legat de el ce avea să-i rămână şi să dăinuie era copilul lor. Avea să-i fie etern recunoscătoare pentru acest cadou. Cu toate acestea, îi era dor de Aiden, iar durerea îi umbrea sufletul.

O privi pe Alice.

— Am crezut că ai terminat cartea asta până acum, zise Selena.

Cu un zâmbet care îi aducea aminte de pisica Cheshire, Alice înălţă capul şi o privi.

— Oh, da! Am terminat-o, dar o citesc din nou. Vrei să o citeşti?

Ea deja trăise o parte din aventurile lui Alice ieşind din lumea ei şi păşind în alta atât de diferită. Încet, clatină din cap.

— Nu, mulţumesc, zise ea.

Alice se încruntă.

— E ciudat, dar în ultima vreme pari mai tristă decât erai când a murit Lushing.

— Presupun că este realitatea care mă loveşte.

— Realitatea că nu eşti gravidă?

Nu apucase să le spună surorilor ei, nu spusese nimănui de starea ei. Odată ce avea să facă asta, avea să spună că acest copil era al lui Lushing. De ce îi era atât de greu să-şi continue planurile? Îşi dorea să poată vorbi cu Lushing, deşi, fără îndoială, acesta ar fi cerut opinia lui Kit. Poate că ar fi trebuit să-i vorbească. Cu siguranţă, el ar fi ştiut dacă Lushing ar fi fost decepţionat.

— Nu sunt sigură încă de starea mea.

Alice închise cartea.

— Ai avut menstruaţie de când a murit Lushing?

— Poate că melancolia o împiedică să vină.

Dar nu era aşa.

— Poate că ar trebui să mergi la doctor, zise sora ei vădit îngrijorată.

Selena ar fi putut să alunge îngrijorarea tuturor spunându-le adevărul, că era însărcinată. Dar cuvintele pur şi simplu nu voiau să-i iasă din gură.

Deşi, când Winslow o vizitase cu câteva nopţi în urmă şi o întrebase dacă era gravidă, nu negase, ci îl rugase să nu spună nimic un timp.

— De ce? Cu cât mai repede se răspândeşte vorba, cu atât mai mult oamenii o să creadă că este al lui Lushing, îi spusese el

Ceea ce nu se îndoia că era adevărat şi că avea să se răspândească în cel mai bun mod. Prin şoapte. Nicio femeie nu ar fi fost atât de indiscretă încât să o întrebe dacă era însărcinată.

— O să merg la doctor săptămâna viitoare, îi zise ea lui Alice. Apoi poate o să ne întoarcem la Sheffield Hall.

Nu avea niciun rost să mai stea în Londra, unde surorile ei aflau despre toate evenimentele sociale la care nu erau chemate. Alice se mută pe marginea băncii.

— Toate avem nevoie să facem ceva pentru a ne înveseli ziua. Hai la librăria lui Fancy! Mor de curiozitate să văd cum arată.

— Draga mea, eu încă sunt în doliu.

— Toate suntem. De aceea ne îmbrăcăm ca nişte

ciori, dar e puţin probabil să ne întâlnim cu cineva acolo. Şi am putea să facem din asta o excursie sumbră. Am putea să ne uităm doar la cărţile despre moarte, război sau crime.

Entuziasmul lui Alice o făcu să zâmbească. Selena nu avea niciun chef să citească cărţi despre crime, mai ales că aproape asistase la una. Deşi nu era implicată în activitatea sociali, ea putea primi ocazional un vizitator. Se părea că până în prezent nu erau zvonuri despre faptul că Elverton încercase şi-şi otrăvească soţia. Vizitatorii ei îi povestiseră însă despre faptul că starea de sănătate i se înrăutăţise, iar contesa nu îi era devotată. O lady spunea că o văzuse dansând la Elysium. Selena era fericită pentru contesă şi spera că bărbaţii de la club o asaltau cu atenţia lor.

— Presupun că o ieşire liniştită nu face niciun rău.

Alice se ridică.

— O să le spun şi fetelor.

În timp ce ea ţâşni să le spună lui Connie şi Flo, Selena urcă scările pentru a-şi lua boneta. Da, o ieşire avea să-i facă bine.

După ce îşi aşeză boneta, îşi ridică săculeţul, surprinsă de greutatea lui. Apoi îşi aminti că avea cheia lui Aiden, cea de la dormitor, încă. Şi se simţea prinsă între dorinţa de a i-o returna şi cea de a o pune în cutia ei cu bijuterii ca să se uite la ea din când în când, să-şi aducă aminte de timpul din viaţa ei în care fusese extrem de fericită.

Dar nu era a ei ca să o păstreze. Deşi ar fi putut să facă un pachet şi i-o trimită, decisese că voia să i-o dea personal, împreună cu un cadou mai mic. După ce le minţise din nou pe surorile ei şi le spusese că o cuprinsese o migrenă, le trimise la plimbare fără ea şi plecă la cumpărături.

*

În acea seară, după ce fetele se băgară în pat, se îmbrăcă cu rochia ei albastră şi îşi luă masca, regăsind acel sentiment de familiaritate. O cuprinse o pace liniştitoare pe

drumul către clubul Elysium, aşteptând trăsura să vină şi să o ducă acolo. Avusese nervii întinşi la maximum în acea primă noapte, până când îl văzuse, apoi se simţise ca şi cum inima ei ajunsese acasă. Ce gând stupid! Dar cu el se simţise mereu înţeleasă, chiar şi atunci când păstrase secrete faţă de el. Iar când el le descoperise, nu se ferise de ea. Era sigură că nimeni nu o mai acceptase ca el.

Când trăsura se opri în faţa clubului, iar vizitiul o ajută să coboare, ea îl instrui să aştepte pentru că avea să stea doar un minut.

Apoi intră în foaier, încercând să îşi ignore inima care tresălta de fiecare dată cu entuziasm şi anticipare la gândul că avea să-l vadă venind spre ea. Se opri la garderobă, unde îşi lăsa de obicei pelerina la Angie.

— Să nu-i spui că am venit.

Angie clipi confuză, încruntându-se.

— Cum vrei.

Selena urcă scările, ştiind că avea să fie ultima dată. Trupul ei nu părea să înţeleagă ceea ce mintea trăia, căci o căldură puternică îi cuprinse fiinţa. Dorinţa îi curgea prin vene. Dorinţa după care tânjea acum era o povară, dar nu regreta nici o atingere, nici un moment care o învăţase cum era focul care putea cu adevărat să ardă între o femeie şi un bărbat.

La capătul scărilor, trecu repede prin hol până ce ajunse la camerele lui. Scoţând cheia din săculeţ, descuie uşa şi trecu pragul, inhalând parfumul lui Aiden, lăsându-l să-i umple plămânii, să-i pătrundă în sânge.

O singură lampă era pe masa din apropierea ferestrei, acea masă care fusese odinioară acoperită cu o pânză albă şi plină cu bucate alese, cu căpşune şi vin bun. Masa aceea oferea suficientă lumină cât să înainteze prin dormitorul lui. Patul era ordonat, iar ea simţi nevoia sălbatică de a-l răvăşi, aşa cum făcuse în trecut.

Cu atenţie, aşeză pe pernă pachetul care conţinea mănuşile fine de piele pe care le cumpărase în acea după-amiază. Deasupra acestora, aşeză cheia lui. Aveau să-l întâmpine pe Aiden când urma să se retragă, ceea ce cu

siguranţa avea să facă peste câteva ore bune. Treaba fiind terminată, nu mai avea motive să stea. Dar mai zăbovi un pic, uitându-se prin jur şi repetând în minte ceea ce ştia că făcuse deja: biroul unde îi scosese lavaliera cu care îl legase, sertarul de la noptieră unde ţinea protecţia pentru a se feri de sarcini nedorite, scaunul de unde ea privise cum el o îngrijise pe mama lui. Totul în viaţa lui avea un scop. Nu era dezordine. Nu era nimic care să-i amintească de ea, cu excepţia tabloului pe care îl ţine în pod.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să ia mănuşile, dar în final le lăsă acolo unde erau.

Îndreptându-se către uşă, privi spre şemineu şi se opri. Nu observase când intrase, fiindcă fusese preocupată de cadou şi de cheie.

Cu inima bătându-i nebuneşte, merse spre masă şi ridică lampa astfel încât să lumineze tabloul agăţat pe perete. Se apropie încet, pieptul strângându-i-se cu fiecare pas.

În fundal, decorul avea o atmosferă mistică, era Sheffield Hall.

Pe drumul care ducea către reşedinţă, punctul central erau o femeie şi un bărbat, fiecare ţinând de mână un băieţelul care stătea între ei.

Bărbatul era mai şters decât celelalte două figuri, ca şi cum el nu era acolo, ca şi cum nu aparţinea acelui loc.

Deşi se vedea doar spatele din el şi o mică parte din profil, în timp ce se uita în jos spre copil, ea înţelese că era vorba despre ea şi Aiden. Într-o lume care pentru ei nu avea să existe. Începu să plângă, lacrimi mari rostogolindu-i-se pe faţă.

Îi spusese că el picta din memorie. La librărie văzuse că, pe lângă asta, picta folosindu-şi imaginaţia. Acum, înţelegea că el îşi picta şi visurile.

Iar visurile lui erau la fel ca ale ei.

*

Simţi o pală de aer de parcă era nevoie de mai mult

spaţiu pentru a face loc unei prezenţe. Se auzi un suflu în cameră.

Dar niciunul dintre acele lucruri nu-i spusese lui Aiden că ea era acolo. Chiar dacă era cu spatele la uşă şi îi acorda atenţie unei contese care avea dificultăţi în a calcula suma cărţilor din mână, el ştia cu precizie cine intrase. O simţise ca şi cum ea se întinsese spre el sau de parcă îi atinsese şira spinării cu degetele.

Îndreptându-se, se întoarse şi văzu că avea dreptate, iar fiecare celulă din trupul lui se bucură că o vedea. Atât de frumoasă, atât de uimitoare, atât de...

Fără mască.

Îi luase câteva minute bune să-şi dea seama că ea intrase în clubul lui fără mască şi că acum păşea prin...

Nu, nu *prin el.* Ci către el.

Ochii ei albaştri străluceau. Gura ei frumoasă surâdea. Îşi măsura paşii cu graţie, venind mai aproape.

Iar când ajunse lângă el, fără să ezite, se ridică în vârful degetelor, îşi puse braţele pe după gâtul lui şi îl sărută ca şi cum îi aparţinea doar ei.

Pentru Dumnezeu, chiar aşa era!

Fără să se mai gândească la consecinţe, el o cuprinse şi o trase aproape, îmbrăţişând-o ca şi cum lumea avea să stea în loc. Timp de o săptămână, abia dacă dormise, nereuşind să facă aproape nimic. Îi era atât de dor de ea! Abia se abţinuse să nu se ducă la ea, să nu-i spună cum îl omora faptul că nu era în viaţa lui.

Lăsându-se pe spate, ea îi privi, iar el citi ceea ce acolo aproape că îl făcu să cadă în genunchi.

— Te iubesc! zise ea cu fermitate şi hotărâre.

El închise ochii, iar emoţiile îl copleşiră.

— Nu o să continui planul meu iniţial. Nu o să spun că acest copil este al lui Lushing. Vreau ca fiul sau fiica noastră să crească sub protecţia ta, să ştie ce bărbat minunat eşti.

Deşi ştia că oamenii îi priveau, îi ascultau, ştiind că el trebuia să o ducă în altă parte ca să discute, Aiden nu putu să se mişte din loc, singurul lucru pe care putea să-l facă

era să se uite şocat la ea. Încet, el îi cuprinse obrajii.

— Lena, eu nu pot să-ţi dau…

— Nu-mi pasă de ce nu-mi poţi da. Ştiu ce poţi să-mi dai şi e mai mult decât suficient, mai mult decât merit, mai mult decât am sperat vreodată. Şi o să fie suficient pentru copiii noştri, zise ea râzând. Ştiu că mă iubeşti. Am văzut tabloul din camerele tale. Schimbă fundalul cu o cabană mică şi fă-mă cea mai fericită femeie din lume!

Stând în genunchi, el îi sărută burta.

— O să te iubesc cu tot ceea ce sunt, rosti el uitându-se la ea. Te măriţi cu mine? o întrebă.

Mai multe suspine se auziră în jur. Iar ea zâmbi larg şi ochii i se înseninară.

— Oh, da, abia aştept să te introduc în lumea plăcerilor căsătoriei!

Râzând, se ridică, o luă în braţe şi începu să o care prin cameră printre urale, aplauze şi zâmbete.

— Nu avem niciun motiv să nu începem acele plăceri chiar acum.

— Niciun motiv, într-adevăr.

*

— Oh, dar ce surpriză plăcută! zise Connie în timp ce intră în camera de mic dejun, cu Flo şi Alice în urma ei. De obicei, nu iei micul dejun cu noi.

— Fetelor, am nişte veşti pe care vreau să le împart cu voi.

Şi voia să facă asta înainte ca bârfele şi zvonurile să ajungă la urechile lor.

— Sună aşa de pretenţios! rosti Flo, ridicând din sprâncene înainte de a se aşeza lângă S elena.

Connie se aşeză lângă Flo, în timp ce Alice se mută pentru a sta fiţi în faţă cu Selena.

— Înseamnă că o să fie nişte schimbări, începu ea.

— Spune, zise Connie veselă, în timp ce un servitor le aşezase farfurii cu cârnaţi şi ouă în faţă.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Cu începutul e mereu mai uşor, zise Flo.

— Da. Ai dreptate. Păi…

— Toată Londra ştie că l-ai sărutat pe bastardul Trewlove! se auzi cineva urlând din spate.

Winslow, roşu de furie, se opri la capătul mesei, uitându-se şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Deja? E normal să fie aşa când o femeie se căsătoreşte cu un bărbat.

— Ştiam eu! rosti Alice.

Selena privi uimită şi fascinată cum gemenele scoaseră câte o bancnotă din buzunar şi o puseră în mâna lui Alice.

— Ce e asta?

Connie îşi dădu ochii peste cap.

— După ce am fost la librărie, Alice a pariat că domnul Trewlove e mai mult decât interesat de tine şi că o să vă căsătoriţi într-un an.

Privind-o pe sora ei mai mică, Selenei nu-i venea să creadă. Alice doar ridică din umeri.

— Nu ar fi fost atât de prostuţe să parieze cu mine dacă ar fi citit romane de dragoste. Modul în care se uită la tine seamănă cu descrierile oricărui erou care s-a îndrăgostit nebuneşte de eroina romanului. Iar eu am văzut asta imediat din momentul în care am ajuns.

— Şi cu siguranţă ai făcut o treabă minunată în a-ţi ascunde gândurile faţă de mine.

— În orice carte bună, eroina trebuie să ajungă singură la o concluzie.

— Dincolo de poveşti, spuse Winslow destul de neliniştit, trăgând un scaun şi aşezându-se, a fost destul de prostesc din partea ta să-ţi arăţi dragostea faţă de acest bărbat atât de timpuriu. S-ar putea ca totuşi Coroana să se îndoiască de legitimitatea copilului şi de pretenţia că este al ducelui.

— Eşti însărcinată? întrebă Connie.

Ea nu se abţinu şi zâmbi, după care duse mâna protector pe burtă.

— Sunt. Însă copilul este al lui Aiden Trewlove, nu al

lui Lushing.

Winslow arăta ca şi cum ea aruncase cu o lance spre el, despicându-l şi pe el, şi masa.

— Nu ar trebui să le spui asta. Cu cât ştiu mai puţini…

— Am trimis o scrisoare către avocatul ducelui, domnul Beckwith, în această dimineaţă, informându-l că poate spune Coroanei că nu există nicio şansă ca eu să port copilul lui Lushing.

— Ai înnebunit?

— Nu o să-mi petrec viaţa în minciună. Nu o să-mi las copilul să crească şi să creadă că altcineva e tatăl lui, zise ea, uitându-se la surorile ei. Acesta este motivul pentru care sunt aici în această dimineaţă, la micul dejun. Vă iubesc pe toţi foarte mult! Eu şi Aiden o să facem tot te putem pentru căsătoriile voastre, dar trebuie să fiu onestă. Cred că fiecare dintre voi o să fie o partidă extraordinară pentru fiecare bărbat suficient de deştept să-şi dea seama ce aveţi de oferit. Cred că fiecare dintre voi poate fi o pereche bună.

— Ştii că nu te-am fi iertat niciodată dacă ţi-ai fi sacrificat fericirea pentru noi, zise Alice, întinzând mâna către sora ei şi strângând-o.

— Mulţumesc, draga mea. Mă simt vinovată că am pus nevoile mele deasupra voastră. E o senzaţie ciudată, pentru că nu am mai făcut asta niciodată, dar cred că asta mă face o soră mai bună.

— Meriţi să ai un bărbat care să se uite la tine cum se uită domnul Trewlove. Oricât de mult l-am iubit pe Lushing, el nu s-a uitat niciodată la tine ca şi cum ar putea muri dacă nu te-ar ţine în braţe. Singurul om pe care l-am văzut uitându-se aşa la tine a fost Kittridge.

— Kittridge?

— Cred că te înşeli.

— Nu, nu. Era de Crăciun. Tu şi Lushing cântaţi la pian. Kittridge se uita la tine cu atâta plăcere, încât sunt surprinsă că nu ai simţit.

— Hmm.

Ea nu-şi putea imagina, dar alte momente îi veniră în

minte. Le alungă pentru a le evalua mai târziu.

— Chiar şi aşa, nu vreau ca voi, felelor, să vă îngrijoraţi pentru viitorul vostru. Proprietatea mea de văduvă, Hertfordshire, o să devină a lui Aiden, aşa cum spune legea, dar suntem de acord ca fetele să trăiască acolo. Când sunteţi în Londra, s-ar putea să preferaţi să staţi la Winslow, mai ales că reşedinţa lui are mai mult spaţiu. Deşi mereu veţi fi bine primite să staţi cu noi. O să facem un fond pentru fiecare dintre voi. Iar venitul din fondul meu o să fie împărţit egal între conturile voastre pentru a vă servi drept zestre.

— Se pare că te-ai gândit mult la asta, zise Winslow. Fără să te consulţi cu mine.

— Aveam de gând să vorbesc cu tine în această după-amiază. Dacă eşti înţelept, o să accepţi că l-am ales pe Aiden ca soţ şi o să-l primeşti în familie. Poate că o să-i ceri sfaturi ca să-ţi îmbunătăţeşti situaţia financiară.

El suspină adânc.

— Nu cred că înţelegi la ce renunţi.

— Ah, Winslow, eu cred că tu nu înţelegi ce câştig.

*

— Ai dat naştere unui mare scandal, zise Kit.

Era o după-amiază plăcută. Primăvara era în floare. Selena trimisese o scrisoare către viconte, solicitându-i o întrevedere, iar el îi propusese o plimbare prin Hyde Park la o oră de vârf. Ştia că făcuse asta pentru a arăta Londrei că ea se bucura de sprijinul lui. Câţiva oameni trecuseră pe lângă ei, făcând o grimasă. Alţii pur şi simplu se uitară în altă parte, Deşi încă purta haine de doliu, acţiunile ei recente spuneau clar că nu respectase regulile.

— Da, ştiu, dar cred că Lushing m-ar aplauda pentru revolta contra societăţii.

El puse mâna peste a ei, luând-o la braţ.

— Cred că aşa ar fi.

— Dar tot am o dilemă, cu care sper să mă poţi ajuta tu.

— Orice, Selena.

— E vorba de locul de la cimitir. Îl iubesc pe Aiden din toată inima şi vreau să fiu cu el şi după ce mor. Vreau să fiu îngropată lângă el la fel de mult pe cât vreau să dorm lângă el. Îmi dau seama că s-ar putea să te însori…

— Nu o mă însor niciodată, zise el cu o uluitoare certitudine.

— Spre deosebire de Lushing, care nu avea pe nimeni ca urmaş, eu am un frate care aşteaptă să primească titlurile şi proprietatea. E deja căsătorit şi are un fiu. Aşa că, dacă moare înaintea mea, linia este asigurată.

Auzindu-l, acum era mai sigură ca niciodată că era adevărat ce simţea.

— În acest caz, poate ai vrei să cumperi locul de lângă Lushing din Abingdon Park, cel pe care îl luase pentru mine. Înainte şi moară, mi-a zis că nu sunt obligată să-l folosesc, dar nu vreau să-l las acolo singur, şi cum voi eraţi cei mai buni prieteni…

— Cât?

— Mă gândeam la un şiling.

El se opri, privind-o cu afecţiune.

— Selena, a plătit mai mult de atât pentru el.

— Ştiu. Poate că greşesc acum, dar am simţit mereu că el era fericit când tu erai în preajmă. Mai mult, cred că, dacă legea i-ar fi permis, s-ar fi căsătorit cu tine, nu cu mine.

Brusc, el lăsă privirea în jos, către cizmele lustruite. În cele din urmă, ridică privirea către ea.

— A fost dragostea vieţii mele.

— Mă bucur Kit, mă bucur că te-a avut pe tine, mă bucur că a ştiut ce înseamnă să fie iubit. Eu am ţinut la el, l-am iubit chiar, dar nu am fost îndrăgostită de el.

— Prea puţini aristocraţi se căsătoresc din iubire. El a simţit obligaţia faţă de naşterea şi titlul lui să producă un moştenitor. Fiind crescut într-o atmosferă unde datoria era totul, nu l-am judecat pentru decizia lui. Deşi m-am îngrijorat că îţi face un deserviciu.

— Motivele pentru care ne-am căsătorit au implicat

responsabilităţi de ambele părţi. Cred că am făcut ce am putut cu ce ni s-a dat.

— Aşa cum ţi-am mai zis, după ce v-aţi căsătorit, nu te-a înşelat niciodată. Relaţia noastră s-a transformat în prietenie profundă, nimic mai mult. Am fost recunoscător că tu m-ai primit în viaţa voastră şi mi-ai permis să fac parte din aventurile voastre.

— Nu ai fost niciodată un intrus, Kit. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să-ţi fi fost, să vă fi fost, să nu lăsaţi lumea să vă vadă pentru ceea ce eraţi şi ce simţeaţi unul pentru altul. Un timp, şi eu mi-am ascuns dragostea faţă de Aiden şi niciodată nu am simţit o disperare mai mare. Deşi sunt sigură că societatea nu o să ne accepte niciodată şi că ne aşteaptă multe provocări, cel puţin o să le înfruntăm împreună. Îmi pare rău că tu şi Lushing nu aţi putut avea aceleaşi oportunităţi.

— Cel puţin acum bărbaţii care se iubesc nu mai sunt spânzuraţi, dar închisoarea rămâne o posibilitate. Niciunul dintre noi nu şi-a dorit asta.

Cu toate astea, fuseseră întemniţaţi de societatea incapabilă să accepte altceva, incapabilă să-i lase să fie liberi.

— Secretul iubirii voastre este în siguranţă. Dacă o să întrebe cineva ceva, nu e treaba lor. Tu m-ai ajutat la ananghie, cumpărând locul de la cimitir care oricum o să rămână nefolosit.

— Te-a iubit, să ştii.

— Dar nu m-a dorit.

El clătină din cap.

— A încercat, de dragul unui moştenitor.

— Îmi este dor de el. Probabil a fost unul dintre cei mai blânzi oameni pe care i-am cunoscut, zise ca, luându-l de braţ şi continuând plimbarea. O să vii la nuntă, nu?

— Nu o să ratez ceva despre care o să vorbească toată lumea bună.

*

Fu o ceremonie scurtă, tăcută, doar cu familia şi prietenii. Până la urmă, încă era în doliu şi nu avea să-l jignească pe Lushing în public mai mult decât o făcuse cu sărutul de la Elysium. Fusese nevoie de acel gest pentru a demonstra ceva: că nu-i era ruşine să fie văzută cu Aiden Trewlove. Era un lucru bun, mai ales că acum numele ei era Trewlove.

— Vino aici, doamnă Trewlove!

Purtând doar pantalonii şi având cămaşa pe jumătate descheiată, Aiden stătea lângă patul uriaş dintr-o cameră extrem de luxoasă din hotelul Trewlove. Nu îşi dorise ca prima lor noapte ca soţ şi soţie să o petreacă la club. Voia ca ea să aibă o amintire specială. Dar ea era sigură că fiecare noapte cu el avea să fie specială. Când se apropie, el o trase în braţe, îngropându-şi faţa în gâtul ei şi începând să o muşte. Ea gemu încet.

— Fratele tău pare că m-a acceptat, zise el, trecându-şi gura peste cealaltă parte a trupului ei, dându-i senzaţii delicioase.

— Cred că are legătură cu faptul că fraţii tăi s-au uitat peste registre şi i-au sugerat cum să-şi crească veniturile. Mai cred că voi, toţi, îl înspăimântaţi, iar el s-a decis să lase garda jos, căci e mai înţelept să mergi după diavolii pe care îi ştii.

El chicoti încet, sub urechea ei, gâdilând-o.

— Surorile tale o să aibă perechi pe măsură, Lena, zise el. Ţi-o jur!

— Tot ce îmi doresc este ca ele să aibă de ales, să poată face alegeri la care eu nu am avut acces. Cred că surorile tale le-au arătat că pot fi independente, că îşi pot trăi viaţa aşa cum vor. Poate că o să găsească pe cineva care să le aprecieze. Dar o să găsească fericirea, nu mă îndoiesc. Acum vreau să mă concentrez să te fac pe tine fericit.

— Atunci, scoate-ţi hainele, femeie! Pentru că ştiu că o să găsesc fericirea cu tine în pat.

Epilog

Opt ani mai târziu

Aiden stătea pe terasa de sus şi îi privea pe fiul său – care ar fi fost duce dacă Lena şi-ar fi dus planul la bun sfârşit – şi pe cele două fiice ale sale, care veniseră în anii de după naşterea băiatului, alergând în jurul statuii în formă de înger, în timp ce soarele îşi lua la revedere de la zi. Proprietăţile ducelui de Lushing fuseseră scoase la vânzare. Cu banii pe care Wyeth îi înapoiase şi cu succesul avut în afaceri şi în investiţii, el strânsese suficienţi bani ca să cumpere Sheffield Hall. Îi plăcea să creadă că ducele ar fi fost încântat de grija pe care o arăta reşedinţei.

Îl ajutase pe contele de Camberley să-şi pună proprietatea pe picioare şi acum era în plină glorie.

Împreună cu Camberley, el şi Selena reuşiseră să strângă o zestre impresionantă pentru gemene, ambele căsătorindu-se din dragoste. Alice prefera cărţile şi trăia în casa Selenei de la Hertfordshire, unde scria romane de dragoste, care aveau ceva succes. Se părea că lumea îşi dorea poveşti cu final fericit.

Contele de Elverton murise după trei ani, timp în care suferise de apoplexie. Faima contesei se răspândise datorită devotamentului pe care i-l arătase contelui cât fusese bolnav. Venea de multe ori la Elysium şi recent îşi luase un amant mai tânăr decât ea. Noul conte de Elverton era un lord care nu se compara cu ultimul. Mult mai bun. Ocazional, Johnny se întâlnea cu Aiden şi Finn la Sirena şi Unicornul pentru a bea bere. Câteodată, vorbeau despre trecut, dar mai mereu se concentrau asupra viitorului, sfătuindu-se unul pe altul în privinţa investiţiilor şi afacerilor.

Auzind uşa deschizându-se, Aiden întoarse capul şi îi zâmbi soţiei.

— M-am gândit că te găsesc aici, zise ea, mergând atrăgător pe lângă el. Sau încercă să o facă. Cel de-al patrulea copil al lor era pe drum, iar burta din ce în ce mai

mare a Selenei o făcea mai grăsuţă decât şi-ar fi dorit. Când ajunse aproape de el, o trase şi îşi puse mâna în jurul ei, apoi întinse degetele peste burtă şi simţi copilul lovind.

— E priveliştea mea preferată, zise el, sărutându-i fruntea, în afară de tine.

Ea râse suav.

— După toţi aceşti ani, încă flirtezi.

— Şi o să flirtez mereu cu tine.

Întorcându-se, ea îl prinse de gât, iar el coborî capul şi o sărută. Nu avea să se sature niciodată să o sărute.

Auzi râsetele copiilor, lucru care îi însenină şi mai mult inima.

Întotdeauna se temuse că avea să fie ca tatăl său, dar, spre deosebire de conte, pentru Aiden conta o singură femeie. Una singură avea inima lui, iar el se considera cel mai norocos om din lume pentru că o avea pe a ei.

Sfârşit